LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA UMBRĂ
POVESTEA LUI STAR

LUCINDA RILEY

CELE ŞAPTE SURORI #3

SORA UMBRĂ
POVESTEA LUI STAR

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ŞI NOTE
GABRIELA GHIRCOIAŞ
EDITURA LITERA
2020

Lucinda Riley
The Shadow Sister
Copyright © 2016
Toate drepturile rezervate
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteţi vizita pe
www.litera. ro

Lucinda Riley
Sora umbră. Povestea lui Star
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Anca Suciu

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA
Sora umbră. Povestea lui Star

ISBN 978 – 606 – 33 – 5798 – 5
821.111

Pentru Fio

„Dar să existe spaţii în unirea voastră şi să lăsaţi
vânturile cerurilor să danseze între voi”.
Khalil Gibran

PERSONAJE
Atlantis

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor* (decedat)
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră în Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*
SURORILE DAPLIESE
Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

STAR
IULIE 2007

***ASTRANTIA MAJOR* (plantă perenă – din familia *Apiaceae*)**

Nume derivat din latină pentru „stea”.

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam şi ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morţii tatii...

Cu stiloul încă suspendat deasupra colii de hârtie, am ridicat privirea spre soarele lui iulie sau mai degrabă către raza firavă care răzbise între fereastră şi zidul din cărămidă roşie, care se înălţa la câţiva metri în faţa mea. Toate ferestrele din micul nostru apartament dădeau spre monotonia pe care ne-o oferea acest zid şi, în ciuda vremii frumoase din acea zi, înăuntru era întuneric. Era cu totul altceva faţă de casa copilăriei mele, Atlantis, de pe malurile lacului Geneva.

Mi-am dat seama că şi atunci şedeam în acelaşi loc în care mă aflam şi acum, când a intrat CeCe în amărâta noastră sufragerie minusculă, ca să-mi spună că a murit Pa Salt.

Am lăsat stiloul din mână şi m-am dus să-mi umplu un pahar cu apă de la robinet. Arşiţa era sufocantă şi făcea totul cleios, aşa că am băut însetată, în timp ce conştientizam faptul că nu era deloc nevoie să fac asta, anume să mai trec o dată prin calvarul amintirilor. Tiggy, sora mea mai mică, fusese cea care, atunci când ne văzuserăm la Atlantis, imediat după moartea tatii, îmi

sugerase asta.

— Dragă Star, îmi spusese ea atunci când plecaserăm să navigăm pe lac, doar pentru a ne distrage atenţia de la durere, ştiu că-ţi vine greu să vorbeşti despre ceea ce simţi. Şi mai ştiu şi că suferi cumplit. De ce nu-ţi aşterni gândurile pe hârtie?

Acum două săptămâni, în vreme ce zburam dinspre Atlantis spre casă, m-am gândit la ce-mi spusese Tiggy şi azi-dimineaţă tocmai asta m-am încumetat să fac. M-am uitat lung la zidul de cărămidă şi am socotit că acesta reprezenta metafora vieţii mele din acel moment, lucru care măcar m-a făcut să zâmbesc. Iar zâmbetul m-a purtat înapoi la masa de lemn scrijelită, pe care dubiosul nostru proprietar dăduse probabil o nimica toată într-un magazin de vechituri. M-am rezemat şi am apucat din nou stiloul elegant, cel pe care îl primisem de la Pa Salt atunci când am împlinit 21 de ani.

— N-am să încep cu moartea tatii, am spus eu cu voce tare. Voi începe în schimb cu sosirea noastră la Londra.

Uşa apartamentului s-a trântit şi am tresărit, dar ştiam că era sora mea, CeCe. Tot ce făcea era foarte sonor. Nu era în stare să aşeze o ceaşcă de cafea fără s-o izbească de suprafaţă şi să-i împroaşte conţinutul în toate părţile. Niciodată nu a înţeles conceptul „vorbitului încet în casă” şi zbiera aşa de tare în copilărie, încât Ma s-a speriat odată destul de tare cât s-o ducă la un orelist. Bineînţeles că n-avea nimic. Ba din contră, auzul ei era dezvoltat peste măsură. Nici eu n-aveam nimic atunci când, un an mai târziu, m-a dus la un logoped, îngrijorată că încă nu vorbeam.

— De putut poate vorbi, doar că n-are chef, îi explicase logopedul. O să vorbească ea când va fi pregătită.

Acasă, în încercarea de a comunica cu mine, Ma hotărâse să mă înveţe limbajul semnelor francez.

— Aşa, ca atunci când vrei sau ai nevoie de ceva, îmi explicase ea, să-mi poţi comunica, ca să ştiu ce simţi. Uite ce simt eu chiar acum pentru tine!

Şi arătă spre ea, îşi încrucişă palmele deasupra inimii şi apoi le îndreptă spre mine: „Te iubesc”.

CeCe învăţase şi ea repede limbajul şi amândouă adoptaserăm sistemul care a început ca un mijloc de comunicare cu Ma şi pe care l-am dezvoltat pentru a ne alcătui propriul nostru limbaj, un amestec de semne şi cuvinte inventate, pe care-l foloseam când mai erau şi alţii în jur şi trebuia să vorbim nestingherite. Ne distrau mutrele derutate ale surorilor noastre atunci când făceam câte un comentariu şiret la micul dejun, după care chicoteam amândouă până nu mai puteam.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că, pe măsură ce-am crescut, eu şi CeCe am devenit opusul celeilalte: cu cât vorbeam eu mai puţin, cu atât mai tare şi mai mult vorbea ea în locul meu şi cu cât făcea asta mai des, cu atât mai rar simţeam eu nevoia s-o fac. Pur şi simplu, personalităţile noastre deveniseră exagerate. Când eram mici nu părea să aibă importanţă, îngrămădite fiind în mijlocul unei familii de şase surori, căci ne aveam una pe alta. Problema era că acum conta...

— Ştii ce? Am găsit! a strigat ea, în timp ce năvălea în cameră. Şi în câteva săptămâni ne putem muta. Mai au de făcut nişte finisaje, dar va fi incredibil când va fi gata. Doamne, ce căldură-i aici! Abia aştept să plecăm din locul ăsta.

CeCe s-a dus în bucătărie şi am auzit jetul de apă curgând prin robinetul deschis la maximum. Cel mai probabil stropise tot bufetul pe care mă chinuisem mai devreme să-l şterg.

— Vrei nişte apă, Sia?

— Nu, mersi.

Cu toate că CeCe o folosea numai între noi, tot m-am admonestat singură pentru faptul că m-am lăsat iritată de porecla pe care o ticluise când eram mici. Era dintr-o carte pe care mi-o dăduse Pa Salt de Crăciun, *Povestea Anastasiei*, despre o fetiţă care locuia într-o pădure din Rusia şi care a descoperit că era prinţesă.

— Seamănă cu tine, Star! îmi zisese CeCe, care avea cinci ani, în timp ce ne uitam la imaginile din carte. Poate că şi tu eşti prinţesă. Eşti destul de drăguţă, cu părul tău auriu şi cu ochi albaştri. Aşa că o să-ţi zic Sia. Şi se potriveşte perfect cu Cee! Gemenele Cee şi Sia! se bucură ea şi bătu încântată din palme.

Abia mai târziu am aflat adevărata poveste a familiei regale ruseşti şi am înţeles ce se întâmplase cu Anastasia Romanov şi cu surorile ei. Nu fusese nicidecum un basm. Iar eu nu mai eram copil, ci o femeie matură, de douăzeci şi şapte de ani.

— Sunt sigură că o să-ţi placă apartamentul.

CeCe a apărut din nou în sufragerie şi s-a prăvălit pe canapeluţa din piele jupuită.

— Am făcut programare, ca să-l vedem mâine-dimineaţă. Costă o căruţă de bani, dar acum mi-l permit, mai ales de când mi-a spus agentul că centrul oraşului e zdruncinat. Suspecţii obişnuiţi nu se înghesuie să cumpere nimic acum, aşa că ne-am înţeles asupra unui preţ derizoriu. E timpul să ne luăm o casă ca lumea.

E timpul să-mi fac o viaţă ca lumea, mi-am zis în gând.

— Adică îl cumperi? am întrebat-o.

— Da. Adică îl cumpăr dacă-ţi place şi ţie.

Eram aşa de uluită, că nu ştiam ce să zic.

— Sia, te simţi bine? Pari obosită. N-ai dormit bine

azi-noapte?

— Nu.

Oricât mă străduiam, tot mi-au dat lacrimile la gândul nesfârşitelor ore nedormite până-n zori, în care îmi jelisem tatăl iubit, fiindcă încă nu-mi venea să cred că nu mai era printre noi.

— Eşti încă în stare de şoc, aia-i problema. În fond, s-a întâmplat abia acum câteva săptămâni. Îţi promit că o să te simţi mai bine, mai ales după ce o să vezi mâine noul nostru apartament. Locul ăsta de rahat te deprimă. Pe mine cel puţin mă deprimă ca naiba, a adăugat ea. I-ai trimis e-mail tipului care ţine cursul de gătit?

— Da.

— Şi când începe?

— Săptămâna viitoare.

— Bun. Asta înseamnă că avem timp să începem să ne căutăm mobilă pentru noua noastră casă.

CeCe a venit la mine şi m-a strâns spontan în braţe.

— Abia aştept să ţi-l arăt.

— Nu-i aşa că-i incredibil?

CeCe şi-a deschis larg braţele ca pentru a cuprinde spaţiul cavernos, iar glasul îi răsuna cu ecou în timp ce se îndrepta spre uşile imense de sticlă. A deschis una dintre ele şi, în timp ce-mi făcea semn să o urmez, a spus:

— Şi uite, balconul ăsta e pentru tine!

Am ieşit. „Balconul” era un cuvânt prea modest pentru a descrie locul în care ne aflam. Era mai degrabă un soi de terasă lungă şi frumoasă, suspendată deasupra Tamisei.

— N-ai decât să-l umpli cu toate ierburile şi florile cu care-ţi plăcea să te îndeletniceşti la Atlantis, a adăugat CeCe în timp ce se ducea spre balustradă, ca să admire apele cenuşii ale fluviului. Vezi ce spectaculos e?

Am încuviinţat, dar ea deja se întorcea în cameră,

aşa că am pornit ca o stafie după ea.

— Bucătăria nu are încă toate utilităţile, dar imediat ce am semnat eşti liberă să alegi ce aragaz şi ce frigider vrei, dacă tot o să fii o profesionistă, mi-a zis ea, făcând cu ochiul.

— Nu tocmai, CeCe. Fac doar un curs de scurtă durată.

— Dar eşti aşa de talentată şi sunt sigură că o să primeşti o slujbă într-un loc în care vor aprecia ce ştii să faci. În orice caz, eu zic că e perfect pentru amândouă, nu? Eu pot folosi partea aia pentru studioul meu, mi-a explicat şi a arătat spre o zonă aflată între peretele din capăt şi o scară în spirală. Lumina e fantastică, pur şi simplu. Iar tu o să ai imensa ta bucătărie şi balconul. E locul cel mai asemănător cu Atlantis din câte am putut găsi în centrul Londrei.

— Da. E minunat, mulţumesc!

Îmi dădeam seama cât de entuziasmată era de descoperirea ei şi trebuia să recunosc că era de-a dreptul impresionant. Nu voiam să-i tai elanul şi să-i spun adevărul, şi anume că locuitul într-un spaţiu vast, ca o cutie de sticlă lipsită de personalitate, care dădea spre un fluviu mohorât nu avea nimic de-a face cu Atlantis, oricât mi-aş fi dorit.

CeCe discuta cu agentul despre duşumeaua de lemn galben pai ce urma să fie montată, timp în care mi-am scuturat capul ca să mă eliberez de gândurile negative. Ştiam că mă răsfăţa în mod intenţionat. În fond, comparativ cu străzile din Delhi sau cu bordeiele pe care le văzusem la periferia din Phnom Penh, un apartament nou-nouţ în Londra nu era taman o corvoadă.

Totuşi, ideea era că aş fi preferat de fapt o colibă mică şi simplă, cu fundaţia înfiptă în pământ, cu o uşă care să fi dat spre un petic deţ arână.

M-am adaptat vag la discuţia ei despre o telecomandă care deschidea şi închidea obloanele şi o alta care controla invizibilul sistem audio surround. Din spatele agentului, îmi făcea semne că omul era „şmecher” şi îşi dădea ochii peste cap. Am zâmbit şi eu, cu toate că mă simţeam înfiorător de claustrofobă, fiindcă nu puteam să deschid pur şi simplu uşa şi să fug... Oraşele mă sufocau. Zgomotul, mirosurile şi hoardele de oameni mă copleşeau, dar cel puţin apartamentul era deschis şi aerisit.

Sia?

— Scuze, Cee, ce-ai zis?

— Mergem sus să vedem dormitorul?

Am urcat scara în spirală până în camera despre care CeCe zicea că o vom împărţi, cu toate că mai era una de rezervă. M-am înfiorat toată când am dat cu ochii de priveliştea spectaculoasă care ni se arăta de-aici. Am cercetat apoi incredibila baie proprie şi am ştiut că CeCe făcuse tot posibilul să găsească ceva formidabil, care să ni se potrivească amândurora.

Numai că noi nu eram un cuplu căsătorit. Eram surori.

După aceea, CeCe a insistat să mă târască la un magazin de mobilă din King’s Road, înainte să luăm autobuzul înapoi, peste Albert Bridge.

— Podul ăsta poartă numele soţului reginei Victoria, i-am spus eu, din obişnuinţă. Şi are un monument în Kensington...

CeCe mi-a tăiat-o scurt, cu un semn care-mi spunea că, încă o dată, mă dădeam mare.

— Sincer, Star, nu-mi zice că mai cari ghidul după tine?

— Ba da, am recunoscut eu, făcând semnul nostru pentru „tocilar”.

Adoram istoria.

Ne-am dat jos din autobuz aproape de apartamentul nostru şi CeCe s-a întors spre mine.

— Hai să luăm cina în oraş! Ar trebui să sărbătorim.

— Nu avem bani. *Cel puţin*, mi-am zis, *eu sigur n-am*.

— Fac cinste, m-a asigurat ea.

Ne-am dus într-o cârciumă şi CeCe a comandat o sticlă de bere pentru ea şi un pahar mic de vin pentru mine. Niciuna dintre noi nu bea mult, mai ales ea, care nu ţinea la alcool, lucru pe care l-a învăţat într-un mod neplăcut după o petrecere nebună din adolescenţă. În timp ce stătea la bar, mă tot întrebam ce era cu apariţia misterioasă a banilor în posesia cărora se afla CeCe dintr-odată, a doua zi după ce Georg Hoffman, avocatul tatii, ne dăduse tuturor surorilor nişte plicuri de la Pa Salt. CeCe se dusese să îl întâlnească la Geneva. îl implorase atunci pe Georg să mă lase să particip la întâlnirea lor, dar el o refuzase fără drept de apel.

— Din păcate trebuie să îndeplinesc instrucţiunile clientului meu. Tatăl vostru a insistat ca orice întâlnire aş putea avea cu fiicele lui să se desfăşoare individual.

Aşa că am aşteptat la recepţie cât a vorbit cu el, iar când a ieşit, am observat că era tensionată şi emoţionată.

— Îmi pare rău, Sia, dar a trebuit să semnez o clauză stupidă de confidenţialitate. Încă un joc de-al tatii, probabil. Tot ce-ţi pot spune este că sunt veşti bune.

Din ce ştiam, era singurul secret pe care îl avusese vreodată CeCe faţă de mine în toată relaţia noastră şi tot n-aveam habar de unde proveneau toţi banii ăia. Georg Hoffman ne-a explicat că testamentul tatii cerea în mod explicit să ne primim în continuare doar alocaţia de bază. Însă puteam să îi cerem mai mulţi bani dacă era nevoie, aşa că nu trebuia decât să cerem, aşa cum probabil că făcuse CeCe.

— Noroc! a spus ea, ciocnind sticla de paharul meu.

Pentru noua noastră viaţă la Londra!

— Şi pentru Pa Salt! am adăugat eu şi am ridicat paharul.

— Da, a confirmat ea. Chiar l-ai iubit, nu-i aşa?

— Tu nu?

— Ba bineînţeles că da, foarte mult. Era... special.

M-am uitat la ea când a venit mâncarea şi a început să se înfrupte din ea cu poftă şi mă gândeam că, în ciuda faptului că eram amândouă fiicele lui, moartea sa părea mai degrabă doar jalea mea, nu a noastră.

— Ce zici, cumpărăm apartamentul?

— CeCe, e decizia ta. Nu eu plătesc, aşa că nu e cazul să-mi dau cu părerea.

— Nu fi fraieră, ştii că ce-i al meu e şi al tău şi viceversa. Şi-apoi, dacă ai vreodată de gând să deschizi plicul pe care ţi l-a lăsat, cine ştie ce poţi găsi înăuntru... m-a încurajat ea.

De când primiserăm plicurile mă tot agasa cu chestia asta. Ea îl deschisese pe al ei aproape imediat după ce-l primise şi se aştepta să procedez la fel.

— Haide, Sia, n-ai de gând să-l deschizi? insistă ea.

Dar nu puteam, pur şi simplu, pentru că orice ar fi fost înăuntru, mi-ar fi spus că tata nu mai era. Şi nu eram pregătită să-mi iau rămas-bun.

După ce-am mâncat, CeCe a plătit nota şi ne-am întors acasă, de unde a sunat la bancă pentru a transfera depozitul pentru apartament. Apoi s-a aşezat în faţa laptopului şi a început să se plângă din cauză că mergea prost internetul.

— Hai să mă ajuţi să aleg nişte canapele, a strigat ea din sufragerie, în timp ce eu umpleam cada îngălbenită cu apă caldă.

— Vreau să fac o baie, am răspuns şi am încuiat uşa.

M-am aşezat în apă şi mi-am cufundat capul până la

urechi. Am ascultat sunetele clipocite – ca într-un uter, mă gândeam – şi am decis că trebuia să o iau la sănătoasa înainte să o iau razna de tot. Nu era deloc vina lui CeCe şi cu siguranţă nu aveam de gând să-mi vărs năduful pe ea. O iubeam. Fusese alături de mine zilnic, o viaţă întreagă, dar...

Douăzeci de minute mai târziu, cu hotărârea luată, am intrat în sufragerie.

— Ţi-a plăcut baia?

— Da. CeCe...

— Hai să vezi ce canapele am găsit!

Mi-a făcut semn să mă duc la ea. M-am supus şi m-am uitat în gol la diversele nuanţe de crem.

— Care crezi?

— Care-ţi place. Designul interior te pasionează pe tine, nu pe mine.

— Ce zici de asta? întrebă, arătând spre ecran. Evident că trebuie să mergem şi să ne aşezăm pe ea, că nu-i doar o chestie de aspect. Trebuie să fie şi confortabilă.

Îşi notă numele şi adresa depozitului.

— Poate ajungem mâine acolo?

Am tras aer în piept.

— CeCe, te superi dacă mă întorc câteva zile la Atlantis?

— Dacă asta vrei, Sia, normal! Hai să văd ce zboruri avem...

— De fapt, mă gândeam să mă duc singură. Adică... Am înghiţit în sec şi m-am îmbărbătat să nu-mi pierd avântul. Tu eşti foarte ocupată acum cu apartamentul şi cu toate celelalte şi ştiu că ai tot felul de proiecte artistice de care abia aştepţi să te apuci.

— Da, dar câteva zile nu se întâmplă nimic. Şi dacă de asta ai nevoie, înţeleg.

— Serios, am spus ferm, prefer să mă duc singură.

— De ce?

CeCe s-a întors spre mine şi ochii ei migdalaţi s-au mărit de uimire.

— Că aşa... prefer. Adică vreau să mă duc în grădina pe care am amenajat-o cu tata şi să-mi deschid scrisoarea.

— Am înţeles. Sigur, bine, a zis ea şi a ridicat din umeri.

Am simţit în acel moment cum se lăsa între noi o cortină glacială, numai că nu aveam de gând să-i cedez de data asta.

— Mă duc la culcare. Mă doare capul foarte tare, am mai spus.

— Stai să-ţi dau ceva de cap. Vrei să-ţi caut avion?

— Am luat deja, şi da, ar fi minunat, mersi. Noapte bună!

M-am aplecat şi am pupat-o pe creştetul capului cu părul negru şi lucios, tuns băieţeşte, ca de obicei, apoi m-am strecurat în cămăruţa pe care o împărţeam cu ea.

Patul era tare şi îngust şi salteaua subţire. Cu toate că amândouă am avut parte de luxul de a creşte în condiţii privilegiate, ne-am petrecut ultimii şase ani călătorind în jurul lumii şi dormind pe te miri unde, fără să-i cerem tatii bani, nici măcar atunci când eram de-a dreptul falite. CeCe fusese dintotdeauna mult prea orgolioasă, motiv pentru care m-am mirat foarte tare că acum era mână spartă, având în vedere că banii ăştia nu puteau proveni decât de la el.

Poate s-o întreb pe Ma dacă ştia ea mai multe despre asta, dar eram conştientă că devenea discretă atunci când între noi, surorile, apăreau zvonuri.

— Atlantis, am murmurat. *Libertate*...

Şi în noaptea aceea am adormit aproape imediat ce am pus capul jos.

Capitolul 2

Christian mă aştepta în barcă atunci când m-a adus taxiul lângă pontonul lacului Geneva. M-a întâmpinat cu zâmbetul lui obişnuit şi, pentru prima oară în viaţa mea, m-am întrebat ce vârstă avea. Cu toate că eram sigură că fusese căpitanul bărcii noastre de viteză încă de când eram mică, cu părul lui negru, pielea măslinie şi trupul zvelt, nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani.

Am început traversarea lacului şi m-am rezemat de băncuţa comodă din piele, la pupa vasului, cu gândul că personalul care lucra la Atlantis nu părea să îmbătrânească vreodată. În timp ce adulmecam aerul proaspăt, familiar, sub soarele strălucitor, îmi ziceam că poate Atlantis chiar era fermecat şi că cei care trăiau între zidurile sale fuseseră blagosloviţi cu darul vieţii eterne şi vor dăinui pe veci.

Toţi, cu excepţia lui Pa Salt...

Mi-era greu să mă gândesc la ultima dată când mă aflasem acolo. Pe fiecare dintre noi, cele şase surori, Pa Salt o adoptase şi o adusese acasă din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii şi ne botezase după Pleiade[1], „cele şapte surori”. Ne-am adunat atunci în casa copilăriei noastre fiindcă murise el. Nici măcar nu avusese loc vreo înmormântare, ocazie cu care să-i fi putut jeli pierderea. Ma ne spusese că el insistase să fie îngropat lângă mare, într-un loc secret.

Avuseserăm parte doar de avocatul elveţian, Georg Hoffman, care ne arătase ceea ce la prima vedere păruse

---

1 „Pleiadele” este numele unui roi stelar, a cărui denumire este împrumutată din greaca veche şi înseamnă „constelaţie cu şapte stele”. în mitologie, Pleiadele sau „cele şapte surori” erau însoţitoarele lui Artemis.

să fie un cadran solar complex, care răsărise peste noapte în grădina specială a tatii. Numai că Georg ne explicase apoi că obiectul respectiv se numea sferă armilară şi că reprezenta poziţia stelelor[2]. Pe inelele concentrice din jurul globului auriu erau gravate numele noastre şi un set de coordonate care ne indicau locul în care ne găsise Pa pe fiecare dintre noi, împreună cu un citat scris în greacă.

Maia şi Ally, cele două surori mai mari, ne dăduseră nouă, celorlalte, informaţiile despre locurile indicate de coordonate şi traducerile inscripţiilor greceşti. CeCe două inscripţii care-mi fuseseră dedicate erau încă necitite. Le pusesem bine într-un dosar de plastic, împreună cu scrisoarea pe care mi-o adresase Pa Salt.

Barca începea să încetinească şi, prin vălul copacilor care o feriseră vederii, am început să zăresc crâmpeie din frumoasa clădire în care crescuserăm toate. Arăta ca un castel din poveşti, cu exteriorul său rozaliu, cele patru turnuri şi cu ferestrele care sclipeau în lumina soarelui.

După ce ni s-a prezentat sfera armilară şi ni s-au înmânat scrisorile, CeCe nu mai avea astâmpăr şi voise să plece. Asta spre deosebire de mine, care-mi doream să petrec măcar o dimineaţă jelindu-l pe Pa Salt în casa în care mă crescuse cu atâta dragoste. Acum, două săptămâni mai târziu, mă întorceam disperată să găsesc puterea şi solitudinea de care aveam nevoie pentru a mă împăca cu moartea lui şi pentru a putea merge mai departe.

Christian a îndreptat barca spre chei şi a legat funiile. M-a ajutat să cobor şi am văzut-o pe Ma traversând peluza spre mine, aşa cum făcea de câte ori mă întorceam acasă. Mi-au dat lacrimile numai când am văzut-o şi m-am

---

2 Sfera armilară este un model mecanic al principalelor corpuri cereşti, format din inele concentrice metalice, care reprezintă traiectoriile acestor corpuri relativ la Pământ.

lăsat moale în braţele ei primitoare, într-o îmbrăţişare caldă.

— Star, ce bucurie să te am din nou lângă mine! a gângurit ea sentimental, în timp ce mă pupa pe obraji şi înainte să facă un pas în spate ca să mă privească. N-o să zic că eşti slabă, pentru că tu eşti mereu slabă, a adăugat cu un zâmbet, în timp ce mă conducea spre casă. Claudia ţi-a făcut ştrudel cu mere, preferatul tău şi deja fierbe apa de ceai.

Mi-a arătat spre masa de pe terasă.

— Stai jos şi bucură-te de ultimele raze ale soarelui. Îţi duc eu geanta de voiaj înăuntru şi o rog pe Claudia să-ţi aducă ceaiul şi ştrudelul.

A dispărut în casă şi m-am uitat după ea, înainte să mă întorc spre grădinile îmbelşugate şi pajiştea curată. L-am văzut pe Christian mergând pe aleea discretă spre apartamentul construit deasupra debarcaderului, ascuns într-un golfuleţ din spatele grădinilor principale. Maşinăria Atlantis era atât de bine unsă, încât funcţiona şi după moartea inventatorului său.

Ma a reapărut, urmată de Claudia, care venea cu tava cu ceai. I-am zâmbit, ştiind că fata vorbea şi mai rar decât mine şi că nu ar fi deschis niciodată nicio discuţie.

— Bună, Claudia, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, a răspuns ea, cu puternicul ei accent german.

Eram toate bilingve, la insistenţele tatii, vorbeam şi franceză, şi engleză din fragedă pruncie, iar engleză vorbeam doar cu Claudia. Ma era franţuzoaică get-beget. I se citea moştenirea în bluza şi în fusta ei simple, dar imaculate, precum şi în părul strâns la spate în coc. Fiindcă vorbeam constant cu amândouă, am crescut toate cu abilitatea de a trece instantaneu de la o limbă la alta.

— Văd că tot fiu te-ai tuns, a zâmbit Ma, făcând

semn spre bretonul meu lung şi blond. Aşadar, ce mai faci, *chérie*[3]?

A turnat ceaiul în timp ce Claudia se retrăgea.

— Bine.

— Păi, eu ştiu că nu faci bine. Niciuna dintre noi, de altfel. Cum să facem bine când chestia asta îngrozitoare s-a întâmplat atât de recent?

— Aşa e, am recunoscut eu, în timp ce-mi dădea ceaiul.

Am pus lapte şi trei linguriţe de zahăr. Cu toate că surorile mele mă tachinau constant din cauză că eram slabă, îmi plăceau dulciurile şi-mi făceam de cap în privinţa asta destul de des.

— CeCe cum mai e?

— Ea zice că bine, deşi nu-s prea sigură de asta.

— Suferinţa se manifestă diferit de la un individ la altul, a spus Ma visătoare. Şi de multe ori vine cu schimbări. Ştiai că Maia a plecat în Brazilia?

— Da, ne-a trimis un e-mail mie şi lui CeCe, acum câteva zile. Ai idee de ce?

— Nu pot decât să presupun că are de-a face cu scrisoarea pe care i-a lăsat-o tatăl vostru. Dar oricare ar fi motivul, mă bucur pentru ea. Ar fi fost îngrozitor să stea aici singură şi să-l jelească. E prea tânără ca să se ascundă de lume. În fond, ştii bine cât de mult ţi se lărgeşte orizontul când călătoreşti.

— Aşa-i, dar deocamdată m-am cam săturat de umblat.

— Eşti sigură, Star?

Am încuviinţat şi deodată m-a copleşit povara conversaţiei. În mod normal, CeCe ar fi fost lângă mine şi ar fi vorbit în locul meu, dar Ma a rămas tăcută şi a trebuit să continui.

---

3 În limba franceză în original, „draga mea”.

— Am văzut destule.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns ea chicotind uşor. Aţi ratat vreun loc în ultimii cinci ani?

— Australia şi Amazonul.

— Şi de ce tocmai aceste locuri?

— CeCe e înspăimântată de păianjeni.

— Normal.

Ma a bătut din palme când şi-a adus aminte.

— Şi totuşi, când era mică, părea să nu aibă frică de nimic. Sigur ţi-aduci aminte că sărea mereu de pe cea mai înaltă stâncă în mare.

— Asta dacă nu se căţăra pe ea... am adăugat eu.

— Şi mai ştii că-şi ţinea respiraţia sub apă atât de mult, încât mă temeam să nu se înece?

— Da, am spus încruntată, aducându-mi aminte cum încercase să mă convingă să particip la sporturile ei extreme.

La faza asta chiar a trebuit să pun piciorul în prag. Cât am călătorit prin Orientul îndepărtat, se scufunda cu orele sau încerca să escaladeze vulcanii Thailandei şi Vietnamului. Fie că era în adâncurile mării ori în vârf de munte, eu tot pe nisip zăceam şi citeam o carte.

— Nu suporta să se încalţe. Când era mică, a trebuit s-o oblig, a mai zis Ma, zâmbind.

— Odată, şi-a aruncat pantofii în lac.

Am arătat spre apa calmă.

— A trebuit s-o conving să se ducă după ei.

— A fost mereu un spirit liber, a suspinat Ma. Dar şi curajos. Şi-apoi, într-o zi, când avea şapte ani, să zic, am auzit un răcnet din camera voastră, de-am crezut că poate a omorât-o careva pe CeCe. Dar nu, era doar un păianjen cât un vârf de ac pe tavan, deasupra ei. Cine-ar fi zis?

A clătinat din cap în vâltoarea amintirilor.

— Şi de întuneric îi e frică.

— Ei bine, asta nu ştiam.

S-a posomorât şi am simţit că-i insultasem calitatea maternă. Fusese angajată de Pa Salt ca să aibă grijă de bebeluşii înfiaţi de el, care au devenit întâi copii, apoi tinere femei, *in loco parentis*[4] atunci când el era plecat în străinătate. Genetic vorbind, nu avea nicio legătură cu noi şi totuşi însemna enorm pentru fiecare în parte.

— Îi e ruşine să spună oricui că are coşmaruri.

— De-asta te-ai mutat în camera ei? a întrebat ea, abia acum înţelegând, după atâţia ani. Şi la scurt timp după aceea mi-ai cerut o lumină de veghe?

— Da.

— Credeam că ţie ţi-era frică, Star! Se pare că nu avem cum să-i cunoaştem pe cei pe care-i creştem la fel de bine cum avem impresia. Şi? Cum e Londra?

— Îmi place, dar nu suntem de mult timp acolo. Şi...

Am suspinat, fiindcă nu-mi puteam descrie suferinţa în cuvinte.

— Eşti în doliu, a completat ea. Şi poate că ai impresia că oriunde ai fi, tot aia e.

— Da, dar tot am vrut să vin aici.

— *Chérie*, mă bucur mult că ai venit şi că suntem doar noi. Nu prea se întâmplă asta, nu?

— Nu.

— Ai vrea să se întâmple mai des, Star?

— Da.

— E un proces natural. Nici tu, nici CeCe nu mai sunteţi copii. Asta nu înseamnă că nu puteţi petrece timp împreună, dar e important să aveţi şi vieţi separate. Sunt sigură că şi CeCe gândeşte la fel.

— Nu, Ma, nu asta gândeşte! Are nevoie de mine. Nu o pot părăsi, am răbufnit deodată, cu toată frustrarea şi teama şi furia care musteau în mine.

---

4 Din latină, „în absenţa părinţilor”.

Oricât m-am străduit, nu m-am putut abţine şi am izbucnit într-un plâns care m-a zguduit din rărunchi.

— O, *chérie*...

Ma s-a ridicat şi, în timp ce se aşeza în genunchi în faţa mea, luându-mi mâinile într-ale sale, o umbră a traversat soarele.

— Nu te ruşina, e sănătos să te eliberezi.

Asta am şi făcut. Nu zic că am plâns, fiindcă suna mai degrabă a urlet, căci toate cuvintele nespuse şi sentimentele refulate păreau să curgă din mine torenţial.

— Scuze, scuze... am murmurat, când a scos un pachet de şerveţele din buzunar ca să-mi şteargă şiroaiele de lacrimi. Sunt numai... supărată din cauza tatii.

— Normal şi zău, chiar nu e cazul să-ţi ceri scuze, a mai zis ea cu blândeţe, în timp ce eu stăteam ca o maşină cu rezervorul golit complet. Întotdeauna m-am temut că prea le ţii în tine, aşa că acum sunt mai fericită, chiar dacă tu nu. Acum pot să-ţi sugerez să urci în camera ta şi să te pregăteşti de cină?

A zâmbit şi am intrat după ea. Casa avea un miros anume, pe care am încercat de multe ori să-l descompun pentru a-l putea recrea în propriile mele locuinţe temporare: un pic de lămâie, lemn de cedru, prăjituri proaspăt coapte, dar, desigur, era mai mult decât suma ingredientelor originale, era pur şi simplu unic în Atlantis.

— Vrei să vin sus cu tine? m-a întrebat, în timp ce urcam treptele.

— Nu. Sunt ok.

— Vorbim mai încolo, *chérie*, dar dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Am ajuns la etaj, unde se aflau toate camerele noastre. Şi Ma avea un apartament pe hol, cu o mică sufragerie şi baie. Camera pe care o împărţisem cu CeCe se afla între cea a lui Ally şi cea a lui Tiggy. Am deschis

uşa şi am zâmbit când am dat cu ochii de culoarea aparte a celor trei pereţi. CeCe trecuse printr-o fază „goth” când avea cincisprezece ani şi voise să-i vopsească în negru. Atunci m-am impus şi am făcut un compromis, aşa că am decis să-i facem mov. CeCe insistase să-l vopsească singură pe al patrulea, cel de lângă patul ei.

După o zi în care stătuse încuiată în camera noastră, a ieşit cu ochii sticloşi, chiar înainte de miezul nopţii.

— Acum poţi să-l vezi, îmi spusese, trăgând de mine să intru.

M-am uitat atunci la perete şi am rămas trăsnită de culorile puternice: un bleumarin viu drept fundal, cu pete azurii şi în centru o constelaţie strălucitoare de stele aurii în flăcări. Forma mi-era cunoscută. CeCe pictase Pleiadele, cele şapte surori… pe noi.

Când am privit mai bine, mi-am dat seama că fiecare stea era alcătuită din punctuleţe bine plasate, ca nişte atomi care se combinau pentru a aduce întregul la viaţă.

Îi simţeam prezenţa în spatele meu şi respiraţia în expectativă.

— CeCe, e uluitor! Pe bune, incredibil! Cum ţi-a venit ideea?

— N-a fost nicio idee. Pur şi simplu am ştiut ce aveam de făcut, a ridicat ea din umeri.

Şi de-atunci, am avut destul timp la dispoziţie să mă uit la perete din pat şi să găsesc câte un detaliu pe care nu-l mai observasem până atunci.

Totuşi, în ciuda faptului că şi surorile noastre, şi Pa o lăudaseră din plin pentru rezultat, a fost ultima oară când a pictat în stilul ăla.

— Mi-a venit pur şi simplu. Am depăşit momentul de-atunci, spusese ea.

Şi acum când mă uitam la el, chiar şi după doisprezece ani, tot mi se părea cea mai frumoasă şi mai

plină de imaginaţie lucrare de artă pe care a creat-o CeCe vreodată.

Geanta de voiaj îmi fusese deja deschisă şi hainele împăturite frumos pe scaun, aşa că m-am aşezat pe pat şi brusc m-am simţit în alt film. În camera aia nu era nimic care să mă reprezinte şi asta era doar vina mea.

M-am dus la servantă, am deschis cel mai de jos sertar şi am scos cutia de tablă în care-mi ţineam cele mai preţioase amintiri. M-am aşezat din nou pe pat, cu ea pe genunchi, am scos capacul şi apoi un plic. După şaptesprezece ani de stat în cutie, îl simţeam uscat, dar moale la atingere. L-am desfăcut şi m-am uitat la carneţelul greu din hârtie velină în care încă se afla floarea presată.

Ei bine, *draga mea Star*, *până la urmă am reuşit s-o creştem*.

Pa x l-am atins cu degetele petalele delicate, transparente, care păstrau în continuare amintirea firavă a nuanţei sângerii cu care fusese binecuvântată însăşi prima floare a plantei noastre, în grădina pe care-l ajutasem pe Pa să o creeze în timpul vacanţei.

Pentru asta fusese nevoie să mă trezesc devreme, înaintea lui CeCe. Ea dormea lemn de fel, mai ales după coşmarurile pe care le avea de obicei între două şi patru noaptea, aşa că nu-mi observa niciodată lipsa din zori. Pa mă aştepta în grădină, cu o figură care părea trează de ore întregi şi probabil că aşa şi era. Eu aveam ochii lipiţi, dar mă entuziasma orice ar fi avut să-mi arate.

Uneori erau doar nişte seminţe pe care le ţinea în mână, alteori o tânără plantă pe care o adusese de pe cine ştie unde rătăcise el prin lume. Stăteam pe bancă în pavilionul cu trandafiri, cu antica şi uriaşa lui enciclopedie botanică şi mâinile lui puternice şi bronzate dădeau paginile până găseam proveniența comorii noastre. După

ce citeam despre habitatul său natural, despre ce-i făcea bine şi ce nu, ne apucam să explorăm grădina pentru a decide împreună ce loc i s-ar fi potrivit.

În realitate, mă gândeam acum, el făcea o sugestie, iar eu cădeam de acord. Dar niciodată nu aveam senzaţia asta, ci simţeam că părerea mea era importantă.

Mi-aduceam adesea aminte de parabola din Biblie pe care mi-o povestise pe vremuri, în timp ce lucram: cum că fiecare lucru viu are nevoie de îngrijire încă din primele zile de viaţă şi atunci va ajunge să crească puternic şi să dureze în timp.

— Sigur că şi noi, oamenii, suntem asemenea seminţelor, îmi spusese Pa zâmbind, în timp ce eu foloseam stropitoarea mea mică, iar el îşi ştergea de pe mâini praful cu miros dulceag. Avem soare, ploaie şi dragoste, aşa că avem de toate.

Şi, într-adevăr, grădina noastră a înflorit, iar eu am deprins în dimineţile acelea deosebite, în care grădinăream cu Pa, arta răbdării. Uneori, mă întorceam câteva zile mai târziu în locul acela, numai ca să văd dacă planta noastră începuse să crească şi, fie că nu observam nicio schimbare, fie că planta murise, îl întrebam pe Pa de ce nu făcea boboci.

— Star, zicea el şi-mi lua faţa în mâinile sale aspre, un lucru durabil are nevoie de timp pentru a da fructe. Odată ce le obţii, te vei bucura de perseverenţa ta.

Aşa că, m-am gândit eu, *mâine mă voi trezi devreme şi mă voi duce în grădina noastră*.

Am mâncat împreună cu Ma în seara aceea, pe terasă, la lumina lumânărilor. Claudia ne-a gătit un cotlet de miel perfect, cu morcov glazurat şi broccoli proaspeţi din grădină. Cu cât începeam să înţeleg mai multe despre bucătărie, cu atât îmi dădeam seama cât de talentată era de fapt.

În timp ce terminam masa, Ma s-a întors spre mine.

— Te-ai hotărât unde vrei să te stabileşti?

— Cursul de artă al lui CeCe se ţine la Londra.

— Ştiu, dar eu întrebam de tine, Star.

— Tocmai cumpără un apartament cu vedere spre Tamisa. Ne mutăm acolo săptămâna viitoare.

— Am înţeles. Şi-ţi place?

— E... foarte mare.

— Nu asta te-am întrebat.

— O să rezist, Ma! Chiar e un loc fantastic, am adăugat, simţindu-mă vinovată din cauza reticenţei.

— Şi te vei duce la cursul de gătit în timp ce CeCe se ocupă de arta ei?

— Da.

— Când erai mai tânără credeam că te faci scriitoare, a spus ea. În fond, eşti licenţiată în literatură engleză.

— Ador să citesc, da.

— Star, te subestimezi! încă-mi amintesc poveştile pe care le scriai când erai mică. Pa mi le citea uneori.

— Zău?

M-am umflat în pene la gândul ăsta.

— Da. Şi nu uita că ţi s-a oferit un loc de muncă la Universitatea Cambridge, pe care l-ai refuzat.

— Aşa este.

Până şi eu eram conştientă de asprimea tonului meu. Încă mă durea să-mi aduc aminte de momentul ăla, chiar şi după nouă ani.

— Sper că nu te superi dacă-mi încerc norocul la Cambridge, nu-i aşa, Cee? o întrebasem eu pe sora mea. Aşa m-au sfătuit profesorii mei.

— Normal că nu, Sia! Eşti foarte deşteaptă, sigur intri! Să arunc şi eu o privire şi la universităţile din Anglia, cu toate că mă îndoiesc că o să primesc vreo ofertă de undeva. Doar ştii ce toantă sunt. Dacă nu, tot vin cu tine şi

mă angajez la un bar, ceva, a mai spus, ridicând din umeri. Nu-mi pasă, important e să fim împreună, nu?

În acel moment, simţeam că era într-adevăr cel mai important lucru din lume. Acasă şi la internat, unde celelalte fete ne simţeau apropierea şi ne lăsau în pace, eram totul una pentru cealaltă. În felul ăsta, căzuserăm de acord să căutăm alte universităţi care ofereau cursuri ce ne interesau pe amândouă, ceea ce însemna că puteam rămâne împreună. Până la urmă am încercat la Cambridge şi, spre uimirea mea, mi s-a oferit un loc la colegiul Selwyn, în funcţie de notele pe care aveam să le obţin în sesiunea de vară.

Eram în biroul lui Pa de Crăciun şi mă uitam la el cum citea scrisoarea primită de la ei. Mă privise cu admiraţie şi mă bucurasem de mândria şi de emoţia pe care i le citeam în ochi. A arătat atunci spre brăduleţul ornat cu decoraţiuni antice, în vârful căruia strălucea o stea argintie.

— Acolo-i locul tău, spusese cu un zâmbet. O să primeşti oferta?

— ...Nu ştiu. Să vedem ce se întâmplă cu CeCe.

— Păi, trebuie să fie decizia ta! Tot ce zic e că la un moment dat trebuie să faci ce e bine pentru tine, a spus el apăsat.

Mai târziu, şi eu, şi CeCe am primit fiecare câte două oferte de la universităţi la care aplicaserăm împreună, ne-am dat examenele şi am aşteptat emoţionate rezultatele.

Două luni mai târziu stăteam amândouă, alături de surorile noastre, pe puntea mijlocie a magnificului iaht al lui Pa, *Titan*. Ne aflam în croaziera noastră anuală, în anul în care am navigat în jurul coastei din sudul Franţei, strângând în mână plicurile în care se aflau rezultatele de la bac. Tocmai ni le dăduse Pa dintr-un morman de scrisori pe care ni le livra o barcă din două în două zile, indiferent

unde ne-am fi aflat pe mare.

— Aşadar, fetelor, spusese Pa, zâmbind la expresiile noastre încordate, vreţi să le deschideţi aici sau în intimitate?

— Hai să terminăm odată cu ele! sugerase CeCe. Deschide-o tu prima, Star! Eu sigur am picat oricum.

Sub privirile tuturor surorilor şi a lui Pa, am deschis plicul cu mâinile tremurând şi am scos foaia de hârtie.

— Media generală 9, 70... şi un 10 la engleză.

Toată lumea a izbucnit în urale şi aplauze şi m-au strâns toate în braţe.

— E rândul tău, CeCe, o îndemnase Electra, sora noastră mai mică, cu o sclipire în ochi.

Ştiam toate că CeCe se chinuise să treacă prin şcoală din cauza dislexiei sale, în vreme ce Electra putea trece orice examen îşi dorea, dacă nu era leneşă.

— Puţin îmi pasă, orice rezultat ar fi, spusese ea defensiv, iar eu i-am făcut semn că îi uram noroc şi că o iubeam.

A rupt plicul şi mi-am ţinut respiraţia cât timp a scanat rezultatul.

— O, Doamne...

Nu sufla nimeni de emoţie.

— Am luat! Star, am luat! Asta înseamnă că o să studiez istoria artei în Sussex.

— Minunat! am felicitat-o eu, ştiind cât de mult muncise, dar în acelaşi timp observasem şi privirea întrebătoare a lui Pa, care ştia că acum aveam de luat o decizie.

— Felicitări, draga mea! îi zâmbise el lui CeCe. Sussex e o zonă foarte frumoasă şi bineînţeles că acolo se află stâncile CeCe Şapte Surori.

Mai târziu, stăteam cu CeCe pe puntea superioară a vasului şi priveam un apus glorios peste Mediterana.

— Sia, să ştii că înţeleg perfect dacă vrei să accepţi oferta de la Cambridge şi nu vrei să vii cu mine în Sussex să studiem împreună. Adică nu vreau să-ţi stau în cale sau ceva. Dar... începuse să-i tremure buza inferioară. Nu ştiu ce-o să mă fac fără tine. Dumnezeu ştie cum o să mă descurc cu eseurile alea fără ajutorul tău.

În noaptea aceea, pe barcă, o auzisem foşnind şi murmurând şi eram conştientă că începuse unul dintre coşmarurile ei infernale. Fiind deja capabilă să recunosc semnele, mă ridicasem din pat şi mă băgasem lângă ea ca s-o liniştesc, dar ştiind la fel de bine că nu o voi putea trezi. Gemetele ei se înteţiseră şi începuse să strige cuvinte indescifrabile, pe care deja nu mă mai oboseam să le înţeleg.

Cum s-o părăsesc? *Are nevoie de mine*... *şi eu am nevoie de ea*...

Şi chiar aşa era atunci.

Aşa că refuzasem oferta de la Cambridge şi o acceptasem pe cea din Sussex, unde urma să studieze ea. La jumătatea celui de-al treilea semestru din cursul celor trei ani pe care îi urma, CeCe anunţase că se lăsa de facultate.

— Sia, mă înţelegi, nu? Ştiu să pictez şi să desenez, dar nu-s în stare neam să pun cap la cap un eseu despre pictorii renascentişti şi despre toate nenorocitele lor de tablouri cu Madonna. Nu pot. Îmi pare rău, chiar nu pot.

În consecinţă, ne-am părăsit camera pe care o împărţiserăm şi am închiriat un apartament ponosit împreună. În timp ce mă duceam la cursuri, ea lua autobuzul la Brighton, unde lucra ca ospătăriţă. În următorul an, ajunsesem la cel mai înalt nivel al disperării pentru că renunţasem la visul meu.

Capitolul 3

După cină m-am scuzat şi am urcat în camera noastră. Mi-am scos mobilul din rucsac ca să-mi verific mesajele şi am văzut că aveam patru mesaje şi o serie de apeluri pierdute, toate de la CeCe. Aşa cum îi promisesem, îi scrisesem la aterizarea în Geneva, iar acum i-am dat un mesaj scurt, în care-i spuneam că sunt ok, că urma să mă culc devreme şi să vorbim a doua zi. Am închis telefonul şi m-am strecurat sub pătură, unde am rămas cu urechile ciulite la tăcere. Mi-am dat seama atunci cât de rar mi se întâmpla să dorm singură într-o cameră, într-o casă goală, care pe vremuri fusese plină de viaţă, dinamism şi larmă. De data asta nu urma să mai fiu trezită de murmurele lui CeCe. Puteam să dorm până târziu dacă asta voiam.

Totuşi, în timp ce închideam ochii, mă străduiam să nu-i simt lipsa.

A doua zi m-am trezit devreme, mi-am tras pe mine blugii şi un hanorac, mi-am luat dosarul de plastic şi am coborât tiptil la parter. Am deschis încetişor uşa casei şi am luat-o pe poteca din stânga, de unde m-am îndreptat spre grădina specială a lui Pa. Strângeam în mână dosarul în care aveam scrisoarea de la el, coordonatele şi inscripţia tradusă din greacă.

Alene, m-am plimbat pe lângă marginile cultivate de noi, ca să văd cât crescuseră plantele noastre. În iulie erau în plină floare: cârciumărese multicolore, ochiul-boului mov, sângele-voinicului laolaltă cu nişte fluturi mititei şi trandafirii care se căţăraseră pe pavilion, de unde ne ţineau banca la umbră.

Mi-am dat seama că de-acum doar eu rămăsesem să le îngrijesc. Cu toate că Hans, bătrânul nostru grădinar, era „bona” plantelor, nu eram sigură că le iubea la fel de mult ca mine. Cam stupid, să te gândeşti la plante ca la

copii, dar aşa cum îmi zicea Pa adesea, procesul de îngrijire era similar.

M-am oprit să admir o plantă dragă ce făcuse flori purpurii, suspendată pe tulpini fine deasupra unei mase de frunze verzi.

— Se cheamă *Astrantia major*, îmi spusese el, în timp ce sădeam seminţele micuţe în ghivece, cu două decenii în urmă. Oamenii cred că numele său vine de la *astre*, cuvântul latinesc pentru „stea”, iar când înfloreşte, face nişte flori glorioase, ca o explozie solară. Te avertizez că uneori e greu de crescut, mai ales că seminţele astea le-am adus din altă ţară şi sunt vechi şi uscate. Dar dacă reuşim, nu cer mare atenţie, doar nişte pământ de soi şi puţină apă.

Câteva luni mai târziu, Pa mă dusese într-un colţ umbros al grădinii, ca să punem răsadurile care răsăriseră ca prin miracol, după ce le îngrijiserăm cu atenţie, inclusiv după un răstimp în care stătuseră în frigider, fiindcă Pa zisese atunci că seminţele aveau să treacă printr-un şoc pentru a se trezi la viaţă.

— Acum trebuie să avem răbdare şi să sperăm că-i place noua ei casă, spusese el, în timp ce-şi ştergea ţărâna de pe frunte.

Astrantia aşteptase doi ani înainte să facă flori, însă de-atunci se înmulţise într-o veselie şi îşi răspândise singură seminţele în orice loc din grădină îi era pe plac. Acum că mă uitam la ea, i-am luat în mână o floare şi i-am atins petalele fragile. Mi-era dor de Pa, mai mult decât puteam suporta.

M-am întors şi m-am îndreptat spre banca adăpostită în pavilionul cu trandafiri. Rouă încă zăbovea pe lemn şi am şters-o cu mâneca. M-am aşezat şi m-am simţit pătrunsă de umezeală şi de deznădejde.

M-am uitat la dosarul de plastic în care se aflau

plicurile şi m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greşeală că nu o ascultasem pe CeCe să deschid plicul odată cu ea.

Îmi tremurau mâinile când am scos plicul de la Pa, dar am tras aer în piept şi l-am rupt. Înăuntru se afla o scrisoare şi încă ceva care semăna cu o cutie minusculă de bijuterii. Am deschis scrisoarea şi am început să citesc.

Atlantis Lacul Geneva

Elveţia

Draga mea Star.

Ţie îmi este cel mai uşor să-ţi scriu, având în vedere că ăsta era mijlocul tău preferat de comunicare. Şi în ziua de azi preţuiesc scrisorile lungi pe care mi le-ai scris când erai departe, la internat şi la universitate, apoi în multele tale călătorii, în cele patru colţuri ale lumii.

După cum ştii deja, am încercat să vă ofer fiecăreia suficiente informaţii despre moştenirea voastră genetică. Oricât mi-ar plăcea să cred că de fapt sunteţi toate ale mele, s-ar putea să vină o zi în care ceea ce ştiu eu să vă fie de folos. Acum că am spus asta, sunt de acord şi că nu toate fiicele mele vor dori să pornească în această călătorie. Mai ales tu, draga mea Star, poate cea mai sensibilă şi mai complexă dintre toate.

Ţie mi-a luat cel mai mult să-ţi scriu, în parte fiindcă am scris în engleza şi nu în franceză, şi ştiu că ai cunoştinţe superioare de gramatică şi de punctuaţie, aşa că te rog iartă-mi greşelile, dar şi pentru că, mărturisesc, mă străduiesc să găsesc o cale directă prin care să-ţi ofer destule informaţii pentru a putea porni pe calea descoperirii şi, în acelaşi timp, să nu-ţi răvăşesc viaţa în cazul în care alegi să nu mergi mai departe cu investigaţiile în ceea ce priveşte originile tale.

E interesant faptul că indiciile pe care le-am putut oferi surorilor tale au fost în cea mai mare parte inerte, dar

în cazul tău vor presupune o comunicare diversă la nivel verbal, numai pentru faptul că drumul care duce la povestea ta de origine a fost bine ascuns de-a lungul anilor şi vei avea nevoie de ajutorul altora pentru a o desluşi. Eu însumi am aflat foarte recent detaliile, însă dacă e cineva în stare de asta, tu eşti aceea, draga mea Stea strălucitoare! Mintea ta iute, laolaltă cu înţelegerea pe care o ai despre natura umană, după ce ai studiat-o ani la rând, în care ai observat şi, mai important, ai ascultat, îţi vor fi de mare trebuinţă în cazul în care hotărăşti să mergi pe calea asta.

Aşadar, ţi-am lăsat o adresă pe cartea de vizită prinsă de spatele scrisorii. Dacă decizi să te duci acolo, întreabă de o femeie pe nume Flora MacNichol.

În ultimul rând, înainte să închei şi să-mi iau rămas-bun, simt că trebuie să-ţi spun că uneori în viaţă trebuie să iei decizii grele şi de multe ori dureroase, care, la momentul respectiv, te pot face să crezi că-i răneşti pe cei dragi. Şi, într-adevăr, e posibil să-i răneşti, cel puţin o vreme. Totuşi, de multe ori, schimbările ce apar în urma acestor decizii vor fi, în cele din urmă, cel mai bun lucru şi pentru ceilalţi, fiindcă îi pot ajuta să meargă şi ei mai departe.

Draga mea Star, n-o să fac pe deşteptul şi o să mă opresc aici. Amândoi ştim la ce mă refer. De când sunt pe lumea asta am învăţat că nimic nu stă veşnic pe loc, iar dacă te aştepţi să se întâmple asta e, normal, cea mai mare greşeală pe care o putem face ca oameni. Schimbarea vine fie că vrem sau nu, în multe feluri şi e fundamental să o accepţi dacă vrei să te bucuri de viaţă pe planeta asta magnifică.

Nu îngriji numai superba noastră grădină, ci poate şi o alta, pe care o vei crea în altă parte, singură. Mai presus de toate, ai grijă de tine şi urmează-ţi propria stea. A venit

timpul.

Tatăl tău iubitor, Pa Salt x

Am ridicat ochii spre orizont şi m-am uitat la soarele care apărea din spatele unui nor, deasupra lacului şi gonea umbrele. Mă simţeam amorţită şi mai deprimată decât înainte să deschid scrisoarea. Poate din cauza aşteptărilor pe care le aveam, dar erau puţine lucruri în scrisoare pe care nu le discutaserăm înainte să moară, când puteam să-l privesc în ochii lui buni şi să-i simt atingerea mâinii pe umăr atunci când grădinăream împreună.

Am desprins cartea de vizită din agrafa şi am citit-o:

Arthur Morston Books

Strada Kensington Church nr. 190

Londra W8 4DS

Mi-amintesc că trecusem o dată prin Kensington cu un autobuz. Dacă mă hotărâm să îl caut pe acest Arthur Morston, cel puţin nu aveam mult de mers, cum fusese nevoită Maia. Pe urmă am scos citatul de pe sfera armilară, pe care ea mi-l tradusese.

Stejarul şi chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Am zâmbit, fiindcă ne descria perfect pe mine şi pe CeCe. Ea, atât de puternică şi de necultivabilă, cu picioarele bine înfipte în pământ, eu înaltă, dar firavă, legănată la cea mai uşoară adiere a vântului. Ştiam deja citatul. Era din *Profetul*, scris de un filosof pe nume Khalil Gibran. Şi ştiam şi care dintre noi stătea, cel puţin aşa cum se vedea din afară, în „umbră”.

Ce nu ştiam era cum să fac să păşesc în lumina soarelui. După ce am împăturit hârtia cu grijă, am scos plicul care conţinea coordonatele descifrate de Ally, care scrisese adresa indicată de ele. Dintre toate indiciile, ăsta era acela care mă speria cel mai tare.

Oare chiar voiam să ştiu unde mă găsise Pa?

Am hotărât că deocamdată nu-mi doream asta. Încă voiam să aparţin lui Pa şi Atlantisului. Am pus plicul la loc în dosarul de plastic şi am scos cutia de bijuterii, pe care am deschis-o. Înăuntru era figurina mică şi neagră a unui animal, probabil făcută din onix şi aşezată pe un piedestal subţire din argint. Am scos-o din cutie şi m-am uitat cu atenţie la ea. Conturul neted arăta o felină. M-am uitat la bază şi am observat că era marcată şi avea un nume gravat pe ea.

Panteră în fiecare dintre orbitele sale erau încrustate nişte bijuterii micuţe şi strălucitoare din chihlimbar, care-mi făceau cu ochiul în soarele slab al dimineţii.

— A cui ai fost? Şi ce-mi era persoana aia mie? am şoptit în eter.

Am pus pantera la loc în cutie, m-am ridicat şi m-am dus spre sfera armilară. Ultima oară când o văzusem, în jurul ei stăteau toate surorile mele, care se întrebau ce semnificaţie avea şi de ce alesese Pa să ne lase o astfel de moştenire. M-am uitat în centrul ei, la globul auriu şi la inelele argintii care-o ţineau ferecată într-o colivie elegantă. Era construită superb, iar conturul continentelor lumii se reliefa mândru în cele şapte mări care le înconjurau. I-am dat roată, uitându-mă la numele surorilor mele, scrise în limba greacă: Maia, Alcyone, Celaeno, Taygete, Electra şi, bineînţeles, al meu: Asterope.

„Ce este un nume?” am citat-o eu pe Julieta lui Shakespeare, gândindu-mă, aşa cum făcusem de atâtea ori în trecut, dacă nu cumva împrumutaserăm personalităţile omonimelor noastre mitologice sau dacă numele ne adoptaseră pe noi. Spre deosebire de restul surorilor mele, despre personalitatea numelui meu nu se prea ştia nimic. Uneori mă întrebam dacă nu cumva acela era motivul pentru care mă simţeam invizibilă printre surorile mele.

Maia reprezenta frumuseţea, *Ally era căpetenia*, CeCe *pragmatica*, *Tiggy protectoarea*, *Electra cea atomică* şi apoi… veneam eu. Aparent, eu eram împăciuitoarea.

Ei bine, dacă domnea pacea numai fiindcă tăceam eu, atunci poate chiar mă reprezenta. Şi poate că, dacă ai fi definit de unul dintre părinţi la naştere, atunci, în ciuda personalităţii tale, ai încerca să te ridici.la acel ideal de viaţă. Cu toate astea, nu era niciun dubiu că toate surorile mele se potriveau perfect caracteristicilor lor mitologice.

Merope…

Ochii mi-au picat deodată pe al şaptelea inel şi m-am aplecat să mă uit mai bine, dar, spre deosebire de restul inelelor, pe acela nu erau coordonate. Nici măcar un citat. Sora lipsă. Al şaptelea copil pe care tot aşteptam să-l aducă Pa acasă, dar care nu sosise niciodată. Oare exista? Sau poate că Pa simţise, aşa perfecţionist cum era, că sfera armilară şi moştenirea pe care ne-o lăsa nu ar fi fost complete fără numele ei. Ori, poate că dacă vreuna dintre noi ar fi avut un copil şi acel copil ar fi fost fată, am fi putut s-o botezăm *Merope* şi atunci cele şapte inele ar fi fost complete.

M-am lăsat cu toată greutatea pe bancă şi m-am cufundat în amintirile din anii trecuţi, ca să încerc să-mi dau seama dacă nu cumva menţionase ceva vreodată de o a şaptea soră. Din câte-mi aduceam aminte, nu o făcuse. De fapt, nu prea vorbea despre el. Întotdeauna fusese mult mai interesat de ceea ce se petrecea în viaţa mea şi, cu toate că îl iubeam cu toată dragostea de care e capabil un copil şi deşi el era – în afară de CeCe – cea mai dragă persoană din lume pentru mine, mi-am dat seama dintr-odată că habar n-aveam nimic despre el.

Tot ce ştiam era că-i plăceau grădinile şi că fusese extrem de bogat. Dar cum ajunsese în posesia acelei averi era un mister la fel de mare ca şi al şaptelea inel din sfera

armilară. Şi totuşi, întotdeauna am simţit că aveam o relaţie cât se poate de apropiată, nicidecum că mi-ar fi ascuns ceva atunci când îi puneam câte-o întrebare.

Poate că nu pusesem niciodată întrebările corecte. Poate că niciuna dintre noi nu o făcuse.

M-am ridicat şi m-am plimbat prin grădină, uitându-mă la plante şi făcând o listă mentală pentru Hans, grădinarul. Urma să mă întâlnesc cu el mai târziu, înainte să plec de la Atlantis.

În timp ce mă întorceam spre casă, mi-am dat seama că, după ce-mi dorisem cu atâta disperare să mă aflu acolo, în acel moment nu voiam decât să zbor înapoi la Londra şi să-mi încep viaţa.

Capitolul 4

La sfârşitul lunii iulie, Londra era încinsă de soare şi cu umiditatea crescută, mai ales acolo unde îmi petreceam toată ziua, în bucătăria aia din Bayswater, lipsită de geamuri şi fără aer. În cele trei săptămâni pe care le-am stat acolo, am simţit că îndemânarea mea culinară atingea apogeul. Am tăiat legumele brunoise, batonnet şi julienne, până am simţit cuţitul ca pe o extensie a mâinii. Am frământat aluat de pâine până am făcut febră musculară şi m-am entuziasmat când s-a umflat coca şi am ştiut că era gata să dospească.

În fiecare seară ne trimiteau acasă să punem la cale meniuri şi să calculăm timpi de pregătire, iar dimineaţa încheiam *mise-en-place*-ul, pregăteam ingredientele şi aşezam ustensilele pe bancul de lucru înainte să ne apucăm de treabă. La sfârşitul orelor, curăţăm suprafaţa până strălucea şi atunci aveam o satisfacţie secretă, şi anume că CeCe nu avea să intre niciodată în bucătăria

asta să facă mizerie.

Aveam o adunătură de colegi de toate felurile: bărbaţi şi femei, de la tineri privilegiaţi de optsprezece ani, la gospodine plictisite din Surrey, care doreau să-şi îmbunătăţească dineurile.

— Sunt şofer de camion de douăzeci de ani.

Paul, un tip de patruzeci de ani, zdravăn, divorţat vorbea cu mine în timp ce îşi punea aluatul de profiterol pe tava de copt, unde prepara bilele delicate umplute cu brânză.

— Întotdeauna am vrut să fiu bucătar şi în sfârşit am ajuns să fac asta. Mi-a făcut cu ochiul. Viaţa e prea scurtă, nu?

Din fericire, ritmul cursului dăduse la o parte gândurile pe care le aveam despre faptul că stagnam şi mă ajuta că şi CeCe era la fel de ocupată ca mine. Când nu alegea mobilă pentru noul nostru apartament, alerga în toate părţile Londrei cu autobuzele roşii care şerpuiau prin oraş, strângând informaţii pentru noul ei fetiş creativ, şi anume instalaţiile fizice. Pentru asta aduna o sumedenie de porcării din tot oraşul, pe care le arunca în mica noastră sufragerie: bucăţi de metal răsucite, luate de la fier vechi, un morman de ţiglă roşie, canistre de benzină goale şi împuţite şi, cel mai deranjant dintre toate, o păpuşă pe jumătate arsă, făcută din cârpe şi paie, care reprezenta un bărbat în mărime naturală.

— În noiembrie, englezii fac ruguri şi ard efigii ale unui tip pe nume Guy Fawkes. N-am nici cea mai vagă idee cum a reuşit asta să reziste până în iulie, mi-a zis ea, în timp ce umplea capsatorul. Aparent are legătură cu ăla care a încerca să arunce în aer clădirea Parlamentului acum câteva sute de ani. Duşi cu capul, cum zic englezii, a râs ea.

În ultima săptămână a cursului, am format echipe de

câte doi şi ni s-a cerut să pregătim o masă de prânz din trei feluri.

— Ştiţi cu toţii că munca în echipă e o parte vitală în conducerea unei bucătării de succes, ne-a informat Marcus, instructorul nostru, un homosexual bombastic. Trebuie să fiţi în stare să lucraţi sub presiune şi nu numai să daţi ordine, ci să le şi primiţi. Aşa, astea sunt perechile.

M-am dezumflat când m-a pus în echipă cu Piers, care era mai mult un băieţel cu părul neglijent decât bărbat în toată firea. Până atunci contribuise foarte puţin la discuţiile de grup, cu excepţia glumiţelor sale puerile.

Singura veste bună era că Piers era un bucătar înnăscut şi adesea, spre iritarea celorlalţi, era cel care primea cele mai multe laude de la Marcus.

— Asta pentru că-l cam place, o auzisem pe Tiffany, una din fetele distinse, comentând ca o ţaţă în toaletă.

Am zâmbit în timp ce mă spălam pe mâini şi mă întrebam dacă oamenii se maturizează vreodată sau dacă viaţa e un nesfârşit loc de joacă.

— Azi e ultima ta zi, Sia! Baftă la concurs!

A doua zi, în bucătărie, CeCe mi-a zâmbit în timp ce dădeam pe gât o ceaşcă de cafea.

— Mersi. Ne vedem mai încolo, am strigat, în timp ce ieşeam din apartament.

Am pornit pe Tooting High ca să iau autobuzul. Metroul era mai rapid, dar preferam să văd Londra pe drum. Eram întâmpinată de semnele care-mi spuneau că autobuzul meu primise o altă rută, din cauza lucrărilor la gaze pe Park Lane. Aşa că, în timp ce traversam fluviul spre nord, autobuzul a schimbat direcţia şi am trecut în schimb prin Knightsbridge, unde am aşteptat alături de restul londonezilor deviaţi de la ruta lor, înainte să se elibereze vehiculul din trafic şi să mă ducă în cele din urmă pe lângă Royal Albert Hall.

Uşurată la gândul că păream să mergem din nou în direcţia bună, m-am apucat să-mi ascult muzica: „Morning Mood” a lui Grieg, care-mi amintea de Atlantis şi „Romeo şi Julieta” lui Prokofiev, pe care le-am auzit prima oară cântate de Pa Salt. Slavă Domnului că s-au inventat iPod-urile, fiindcă din cauza gustului lui CeCe pentru hard rock, vechiul CD-player din camera noastră răsuna mereu de-ţi spărgea timpanele cu chitarele lor zdrăngănite şi cu ţipetele lor nebune. În timp ce se apropia autobuzul de staţie, am început să mă uit după ceva familiar, dar n-am recunoscut nimic în afară de numele magazinului din stânga, pe care l-am observat după ce a plecat autobuzul din nou. Arthur Morston”.

Mi-am lungit gâtul ca să mă uit în urmă, întrebându-mă dacă nu cumva aveam vedenii, dar era prea târziu. După ce a făcut autobuzul dreapta, am observat şi semnul care indica strada Kensington Church. M-a trecut un fior când mi-am dat seama că tocmai văzusem indiciul lui Pa Salt. Îmi rămăsese gândul la el atunci când am intrat în bucătărie, împreună cu restul cursanţilor.

— ’neaţa, drăguţă! Eşti gata să intri în marea competiţie?

Piers venise lângă mine şi-şi freca mâinile între ele, nerăbdător. Am înghiţit în sec. Eram feministă în adevăratul sens al cuvântului şi credeam în egalitatea între sexe. Drept să spun, mi-era silă să aud că mi se adresa cineva aşa, că era bărbat sau femeie.

— Ia să vedem!

Marcus a apărut în bucătărie şi a dat fiecărei perechi câte un cartonaş gol.

— Pe fiecare parte a cartonaşului se află meniul pe care îl veţi pregăti împreună. La ora prânzului vreau să văd pe masă, gata de degustare, fiecare fel de mâncare în parte. Aveţi două ore la dispoziţie. Bun, dragii mei, baftă!

Puteţi întoarce cartonaşul acum.

În momentul acela, Piers mi-a smuls cartonaşul din mână. A trebuit să arunc un ochi peste umărul lui ca să văd ce aveam de gătit.

— *Foie gras* cu pâine Melba, somon afumat cu cartofi *dauphinoise* şi fasole verde sote. Pe urmă *Eton mess* la desert, a citit Piers cu voce tare. Evident că o să fac eu *mousse-ul de foie gras* şi somonul, că doar carnea şi peştele sunt specialitatea mea, iar ţie-ţi las legumele şi desertul. Trebuie să te apuci de bezea mai întâi.

Am vrut să-i spun că peştele şi carnea sunt şi specialitatea mea şi, cu siguranţă, cea mai impresionantă parte din meniul de vară pentru prânz. În schimb, mi-am spus că o atitudine de superioritate nu era relevantă, fiindcă, aşa cum spusese şi Marcus, testul ăsta era despre munca în echipă, aşa că m-am apucat să bat albuşurile cu zahărul tos.

În vreme ce se apropia termenul limită, eram calmă şi pregătită, dar Piers rearanja *mousse*-ul de foie gras, pe care se hotărâse să îl refacă în ultimul minut. Am aruncat o privire la somonul lui care nu era gata, ştiind că-l lăsase prea mult pe foc. Când am dat să zic ceva, m-a zburătăcit nerăbdător.

— Bun, timpul s-a scurs. Vă rog să vă opriţi din lucru, a răsunat vocea lui Marcus în toată bucătăria.

A început un vacarm de vase ciocnite, în timp ce bucătarii abandonau ustensilele şi se îndepărtau de platouri. Piers l-a ignorat şi a aşezat repede somonul pe farfurie, alături de cartofii şi fasolea pregătite de mine.

1 Desert de origine britanică, cu bezele, frişcă şi căpşuni în cele din urmă, după ce a lăudat şi anihilat celelalte cinci ofrande în egală măsură, Marcus s-a aşezat în faţa noastră. Aşa cum mă aşteptam, a lăudat prezentarea şi textura mousse-ului *defoiegras* şi i-a făcut

cu ochiul bucătarului lui preferat.

— Minunat, bravo! a spus el. Acum somonul.

Am văzut cum a luat o gură, s-a încruntat şi s-a uitat drept la mine.

— Nu-i bun, nu-i bun deloc. E prea mult ţinut pe foc. Totuşi, fasolea şi cartofii... a adăugat, luând o gură din fiecare, sunt perfecte.

I-a zâmbit din nou lui Piers, iar eu i-am aruncat o privire bucătarului-şef, aşteptând să-l corecteze pe Marcus. Piers s-a uitat în altă parte, fără să-i menţioneze nimic lui Marcus, care a trecut la desertul făcut de mine. De fapt, arăta ca o lalea gata să înflorească, bezeaua în sine forma recipientul în care se ascundea desertul „mess”[5] din căpşuni macerate în lichior de caise, cu cremă Chantilly. Nu era nimic dezordonat la el şi ştiam că fie o să-i placă la nebunie, fie o să-l deteste.

— Star, a spus el, după ce a luat o lingură întreagă, prezentarea e creativă şi gustul al naibii de delicios! Bravo!

Apoi, Marcus ne-a dat premiul întâi pentru apetitiv şi pentru desert. În vestiar am deschis dulapul cu mai multă forţă decât era necesar şi mi-am scos hainele de stradă, ca să mă schimb de cele de bucătărie.

— Mă mir că te-ai abţinut.

Am ridicat ochii spre Shanti, care dăduse glas gândurilor mele. Indianca superbă era cam de vârsta mea, bănuiam eu. Era singura din grup în afară de mine care nu se dusese cu ceilalţi la cârciumă, ca în fiecare seară. Deborda mereu de calm şi de energie pozitivă.

— Am văzut că Piers a gătit prea mult somonul. Era lângă mine. De ce n-ai zis nimic când a dat Marcus vina pe tine?

---

5 Joc de cuvinte: în limba engleză, sensul principal al cuvântului mess este „dezordine”, iar numele desertului este Eton mess.

Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap.

— Nu contează. E doar o bucată de somon.

— Pentru mine ar fi contat. Ţi s-a făcut o nedreptate. Şi nedreptăţile trebuie îndreptate, orice-ar fi.

Mi-am scos geanta din dulap, neştiind ce să-i răspund. Celelalte fete deja plecau spre cârciumă ca să bea un pahar. Şi-au luat la revedere de la noi şi am rămas doar eu cu Shanti în vestiar. Îmi legam şireturile tenişilor şi mă uitam cum îşi pieptăna părul des şi negru ca abanosul, înainte să-şi dea cu ruj roşu-închis. Avea degetele lungi şi elegante.

— Pa! am zis şi m-am îndreptat spre uşă.

— Ai chef să bem ceva? Ştiu un bar mic cu vin mişto după colţ. E şi linişte. Cred că ţi-ar plăcea.

Am ezitat o clipă, fiindcă nu prea-mi plăceau conversaţiile în doi. I-am simţit privirea aţintită asupra mea şi în cele din urmă am căzut de acord.

— Da, de ce nu?

Am mers împreună pe stradă şi ne-am aşezat într-un colţ liniştit al barului.

— Aşadar, Star cea enigmatică, mi-a zâmbit ea. Spune-mi cine eşti.

Având în vedere că asta era întrebarea care mă îngrozea întotdeauna, aveam răspunsul pregătit.

— M-am născut în Elveţia, am cinci surori, toate adoptate şi am studiat la universitatea din Sussex.

— Ce anume?

— Literatură engleză. Tu? am întrebat eu, aruncând mingea în terenul ei, cu dexteritate.

— Fac parte din prima generaţie de britanici dintr-o familie indiană. Lucrez ca psihoterapeut şi în general am de-a face cu adolescenţi deprimaţi şi sinucigaşi. Din păcate, sunt mulţi, a suspinat ea. Mai ales în Londra. Presiunea pe care o pun părinţii asupra copiilor în ziua de

azi îmi e foarte cunoscută.

— Şi de ce ai ales cursul de gătit?

— Fiindcă-mi place de mor! E cea mai mare plăcere a mea, a rânjit ea larg. Tu?

Deja mi-era clar că tipa asta ştia să scoată totul din om, motiv pentru care am devenit şi mai reţinută.

— Şi mie-mi place să gătesc.

— Vrei să faci carieră din asta?

— Nu. Cred că-mi place fiindcă mă pricep, chiar dacă sună cam egoist.

— Egoist? a râs Shanti şi timbrul ei muzical mi-a încălzit urechile. Eu zic că a hrăni trupul e tot un fel de a hrăni sufletul. Şi nu e câtuşi de puţin egoist. E perfect în regulă să îţi placă lucrurile la care te pricepi, să ştii. De fapt, chestia asta ajută enorm la produsul final. Asta face pasiunea. Aşadar, ce te mai pasionează, Star?

— Grădinile şi...

— Da?

— Scrisul. Îmi place să scriu.

— Iar mie îmi place să citesc. Asta mi-a deschis mintea mai mult ca orice, m-a luminat. Nu am avut niciodată bani să călătoresc, dar cărţile m-au dus peste tot în lume. Unde locuieşti?

— În Tooting. Dar curând ne mutăm în Battersea[6].

— Şi eu tot în Battersea stau! Foarte aproape de Queenstown Road. Ştii strada?

— Nu. Abia am venit în Londra.

— A, păi şi unde ai stat de când ai terminat facultatea?

— N-am stat într-un loc anume. Am călătorit mult.

— Norocoaso! Şi eu sper să văd lumea înainte să mor, dar până acum nu mi-am permis. Tu cum ai reuşit?

— Şi eu, şi sora mea ne-am luat de lucru în diverse

6 Tooting şi Battersea sunt cartiere londoneze.

părţi ale lumii. Ea lucra la bar, eu făceam curăţenie de obicei.

— Uau, Star, eşti prea deşteaptă şi prea frumoasă ca să stai cu mâinile-n toaletă, dar bravo ţie! Pari exploratoarea veşnică, incapabilă să se stabilească undeva.

— Chestia asta a depins mai mult de soră-mea, nu de mine. Eu doar am urmat-o.

— Şi acum unde e?

— Acasă. Locuim împreună. E artistă şi luna următoare începe un curs la Colegiul Regal de Artă.

— Aha. Şi... ai pe cineva?

— Nu.

— Nici eu. Vreo relaţie semnificativă până acum?

— Nu.

M-am uitat la ceas, simţind că-mi iau obrajii foc din cauza întrebărilor pe care mi le punea.

— Ar trebui să plec.

— Sigur.

Shanti a dat paharul pe gât şi a ieşit cu mine în stradă.

— Mă bucur că te-am cunoscut mai bine, Star! Uite cartea mea de vizită. Scrie-mi şi mai zi-mi de tine. Şi dacă ai vreodată chef să vorbim, sunt aici.

— Aşa am să fac. Pa.

M-am îndepărtat repede de ea. Nu eram în apele mele când vorbeam despre „relaţii” Cu nimeni.

— În sfârşit! CeCe stătea cu mâinile-n şold în uşa strâmtă a apartamentului nostru. Unde naiba ai fost, Sia?

— Am ieşit la un pahar cu o prietenă, am zis eu şi am trecut pe lângă ea în drum spre baie, închizând uşa repede după mine.

— Păi şi nu puteai să-mi spui şi mine? Ţi-am făcut de mâncare ca să sărbătorim absolvirea cursului. Probabil că

nu mai e bună.

CeCe nu gătea aproape niciodată. De puţinele ori în care nu am fost în preajma ei ca s-o hrănesc, a mâncat la pachet.

— Scuze, n-am ştiut. Ies imediat.

Am ascultat prin uşă cum s-a îndepărtat nervoasă. M-am spălat pe mâini, mi-am dat părul din ochi şi m-am aplecat uşor ca să mă uit în oglindă.

— Trebuie să se schimbe ceva, mi-am spus în timp ce mă priveam.

Capitolul 5

La începutul lui august, Londra părea un oraş fantomă. Cei care-şi permiteau, fugiseră de clima temperamentală britanică, care părea să oscileze între zile de umezeală cu nori şi zile însorite cu ploaie. Adevărata Londră dormita, aşteptând să se întoarcă locuitorii ei de pe tărâmuri străine, ca s-o ia de la capăt, cu toanele ei normale.

Şi eu mă simţeam ciudat de toropită. Dacă după moartea lui Pa Salt nu dormisem zile întregi, acum abia mă puteam ridica din pat dimineaţa. CeCe, din contră, era plină de energie şi insista s-o însoţesc ca să alegem nu ştiu ce frigider sau faianţa perfectă pentru noul apartament.

Într-o sâmbătă înăbuşitoare, când mi-ar fi plăcut să stau în vârful patului cu o carte în mână, mi-a cerut să mă scol şi m-a târât la autobuz şi apoi la un magazin de antichităţi, convinsă că o să-mi placă la nebunie mobila lor.

— Aşa, am ajuns, a zis ea în timp ce ne uitam pe geam şi autobuzul a anunţat următoarea staţie. Magazinul e la numărul 159, deci am ajuns.

Am coborât şi am rămas cu gura căscată, căci, pentru a doua oară în câteva săptămâni, ajunsesem din nou la câţiva metri de uşa librăriei Arthur Morston. CeCe a făcut stânga, spre uşa magazinului alăturat, dar eu am rămas în urmă şi m-am uitat un pic prin vitrină. Era plină de cărţi vechi, de felul celor pe care visam să le colecţionez când urma să am destui bani şi care mi-ar fi decorat rafturile de fiecare parte a şemineului meu imaginar.

— Hai mai repede, Sia, e deja patru fără un sfert! Nu ştiu la ce oră închid ăştia sâmbăta.

Am urmat-o şi am intrat într-un magazin plin de mobilă orientală: mese lăcuite, din lemn vechi purpuriu, dulapuri negre cu fluturi delicaţi pictaţi pe uşi şi statuetele aurii ale lui Buddha, zâmbind cu seninătate.

— Parcă-ţi pare rău că n-am cumpărat un container întreg în călătoriile noastre, nu?

CeCe a ridicat din sprâncene în timp ce se uita la preţuri, apoi mi-a făcut semn că erau foarte scumpe.

— Trebuie să facem rost de ele mai ieftin, din altă parte, a mai spus.

A luat-o înainte şi a ieşit din magazin. După ce ne-am uitat în vitrina altui magazin de antichităţi, ne-am dus spre staţia de autobuz. Cât aşteptam autobuzul, n-am avut nimic mai bun de făcut decât să mă uit peste drum, la librăria Arthur Morston. Sora mea, Tiggy, ar fi zis că intervenea soarta. În cel mai bun caz, mi-am zis, a fost o coincidenţă.

O săptămână mai târziu, fiindcă mai erau câteva zile până la mutare, CeCe s-a dus la apartament ca să verifice progresul faianţarilor şi eu am dat o fugă la magazinul din colţ ca să-mi cumpăr lapte. Cât stăteam să-mi primesc restul, am dat cu ochii de *Times1* şi un titlu în partea dreaptă, în josul paginii.

CĂPITANUL VASULUI *TIGRESS* S-A ÎNECAT ÎN FURTUNA DIN FASTNET

Era să-mi stea inima-n loc. Ştiam că sora mea, Ally, participa atunci la cursa de la Fastnet[78], iar numele bărcii mi-era infernal de cunoscut. Fotografia de sub titlu arăta un bărbat, dar asta nu m-a liniştit deloc. Am cumpărat ziarul şi am citit articolul printre rânduri, speriată, în timp ce mă întorceam spre casă. Aşa am putut respira uşurată că, cel puţin până în acel moment, nu existau şi alte victime. Totuşi, vremea era aparent sinistră şi trei sferturi dintre bărci fuseseră retrase din cursă.

I-am scris imediat un mesaj lui CeCe şi am recitit articolul când m-am întors în apartament. Cu toate că sora mea mai mare naviga la nivel profesionist de ani şi ani, gândul că ar fi putut muri într-o cursă nu-mi trecuse vreodată prin minte. La Ally totul era plin de vioiciune. Îşi trăia viaţa fără dram de frică, iar eu nu puteam decât s-o admir şi s-o invidiez pentru asta.

I-am scris un mesaj scurt, în care îi spuneam că citisem despre dezastru şi în care îi ceream să mă sune urgent. Mi-a sunat telefonul exact în timp ce trimiteam mesajul şi am văzut că era CeCe.

— Tocmai am vorbit cu Ma, Sia! M-a sunat. Ally era în cursa de la Fastnet şi...

— Ştiu, tocmai citeam despre asta. Doamne, Cee, sper că n-a păţit nimic!

— Ma zicea că a sunat-o cineva să-i spună că e ok. Evident că barca a fost retrasă din cursă.

— Slavă Domnului! Biata, biata Ally, să piardă aşa un membru al echipajului...

— Groaznic. Oricum. Vin curând acasă. Noua bucătărie arată fantastic. O să-ţi placă foarte mult.

---

7 Ziar britanic.

8 Cursă de iahturi în jurul insuliţei Fastnet din Marea Britanie.

— Nu mă îndoiesc.

— A! Şi au venit şi paturile noastre, şi cel dublu pentru camera de oaspeţi. În sfârşit, mai avem un pic şi terminăm. Abia aştept să ne mutăm. Ne vedem mai încolo.

CeCe a închis şi m-am minunat de capacitatea ei de a schimba subiectul atât de repede după o veste proastă, cu toate că ştiam că ăsta era modul în care funcţiona ea. Am tot rumegat gândul de a-mi face curaj să-i spun că, la măreaţa vârstă de douăzeci şi şapte de ani, poate că ar fi fost mai normal să aibă fiecare camera ei şi nu să împărţim una singură. Dacă am avea vreodată oaspeţi, n-ar fi nicio problemă pentru mine să mă mut cu ea câteva zile. Mi se părea ridicol să împărţim o cameră când aveam două.

Într-o zi, Star, va trebui să te ocupi de asta... Dar, ca întotdeauna, ziua aia nu venise încă.

Câteva zile mai târziu, în timp ce-mi strângeam cele câteva lucruri pentru mutare, m-a sunat Ma.

— Star?

— Da? Toate bune? Ally e ok? Nu mi-a răspuns la mesaje, am spus eu agitată. Ai vorbit cu ea?

— Nu, n-am vorbit, dar ştiu că e teafără. Am vorbit cu mama victimei. Probabil ai citit că era căpitanul bărcii lui Ally. Ce femeie minunată...! a suspinat Ma. Aparent fiul ei i-a lăsat numărul meu de telefon, ca să mă sune în caz că păţea ceva. Crede că băiatul a avut un soi de premoniţie.

— Adică a ştiut că o să moară?

— Da... Vezi tu, Ally era logodită cu el, în secret. îl chema Theo.

Am primit vestea fără să spun nimic.

— Cred că Theo ştia că Ally o să fie în stare de şoc şi n-o să ne poată contacta, a continuat Ma. Mai ales că nu v-a spus nici uneia dintre voi că avea o relaţie serioasă cu el.

— Tu ai ştiut, Ma?

— Da, am ştiut. Era foarte îndrăgostită. Abia a plecat de câteva zile de-aici. Mi-a spus că el era perechea ei...

— Ma, îmi pare tare rău!

— Iartă-mă, *chérie*, chiar dacă ştiu că viaţa ba îţi dă, ba îţi ia, moartea lui atât de curând după a tatălui vostru este pentru Ally o tragedie.

— Unde e? am întrebat.

— În Londra, stă la mama lui Theo.

— Să mă duc s-o văd?

— Cred că ar fi minunat dacă ai putea merge la înmormântare. Celia, mama lui Theo, mi-a zis că e miercurea următoare la ora două, la biserica Sfânta Treime din Chelsea.

— O să fim acolo, Ma! Promit. Ai apucat să vorbeşti şi cu celelalte surori?

— Da, dar niciuna dintre ele nu poate ajunge.

— Şi tu? Ai putea veni?

— Star... nu pot. Dar sunt sigură că tu şi CeCe ne puteţi reprezenta pe toate. Spune-i lui Ally că o iubim.

— Normal.

— Te las pe tine s-o anunţi pe CeCe. Tu ce mai faci, Star?

— Bine. Doar că... mă doare sufletul pentru Ally.

— *Chérie*, şi pe mine. Nu mai aştepta să-ţi răspundă la mesaje, deocamdată nu răspunde nimănui.

— Clar. Mersi că mi-ai zis. Pa, Ma!

Când a ajuns CeCe acasă, i-am spus cât am putut de calm ce se întâmplase şi data înmormântării.

— Bănuiesc că i-ai spus lui Ma că nu putem ajunge. O să fim îngropate în cutii după ce ne mutăm.

— CeCe, trebuie să ajungem! Trebuie să fim alături de Ally.

— Şi restul surorilor? Unde sunt? De ce tocmai noi

trebuie să ne stricăm planurile? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu-l cunoşteam pe tip!

— Cum poţi să spui asta?

M-am ridicat, simţind că nu mai puteam conteni furia care zăcea în mine.

— Aici nu-i vorba de logodnicul ei, ci despre sora noastră, Ally! Toată viaţa ne-a stat alături şi acum ea are nevoie de noi miercurea viitoare! Şi exact asta vom face!

Apoi m-am îndreptat spre baie, care măcar avea zăvor la uşă.

Tremuram de furie şi nu aveam chef să mă uit la ea, aşa că am decis că aş putea foarte bine să fac şi o baie cu ocazia asta. În jungla claustrofobică de beton care mă înconjura, cada îngălbenită îmi oferea un sanctuar.

M-am cufundat în apă şi m-am dus cu gândul la Theo şi la faptul că el nu mai ieşise din apă. M-am ridicat brusc şi am făcut valuri, stropind tot linoleumul, gâfâind de spaimă. Am auzit o bătaie în uşă.

— Sia? Eşti ok?

Am înghiţit în sec şi am încercat să trag aer în piept, aer pe care Theo nu l-a mai putut respira. Nu va mai putea respira niciodată.

— Da.

— Ai dreptate. După o pauză lungă, a continuat: îmi pare foarte rău. Bineînţeles că trebuie să fim alături de Ally.

— Da.

Am scos dopul şi m-am întins peste marginea căzii spre prosop.

— Trebuie.

Dimineaţa următoare a apărut şoferul dubei angajat de CeCe, ca să ne ajute cu mutarea. După ce am încărcat puţinele lucruri pe care le aveam, din care majoritatea erau mizeriile lui CeCe pentru proiectul ei artistic, ne-am

dus să luăm mobila pe care o cumpărase din diverse magazine din sudul Londrei.

Trei ore mai târziu am ajuns în Battersea şi, după ce a semnat ce avea de semnat la administraţia de la parter, CeCe a primit cheile noii noastre case. A descuiat uşa şi a început să se plimbe prin spaţiul gol şi răsunător.

— Nu-mi vine să cred că e tot al meu. Şi al tău, normal, a adăugat ea cu generozitate. Suntem în siguranţă acum, Sia, pe veci! Avem o casă a noastră. Nu-i fantastic?

— Ba da.

Apoi a întins braţele spre mine, ştiind că ăsta era momentul ei şi doar al ei. Am îmbrăţişat-o şi am rămas aşa în centrul spaţiului cavernos, chicotind ca nişte copii, ca pe vremuri, de ridicolul faptului că ne făcuserăm mari.

Odată ce ne-am mutat, CeCe pleca în fiecare dimineaţă să-şi strângă materialele pentru instalaţiile ei, înainte să înceapă primul semestru, în septembrie, astfel că rămâneam singură în casă toată ziua. Aveam treabă, fiindcă trebuia să despachetez cutiile în care se aflau aşternuturile, prosoapele şi tacâmurile comandate de CeCe. În timp ce înfigeam un cuţit ascuţit perfect în suportul de lemn, m-am simţit ca o femeie proaspăt căsătorită, punând ordine în noua ei casă. Doar că nu asta eram. Nici pe departe.

Imediat ce-am despachetat, m-am apucat să transform terasa lungă în grădină. Am cheltuit puţinele economii pe care le aveam şi aproape toată alocaţia pe o lună pe care o primeam de la Pa Salt, ca să cumpăr tot ce puteam pentru a aduce cât mai multă verdeaţă şi culoare. În timp ce mă uitam la domnul de la seră care ţâra pe terasă ghiveciul gigantic de teracotă, plin cu camelii superbe încărcate de boboci albi, mă gândeam că extravaganţa asta l-ar fi făcut pe Pa Salt să se întoarcă în mormânt, dar am alungat gândul, spunându-mi că de data

asta ar înţelege.

Miercurea următoare am săpat în dulap până am găsit nişte haine sobre pentru amândouă. CeCe trebuia să se descurce cu o pereche de blugi negri, fiindcă nu avea nici măcar o fustă sau o rochie.

Luaserăm legătura cu toate celelalte surori, care ne trimiseseră mesaje sau e-mailuri, ca să-i transmitem lui Ally toată dragostea lor. Tiggy, de care eram cea mai apropiată după CeCe, m-a sunat să mă roage să o îmbrăţişez din partea ei.

— Aş vrea să pot veni, a suspinat ea, dar s-a deschis sezonul de vânătoare şi avem o mulţime de căprioare rănite.

I-am spus că o voi îmbrăţişa pe Ally din partea ei şi am zâmbit cu gândul la blânda mea soră şi la pasiunea ei pentru animale. Lucra la un sanctuar pentru căprioare în munţii Scoţiei şi jobul ăsta i se potrivea de minune. Tiggy era delicată ca o căprioară şi mi-am adus aminte cât m-a impresionat în tinereţe s-o văd dansând, în toată graţia ei, într-un spectacol la şcoală.

Împreună cu CeCe am traversat podul spre Chelsea, unde urma să aibă loc înmormântarea lui Theo.

— Uau, a şoptit ea, în timp ce stăteam la coadă ca să intrăm în biserică, au venit şi televiziunile, şi fotoreporterii. Crezi că ar trebui s-o aşteptăm pe Ally să vină?

— Nu. Hai să ne aşezăm undeva în spate. Sunt sigură că o să ne putem vedea cu ea după ce se termină.

Imensa biserică era deja plină ochi. Nişte oameni amabili s-au înghesuit într-o stranăă din spate ca să ne putem strecura şi noi. M-am aplecat într-o parte ca să văd altarul, la vreo douăzeci de paşi de unde stăteam. M-am simţit neînsemnată şi uluită să constat cât de iubit fusese Theo, de veniseră sute de oameni ca să-şi ia rămas-bun de la el.

Un şuşuit a potolit forfota şi toată congregaţia s-a întors spre opt tineri bărbaţi, care au trecut pe lângă noi cu sicriul pe umeri, urmaţi de o tânără blondă şi micuţă, care se sprijinea de braţul surorii mele.

M-am uitat la figura trasă a lui Ally şi am observat cât de încordată şi de îndurerată era. Am vrut să mă ridic şi s-o iau în braţe când a trecut pe lângă mine, să-i spun cât de mândră eram de ea şi cât de mult o iubeam.

Slujba a fost una dintre cele mai înălţătoare, dar şi cumplite ore din viaţa mea. Am ascultat elogiile aduse acestui om pe care nu-l cunoscusem niciodată şi pe care sora mea îl iubea. Când ni s-a cerut să ne rugăm, mi-am luat capul în mâini şi am plâns pentru viaţa curmată atât de timpuriu şi pentru sora mea, a cărei viaţă fusese întreruptă de pierderea lui. Am plâns şi pentru Pa Salt, care nu le dăduse fetelor lui ocazia să-l jelească aşa cum cerea tradiţia. Abia atunci am înţeles, pentru prima dată, de ce erau atât de vitale ritualurile astea. Îţi ofereau un stâlp de susţinere într-un haos emoţional.

Am privit-o pe Ally de departe, în timp ce sosea pe treptele altarului, înconjurată de o mică orchestră, cu zâmbetul chinuit, în vreme ce ducea flautul la buze. Se pregătise ani întregi să cânte la flaut. Celebra melodie „The Sailor’s Hornpipe” a început să răsune în biserică. M-am ridicat şi eu în picioare, ca toată lumea şi ne-am încrucişat braţele, apoi ne-am îndoit genunchii şi curând, toată congregaţia se mişca pe ritmul muzicii. La sfârşit, toată lumea a izbucnit în aplauze şi urale. Ştiam că avea să devină un moment de neuitat.

M-am întors către CeCe în timp ce ne aşezam şi i-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji. Am fost şi mai impresionată s-o văd pe sora mea, care rar îşi arăta emoţiile, plângând asemenea unui copil.

I-am luat mâna şi am întrebat-o:

— Eşti ok?

— Minunat, a murmurat ea, ştergându-şi ochii de antebraţ. Pur şi simplu minunat.

În timp ce sicriul era scos din biserică, Ally şi mama lui Theo îl urmau. M-am uitat în ochii lui Ally şi am văzut o umbră de zâmbet pe faţa ei. Şi eu, şi CeCe am ieşit după ele, cu restul celor îndoliaţi şi am rămas pe trotuar, neştiind ce să facem.

— Crezi că ar trebui să plecăm? Uite ce multă lume e. Probabil că Ally o să vorbească cu toţi, a zis CeCe.

— Trebuie s-o salutăm, chit că doar o îmbrăţişăm.

— Uite-o!

Părul ruginiu îi cădea în valuri în jurul feţei ireal de palide. A ieşit din mulţime şi s-a îndreptat spre un bărbat care stătea singur. Din limbajul trupului am înţeles că nu era cazul să-i întrerupem, dar ne-am apropiat ca să ne poată vedea când termina de vorbit cu el.

În cele din urmă s-a întors spre noi şi s-a luminat la faţă. Fără o vorbă, şi eu, şi CeCe am luat-o în braţe şi am strâns-o cât de tare am putut. CeCe i-a transmis regretele noastre, dar mie mi-era greu să deschid gura. Ştiam că eram pe cale să izbucnesc din nou în plâns, numai că lacrimile astea nu trebuiau vărsate atunci.

— Nu-i aşa, Star? m-a înghiontit CeCe.

— Da, am bâiguit eu. A fost o slujbă frumoasă, Ally!

— Mulţumesc.

— A fost minunat să te ascult cântând la flaut. Tot în formă eşti, a adăugat CeCe.

— Auzi, trebuie să mă întorc la mama lui Theo, dar ne vedem acasă la ea? a întrebat Ally.

— Mi-e teamă că nu putem. Dar, fii atentă, apartamentul nostru e peste pod, în Battersea, aşa că poate treci pe la noi când te simţi în stare, da? i-a sugerat CeCe.

— Chiar ne-ar face plăcere să te vedem, Ally, am spus eu şi am strâns-o în braţe. Toate fetele îţi transmit dragostea lor. Ai grijă, bine?

— Încerc. Şi mersi că aţi venit. Apreciez enorm.

Cu un zâmbet recunoscător, Ally ne-a făcut cu mâna şi s-a îndreptat spre limuzina neagră ce le aştepta pe ea şi pe mama lui Theo.

— Hai să mergem şi noi!

CeCe a luat-o înainte, dar eu am rămas în urmă să mă uit după maşina care pleca. Ally, minunata, curajoasa, frumoasa şi, cum crezusem până acum, invincibila mea soră mai mare era totuşi foarte fragilă şi părea că o putea lua vântul. Am alergat s-o prind din urmă pe CeCe şi mi-am dat seama că dragostea fusese cea care-i luase din puteri.

Şi în acel moment, mi-am promis că într-o zi voi ajunge şi eu să simt şi bucurie, şi durere la intensitatea aia.

Am simţit o mare uşurare când, câteva zile mai târziu, Ally s-a ţinut de cuvânt şi m-a sunat. Am stabilit să vină la prânz şi, cu ocazia asta, să viziteze şi apartamentul, cu toate că CeCe urma să se ducă la Battersea Power Station[9] ca să facă fotografii pentru unul dintre proiectele ei artistice. În acea după-amiază, m-am apucat să creez un meniu.

Când a sunat la uşă a doua zi, în tot apartamentul se simţea ceea ce speram să fie aroma calmantă a mâncării de acasă. Shanti avusese dreptate, m-am gândit, voiam să-i hrănesc sufletul lui Ally.

— Salut, draga mea, ce faci? am întrebat-o când am deschis uşa.

— Ei, mă descurc, a răspuns şi a intrat în casă.

---

9 Centrală electrică situată pe malul sudic al Tamisei, închisă în 1983, edificiu istoric protejat, transformată după 2014 în centru comercial.

Dar se vedea că nu era aşa.

— Uau! E fantastic locul ăsta, a remarcat ea ducându-se spre ferestrele imense, ca să admire priveliştea.

Pusesem masa pe terasă, fiindcă vremea ne permitea să mâncăm afară. Mi-a admirat grădina improvizată în timp ce puneam mâncarea în farfurii şi mi s-a frânt inima când m-a întrebat de mine şi de CeCe, fiindcă vedeam că inima ei se frângea iar şi iar. Dar am înţeles că ăsta era mecanismul ei de adaptare, să meargă mai departe, ca întotdeauna şi să nu ceară niciodată compătimire.

— Doamne, e delicios, Star! Acum descopăr ce de talente ascunse ai. Talentul meu la gătit e cel mult de bază şi nu-s în stare nici să cultiv creson în ghiveci, darmite aşa ceva, m-a lăudat ea, arătând spre plantele mele.

M-am încumetat să-i răspund:

— În ultimul timp m-am tot întrebat ce talent am de fapt. Adică, ne referim la lucrurile pe care le faci cu uşurinţă? De exemplu, tu te-ai străduit vreun pic să cânţi aşa frumos la flaut?

— Nu, probabil că nu. Cel puţin, nu la început. Dar apoi, ca să fiu mai bună, a trebuit să exersez tot timpul. Nu cred că a avea un talent poate compensa munca asiduă. Adică, uită-te la marii compozitori, nu-i suficient să auzi muzica în capul tău, trebuie să înveţi s-o scrii pe partitură şi să orchestrezi o piesă. E nevoie de ani şi ani de muncă pentru a învăţa meserie. Sunt sigură că-s milioane de oameni care au un talent natural, dar dacă nu-ţi struneşti capacitatea respectivă şi nu i te dedici, nu ajungi niciodată la un potenţial deplin.

Am încuviinţat, dar m-am cufundat în gânduri şi, în sinea mea, m-am simţit debusolată în privinţa propriilor

mele talente.

— Ai terminat, Ally? am întrebat.

Abia se atinsese de mâncare.

— Da. Îmi pare rău, Star. A fost excelent, pe bune, dar mi-e teamă că nu prea am poftă de mâncare în ultimul timp.

Am vorbit apoi despre surorile noastre şi despre ce mai punea fiecare la cale. I-am povestit despre CeCe, despre facultatea şi instalaţiile care o ţineau ocupată. Ally a vorbit despre mutarea Maiei la Rio, lucru care ne luase prin surprindere şi şi-a exprimat încântarea că în sfârşit îşi găsise fericirea.

— Asta chiar m-a înveselit. Ce mă bucur să te văd, Star!

— Şi eu pe tine. Unde-o să te duci acum?

— Păi, cred că o să mă duc în Norvegia ca să investighez locul meu de baştină, după coordonatele pe care mi le-a lăsat Pa Salt.

— Foarte bine, am spus eu. Aşa ar trebui să faci.

— Da?

— De ce nu? Indiciile lui ţi-ar putea schimba viaţa. Cum s-a întâmplat cu Maia.

După ce a plecat Ally, care a promis să mai vină în vizită curând, am urcat încet în dormitor şi am scos dosarul de plastic dintr-un dulap cu sertare în formă de scară cu trepte. A fost alegerea lui CeCe, nu a mea.

Am desprins cartea de vizită ataşată de spatele scrisorii şi m-am uitat din nou la ea. Mi-am adus aminte atunci de speranţa pe care o citisem în ochii lui Ally când vorbise despre Norvegia. Am tras aer în piept şi am scos în sfârşit plicul în care se aflau coordonatele mele. L-am deschis.

A doua zi, m-am trezit şi am văzut o ceaţă slabă plutind deasupra fluviului. În timp ce grădinăream, am

observat că terasa era plină de rouă. În afară de tufele mele mici şi de trandafirii care se pleoşteau rapid, era imposibil să vezi verdeaţă dacă nu te uitai prin binoclu, dar am absorbit aromele care vesteau schimbarea anotimpului şi am zâmbit.

Toamna se îndrepta spre noi, iar eu adoram toamna.

M-am dus la etaj, mi-am luat geanta şi am scos dosarul de plastic din sertarul de jos. Apoi, fără să stau prea mult pe gânduri din cauza creierului meu supraanalitic care ar fi explorat fiecare pas pe care-l făceam, m-am îndreptat spre cea mai apropiată staţie de autobuz.

Jumătate de oră mai târziu mă aflam din nou în faţa librăriei Arthur Morston. M-am uitat în vitrina care etala nişte cărţi cu hărţi antice, aşezate pe o bucată de catifea mov, decolorată. Am observat că harta Asiei de sud-est, deschisă, indica Thailanda ca „Siam”.

În mijlocul vitrinei era un glob mic şi îngălbenit, sprijinit pe un suport, care semăna cu cel din biroul lui Pa Salt. Dincolo de vitrină nu se zărea nimic. Ziua era luminoasă, dar înăuntru era beznă, ca în orice librărie dickensiană despre care citisem. Am rămas afară, ştiind că dacă era să intru, urma să încep o aventură în care nu eram sigură că-mi doream să mă avânt.

Dar ce altceva aveam în momentul ăla? O viaţă pustie, lipsită de orice scop, care nu oferea nimic valoros nimănui.

Am scos dosarul din rucsacul de piele şi m-am gândit la ultimele cuvinte scrise de Pa Salt, în speranţa că-mi vor da curajul de care aveam nevoie. În cele din urmă, am deschis uşa librăriei şi undeva în interior s-a auzit un clopoţel. A durat puţin să-mi ajustez vederea la lumina slabă. Aducea a bibliotecă de pe vremuri, cu podele din lemn negru şi şemineu cu policioară de marmură la

jumătatea peretelui, alcătuind o piesă centrală în jurul căreia erau aranjate două fotolii din piele. Între ele se afla o măsuţă pe care se înălţa un morman de cărţi.

M-am aplecat să deschid o carte şi praful s-a ridicat din ea, dispersând fulgi minusculi, ca de zăpadă, într-o rază de soare. M-am îndreptat de spate şi am privit încăperea ticsită de rafturi.

M-am uitat de jur-împrejur, încântată. Unele femei ar trăi senzaţia asta într-un butic cu haine elegante. Pentru mine, asta era Nirvāṇa.

M-am dus spre un raft ca să caut un autor sau un titlu cunoscut. Multe cărţi erau în limbi străine. M-am oprit să arunc o privire la ceea ce părea să fie un Flaubert în original, apoi am început să caut cărţile englezeşti. Am scos un exemplar din *Raţiune şi simţire*, care era poate cartea mea preferată dintre romanele lui Austen şi am răsfoit paginile îngălbenite cât am putut de gingaş, ca să nu afectez hârtia învechită.

Eram atât de cufundată în carte, încât nici nu l-am observat pe bărbatul înalt care mă urmărea din uşă, în fundul librăriei.

Am tresărit la vederea lui şi am închis brusc cartea, întrebându-mă dacă fusesem cumva „lipsită de decenţă”, aşa cum tocmai citisem în cartea lui Austen, când o deschisesem.

— Fan Austen? Eu, unul, sunt pasionat mai degrabă de Bronté.

— Îmi plac foarte mult amândouă.

— Sunt sigur că ştiţi că Charlotte nu era o mare admiratoare a romanelor lui Jane. Se căina că suplimentele literare erau leşinate după proza mai „pragmatică”, să zicem, a domnişoarei Austen. Când scria, Charlotte îşi muia peniţa drept în inimă în loc de călimară.

— Zău?

Încercam să disting trăsăturile bărbatului, dar umbrele erau prea adânci ca să văd mai mult decât că era înalt şi slab, cu păr ruginiu şi că purta o pereche de ochelari cu ramă de baga şi un frac de epocă. La lumina aia, aş fi zis că putea să aibă cam între treizeci şi cincizeci de ani.

— Da. Ia să vedem, căutaţi ceva în mod special?

— Nu neapărat.

— Păi atunci, nu vă opriţi. Dacă doriţi să alegeţi orice carte de pe raft şi s-o citiţi, vă rog să nu ezitaţi să luaţi loc liniştită pe fotoliu. Suntem şi bibliotecă, şi librărie. Sunt de părere că literatura bună trebuie împărtăşită. Nu?

— Absolut de acord, am spus entuziasmată.

— Vă rog să mă strigaţi dacă aveţi nevoie de ajutor. Iar dacă nu găsiţi ceva anume, pot să comand orice carte.

— Mulţumesc.

Şi cu asta, bărbatul a dispărut şi am rămas singură*. În Elveţia n-ar fi posibil aşa ceva*, mi-am spus eu, *având în vedere că pot oricând să înşfac orice carte şi să dau bir cufugiţii*.

Liniştea prăfuită a fost brusc întreruptă în clipa în care mi-a sunat mobilul. Îngrozită, am dat să-l scot şi să-l închid, dar nu am apucat s-o fac înainte să apară din nou bărbatul şi să-şi ducă degetul la buze.

— Îmi cer scuze, dar e singura regulă pe care o avem aici. Telefoanele trebuie oprite. Vă supăraţi dacă răspundeţi afară?

— Sigur că nu. Mulţumesc, la revedere!

Mă înroşisem de ruşine şi am ieşit din librărie ca o şcolăriţă prinsă de profesor în timp ce-i trimitea iubitului mesaje pe sub masă. Ironia făcea că îmi suna foarte rar telefonul şi atunci era fie Ma, fie CeCe.

Afară, pe trotuar, am văzut că era un număr necunoscut şi am ascultat voicemail-ul.

— Bună, Star, sunt Shanti! Am numărul tău de la Marcus. Voiam să ştiu de tine. Sună-mă când poţi. Pa, pa, drăgălaşo!

M-a iritat îngrozitor de mult, în mod iraţional, faptul că apelul ei mă făcuse să ies atât de nedemn din librărie. Îmi luase destul timp ca să-mi fac curaj să intru şi ştiam că n-o să mai fac asta atunci. Când am văzut autobuzul care mergea spre Battersea, am traversat strada şi l-am luat.

Eşti penibilă, *Star*, *pe bune*! am început să mă ocărăsc singură. *Ar fi trebuit să intri înapoi*. Dar nu o făcusem. Ba chiar îmi plăcuse până şi discuţia pe care o avusesem cu tipul ăla, care în sine era un miracol. Iar acum eram în autobuz şi mă întorceam la nimicul din apartament şi din viaţa mea.

Am ajuns acasă şi m-am uitat la un perete gol. Am hotărât atunci că trebuia să cumpăr un raft. *O cameră fără cărţi e ca un trup fără suflet*, m-am autocitat. Numai că eram deja megafalită până luna următoare, din cauză că luasem toate plantele alea şi mai ştiam şi că trebuia să-mi găsesc de lucru. Nu mă puteam baza la infinit pe fondurile pe care mi le lăsase Pa Salt, lucru care, cu siguranţă, îmi afecta stima de sine. Poate ar fi trebuit să ies a doua zi pe stradă şi să încep să întreb din uşă-n uşă, prin restaurante şi baruri dacă n-aveau nevoie de o femeie la curăţenie. Cu aptitudinile mele în ale comunicării, era clar că nu eram făcută să dau ochii cu publicul.

Am coborât să fac duş şi am observat că sertarul de jos al servantei mele era încă deschis de când scosesem dosarul cu scrisoarea, coordonatele şi citatul. Am tresărit îngrozită, fiindcă nu-mi aminteam unde-l văzusem ultima oară. Am dat fuga să-l caut şi inima îmi bubuia ca o tobă în piept cât timp am vărsat şi am răscolit tot ce era în rucsac. Nu era acolo. Am încercat să-mi amintesc dacă-l aveam în mână când am intrat în librărie şi eram aproape sigură că-l

aveam. Dar pe urmă...

Nu puteam decât să sper că-l pusesem pe măsuţa din librărie când rătăceam printre rafturi. M-am dus la laptop ca să caut website-ul şi numărul de telefon de-acolo. Am sunat, dar a răspuns robotul, cu vocea bărbatului pe care-l cunoscusem şi care spunea că voi fi sunată înapoi dacă lăsam un număr de telefon. M-am supus şi m-am rugat să mă sune, pentru că dacă pierdeam dosarul, pierdeam odată cu el şi legătura cu trecutul meu. Ba poate chiar şi pe cea cu viitorul.

Capitolul 6

A doua zi, m-am trezit şi mi-am verificat imediat mobilul, ca să văd dacă aveam vreun mesaj de la librărie. Fiindcă nu apăruse nimic, mi-am dat seama că nu aveam de ales decât să mă întorc pe strada Kensington Church.

O oră mai târziu, am intrat în librăria Arthur Morston Books pentru a doua oară. Nu se schimbase nimic şi, din fericire, pe masa din faţa şemineului se afla dosarul meu de plastic. Nu m-am putut abţine şi am scos un ţipăt de uşurare în timp ce l-am luat în mână şi am verificat dacă totul era la locul lui.

Librăria era goală şi uşa din spate era închisă, aşa că puteam pleca liniştită, fără să deranjez pe nimeni. Numai că oricât mi-aş fi dorit să fac asta, trebuia să-mi aduc aminte motivul pentru care venisem aici prima oară. Şi-apoi, clopoţelul sigur îmi anunţase prezenţa şi politicos era să îi spun omului că găsisem ce căutam înainte să plec.

Din nou, mobilul meu a sunat în liniştea din librărie şi am dat fuga spre ieşire înainte să răspund.

— Alo?

— Domnişoara DApliese?

Da.

Bună ziua, de la Arthur Morston Books vă sun. Tocmai am primit mesajul dumneavoastră. Cobor imediat să verific dacă se află acolo.

— Ah! am răspuns ameţită. De fapt, sunt chiar în faţa librăriei. Am intrat acum câteva secunde şi da, l-am găsit pe masă, unde îl lăsasem ieri.

— Îmi cer scuze. Probabil că nu am auzit clopoţelul. Am deschis şi am urcat repede la etaj. Astăzi se scoate o carte la licitaţie...

Tocmai atunci s-a auzit un telefon sunând.

— Acum mă sună reprezentantul meu pe fix. Vă rog să mă scuzaţi o clipă...

S-a lăsat liniştea la celălalt capăt al firului, după care l-am auzit din nou.

— Îmi cer scuze, domnişoară D'Apliese, a trebuit să hotărăsc preţul maxim pe care-l pot oferi pentru o primă ediţie din *Anna Karenina*. Fabulos exemplar, cel mai bun pe care l-am văzut vreodată şi mai e şi semnat de autor, cu toate că mă tem că ruşii şi rublele lor vor câştiga în faţa lirelor mele neînsemnate. Dar e o miză bună, nu-i aşa?

— Ăăă... da, am răspuns eu nedumerită.

— Dacă tot sunteţi aici, ca să zic aşa, n-aţi vrea să vă întoarceţi să vă ofer o ceaşcă de cafea?

— Nu... e ok, mersi.

— Mă rog, eu tot vă aştept.

A închis telefonul şi iar am rămas stingheră, pe trotuar, întrebându-mă ce era cu ciudăţenia asta de librărie. Dar aşa cum zicea, eram acolo şi acum primisem şi invitaţia să intru şi să vorbesc cu cel care poate era sau poate nu era Arthur Morston.

— Bună dimineaţa!

Bărbatul venea pe uşa din spate când am intrat din nou.

— Îmi cer scuze că nu v-am sunat mai devreme în legătură cu obiectul pierdut. Sigur nu vă pot convinge să beţi o cafea cu mine?

— Sigur! Mulţumesc!

— Ah! Sper că nu faceţi parte dintre cei care consideră că nu e nicio diferenţă între cofeină şi heroină, nu? Trebuie să recunosc că nu am încredere în oamenii care beau cafea fără cofeină.

— Nu, nu fac parte dintre aceia. Dacă nu-mi încep dimineaţa cu o cafea, îmi merge prost toată ziua.

— Întocmai!

L-am privit în timp ce se aşeza. Acum că era mai aproape şi lumina mai puternică, mi-am dat seama că avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era foarte înalt şi slab ca un ţâr, cum eram şi eu. În ziua aceea purta un costum de catifea imaculat, din trei piese, cu manşetele cămăşii mai lungi decât mânecile sacoului, scrobite şi fixe, un papion şi o batistă asortată, împăturită în buzunarul de la piept. Avea faţa palidă, ca şi cum nu l-ar fi văzut vreodată soarele şi degetele lungi, întrepătrunse în jurul cănii de cafea pe care o ţinea în mâini.

— Mi-e frig. Dumneavoastră?

— Nu neapărat.

— Ei bine, e aproape septembrie şi din ce ziceau la radio, sub treisprezece grade. Vreţi să facem focul ca să ne dezmorţim în această dimineaţă cenuşie şi ceţoasă?

Înainte să apuc să zic ceva, se şi ridicase şi făcea focul. În câteva minute era aprins şi căldura emana în cameră.

— Nu vreţi să luaţi loc? mi-a arătat el spre fotoliu.

M-am supus.

— Nu prea vorbiţi, nu? a comentat el, dar înainte să răspund, a continuat: Ştiaţi că cel mai nociv lucru pentru cărţi este umezeala? Au stat la uscat toată vara şi cineva

trebuie să aibă grijă de ele şi de interiorul lor fragil, ca să nu facă icter de hârtie.

A tăcut o vreme, iar eu rămăsesem privind focul.

— Puteţi pleca oricând doriţi. Îmi cer scuze dacă v-am reţinut.

— Nu mă reţineţi!

— Apropo, de ce aţi venit ieri aici?

— Ca să mă uit la cărţi.

— Eraţi în trecere?

— De ce mă întrebaţi?

Mă simţeam brusc vinovată.

— Doar pentru că în cea mai mare parte afacerea asta o fac Online, iar cei care intră în librărie sunt mai mult de-ai locului, oameni pe care-i cunosc de ani buni. Plus că nu aveţi nici peste cincizeci de ani, nu sunteţi nici chinezoaică, nici rusoaică... Sincer să fiu, nu aveţi nimic în comun cu clienţii mei obişnuiţi. S-a uitat gânditor la mine din spatele ochelarilor. Ştiu! S-a plesnit peste picior încântat. Sunteţi designer de interior, nu-i aşa? Mobilaţi vreun apartament sofisticat din Piaţa Eaton pentru vreun oligarh care vrea douăzeci de metri de cărţi, ca să le demonstreze prietenilor needucaţi cât de cultivat e el?

Am chicotit.

— Nu, nu cu asta mă ocup.

— Păi, atunci e bine, nu? Părea sincer uşurat. Îmi cer scuze că vorbesc despre cărţi ca despre copiii mei. Gândul că ar putea fi doar un ornament într-o cameră, ignorate, niciodată citite, mă omoară.

Deja părea să fie cea mai bizară conversaţie pe care o avusesem vreodată şi, de data asta, nu din cauza mea.

— Aşadar, să recapitulăm. De ce sunteţi aici? Sau, ca să zic aşa, de ce aţi venit aici ieri, apoi aţi uitat ceva şi a trebuit să vă întoarceţi?

— Am fost... trimisă aici.

— Ha! Vasăzică chiar lucraţi pentru cineva! a exclamat el triumfător.

— Nu, pe bune, chiar nu. Tata mi-a lăsat cartea dumneavoastră de vizită.

— Am înţeles. O fi fost vreun client de-al nostru?

— Habar n-am.

— Atunci de ce v-ar lăsa cartea mea de vizită?

— Chestia e că nu am nici cea mai vagă idee.

Încă o dată, îmi venea să râd din cauza conversaţiei care devenea din ce în ce mai absurdă. M-am hotărât să mă explic.

— Tata a murit acum trei luni.

— Condoleanţe, domnişoară DApliese! Aveţi un nume de familie neobişnuit şi superb, apropo, a adăugat el după ce s-a gândit puţin. Nu l-am mai auzit până acum. Nu că are vreo relevanţă, bineînţeles, nu compensează pierderea recentă a tatălui dumneavoastră. De fapt, trebuia să mă abţin de la comentariul acesta. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Pot să vă întreb dacă dumneavoastră sunteţi Arthur Morston?

Am deschis dosarul şi i-am arătat cartea de vizită.

— Doamne, nu! a răspuns el, uitându-se la cartea de vizită. Arthur Morston a murit acum mai bine de o sută de ani. El a fost primul proprietar. Ştiţi, a deschis librăria în 1850, cu mult înainte ca familia Forbes, familia mea, să o preia.

— Şi tata era destul de bătrân. Avea optzeci de ani când a murit. Cel puţin aşa credem.

— O, Doamne! a exclamat, uitându-se atent la mine. Asta demonstrează cât de virili rămân bărbaţii până la adânci bătrâneţi.

— De fapt, m-a adoptat, ca şi pe celelalte cinci surori ale mele.

— Ei bine, asta chiar că e o poveste interesantă! Totuşi, în afară de asta, de ce v-o fi trimis tatăl dumneavoastră aici, ca să vorbiţi cu Arthur Morston?

— Nu a zis să vorbesc cu Arthur Morston, asta am presupus eu, fiindcă acela era numele de pe cartea de vizită.

— Ce v-a cerut să faceţi când ajungeţi aici?

— Să întreb de... M-am uitat repede la scrisoarea de la Pa, ca să nu greşesc numele... o femeie pe nume Flora MacNichol.

Bărbatul s-a uitat atent la mine şi în cele din urmă a răspuns:

— Serios?

— Da. O cunoaşteţi?

— Nu, domnişoară DApliese! Şi ea a murit înainte să mă nasc eu. Dar da, sigur că am auzit de ea...

Am aşteptat să continue, dar nu a făcut-o. Stătea acolo şi se uita în gol, evident pierdut în gânduri. Până la urmă liniştea a devenit – chiar şi pentru mine – neplăcută. M-am ridicat şi, de data asta, nu am mai uitat să iau dosarul.

— Îmi pare rău dacă v-am supărat cu ceva. Aveţi numărul meu, aşa că dacă...

— Nu, nu... tot eu trebuie să-mi cer scuze, domnişoară DApliese, mă întrebam doar dacă nu cumva e cazul să cresc preţul maxim pe care-l pot oferi pentru *Anna Karenina*. Sunt foarte rare exemplarele astea. Mouse o să mă omoare, dar vreau cartea asta foarte mult. Ce m-aţi întrebat?

— Despre Flora MacNichol, am spus încet, şocată de felul în care mintea lui sărise de la un subiect la altul cu viteza luminii.

— Da, normal, dar deocamdată mi-e teamă că trebuie să mă scuzaţi, domnişoară DAplièse, căci tocmai

am hotărât să nu-i las pe ruşii ăia să câştige. Dau o fugă sus să-mi sun agentul ca să crească oferta înainte să înceapă licitaţia.

S-a ridicat de pe scaun şi a scos un ceas de buzunar din aur, pe care l-a deschis exact ca iepurele din *Alice în Ţara Minunilor*.

— La fix! Puteţi să vă uitaţi un pic la magazin cât lipsesc?

— Sigur că da!

— Mulţumesc!

I-am urmărit paşii lungi acoperind rapid distanţa până la uşa din spate şi am rămas acolo, întrebându-mă care din noi doi era nebun. Dar cel puţin avuseserăm o conversaţie şi spusesem ce aveam de spus. *Am adus vorba despre ce trebuia*, mi-am spus în gând.

M-am simţit foarte bine printre cărţi, m-am familiarizat cu ele şi am făcut o listă mentală cu ce mi-aş fi dorit să am pe raftul meu de vis. Shakespeare, normal, Dickens, ca să nu mai zic de F. Scott Fitzgerald şi Evelyn Waugh. Apoi voiam şi câteva cărţi moderne pe care le adoram şi care nu avuseseră încă timp să devină clasice, dar ştiam că vor fi la fel de preţioase pentru orice colecţionar în câteva sute de ani, chiar dacă nu erau legate frumos în piele, ca pe vremuri.

Cât m-am plimbat printre corpurile cu cărţi nu a intrat nimeni în librărie. Am tras o tură pe la rafturile pentru copii şi am găsit colecţia de povestiri ale lui Beatrix Potter1, din care „Povestea doamnei Tiggy-Winkle” era preferata mea.

M-am aşezat lângă foc şi am început s-o răsfoiesc. Mi-am amintit deodată de un Crăciun când cred că eram foarte mică şi găsisem cartea asta sub brad, de la Père

Noël[1011]. În noaptea aia Pa Salt mă ţinuse pe genunchi în faţa focului care ardea vesel în sufrageria noastră toată iarna şi îmi citise povestea. Cu ochiul minţii mi-amintesc că mă uitam pe geam la munţii înzăpeziţi, în vreme ce stăteam la căldură, foarte mulţumită şi iubită.

— Eram împăcată cu mine, am şoptit. *Asta vreau să regăsesc*, am continuat în gând.

— Gata, s-a auzit vocea bărbatului, care m-a făcut să tresar. Oi fi eu nesăbuit, dar chiar îmi doream cartea aia. O căutam de ani buni. Mouse o să mă certe sigur, ceea ce şi merit, căci am dus afacerea la faliment şi mai mult. Doamne, ce foame mi-e! Cred că din cauza stresului. Dumneavoastră?

M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse mai bine de-o oră de când plecase la etaj şi era deja unu fără cinci.

— Nu ştiu.

— Păi, pot să vă conving? Este un restaurant excelent peste drum, care-mi dă orice se află în meniul zilei. Au meniu fix, ştiţi, a precizat el, ca şi cum ar fi avut vreo importanţă. Mi se pare mult mai interesant să nu ştiu ce urmează să mănânc decât să stau eu să aleg, nu credeţi?

— Aşa o fi.

— Ce-ar fi să dau o fugă să aduc mâncarea şi mai vedem noi dacă vă tentează... Vă datorez cel puţin un prânz dacă tot aţi fost amabilă şi aţi stat aici cât m-am agitat eu cu licitaţia.

— Bine!

— Beatrix Potter, hm? S-a uitat la cartea pe care o ţineam în mână. Ce ironie! în multe feluri. Ea o cunoştea pe Flora MacNichol, dar apoi nimic în viaţă nu-i o coincidenţă, nu?

---

10 Bine-cunoscută autoare de cărţi pentru copii.

11 În limba franceză în original, Moş Crăciun.

Şi cu asta a ieşit din magazin, iar în cazul în care aş fi intenţionat să dispar cât era plecat, ultimele lui cuvinte m-ar fi oprit oricum. M-am ocupat de foc, aşa cum mă învăţase Pa Salt, punând cărbunii unii lângă alţii, ca să nu ardă prea repede şi să se risipească, ci să dea căldură constant.

Încă o dată, librăria a rămas pustie, aşa că am citit *Povestea raţei-de-baltă Jemima* şi *Pisoiul Tom* în timp ce aşteptam să se întoarcă. Tocmai mă apucam să citesc *Jeremy Fisher* când partenerul meu de masă fără nume a intrat pe uşă cu două pungi de hârtie în mână.

— Arată excelent azi, a spus în timp ce încuia uşa după el şi întorcea semnul care indica faptul că magazinul era închis.

Nu-mi place să fiu întrerupt în timpul mesei. Nu face bine la digestie, nu? Dau o fugă sus să aduc nişte farfurii. A! Şi un pahar de Sancerre alb, bun, deoarece merge cu peştele, a adăugat în timp ce a traversat magazinul.

L-am auzit urcând treptele şi m-am amuzat de felul manierat şi învechit în care vorbea. Cu toate că mă obişnuisem cu engleza prescurtată vorbită aici de clasele superioare, noul meu prieten ridica ştacheta. *Un adevărat excentric englez*, m-am gândit şi îmi plăcea de el pentru asta. Nu se temea să fie el însuşi şi ştiam foarte bine ce tărie de caracter cerea lucrul ăsta.

— Sper că vă place limba-de-mare, iar fasolea verde este, fără îndoială, gătită perfect, a spus când a reapărut cu o sticlă de vin, de pe care curgea condensul, farfurii, tacâmuri şi două şervete albe, perfect apretate.

— Da, foarte mult! Şi da, am spus, fasolea verde e surprinzător de greu de gătit ca lumea.

— Sunteţi bucătăreasă? m-a întrebat, în timp ce scotea capacul de pe tăviţele din aluminiu.

Parcă era mâncare din avion. Speram doar să aibă

un gust mai bun decât aceea.

— Nu, dar îmi place să gătesc. Am făcut un curs acum două săptămâni şi a trebuit să gătesc fasole verde.

— Trebuie să înţelegeţi că nu sunt vreun snob când vine vorba de mâncare, cel puţin nu în sensul modern. Puţin îmi pasă ce bag în mine, dar insist să fie bine gătit. Problema este că sunt răsfăţat. Clarke este unul dintre cele mai bune restaurante din Londra şi bucătăria lor ne oferă această mâncare astăzi. Aşa că doriţi un pahar cu vin? a întrebat, în timp ce punea mâncarea pe o farfurie de porţelan, pe care a aşezat-o în faţa mea.

— De obicei nu beau alcool la prânz.

— Păi, eu mereu susţin că e o idee bună să-ţi schimbi obiceiurile proaste, nu? Poftim! Mi-a turnat un pahar şi mi l-a dat peste masă. Noroc!

Am ciocnit şi a luat o gură de vin sănătoasă, înainte să înfulece bucăţi mari de peşte cu furculiţa. Eu abia mă atingeam de al meu.

— Chiar e excelent, domnişoară D'Apliese, m-a încurajat el. Nu-mi spuneţi că ţineţi regim.

— Nu, doar că nu prea sunt obişnuită să mănânc la prânz.

— Păi, cum se zice, „ia micul dejun ca un rege, prânzul ca un prinţ şi cina ca un cerşetor". Este o maximă uşor de urmat şi totuşi umanitatea o ignoră, după care se plânge de obezitate. Nu că greutatea pare să fie vreo problemă pentru vreunul dintre noi.

— Nu.

M-am înroşit în timp ce mâneam şi am observat că el deja terminase. Avea dreptate, mâncarea era excelentă. Se uita atent la mine cum mâneam, lucru care m-a intimidat. Am ridicat paharul cu vin şi am sorbit, încercând să-mi fac curaj şi să-i pun întrebările care mă rodeau. Venisem să aflu nişte răspunsuri, mi-am spus.

— Ziceaţi că Flora MacNichol o cunoştea pe Beatrix Potter? l-am împuns eu.

— Da, da, chiar aşa. De fapt, domnişoara Potter a fost pe vremuri proprietara acestui magazin. Aţi terminat? Se uita la mâncarea care-mi rămăsese în furculiţă. O să duc farfuriile sus, ca să scăpăm de ele. Urăsc să le văd, nu?

Imediat ce am pus furculiţa la loc pe farfurie, a făcut-o să dispară împreună cu sticla de vin. A luat şi paharul lui cu vin neterminat şi, văzând că nu băusem nici măcar jumătate din al meu, l-a lăsat pe masă şi s-a făcut nevăzut pe uşa din spate.

Am mai luat o gură de vin, deşi nu voiam şi mi-am adus aminte că, la întoarcere, trebuia să aflu cum îl cheamă. Era o chestiune delicată să smulg informaţii de la tipul ăsta. Când a apărut din nou, aducea o tavă cu două ceşti de porţelan şi o cafetieră.

— Beţi cu zahăr? m-a întrebat, în timp ce potrivea tava pe un dicţionar vechi.

M-am întrebat pentru o clipă cât valora cartea aia.

— Mie îmi place de mor.

— Şi mie. Trei, vă rog.

— Ah, eu pun patru mereu.

— Mulţumesc, am zis, în timp ce-mi dădea ceaşca şi am simţit deodată că ajunsesem la petrecerea Pălărierului Nebun1.

Secvenţă celebră din *Alice în Ţara Minunilor*

— Deci cum de se cunoşteau Flora MacNichol şi Beatrix Potter? am întrebat din nou.

— Au fost vecine la un moment dat.

— În Ţinutul Lacurilor?

— Întocmai, a confirmat el. Vă pricepeţi la cărţi şi la autori, domnişoară DApliese?

— Vă rog, spuneţi-mi Star. Şi dumneavoastră

sunteţi...?

— Te cheamă „Star”?

— Da!

Nu-mi dădeam seama după expresia lui dacă era de bine sau de rău.

— De la *Asterope*.

— Ah! Aha! A zâmbit înainte să chicotească. Din nou, ce ironie delicioasă! Asterope, soţia – sau mama, în funcţie de mit – regelui Oenomaus din Pisa. Eşti una dintre cele Şapte Surori Pleiade, a treia fiică a lui Atlas şi a Pleionei, după Maia şi Alcyone şi înainte de Celaeno, Taygete, Electra şi Merope... „Şi-n multe nopţi am zărit Pleiadele răsărind din suava beznă, / Sclipind ca un roi de licurici încâlciţi într-o coadă de păr împletită...”

— Tennyson, am spus automat, recunoscând versurile dintr-o carte a tatii.

— Corect! Iubitul şi răposatul meu tată, proprietarul librăriei înaintea mea, a studiat clasicii la Oxford, astfel încât am avut o copilărie plină de mituri şi legende. Cu toate că nu am fost eu fiul care să primească numele vreunui mitic rege grec, dar asta e altă poveste.

A rămas în suspans şi m-am îngrijorat că-i pierdeam din nou atenţia.

— Nu, am fost botezat după sfânta mea mamă, Dumnezeu s-o odihnească, care a studiat literatura la Oxford. Acolo s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit părinţii mei. Am cărţile în sânge, s-ar putea zice. Poate că şi la tine se întâmplă acelaşi lucru. Deci, ştii ceva despre familia de la care ai fost adoptată?

Am dus mâna spre dosarul de plastic.

— De fapt, de-asta am venit. Tata mi-a lăsat... indiciile astea, ca să aflu de unde mă trag.

— Ha! începe jocul! Bărbatul a bătut din palme. Ce-mi place să rezolv mistere! Ce indicii ai?

— În afară de cartea de vizită care mă aduce aici ca să întreb de Flora MacNichol, ştiu doar locul în care m-am născut. Şi asta.

Am aşezat cutia de bijuterii pe masa din faţa lui, am deschis-o şi am scos pantera. Îmi bătea inima de teamă, fiindcă aveam atâta încredere în acest străin, căruia îi spuneam ceea ce nu-i mărturisisem nici lui CeCe.

Şi-a împins cu degetele lui lungi ochelarii mai sus pe nas şi s-a uitat la locul naşterii mele, apoi la panteră, cu mare atenţie. Mi le-a dat înapoi şi s-a sprijinit de spătar. A dat să vorbească şi m-am aplecat ca să-i aud gândurile.

— E timpul să mâncăm desert, a spus în cele din urmă. Deşi, nu e mereu timpul pentru asta?

A dispărut sus şi a revenit cu două felii de prăjitură cu ciocolată suculentă.

— Vrei? E super bună! O cumpăr de la patiseria de pe stradă în fiecare dimineaţă. Îmi scade glicemia mereu între trei şi cinci, deci ori asta, ori dorm.

— Da, vă rog, am spus. Şi mie-mi plac prăjiturile. Chiar aşa, cum vă numiţi?

— O, Doamne! Nu ţi-am spus? Sunt sigur că am spus la un moment dat.

— Ba nu!

— Mă rog, asta e, îmi cer scuze. Mama m-a botezat din cărţile ei preferate, aşa că fie sunt o pisică de marmeladă înfiorător de grasă, fie întruchiparea unei autoare celebre care a fugit în Franţa cu iubita ei şi s-a dat drept bărbat. Deci, m-a provocat el, cum mă cheamă?

— Orlando. Şi *e un nume perfect*, mi-am spus.

— Domnişoară DApliese... A făcut o plecăciune în faţa mea, înainte să continue: Sunt profund impresionat de cunoştinţele tale literare. Deci, sunt mai mult o pisică grasă de marmeladă sau o femeie care se dă drept bărbat?

M-am abţinut să nu râd.

— Niciuna, nici alta, cred. Eşti tu.

— Iar eu cred, domnişoară DApliese, că ştii mai multă literatură decât laşi impresia, a spus el şi s-a aplecat spre mine, sprijinindu-şi obrazul stâng într-o mână.

— Am o diplomă, dar, serios, nu-s expertă.

— Te subestimezi. Nu-s mulţi oameni pe lumea asta care să ştie despre o pisică de marmeladă şi despre celebrul roman autobiografic al...

Încerca să-şi aducă aminte numele, cică. Ştiam că mă testează.

— Virginiei Woolf, am răspuns. Povestea a fost inspirată de viaţa Vitei Sackville-West şi a relaţiei ei cu Violet Trefusis. Iar *Orlando*, *pisica de marmeladă* a fost scrisă de Kathleen Hale. Una dintre cele mai bune prietene ale sale a fost Vanessa Bell, sora Virginiei Woolf, care a avut şi ea o aventură cu Vita Sackville-West. Dar probabil ştiai deja toate astea...

Am tăcut şi brusc m-am ruşinat de felul în care debordasem de informaţii. Mă luase valul când am descoperit că mai exista un iubitor de cărţi la fel de obsedat ca mine. Orlando nu a zis nimic o vreme, doar digera spusele mele.

— O parte le ştiam, dar nu pe toate. Şi niciodată nu am făcut legătura între autoarele celor două cărţi complet diferite. Tu cum ai reuşit?

— Mi-am scris dizertaţia pe tema Bloomsbury Set[12].

— Aha! Dar atunci, aşa cum sigur ai observat, domnişoară DApliese, îmi zboară mintea în continuu. E ca o albină care caută nectarul şi, după ce-l găseşte, merge mai departe. La tine, din contră, nu e aşa. Am impresia că-

12 Grupul Bloomsbury a fost un grup de scriitori englezi, intelectuali, filosofi şi artişti din prima jumătate a secolului XX, printre care şi Virginia Woolf.

ţi cam ascunzi talentele. Spune-mi, cum de ştii atâtea, dar vorbeşti atât de puţin? Eşti ca o rază de lună nouă, la fel de misterioasă. Domnişoară DApliese, Star, Asterope, cum vrei să fii numită, nu vrei o slujbă?

— Ba da! Chiar am nevoie, fiindcă sunt falită.

Am încercat să nu par disperată.

— Ha! Ca şi mine, ca şi afacerea mea, după cumpărăturile de azi. Sigur, salariul e oribil, dar te-aş hrăni bine.

— Cât de mic e salariul? l-am întrebat, încercând să-i menţin atenţia înainte să o ia razna din nou.

— Păi, nu ştiu. Ultimul student pe care l-am angajat lua destul cât să nu doarmă sub cerul liber. Spune-mi ce-ţi trebuie.

Adevărul era că l-aş fi plătit eu pe el, numai ca să mă duc acolo în fiecare zi.

— Două sute cincizeci de lire pe săptămână?

— S-a făcut. Apoi Orlando a zâmbit. Larg, cu toţi dinţii lui neregulaţi. Trebuie să te avertizez, nu prea mă pricep la oameni. Ştiu că se spune despre mine că sunt cam ciudat. Aparent îi las cu gura căscată când intră aici. Mă descurc mai bine pe internet, ştii? Nu pot vinde nicio nucă unei maimuţe, dar am cărţi bune.

— Când vrei să încep?

— Mâine. Se poate?

— La ora zece?

— Perfect! Fug sus să-ţi aduc un set de chei.

S-a ridicat din nou şi era gata să fugă la etaj, când l-am oprit.

— Orlando?

— Da?

— Vrei să-mi vezi CV-ul?

— De ce naiba m-ar interesa? m-a întrebat, în timp ce se întorcea. Tocmai ţi-am luat cel mai deplin interviu

posibil. Şi ai trecut cu brio.

Câteva minute mai târziu îmi adunasem indiciile la dosar şi primeam un set greu de chei. Orlando mă împingea spre uşă.

— Mulţumesc, domnişoară... cum să vă spun?

— Star e bine.

— Domnişoara Star. Mi-a deschis uşa şi am ieşit. Ne vedem mâine.

— Da!

Pornisem la drum când m-a strigat.

— Şi, domnişoară Star...

— Da?

— Adu-mi aminte să-ţi povestesc mai multe despre Flora MacNichol şi despre legătura ei cu figurina aia a ta. La revedere!

Mă simţeam de parcă tocmai aterizasem din Narnia prin dulap. De-afară, librăria Arthur Morston Books părea un univers paralel, dar pe măsură ce mă apropiam cu autobuzul de casă, în vreme ce deschideam uşa apartamentului, am simţit o fărâmă de fericire şi de speranţă. Am fredonat în timp ce-am gătit şi m-am tot gândit dacă să-i povestesc lui CeCe despre ziua mea extraordinară. Până la urmă i-am menţionat doar că îmi găsisem de lucru într-o librărie şi că urma să încep a doua zi.

— Deocamdată e bine, cred, a comentat ea, dar sigur n-o să te îmbogăţeşti vânzându-le altora cărţi vechi.

— Ştiu, dar îmi place acolo.

M-am ridicat de la masă cât am putut de repede şi am ieşit la plantele mele. Noua mea slujbă nu însemna mare lucru pentru alţii, însă pentru mine înseamnă foarte mult.

Capitolul 7

Primele două săptămâni la Arthur Morston Books au trecut cam ca ziua în care am ajuns acolo. Dimineaţa, Orlando stătea mai mult la etaj, spaţiul de dincolo de uşa din spate care mi-a rămas necunoscut, iar eu trebuia să-l chem dacă venea vreun client care dorea să vadă una dintre cărţile cele mai rare şi mai valoroase, pe care le păstra într-un seif imens, ruginit, în pivniţă, ori dacă mi se punea o întrebare la care nu ştiam să răspund. Lucrurile astea nu prea se întâmplau, însă, nici clientul, nici întrebarea.

Am început să-i recunosc pe cei pe care Orlando îi numea „clienţi fideli”: majoritatea erau pensionari care luau câte o carte de pe raft şi mă întrebau politicos cât costa, cu toate că preţul era scris pe spate. Apoi, când se terminau formalităţile, se aşezau pe unul dintre fotoliile de lângă şemineu şi se apucau să citească. Stăteau de multe ori cu orele şi plecau cu un „mulţumesc” politicos. Un anume domn, foarte în vârstă, îmbrăcat cu un sacou de tweed jerpelit, a venit zi de zi, timp de o săptămână, ca să citească *The House of Mirth1*. Ba chiar am observat că-şi lăsa semn la pagina la care rămânea, înainte să o pună la loc pe raft.

Orlando îmi lăsase o cafetieră în firida din spatele magazinului, pentru a oferi cafea oricărui „client” care venea la noi. Una dintre îndatoririle mele era să cumpăr lapte în drum spre muncă, dar de multe ori îl aruncam, fiindcă nu prea bea nimeni lapte.

Casa veseliei, de Edith Wharton

Ei bine, chiar deasupra raftului din firidă mi-a atras atenţia o imagine, fiindcă stilul ilustraţiei îmi era incredibil de familiar. M-am ridicat pe vârfuri ca să mă uit mai bine şi am văzut scrisul, care acum se decolorase şi părea o

nălucă a ceea ce fusese demult. Era o scrisoare. Acuarelele presărate pe pagină apucaseră vremuri mai bune, dar eram impresionată de perfecţiunea lor. Cu nasul aproape lipit de sticlă, am descifrat data şi conturul slab al unui nume: „Draga mea Fl...” Restul numelui era ilizibil, dar nu şi semnătura mică şi ordonată din josul paginii. Fără îndoială, autoarea scrisorii de faţă era „Beatrix”.

— Fl... am murmurat eu.

Să fi fost scrisoarea asta adresată Florei MacNichol din indiciul meu? în fond, Orlando spusese că ea şi Beatrix Potter se cunoscuseră. Eram hotărâtă să-l întreb despre asta.

La unu fix, Orlando cobora scările şi dispărea în stradă. Cei care citeau în acel moment lângă şemineu primeau astfel semnalul că era momentul să plece. Când se întorcea, Orlando încuia uşa după el şi întorcea semnul: „Închis”.

Aducea farfuriile de porţelan, tacâmurile şi şervetele albe şi apretate şi mâneam. Asta era partea mea preferată din toată ziua, îmi plăcea la nebunie să-l ascult, în timp ce mintea-i fugea de la un subiect la altul, printre citate literare. Pentru mine devenise un joc să încerc să ghicesc la ce subiect urma să sară. De obicei dădeam greş, fiindcă vira spre tangenţe obscure, sălbatice. Am reuşit să aflu printre rânduri că „sfânta” lui mamă, Vivienne, pierise într-un tragic accident de maşină când Orlando avea numai douăzeci de ani şi era student în anul doi la Oxford. Tatăl său fusese atât de devastat, încât plecase imediat după aceea în Grecia, ca să-şi înece necazul în mitologia greacă şi în uzo. Murise de cancer cu numai câţiva ani în urmă.

— Aşa că, vezi tu, a adăugat el dramatic, şi eu sunt orfan.

În monologul lui presăra sporadic întrebări despre

copilăria mea la Atlantis. Pa Salt părea să-l fascineze în mod special.

— Deci cine era? De-aş şti ce ştia el... a murmurat Orlando după ce i-am mărturisit că nu ştiam nici măcar unde se născuse Pa Salt.

Cu toate astea, în ciuda obsesiei lui faţă de Pa, nu mi-a oferit niciodată informaţii noi despre Flora MacNichol. Nici când am adus vorba despre scrisoarea înrămată de la Beatrix Potter nu am primit reacţia pe care o aşteptam.

— Ah, vechitura aia...

Şi-a vânturat mâna spre ea ca şi cum nu conta.

— Beatrix le scria o grămadă de scrisori copiilor.

Şi uite-aşa a trecut la alt subiect, înainte să apuc să-l trag de limbă. Într-o zi, curând, aveam să-mi fac curaj să-i pun mai multe întrebări, dar, chiar dacă nu aveam să mai aflu niciodată nimic despre Flora MacNichol, aveam viaţa plină de cărţi glorioase. Chiar şi numai mirosul şi atingerea lor, în timp ce le catalogam pe cele nou-venite într-un registru vast, legat în piele, cu un stilou greu, cu cerneală, mă făceau să zburd de bucurie. Bineînţeles că a trebuit să dau un test înainte să mă lase să scriu cu cerneală. Întotdeauna am primit complimente pentru caligrafia mea ordonată şi elegantă, dar nu m-am gândit niciodată că o să vină o zi în care o astfel de aptitudine, care devenea arhaică şi care murea, avea să fie un lucru valoros.

Era începutul celei de-a treia săptămâni de lucru şi mă îndreptam cu autobuzul spre librărie când mi-am pus problema dacă n-ar fi fost mai bine să mă fi născut în altă epocă, una în care ritmul vieţii să fie mai lent, iar misivele către cei dragi ar fi ajuns la ei după mai multe zile, ba chiar luni, nu în câteva secunde prin e-mail.

— O, Doamne! Detest din tot sufletul tehnologia modernă!

Orlando a dat glas gândurilor mele în timp ce intra

pe uşă, ca de obicei la zece şi jumătate, cu cutia de la patiserie în mână.

— Azi-noapte a fost o furtună cruntă şi au picat toate liniile telefonice în Kensington, cu tot cu internet şi n-am mai reuşit să licitez pentru un exemplar spectaculos din *Război şi pace*. Ador cartea aia, a suspinat el şi s-a întors spre mine cu o mutră deznădăjduită. Mă rog, Mouse o să fie uşurat că nu mai cheltuiesc banii pe care nu-i avem. Chiar aşa, ieri i-am povestit despre tine.

Mai auzisem de Mouse, dar nu reuşisem niciodată să-mi dau seama în ce relaţie era de fapt cu Orlando, ori măcar dacă era femeie sau bărbat.

— Serios?

— Da. Ai treabă în weekend, domnişoară Star? Trebuie să ajung la High Weald, la ziua lui Rory. O să fie şi Mouse acolo. Mă gândeam că ai avea ocazia să vezi casa, să te întâlneşti cu Marguerite şi să vorbeşti cu ea despre Flora MacNichol.

— Nu, n-am treabă, am spus când mi-am dat seama că trebuia să profit de ocazia asta.

— Bun, rămâne stabilit atunci. Ne întâlnim sâmbătă la Charing Cross, la trenul de ora zece spre Ashford, la clasa întâi. Biletul tău va fi la mine. Acum trebuie să urc să văd dacă zeul nostru modern, WI-FI, a catadicsit să ne apară nouă, muritorilor.

— Unde anume mergem?

— Nu ţi-am zis deja?

— Nu.

— În Kent, normal, a răspuns eteric, de parcă ar fi fost evident.

Restul săptămânii m-am zbătut între entuziasm şi teama de necunoscut. Fusesem o dată la Kent, într-o excursie universitară, ca să vedem Sissinghurst, glorioasa casă şi grădinile care aparţinuseră cândva romancierei şi

poetei Vita Sackville-West. Mi-amintesc că era un district elegant şi plăcut, „grădina Angliei”, aşa cum îmi spusese un coleg.

Orlando s-a ţinut de cuvânt şi sâmbătă dimineaţa, când am ajuns la gara Charing Cross, mă aştepta în vagon. Purta sacoul de catifea bleumarin şi eşarfa cu imprimeu şi prin asta – ca să nu mai zic de coşul de nuiele enorm care ocupa întreaga masă pe care ar fi trebuit s-o împărţim cu toţi pasagerii – crea o imagine discordantă în trenul modern.

— Draga mea domnişoară Star! mi s-a adresat, în timp ce mă aşezam lângă el. La fix, ca întotdeauna. Punctualitatea este o virtute care ar trebui lăudată mai des. O ceaşcă de cafea?

A deschis coşul de picnic şi a scos din el un termos şi două ceşti de porţelan, farfurii cu croasanţi proaspeţi, calzi încă, înfăşuraţi în şervete de in timp ce trenul pleca din gară şi Orlando îmi servea micul dejun, povestindu-mi despre toate şi nimic, ca de obicei, m-am uitat la pasagerii din apropiere, care ne priveau uluiţi. Mă bucuram doar că nu stătea nimeni pe bancheta din faţa noastră.

— Cât durează drumul? l-am întrebat, în timp ce scotea alte două farfurii cu fructe tăiate şi aranjate impecabil, de pe care a ridicat folia de plastic.

— Cam o oră. Marguerite o să ne ia de la gara din Ashford.

— Cine e Marguerite?

— Verişoara mea.

— Şi Rory?

— Un băieţel încântător, care mâine împlineşte şapte ani. O să fie şi Mouse acolo, cu toate că, spre deosebire de draga de tine, amărâtul de el n-are habar de noţiunea timpului. Scuză-mă, te rog, mi-a zis, în timp ce băga farfuriile la loc, în coş, înainte să se cureţe meticulos de

fiecare firimitură în parte. A şters apoi masa cu un şervet. Trebuie să trag un pui de somn.

Şi cu asta, Orlando şi-a încrucişat braţele la piept, ca şi cum s-ar fi protejat de gloanţe şi a aţipit. Treizeci de minute mai târziu, când începusem să mă îngrijorez că se apropia gara din Ashford, dar nu aveam chef să-l deranjez pe Orlando, a deschis brusc ochii.

— În două minute ne ridicăm, domnişoară Star!

Peronul era scăldat într-o lumină blândă de toamnă, iar noi înaintam, ferindu-ne de ceilalţi pasageri.

— Progresul întotdeauna costă, s-a plâns Orlando. Acum că se construieşte gara Eurotunnel, n-o să mai avem pic de linişte.

În timp ce ieşeam în faţa gării, am observat că se lăsase îngheţul peste noapte şi-mi vedeam aburii suflului.

— Uite! a făcut Orlando, îndreptându-se urgent spre un Fiat 500 rablagit. Draga mea Marguerite, ce drăguţ din partea ta că ai venit să ne iei!

Se adresă unei femei statuare, la fel de înaltă ca şi el, care tocmai îşi scotea picioarele lungi din maşina mititică.

— Orlando! a exclamat ea, în timp ce-l pupa pe obraji şi înainte să arate spre coşul uriaş de nuiele. Cum naiba vrei să băgăm ăsta în maşină? Mai ales că n-ai venit singur.

I-am simţit ochii mari şi negri asupra mea pentru o clipă. Aveau o culoare halucinantă, aproape violet.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara D’Apliese, cunoscută ca Star. Domnişoară Star, ea este verişoara mea, Marguerite Vaughan.

— Ce nume neobişnuit! a remarcat femeia, în timp ce se apropia de mine.

I-am observat ridurile fine pe tenul palid şi am bănuit că era mai în vârstă decât presupusesem iniţial, probabil

că avea patruzeci şi ceva de ani.

— Mă bucur enorm să te cunosc, a continuat. Nu pot decât să-mi cer scuze că vărul meu nu s-a gândit deloc la asta şi a venit cu coşul ăsta ridicol, din cauza căruia acum trebuie să te înghesui. Dumnezeu ştie ce are cafeaua de la Preţ. Şi-a dat ochii peste cap la Orlando, care se străduia să încarce coşul pe bancheta din spate. Dar sunt sigură că ştii cum e, mi-a zâmbit ea călduros.

— Da, am răspuns, zâmbind stingher.

— Eu, una, cred că ar trebui să-l punem să meargă pe jos opt kilometri până acasă, ca pedeapsă şi ca să stai tu confortabil.

M-a bătut pe braţ conspirativ.

— Hai, Orlando, am o grămadă de treabă când ajung acasă! Vita nu a ajuns încă.

— Îmi cer scuze, domnişoară Star!

Orlando stătea ca un copil pus la colţ.

— Ce nesocotit sunt!

Mi-a ţinut portiera deschisă în timp ce mă urcam în spate şi-mi făceam loc în spaţiul infim de lângă coş, cu braţele ţintuite în părţi.

Am pornit pe drumul de ţară acoperit de frunze. Marguerite şi Orlando stăteau în faţă, atât de înalţi încât atingeau plafonul cu capul, în vreme ce eu mă simţeam ca un copil care-şi făcea de lucru privind pe geam şi admirând frumuseţea peisajului englez.

Orlando nu se mai oprea din vorbit despre cărţile pe care le cumpărase şi vânduse, iar Marguerite l-a certat cu blândeţe fiindcă plătise atât de mult pentru *Anna Karenina*. Aparent, Mouse îi dăduse raportul. Îi simţeam totuşi afecţiunea din glas. Stăteam în spatele ei şi îi simţeam parfumul care umplea aerul din maşină cu o aromă puternică de mosc.

Părul negru şi des îi cădea în valuri naturale pe

umeri, iar când s-a întors spre Orlando să-i vorbească, am văzut că avea ceea ce Pa Salt ar fi numit un nas roman, proeminent pe figura ei uluitoare. Cu siguranţă nu era vreo frumuseţe clasică şi, după aspectul blugilor ei şi al puloverului vechi, nici nu se mai străduia. Totuşi, avea ceva foarte atrăgător şi mi-am dat seama că-mi doream să mă placă, ceea ce era un sentiment neobişnuit.

— Te descurci în spate? m-a întrebat. Nu mai e mult.

— Da, mulţumesc.

Mi-am sprijinit capul de geam şi am privit gardurile vii, care păreau exagerat de înalte din maşina scundă şi treceau pe lângă mine în zbor, pe drumul care se îngusta din ce în ce mai mult. Ce-mi plăcea departe de Londra! Se vedeau numai hornurile din cărămidă roşie în spatele unui zid de verdeaţă. Am făcut dreapta şi am pătruns pe poarta veche ce ducea spre o alee cu multe gropi, motiv pentru care capul lui Marguerite şi al lui Orlando se tot loveau de tavan.

— Să nu uit să-l rog pe Mouse să vină cu tractorul şi să umple gropile astea cu pietriş înainte să vină iarna, i-a zis ea lui Orlando. Am ajuns, Star! a adăugat, în timp ce oprea maşina în faţa unei case mari şi elegante, cu zidurile de cărămidă roşie şi ferestre ce păreau inegale, cu iederă şi glicină care se revărsau peste ele. Hornurile înalte şi subţiri, care conturau şi mai bine arhitectura în stil Tudor, se întindeau spre cerul rece de septembrie. În vreme ce mă străduiam să cobor din maşină, mi-am imaginat interiorul casei lipsit de sens, nicidecum impresionant. Sigur nu era vreo casă maiestuoasă, ci mai degrabă arăta de parcă îmbătrânise lent şi se cufundase încet-încet în împrejurimile rurale. Reprezenta o epocă apusă, una despre care-mi plăcea să citesc în cărţi şi am simţit un oarece dor.

M-am ţinut după Marguerite şi Orlando, mergând

către uşa magnifică de stejar şi am văzut un băieţel venind spre noi pe o bicicletă roşie splendidă. A scos un ţipăt ciudat, înăbuşit, a încercat să facă cu mâna şi a căzut imediat de pe bicicletă.

— Rory!

Marguerite a dat fuga la el, dar copilul se ridicase deja. Când a deschis gura să vorbească m-am întrebat dacă era străin, căci nu înţelegeam nimic din ce zicea. L-a şters de praf, după care băieţelul a ridicat bicicleta şi cei doi au pornit spre noi.

— Ia uite cine-a venit, a zis Marguerite, întorcându-se spre copil. Orlando şi prietena lui, Star. Ia zi „Star”.

A pronunţat literele „st” foarte apăsat.

— Ss-t-aahh, a zis băiatul în timp ce venea spre mine zâmbind, înainte să ridice mâna şi să deschidă degetele precum o stea.

Rory avea ochii verzi şi curioşi, cu gene negre, părul ondulat, de culoarea cuprului care sclipea în soare şi obrajii rozalii, cu gropiţe de fericire. Mi-am dat seama că era genul de copil căruia nimeni nu ar vrea să-i refuze nimic.

— Preferă să fie numit „Superman”, nu, Rory? a chicotit Orlando, ridicând mâna şi strângând pumnul, ca Superman care-şi ia zborul.

Rory a încuviinţat, a dat mâna cu mine cu toată demnitatea unui supererou şi apoi s-a întors să-l îmbrăţişeze pe Orlando. După ce l-a luat în braţe şi l-a şi gâdilat un pic, Orlando l-a pus jos, s-a aşezat în genunchi în faţa lui şi i-a vorbit prin limbajul semnelor, în timp ce pronunţa foarte clar cuvintele.

— La mulţi ani! Cadoul tău e în maşina lui Marguerite. Vrei să vii cu mine să-l luăm?

— Da, te rog! a spus Rory în timp ce gesticula şi am ştiut atunci că băiatul era surd.

Am răscolit mental prin amintirile mele ruginite şi vocabularul învăţat de la Ma cu mai bine de două decenii în urmă. I-am văzut ridicându-se şi pornind de mână spre maşină.

— Hai în casă cu mine, Star! mi-a zis Marguerite. S-ar putea să dureze ceva.

Am urmat-o în holul de la intrare, în care se afla o scară stil Tudor şi mi-am dat seama uitându-mă la balustrada răsucită şi sculptată că era originală. În timp ce treceam pe culoarul cu podea veche de piatră crăpată şi asimetrică, am inhalat aerul prăfuit şi cu aromă de lemn afumat şi mi-am imaginat miile de focuri care fuseseră vreodată aprinse aici, de-a lungul secolelor, pentru a ţine cald locatarilor. Cert era că o invidiam pe femeia care locuia în casa aceea incredibilă.

— Mă tem că o să te târăsc direct în bucătărie, fiindcă trebuie să mă apuc de treabă. Scuze pentru dezordine, avem tone de mâncare pentru ziua lui Rory, iar eu nu m-am apucat nici să curăţ cartofii.

— Te ajut eu, m-am oferit, în timp ce pătrundeam într-o încăpere cu tavan scund, prevăzut cu bârne şi cu un şemineu care reprezenta piesa principală, cu plită din fier forjat în interior.

— Păi, cred că ai fi de ajutor dacă ne-ai turna câte un pahar, a sugerat ea, cu o privire la fel de caldă şi de frumoasă precum casa ei. Cămara e acolo, o să găseşti sigur o sticlă de gin şi sper să fie şi nişte tonic în frigider. Altfel, va trebui să fim creative. Unde naiba am pus curăţătorul de cartofi?

— E aici.

L-am luat de pe masa lungă de stejar cu ziare împrăştiate, cutii de cereale, farfurii murdare şi o şosetă de fotbal, murdară de noroi.

— Ce-ar fi să te ocupi tu de băutură şi să curăţ eu

cartofii?

— Nu, Star, eşti musafir...

Luasem deja sacul cu cartofi şi am dat jos o oală din suport. Am scos un ziar vechi de o săptămână ca să pun cojile pe el şi m-am aşezat la masă.

— Păi... mă duc să aduc ginul atunci, a zâmbit ea recunoscătoare.

În următoarea oră am curăţat toate legumele, am preparat vita şi am pus-o pe plită, apoi m-am apucat să fac ordine în bucătărie. După ce a găsit ginul şi i-a adăugat nişte tonic răsuflat, Marguerite m-a lăsat să mă ocup de bucătărie, în vreme ce ea tot intra şi ieşea ca să vadă de fiul ei, să salute musafirii care începuseră să sosească şi să pună masa de prânz. Începusem să fredonez în timp ce-mi făceam de lucru în bucătăria mea de vis. Chiar asta era, cu excepţia dezordinii. Plita încălzea încăperea şi, în timp ce mă uitam la crăpăturile din tavan, mă întrebam cum ar fi arătat pereţii îngălbeniţi de vreme cu un strat nou de vopsea albă. Am făcut ordine pe masa de stejar care era ciuruită de arsuri de la ceara lumânărilor, după care am spălat oalele şi farfuriile, care sigur zăceau murdare de vreo săptămână.

Totul era sub control acum, aşa că am aruncat o privire pe fereastră spre grădina care fusese pe vremuri sursa de legume a proprietăţii. Am ieşit pe uşă ca să mă uit mai bine şi am văzut că grădina era plină de buruieni, numai că am găsit o tufă zdravănă de rozmarin din care am luat câteva fire, ca să dau aromă cartofilor la cuptor.

„Aş putea trăi aici”, mă gândeam când s-a întors Marguerite, după ce se schimbase şi pusese pe ea o bluză de mătase creponată, de culoarea mierii şi o eşarfă mov, care se asorta cu ochii ei.

— Doamne, Star, eşti un miracol! De ani întregi n-am mai văzut bucătăria să arate aşa. Mulţumesc. Nu vrei o

slujbă?

— Am deja, la Orlando.

— Ştiu şi mă bucur că-l ajuţi. Ai putea din când în când să-l descurajezi să mai cheltuiască sume uriaşe de bani pentru ceea ce pare să devină propria bibliotecă?

— Dar să ştii că vinde destul de multe cărţi online, am răspuns eu, luându-i apărarea, în timp ce ea îşi mai turna un pahar.

— Ştiu, mi-a spus cu drag. Bun, Rory se distrează cât deschide cadourile în sufragerie şi Orlando a coborât în pivniţă să mai aducă vin pentru oaspeţi, aşa că pot să stau şi eu jos cinci minute. S-a uitat la ceas şi a oftat. Mouse întârzie iar, dar nu mai amânăm prânzul. Bănuiesc că te-ai prins azi-dimineaţă că Rory nu aude.

— Da, m-am prins, am zis, gândindu-mă că, asemenea vărului ei, creierul lui Marguerite zbura de la un subiect la altul, asemenea unui fluture.

— Aşa e din naştere. Aude ceva cu urechea stângă, dar aparatul auditiv nu poate face mare lucru. A tăcut apoi şi m-a privit în ochi.

N-am vrut niciodată să simtă că nu poate face orice, că e inferior celorlalţi. Oamenii spun nişte lucruri... A clătinat din cap cu dezgust şi a suspinat din nou. E cel mai minunat şi mai deştept băieţel din lume.

— El şi Orlando par foarte apropiaţi, am îndrăznit să spun.

— Orlando e cel care l-a învăţat să citească când avea numai cinci ani. A învăţat limbajul semnelor ca să poată vorbi cu Rory şi să-l înveţe. L-am integrat într-o şcoală normală, cea locală adică şi a început să-i înveţe şi pe ceilalţi copii limbajul semnelor. Are un logoped extraordinar care lucrează săptămânal cu el, ca să-l încurajeze să vorbească şi să citească de pe buze şi se descurcă excelent. Copiii învaţă foarte repede la vârsta lui.

Ar trebui să te prezint oaspeţilor în loc să te ţin în bucătărie ca pe Cenuşăreasa.

— Ei, nu-i nicio problemă. Trebuie să văd ce face vita.

M-am dus spre plită şi m-am aplecat ca să scot carnea şi cartofii.

— Sper că nu te superi, dar am mai pus nişte miere şi seminţe de susan pe care le-am găsit în cămară, ca să dea gust morcovilor.

— Doamne! Cum să mă supăr? Eu, una, nu prea mă pricep la gătit şi sunt foarte încântată că te-ai ocupat tu de asta. Cu Rory, cu casa asta mare şi pretenţioasă, ca să nu mai zic de slujba de care am nevoie disperată ca să pot plăti facturile, tot alerg în jurul cozii. Mi s-a oferit un contract fantastic, să pictez o frescă în Franţa, dar nu ştiu dacă-l pot lăsa pe Rory... Vocea ei s-a stins treptat. Scuze, Star, nu-i problema ta.

— Eşti artistă?

— Îmi place să cred că da, deşi mi-a zis cineva de curând că doar creez tapete.

A ridicat din sprânceană.

— Oricum, mulţumesc de ajutor!

— Nicio problemă, nu mă deranjează. La ce oră vrei să mâncăm? Carnea e gata, trebuie doar lăsată un pic înainte.

— Oricând eşti gata cu toate. Cei care vin la High Weald sunt obişnuiţi să aştepte oricât durează.

— Jumătate de oră e bine? Dacă ai nişte ouă, pot face nişte budincă Yorkshire.

— O, cum să nu! Găinile aleargă libere prin grădina casei. Din omletă trăim aici. Ţi le aduc imediat, a zis ea şi a intrat în cămară.

— Mag! Mi-e foame!

M-am întors şi l-am văzut pe Rory intrând în

bucătărie.

— Salut, i-am comunicat prin semne, înainte să imit mişcările făcute de Orlando mai devreme, bătând din palme de două ori, apoi întorcând palmele în sus şi înainte. La mulţi ani!

A tresărit şi apoi a zâmbit.

— Mulţumesc, mi-a răspuns.

A arătat apoi spre plită şi şi-a atins încheietura mâinii, în locul ceasului, ridicând din umeri ca semn de întrebare.

— Masa e gata în treizeci de minute.

— Bine.

Copilul s-a dus să se uite la vită.

— Vacă, i-am spus, în timp ce am dus mâinile la cap, ca două coarne.

Rory a izbucnit în râs şi mi-a corectat gestul. Am luat un cuţit şi am tăiat o bucăţică din care să guste, tocmai când ieşea Marguerite din cămară. Rory a luat bucăţica şi a mestecat-o.

— Bun!

Mi-a făcut semn cu degetul mare.

— Mulţumesc, i-am răspuns cu degetele la bărbie şi înlăturând mâna, în speranţa că franceza şi engleza erau similare în limbajul semnelor.

— Nu-mi spune că ştii şi limbajul semnelor, Star... a făcut Marguerite.

— Am învăţat când eram mică, dar nu mă prea pricep, nu, Rory?

Rory s-a întors spre mama lui şi i-a făcut repede semn, făcând-o să râdă.

— A zis că te exprimi îngrozitor, dar că vaca ta compensează. Aparent găteşti mai bine ca mine. Maimuţă obraznică... i-a zis şi i-a ciufulit părul.

— A venit Mouse, a spus Rory, uitându-se pe

fereastră.

A făcut un semn care sugera viteza, ca un animăluţ care aleargă.

— Era şi timpul. Star, te superi dacă te las puţin singură şi mă duc să întreţin oaspeţii?

Mi-a lăsat ouăle pentru budinca Yorkshire pe masă.

— Bineînţeles că nu.

Rory a apucat-o de mâini şi a scos-o târâş din bucătărie.

— Promit că mă întorc să te ajut, mi-a mai spus ea peste umăr.

— Nicio problemă.

M-am dus să caut faina în cămară. În următoarea jumătate de oră, am folosit nişte şmecherii pe care le învăţasem la curs şi până s-a întors Marguerite, masa era gata. Scosesem deja farfuriile din dulapul din lemn de pin şi a ridicat mirată din sprâncene când am început să-i dau farfuriile să le ducă la masă.

— Doamne, uitasem unde era tot porţelanul ăsta. Star, chiar eşti un înger!

— Nicio problemă, mi-a făcut plăcere.

Chiar aşa era. Nu prea aveam ocazia să gătesc şi pentru alţii, în afară de mine şi de CeCe. Tocmai mă gândeam să las o carte de vizită la chioşcul de ziare din oraş ca să-mi ofer serviciile, când a intrat un tip în bucătărie.

— Salut, am fost trimis să tai vita. Unde e? a spus laconic.

M-am uitat la părul lui răvăşit, cenuşiu la tâmple, la trăsăturile puternice ale feţei dominate de doi ochi verzi care m-au privit în trecere. Purta un pulover cu anchior mâncat de molii, peste o cămaşă cu un guler zdrenţuros şi o pereche de blugi. În timp ce venea spre mine, mi-am dat seama cât de înalt era faţă de mine. Semăna foarte mult

cu Orlando, dar omul ăsta era mult mai necizelat şi cu siguranţă neîngrijit şi mă întrebam dacă el era fratele despre care-mi povestise Orlando.

M-am adunat şi i-am răspuns:

— Acolo, pe plită.

— Mersi.

Am urmărit pe furiş cum s-a strecurat pe lângă mine şi am observat că era încordat când a scos cuţitul din sertar. Era atât de tăcut în timp ce tăia carnea, încât mi-am zis că nu avea nici pe departe jovialitatea potenţialelor lui rude. Brusc nu m-am mai simţit în apele mele, ca şi cum mă aflam în prezenţa unui intrus şi mă întrebam dacă nu cumva era mai bine să mă îndrept spre salon. Tocmai când mă pregăteam să ies, a apărut Marguerite din nou.

— E gata, Mouse? O să-şi mănânce farfuriile dacă nu te grăbeşti.

— Chestia asta durează, a venit răspunsul, la fel de rece ca şi prima oară, când mi s-a adresat.

— Păi, hai cu mine, Star şi-l lăsăm pe Mouse să-şi facă numărul magic.

Dintre toate personajele pe care mi le imaginam ca fiind celebrul Mouse, nu aşa îl vedeam. Cu toate că tipul ăsta arăta bine, putea să scadă temperatura atmosferei până la îngheţ în câteva secunde. În timp ce plecam cu Marguerite spre salonul cu tavan scund şi şemineu în care focul ardea vesel, speram doar să nu ajung lângă el la masă.

— Iată-te, draga mea! a zis Orlando, ai cărui obraji rumeni sugerau că se bucurase de vinul pe care-l adusese din pivniţă. Arată absolut splendid mâncarea.

— Mulţumesc.

— Hai să stai lângă mine. Mouse o să stea în faţa ta şi mă gândeam că poţi să vorbeşti cu el despre Flora MacNichol, fiindcă a făcut recent nişte cercetări despre ea.

— Star, pot să-ţi fac cunoştinţă cu lumea de la masă? a cerut Marguerite.

Automat am salutat şase figuri noi, încercând fără succes să le reţin numele şi relaţia lor cu Rory.

— Mouse e rudă cu tine? l-am întrebat pe Orlando încet.

— Normal, fată dragă, a chicotit el. E fratele meu mai mare. Nu ţi-am spus deja? Sigur ţi-am spus.

— Ba nu.

— Şi înainte să o spui cu voce tare, să ştii că sunt conştient că a furat toată frumuseţea şi inteligenţa părinţilor noştri, iar mie mi-a lăsat doar trăsăturile cele mai pipernicite. Care de altfel mi se potrivesc perfect.

Da, *dar tu eşti întruchiparea căldurii şi a empatiei*, *în vreme ce fratele tău e lipsit de calităţile astea*...

Mouse a dat roată mesei şi a venit să se aşeze lângă mine. Orlando s-a ridicat în timpul ăsta şi a luat cuvântul:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi faceţi onoarea de a propune un toast pentru domnul Rory cu ocazia aniversării sale de şapte ani. Întru sănătatea şi prosperitatea ta, tinere!

Orlando folosise limbajul semnelor şi vorbea totodată, apoi a ridicat paharul odată cu ceilalţi. Rory jubila. Toată lumea a ridicat mâinile în aer să aplaude şi, în toiul distracţiei, am făcut acelaşi lucru.

— La mulţi ani! a murmurat Mouse, fără niciun efort de a gesticula.

— Bun, vă rog luaţi loc şi haideţi să mâncăm! ne-a îndemnat Marguerite.

Stăteam ca în mijlocul unui sandviş între cei doi fraţi, unul care, ca de obicei, băga în el ca spartul şi celălalt care nu părea deloc pasionat de asta. M-am uitat în jur la musafirii afumaţi de vin şi m-a trecut un fior de plăcere, gândindu-mă cât de departe eram faţă de lunile ce

urmaseră morţii lui Pa. Era un miracol faptul că stăteam la masă înconjurată de străini.

Paşi mici, *Star*, *paşi mici*...

În acelaşi timp mă ducea gândul la prânzul pe care-l luam de multe ori duminica la Atlantis, cu Pa Salt, când eram cu toţii mai tineri şi locuiam acasă. Nu-mi aminteam să fi avut vreodată străini la masă, dar apoi Ma, Pa şi noi cele şase fete eram opt – suficienţi oameni cât să avem parte de căldura şi de atmosfera de care mă bucuram aici. Îmi lipsise asta, să fac parte dintr-o familie.

În momentul ăla mi-am dat seama că Omul de Gheaţă vorbea cu mine.

— Orlando mi-a zis că lucrezi cu el.

— Da.

— Mă îndoiesc că o să supravieţuieşti acolo. Nimeni nu rezistă.

— Uşurel, bătrâne, a intervenit Orlando binevoitor. Eu şi Star ne înţelegem destul de bine, nu-i aşa?

— Aşa-i, am zis cu un ton mai tare şi mai clar decât de obicei, sărind în apărarea ciudatului, dar bunului meu angajator.

— Ei bine, oricum are nevoie de cineva care să-l strunească, fiindcă magazinul merge în pierdere de ani buni, dar el refuză să înţeleagă lucrul ăsta. Ştii că în curând va trebui să renunţăm la librărie, Orlando. Se află pe una dintre cele mai scumpe străzi din Londra şi ar aduce un preţ foarte bun pe piaţă.

— Nu putem vorbi despre asta altă dată? Dacă amestec afacerile cu plăcerea de a mânca fac indigestie, a protestat Orlando.

— Vezi? Mereu găseşte scuze ca să evite subiectul.

Murmurase cuvintele şi m-am întors spre Mouse şi ochii lui verzi care mă fixau.

— Poate îl poţi dezmetici. Afacerea poate funcţiona

doar online. Chiria pentru librărie e astronomică, iar clienţii sunt o cantitate neglijabilă. Nu are niciun sens.

Mi-am luat ochii cu greu de la privirea lui bizar de hipnotică.

— Mi-e teamă că nu mă pricep deloc la afaceri, am bâiguit.

— Iartă-mă, nu se cuvine să vorbesc cu un angajat despre asta.

Sigur nu când angajatorul poate auzi discuţia, m-am gândit eu nervoasă. Reuşise cumva să-mi vorbească cu superioritate şi să mă umilească, lucru care nu se potrivea deloc cu scuzele lui amărâte.

— Deci care anume e legătura între tine şi Flora MacNichol, domnişoară...?

— DApliese, a răspuns Orlando în locul meu. Şi poate vrei să ştii că numele ei de botez e Asterope, a mai spus încet, dând din sprâncene la fratele lui, ca o bufniţă entuziasmată.

— Asterope? Adică una dintre cele şapte surori Pleiade?

— Da, am răspuns laconic.

— I se spune Star. Care cred că i se potriveşte de minune, nu? a adăugat amabil Orlando.

Mă îndoiam că Mouse era de acord. Se încruntă, ca şi cum eram un mare mister pentru el.

— Fratele meu mi-a spus că tatăl tău a murit recent, a continuat în cele din urmă.

— Da.

Am lăsat din mână cuţitul şi furculiţa, în speranţa că interogatoriul avea să ia sfârşit.

— Dar nu era tatăl tău bun...

— Nu.

— Cu toate că se purta ca şi cum ar fi fost.

— Da, s-a purtat minunat cu noi toate.

— Aşadar, nu ai putea fi de acord că o legătură de sânge dovedeşte o relaţie inextricabilă între părinte şi copil.

— Cum aş putea? Nu mi-am cunoscut părinţii.

— Asta aşa este.

Mouse a tăcut şi eu am închis ochii, cu o senzaţie bruscă şi ridicolă că o să izbucnesc în plâns. Omul ăsta nu ştia nimic despre tata, iar întrebările lui fuseseră complet lipsite de empatie. Am simţit o strângere de mână, care a trecut la fel de rapid cum apăruse şi Orlando şi-a retras mâna cu o privire compătimitoare.

— Sunt sigur că Orlando ţi-a povestit despre cercetările pe care le fac despre istoria familiei, mi-a spus Mouse. Mereu au existat confuzii despre diverse... sciziuni şi m-am gândit să văd despre ce e vorba, o dată pentru totdeauna. Şi, bineînţeles, am dat peste Flora MacNichol.

Am observat timbrul peiorativ din glasul său în clipa în care i-a pronunţat numele.

— Cine era?

— Sora străbunicii noastre, Aurelia, a spus Orlando, dar, din nou, în dreapta mea se lăsase acea tăcere sumbră, înaintea unui oftat.

— Orlando, după cum ştii, asta nu e toată povestea, dar nu e momentul acum, a comentat Mouse.

— Te rog să mă scuzi, domnişoară Star, mi s-a cerut s-o ajut pe Marguerite să ducă farfuriile goale, a spus Orlando şi s-a ridicat de la masă.

— Pot să te ajut şi eu, i-am zis şi m-am ridicat.

— Nu. M-a împins uşor la loc pe scaun. Tu ai gătit o masă deosebită şi sub nicio formă nu o să mai stai în bucătărie.

Cum a plecat, am hotărât că ar fi mult mai confortabil să frec fiecare toaletă din casa asta imensă decât să stau lângă tipul poreclit Mouse. În imaginaţia

mea, deja îl redusesem la un şobolan de canal.

— Ai idee ce legătură exista între tatăl tău şi Flora MacNichol?

Şobolanul de canal mi se adresa din nou. Şi trebuia să-i răspund. Politicos.

— Niciuna. Nu cred că era vreuna. Tata ne-a lăsat tuturor surorilor indicii referitoare la originile noastre, nu ale lui. Astfel încât orice legătură există, probabil e între mine şi ea.

— Adică există şanse să fii şi tu vreo ţăcănită din High Weald? Păi, stai să-ţi zic eu, că au fost câţiva în istoria Vaughan/Forbes.

A ridicat paharul cu vin şi l-a golit. Mă întrebam ce păţise în viaţa asta de era aşa de supărat. Am ignorat insinuarea lui şi am refuzat să-i ofer plăcerea de a vedea că m-a tulburat. Cu tehnica mea punct ochit, punct lovit de a contracara tăcerea cu tăcere, mi-am pus mâinile în poală şi n-am mai zis nimic. Ştiam că puteam câştiga orice bătălie ar fi vrut să înceapă cu mine pe frontul ăsta. În cele din urmă a vorbit.

— Bănuiesc că trebuie să-mi cer din nou scuze, deşi nu am apucat să vorbim prea mult. Sunt sigur că nu eşti o arivistă şi că doar te laşi îndrumată de răposatul tău tată. Mi-a spus Orlando că ţi-a mai lăsat un indiciu.

Înainte să apuc să-i răspund, prin uşa salonului a apărut un tort mare cu lumânări, pe care Orlando l-a adus la masă şi toţi au început să cânte „Mulţi ani trăiască”. Marguerite şi Orlando au fost fotografiaţi lângă Rory. Am aruncat o privire spre Şobolan şi, ceea ce iniţial interpretasem ca mutră posacă, am observat în ochii lui, în timp ce-l privea pe Rory, că era de fapt o mare tristeţe.

Am mâncat tortul de ciocolată pe care îl cărase Orlando în coşul de nuiele taman din Londra şi am băut cafea într-o sufragerie care, doar ca să fiu şi mai

invidioasă, găzduia două biblioteci imense din lemn de stejar, de fiecare parte a şemineului lat. Orlando s-a ridicat în picioare.

— E timpul să plecăm, domnişoară Star! Trebuie să prindem trenul de ora cinci. Marguerite...

S-a dus la ea şi a pupat-o pe ambii obraji.

O bucurie, ca întotdeauna. Să chem un taxi?

— Vă duc eu, s-a auzit o voce din fotoliu de vizavi.

— Mulţumesc, bătrâne, i-a răspuns Orlando fratelui său.

Marguerite s-a ridicat şi i-am văzut extenuarea în ochi când s-a întors spre mine.

— Star, promite-mi te rog că mai vii curând în vizită şi că îmi permiţi să-ţi gătesc.

— Mi-ar face mare plăcere, am răspuns sincer. Mulţumesc că m-ai primit.

A apărut şi Rory lângă noi, închizând şi deschizând mâinile bucuros şi mi-am dat seama că-mi tot spunea numele prin gesturi.

— Să mai vii, a adăugat el cu vocea sa ciudată, înainte să mă cuprindă cu braţele micuţe de talie.

— Pa, Rory!

Mi-a dat drumul şi m-am uitat peste el la Şobolanul care ne privea.

— Mulţumesc pentru tortul incredibil, am auzit-o pe Marguerite spunându-i lui Orlando. A meritat să cari coşul ăla ridicol până la urmă.

L-am urmat cuminţi pe Şobolan la un Land Rover rablagit şi antic precum Fiatul verişoarei lui.

— Urcă-te în faţă, domnişoară Star. Ai mai multe de vorbit cu Mouse decât mine. Devine plictisitor când ştii tot ce trebuie să ştii despre cineva, a spus Orlando, în timp ce se urca în spate cu coşul lui.

— Nu mă cunoaşte, a mârâit Şobolanul încet. S-a

urcat lângă mine şi a pornit motorul. Chiar dacă are impresia că da.

Nu am comentat, nevoind să fiu la mijloc în războiul dintre fraţi şi am plecat de la High Weald într-o linişte ce a durat până la capătul drumului. Mi-am făcut de lucru şi m-am uitat pe geam la apusul de toamnă care scălda copacii într-o lumină mieroasă şi se îndrepta spre crepuscul şi mă gândeam că nu-mi doream deloc să mă întorc la Londra.

— Mulţumesc din suflet, Mouse! a spus Orlando când am ajuns în faţa gării şi am coborât din maşină.

— Ai un număr de mobil? a răsunat vocea Şobolanului din beznă.

— Da.

— Notează-l aici. Mi-a dat mobilul, după care mi-a sesizat ezitarea.

— Îmi cer scuze pentru a treia oară pe ziua de azi şi promit că dacă îmi dai numărul de telefon, te contactez ca să vorbim despre Flora MacNichol.

— Mulţumesc.

Am notat repede numărul meu în telefonul lui, considerând că se purta manierat şi atât şi că nu mai aveam să ştiu nimic de el din momentul ăla. I-am dat telefonul înapoi.

— La revedere!

În tren, în drum spre Londra, Orlando a adormit imediat. Am închis şi eu ochii şi am retrăit momentele zilei, gândindu-mă la rudele neobişnuite şi interesante ale lui Orlando. Şi la High Weald.

În ziua aceea găsisem cel puţin casa în care aş fi putut trăi fericită, până la adânci bătrâneţi.

Capitolul 8

— Te-a cam adorat neobişnuita mea familie, mi-a spus Orlando când a ajuns la librărie a doua zi, cu prăjitura de la ora trei.

— Nu şi fratele tău.

— Ei, lasă-l pe Mouse. El e mereu suspicios faţă de cineva căruia nu-i găseşte un defect. Nu ştii niciodată care este motivul unei reacţii până, mă rog, până când ştii, a încercat el să mă liniştească, fără să spună de fapt nimic concret. Iar în ce priveşte maiestuosul prânz pregătit de tine, mă gândesc să renunţ la mâncarea la pachet şi să te angajez chiar pe tine să ne găteşti aici, cu toate că mă cam îndoiesc că vei considera bucătăria de sus suficient de satisfăcătoare. Mai ai şi alte talente despre care nu am aflat încă? m-a întrebat el, uitându-se gânditor.

— Nu.

Simţeam cum mă înroşesc, cum făceam ori de câte ori primeam un compliment.

— Chiar eşti extrem de educată, să ştii. Unde ai învăţat limbajul semnelor?

— Guvernanta mea mi-a pus bazele limbajului francez, când eram mai mică, dar cel mai mult am învăţat împreună cu sora mea, cu care inventam propriul nostru alfabet şi asta fiindcă mie nu prea-mi plăcea să vorbesc.

— Până şi ăsta e un talent la tine. Dacă nu ai nimic de zis, nici nu ar trebui să vorbeşti. De-asta îmi place atât de mult să vorbesc cu Rory, fiindcă e foarte atent la lumea înconjurătoare şi deja îşi îmbunătăţeşte vocabularul rapid.

— Marguerite zicea că te-ai purtat minunat cu el.

A venit rândul lui Orlando să se înroşească.

— Ce drăguţ din partea ei! Mi-e foarte drag nepotul meu. E deştept foc şi se descurcă foarte bine la şcoală, dar, din păcate, îi lipseşte o figură paternă, care să-l îndrume. Nu că m-aş considera vreodată demn de un astfel de rol, dar fac tot ce pot în sensul ăsta.

Îmi doream cu disperare să întreb cine era tatăl lui Rory şi mai ales unde era, dar nu voiam să fiu indiscretă.

— Păi, ar cam trebui să plec, cu toate că sunt sigur că aveam să-ţi spun ceva. Lasă, că-mi aduc eu aminte.

Mi-am dat seama că Orlando îşi pierduse atenţia, după ce reuşise să-şi menţină şirul gândurilor mai mult decât de obicei, aşa că am aprins focul şi am făcut cafeaua pe care nu avea s-o bea nimeni, după care m-am dus să şterg cărţile de praf, aducându-mi aminte de comentariile Şobolanului referitoare la costurile magazinului şi câţi bani ar scoate dacă ar vinde casa. Nici nu mă puteam gândi la asta. De câte ori pleca Orlando, librăria era asemenea unui cuib fără pasăre. Era habitatul lui natural şi împreună erau legaţi inextricabil.

Ziua era rece şi ploioasă şi ştiam că nu va veni niciunul dintre clienţii noştri, aşa că am luat *Orlando* de pe un raft şi m-am aşezat la foc, ca s-o recitesc. În mod bizar, nu mă puteam concentra asupra cuvintelor. Mintea îmi tot zbura la ziua precedentă şi încercam să desluşesc dinamica familiei şi, cu atât mai vie îmi apărea în ochii minţii imaginea proprietăţii High Weald şi frumuseţea sa plină de calm.

Aşa cum mă aşteptam, nu am primit nicio veste de la Şobolanul de canal, astfel că, încet-încet, m-am resemnat cu gândul că nu voi revedea High Weald şi, în schimb, mi-am canalizat energia spre găsirea soluţiei pentru a deveni într-o zi proprietara unei case similare.

Pe măsură ce se scurtau zilele şi chiciura densă mă însoţea în fiecare dimineaţă în drum spre serviciu, clienţii noştri apăreau din ce în ce mai rar. Aşa că, sub noul meu imbold, într-o zi în care nu aveam mai nimic de făcut, m-am aşezat în faţa focului şi am început să îmi notez idei despre romanul pe care voiam să-l scriu. Am permis cuvintelor încurajatoare ale lui Pa Salt să se lupte cu

îndoielile mele în privinţa priceperii de care dădeam dovadă şi eram atât de absorbită de gânduri, încât nu l-am auzit pe Orlando când a coborât scările. Numai când şi-a dres tare glasul am ridicat privirea şi l-am observat lângă mine.

— Scuze, scuze, am spus eu şi am închis repede agenda.

— Stai liniştită. Domnişoară Star, am venit să te întreb dacă ai cumva planuri pentru weekendul care vine.

M-am abţinut să nu râd de formalitatea cu care mi se adresa.

— Nu, nu am niciun plan.

— Ei bine, aş putea să îţi fac o propunere?

— Da.

— Marguerite a primit ceva important de lucru în Franţa. Trebuie să zboare acolo câteva zile pentru a stabili condiţiile şi să pună ţara la cale, cum s-ar zice.

— Da, mi-a spus ceva.

— M-a întrebat dacă nu am vrea să ne petrecem amândoi weekendul la High Weald, ca să avem grijă de Rory cât e ea plecată. Spunea că doreşte să te plătească pentru asta.

— N-am nevoie de bani, m-am împotrivit eu, uşor insultată că ea m-ar putea privi ca pe un angajat.

— Nu, sigur că nu şi iartă-mă, căci ar fi trebuit să-ţi spun primul ei gând, şi anume că Rory te-a plăcut şi că poate i-ai putea oferi legătura maternă care-mi scapă mie, cât e Marguerite plecată.

— Mi-ar plăcea foarte tare, am răspuns eu, exaltată că mă voi întoarce la High Weald.

— Serios? Doamne, asta chiar mă bucură! Nu am mai fost nevoit să am grijă singur de un copil. Nici nu aş şti la ce oră să-i fac baie şi mai ştiu eu ce. Să-i spun, aşadar, lui Marguerite că răspunsul este da?

— Da.

— Atunci am stabilit. Plecăm mâine-seară cu trenul de ora şase. Voi face rezervare la clasa întâi. În perioada asta e un coşmar să faci naveta, mai ales vinerea. Mă duc să iau mâncarea la pachet, căci am întârziat, dar după ce mă întorc, mâncăm şi apoi ne petrecem restul zilei îmbunătăţindu-ne aptitudinea de a vorbi prin semne.

Imediat ce s-a închis uşa în spatele lui, am rămas în mijlocul camerei şi m-am luat singură în braţe de bucurie. Era mult mai bine decât mă aşteptasem. Un weekend întreg, două nopţi, pe tărâmul visurilor mele.

— Mulţumesc, m-am adresat eu tavanului. Mulţumesc!

Trenul spre Ashford era plin şi în vagonul de clasa întâi erau chiar şi oameni care stăteau în picioare. Din fericire, Orlando se abţinuse de data asta să aducă ditamai coşul de picnic şi, în schimb, venise cu valiza lui de piele ponosită şi o sacoşă de pânză plină cu mâncare, din care a scos o sticlă mică de şampanie şi două pahare cu picior.

— Întotdeauna sărbătoresc sfârşitul săptămânii în felul ăsta. În sănătatea ta, domnişoară Star! mi-a urat el, în timp ce trenul ieşea din gara Charing Cross.

După ce şi-a băut şampania, Orlando şi-a încrucişat mâinile pe piept şi a adormit. În clipa aceea, mi-am auzit mobilul şi am văzut că aveam un mesaj. Bănuiam că era CeCe, care se ofuscase când i-am spus că mă duceam din nou la Kent, ca să-mi petrec sfârşitul de săptămână cu şeful meu. Numai că mesajul venea de la un număr necunoscut.

Aud că vii la High Weald *cu fratele meu. Sper să putem stabili o zi în care să ne vedem şi să vorbim despre Flora MacNichol. O*.

Am reflectat asupra iniţialei de la sfârşit, fascinată că numele celor doi fraţi începea cu aceeaşi literă.

O oră şi ceva mai târziu, ieşeam în faţa gării şi Orlando s-a îndreptat spre un taxi, care ne-a dus pe drumurile întunecate de ţară, spre High Weald.

— Lando! Staah!

Rory ne aştepta cu nerăbdare. Cu nepotul agăţat ca o maimuţică de gâtul lui, Orlando a plătit şoferul, iar eu m-am întors şi am zărit o siluetă în pragul uşii, care se juca cu cheile maşinii.

— Păi, eu plec atunci, a spus Mouse, în timp ce eu şi Orlando am pornit spre el cu valizele după noi. I-am dat să mănânce ce mi-a lăsat Marguerite pentru el, dar mi-e teamă că nu a mâncat prea mult. Sunt sigur că se bucură că aţi venit amândoi. Dacă aveţi nevoie de ceva, ştiţi unde mă găsiţi, i-a spus lui Orlando, iar mie: Ai numărul meu, sună-mă când îţi convine. Dacă îţi convine.

A dat scurt din cap şi s-a îndreptat spre maşina lui, după care a plecat.

— Doamne, parcă suntem părinţi, mi-a şoptit Orlando, în timp ce ducea şi copilul, şi valiza înăuntru.

L-am urmat cu geanta mea de voiaj şi cu proviziile.

— Îţi plac clătitele? am încercat eu să întreb prin semne.

Orlando a chicotit şi Rory m-a privit nedumerit, aşa că am silabisit pe degete, foarte atent. Rory a încuviinţat bucuros.

— Cu ciocolată şi îngheţată? m-a întrebat el, silabisind cu răbdare, înainte să se desprindă din braţele lui Orlando şi să mă ia de mână.

— Căutăm. Mergi şi despachetează, i-am sugerat lui Orlando peste capul lui Rory, ştiind că-i place să fie organizat.

— Mulţumesc, mi-a spus el, recunoscător.

Nu am găsit sos de ciocolată, dar am recurs la un Marş, pe care l-am găsit în cămară şi pe care l-am topit, ca

să-l amestec cu îngheţata pentru clătite. Rory s-a înfruptat din ele în timp ce i-am explicat încet că trebuie să mă ajute să învăţ semnele, fiindcă eram cu mult în urma lui. După ce l-am şters de ciocolată, a căscat.

— Somn? l-am întrebat.

S-a încruntat la mine, şovăitor.

— Vrei să mergem să-l căutăm pe Orlando? Fac pariu că ştie nişte poveşti de adormit extraordinare.

— Da.

— Trebuie să-mi arăţi unde e camera ta.

Rory m-a condus pe scara măreaţă şi pe coridorul lung, cu podele care scârţâiau, până am ajuns la uşa din capăt.

— Camera mea.

În timp ce mă conducea înăuntru, primul lucru pe care l-am observat printre afişe cu jucători de fotbal, pătura colorată cu Superman şi toată dezordinea au fost picturile lipite cu adeziv de pereţi.

— Cine le-a făcut? l-am întrebat, în timp ce se căţăra în pat.

— Eu, mi-a arătat el cu degetul mare.

— Uau, Rory, sunt fantastice! am spus eu şi am început să mă plimb prin cameră ca să le studiez.

Tocmai atunci a bătut Orlando la uşă, înainte să intre.

— La ţanc! Rory îşi aşteaptă povestea, i-am spus eu zâmbind.

— Atunci mă voi supune. Ce carte?

Rory a arătat spre *Leul*, *vrăjitoarea şi dulapul*, iar Orlando şi-a dat ochii peste cap.

— Iar? Când putem să trecem şi la restul cărţilor din serie? Ţi-am spus de nenumărate ori că *Ultima bătălie* este probabil cartea mea preferată.

Nu voiam să intervin în ritualul lor de la culcare şi m-

am dus spre uşă, dar când am trecut pe lângă patul lui Rory, el şi-a deschis braţele larg, ca să mă îmbrăţişeze, iar eu i-am răspuns pe măsură.

— Noapte bună, *Stal*

— Noapte bună, Rory!

Am zâmbit, i-am făcut cu mâna şi am ieşit. Fiindcă Orlando şi Rory erau fericiţi şi ocupaţi, am coborât şi m-am dus în sufrageria luminată slab, unde m-am oprit să mă uit la fotografiile presărate pe măsuţe de jur-împrejurul camerei. Majoritatea erau alb-negru şi înfăţişau oameni în haine de seară. Am zâmbit văzând o fotografie color cu Rory, care stătea mândru călare pe un ponei, cu Marguerite lângă el.

Am continuat să explorez casa, până când am ajuns la o încăpere ce semăna cu un birou. Am văzut o masă dublă foarte veche şi acoperită de hârtii, maldăre de cărţi pe jos, o scrumieră şi un pahar de vin gol care stăteau într-un echilibru precar pe braţul lat al canapelei din piele uzată. Pereţii erau decoraţi cu diverse fotografii, a căror hârtie decolorată mi-a sugerat că trecuse destul de multă vreme de când nu se mai schimbase nimic în camera aceea. Deasupra şemineului atârna portretul unei femei blonde şi frumoase, îmbrăcată în rochie stil Eduard. Am sărit peste un coş de gunoi plin cu hârtii care dădeau pe dinafară, ca să mă uit mai bine şi am tresărit imediat ce am auzit paşi pe scări. Am ieşit repede din cameră şi am luat-o spre bucătărie, fiindcă nu voiam ca Orlando să ştie că am tras cu ochiul.

— Una bucată nepot învelit şi la culcărică. Acum...

Mi-a întins o sticlă de vin roşu şi şase ouă.

— Mă ocup eu de una, dacă reuşeşti să le transformi pe celelalte într-o omletă.

— Sigur că da, am spus eu.

Deja mă descurcam în bucătărie şi în cincisprezece

minute eram deja la masă.

Ca un cuplu căsătorit de mult, m-am gândit eu. Ori poate că ar fi o analogie mai bună să spun soră şi frate.

— Aşa, mâine, eu şi Rory îţi vom face un tur al proprietăţii. Având în vedere înclinaţia ta declarată pentru botanică, probabil că te va şoca starea în care se află grădinile, dar mie-mi place harababura în care se află. Rămăşiţele vremurilor apuse et cetera, a suspinat el. Şi la rădăcina lor, ca să folosesc o metaforă potrivită, se află lipsa banilor.

— Mie mi se pare că e perfectă casa, aşa cum e.

— Asta, draga mea, este pentru că tu nu trebuie să locuieşti aici şi nici să plăteşti întreţinerea ei. De exemplu, Marele Salon de la High Weald, care era pe vremuri scena unor petreceri elegante ale înaltei societăţi, este închis de ani întregi din cauza lipsei banilor pentru a-l recondiţiona şi sunt sigur că după un weekend în care vei dormi pe o saltea din păr de cal, cu cocoloaşe şi în care te vei spăla cu apă rece din cauza absenţei unui sistem de încălzire modern, probabil că-ţi vei schimba părerea. Estetic, sunt de acord cu tine, dar practic, e un coşmar să trăieşti în casa asta. Mai ales iarna.

— Nu mă deranjează. Sunt obişnuită cu condiţiile vitrege, am ridicat eu din umeri.

— Asta în ţările calde, ceea ce te asigur că este o cu totul altă mâncare de peşte. Adevărul e că, după război, familia Vaughan, ca multe familii, s-a lovit de vitregie. Mi se pare ironic faptul că micul Rory va deveni într-o bună zi un „lord”, când nu are decât un conac degradat şi amărât.

— Lord? Habar nu aveam. Şi de la cine va moşteni titlul ăsta? De la tatăl lui?

— Da. Acum... Orlando a schimbat repede subiectul. Ce putem găsi ca desert în cămara aia?

M-am trezit dimineaţa următoare într-o cameră care

mi se părea cunoscută din filmele de epocă la care mă uitam la televizor. Patul în care dormisem era făcut din alamă şi, de câte ori mă întorceam, capetele celor patru stâlpi răsunau ca nişte clopoţei de Crăciun, din cauza şubrezelii, iar salteaua avea gâlme, aşa cum mă avertizase Orlando. Tapetul cu model se decojea pe alocuri, iar perdelele de la ferestre erau ciuruite. M-am dat jos din pat, după ce îmi atârnaseră picioarele la câţiva centimetri de podea şi am traversat camera tiptil spre baie, unde m-am uitat cu jind la grilajul de fier şi mi-am dorit să pot aprinde focul ca să mai domolesc frigul.

Cu o noapte în urmă fusesem bântuită de vise stranii, ceea ce nu-mi stătea în fire. În mod normal, dormeam împăcată şi la trezire nu-mi aduceam aminte nimic din maşinaţiile nocturne ale creierului. Cu gândul la CeCe şi la propriile ei coşmaruri, mi-am căutat telefonul ca să-i spun că am ajuns cu bine, dar mi-am dat seama că nu aveam deloc semnal.

M-am uitat pe geam şi am văzut fractalii delicaţi de gheaţă care îşi croiau drum pe micile ferestre pătrate, prin care razele sclipitoare ale zorilor anunţau o zi luminoasă de toamnă, întocmai pe gustul meu. M-am acoperit cu câte haine am avut la mine şi am coborât.

Până să ajung în bucătărie, Orlando era deja acolo şi căsca, îmbrăcat cu un halat de mătase cu imprimeu, un fular de lână la gât şi cu o pereche de papuci din mătase de un albastru strident în picioare.

— Iată bucătăreasa! Eu şi Rory am făcut rost de nişte cârnăciori şi bacon din frigider şi, bineînţeles, avem ouă din plin. Ce zici de un mic dejun englezesc, ca să putem începe ziua ca lumea?

— Bună idee, am consimţit eu.

Am contribuit cu toţii. Până şi Rory a amestecat ingredientele pentru pâinea cu ou, ceva ce, zicea el, nu

mai gustase niciodată, ca după aceea să-l declare „delicios”.

— Aşadar, tinere Rory, în dimineaţa asta îi vom face domnişoarei Star un tur al proprietăţii ori, cel puţin, ce a mai rămas din ea, în speranţa că prânzul de duminică nu ne va pica din cer în cap, a adăugat Orlando.

— Cum adică? am întrebat curioasă.

— E sezonul de împuşcat fazani, mi-e teamă. Mouse îţi va aduce o pereche, ca mâine să poţi face farmece pentru masa de prânz.

Orlando s-a ridicat.

— Poate în timp ce noi executăm ritualul de curăţare ca bărbaţii, tu scrii tot ce ai nevoie pentru garnitură, iar eu le voi cere celor de la ferma locală să ni le trimită. Apropo, a adăugat, oprindu-se în uşa bucătăriei. Pomii din livadă încă au fructe care se irosesc pe pământ. Dacă nu te deranjează, poate vrei să faci şi o plăcintă?

Am găsit o bucată de hârtie şi un stilou în sertar şi m-am aşezat ca să scriu lista. Nu mai gătisem fazan până atunci, aşa că am căutat nişte cărţi de reţete prin bucătărie, dar negăsind niciuna, am decis să inventez eu una.

O jumătate de oră mai târziu, ne străduiam să ne croim drum pe poteca îngheţată. Orlando îşi făcuse planul că ne va duce în cele mai îndepărtate colţuri ale proprietăţii şi apoi în locul pe care-l numea nestemata din coroana moşiei High Weald.

— Cel puţin asta era acum şaptezeci de ani, a adăugat.

Rory mergea cu bicicleta în faţa noastră şi, când a ajuns la poartă, Orlando a strigat la el să se oprească înainte să ajungă în drumul mare, dar copilul nu a făcut-o.

— Dumnezeule mare! Nu mă aude! a strigat el, în timp ce a luat-o la picior după el.

În timpul ăsta mi-am dat seama ce pericole aveau să-l aştepte pe Rory pe măsură ce creştea şi că acum avea constant nevoie de supraveghere. Am luat-o şi eu la fugă, de-mi sărea inima din piept, dar l-am găsit pe Rory zâmbind ştrengăreşte spre noi când a ieşit din spatele unui tufiş de la marginea potecii.

— M-am ascuns! V-am păcălit!

— Da, chiar că, băiete! i-a răspuns Orlando vehement, prin semne, în timp ce amândoi gâfâiam şi căutam să ne recuperăm echilibrul.

— Să nu mai mergi cu bicicleta pe potecă! Sunt maşini.

— Ştiu. Mi-a zis Mag.

Orlando a parcat bicicleta lui Rory lângă poartă.

— Aşa, acum traversăm împreună.

Cu Rory între noi şi ţinându-ne de mâini, am traversat. M-a surprins foarte tare faptul că Rory îi spunea mamei lui pe nume. Părea o familie cu adevărat boemă, m-am gândit, în timp ce Orlando ne ghida printr-o gaură din gardul viu, ca să trecem pe cealaltă parte, în stânga şi-n dreapta noastră se întindeau nesfârşite câmpuri mărginite de garduri vii şi mă uitam la Rory care întorcea capul ca să absoarbă toată priveliştea. A fost primul care a zărit afinele târzii şi le-am cules împreună. Majoritatea au ajuns în gura lui.

— Asta e poteca pentru cai, care mărgineşte fosta moşie, mi-a povestit Orlando, când am pornit mai departe. Ştii să călăreşti, domnişoară Star?

— Nu. Caii mă sperie, am mărturisit eu, aducându-mi aminte de singura mea lecţie de călărie cu CeCe, când fusesem prea îngrozită şi să mă urc pe cal.

— Nici eu nu mă omor după mârţoage. Mouse călăreşte superb, bineînţeles, la fel cum face orice altceva. Uneori mi se face milă de el, să ştii! Sunt de părere că

prea multe talente pot face la fel de rău ca atunci când nu ai niciunul, nu crezi? Totul trebuie să fie moderat, ăsta e mottoul meu. Altfel, viaţa face în aşa fel încât să se întoarcă împotriva ta.

În timpul plimbării, am observat că tufişurile erau vioaie, mulţumită păsărelelor, aerul era curat şi mă bucuram să respir puritate după săptămâni întregi petrecute în oraşul înceţoşat de smog. Soarele strălucea în părul arămiu al lui Rory, reflectând culoarea copacilor care încă reţineau ultima lor nuanţă glorioasă înaintea iernii.

— Uite! a strigat el, văzând un tractor roşu în depărtare. Mouse!

— Aşa-i! a răspuns Orlando, ferindu-şi ochii de soare şi mijind privirea peste câmpie. Ce ochi de vultur ai, Rory!

— Să îl salutăm? a întrebat copilul, întorcându-se spre noi.

— Ştii că nu-i place să fie deranjat când iese cu tractorul, ne-a avertizat Orlando, în timp ce, în depărtare, au răsunat puştile de vânătoare. Ar trebui să ne întoarcem. În curând începe să plouă torenţial cu fazani şi păsările astea au prostul obicei de a lăsa urme pe unde cad, vii sau nu.

Orlando a început să grăbească pasul înapoi spre casă.

— Deci fratele tău e fermier?

— Nu l-aş califica aşa, având în vedere restul lucrurilor cu care se ocupă, dar din cauza lipsei constante de personal cauzate de criza financiară, de multe ori nu are de ales.

— E pământul lui?

— E al nostru, întâmplător. Moşia a fost împărţită în anii 1940 între o soră şi un frate. Ramura noastră – a bunicii noastre, Louise Forbes – a primit terenul de partea asta a potecii, plus Home Farm, în timp ce străunchiul

nostru, Teddy Vaughan, bunicul lui Marguerite, a moştenit casa principală şi grădinile. Şi, bineînţeles, rangul nobiliar. Foarte feudală Anglia asta a noastră, domnişoară Star!

Am traversat poteca şi ne-am întors spre High Weald. Mă întrebam ce ramură a familiei avusese de pierdut atunci când s-a împărţit moşia, dar nu ştiam nimic despre preţurile fermelor şi ale proprietăţilor în zona asta.

— Rory!

Din nou, Orlando a trebuit să alerge ca să-l prindă din urmă pe nepotul lui, care o luase la goană spre casă, cu bicicleta.

— Acum ar trebui să-i arătăm lui Star grădinile.

Rory ne-a făcut semn că era de acord şi s-a îndepărtat din nou, doar ca să dispară pe o potecă dintr-o parte a casei.

— Of, Doamne, ce-o să mă bucur când se termină chestia asta, s-a plâns Orlando. Trăiesc mereu cu teama că această comoară de băiat va păţi ceva în grija noastră. Nu ştii cât mă bucur că eşti cu mine, Star! Nici nu aş fi avut voie să fiu aici fără tine.

M-a mirat remarca lui. L-am urmat pe potecă, spre spatele clădirii şi am ieşit pe o terasă pietruită, unde mi s-a oprit respiraţia când am dat cu ochii de grădina vastă împrejmuită de ziduri.

Parcă tocmai aterizasem la castelul Frumoasei din pădurea adormită şi acum trebuia să mă lupt cu spinii şi cu bălăriile gigantice care mă înconjurau. Coboram trepte, înaintam pe poteci năpădite de buruieni care şerpuiau prin labirintul unor tufe care fuseseră spectaculoase pe vremuri, când am zărit scheletele de pergola pe care se căţăraseră demult nişte trandafiri magnifici. Straturile nesfârşite de flori îşi păstrau tiparul original, însă nu mai adăposteau plantele şi tufişurile care evadaseră din spaţiile strâmte şi care-şi întinseseră braţele uscate şi

cenuşii peste poteci.

M-am oprit şi am ridicat privirea spre antica şi maiestuoasa tisă care domina grădina cu rădăcinile ei impetuoase, care spărseseră aleile de piatră din jurul ei. Plutea totuşi un aer sălbatic, dar de paragină şi m-am gândit că exista o şansă, foarte mică, ca acele specimene, care în ciuda tuturor aşteptărilor, supravieţuiseră nesupravegheate, să fie salvate.

Am închis ochii şi am invocat imaginea grădinii pline de trandafiri, magnolii şi camelii, cu şiruri întregi de tufişuri frumos tunse, care să lase loc liliacului albastru, care la rândul lui să împodobească cu splendoarea sa fiecare crăpătură în parte.

— Se vede câtă glorie era pe vremuri, a spus Orlando, citindu-mi parcă gândurile.

— O, da, se vede! am murmurat eu.

L-am văzut pe Rory şerpuind pe potecile înecate în buruieni, manevrându-şi bicicleta ca un expert pe lângă plantele atârnătoare, ca şi cum ar fi dat un test de aptitudini.

— Trebuie să-ţi arăt serele în care străbunicul meu creştea şi îngrijea soiuri din toată lumea. Dar acum, a continuat Orlando, hai să vedem dacă ai ce aduna pentru masa de prânz. Pentru cină am comandat muşchi filé. La ferma din sat e cea mai bună carne de vită din câte ştiu.

Orlando a căscat sănătos.

— Dumnezeule, m-a obosit bine plimbarea asta! Slavă Domnului că locuiesc la oraş, că nu e mare lucru de făcut la ţară în afară de plimbare, nu? Şi te mai şi simţi vinovat dacă nu te plimbi.

După ce-am mâncat, Orlando s-a ridicat de la masă.

— Sper să mă scuzaţi, dar mă duc să trag un pui de somn. Sunt sigur că vă înţelegeţi de minune şi în lipsa mea.

— Îmi place cum găteşti, Star! mi-a spus Rory prin semne, după ce a ieşit unchiul lui din bucătărie.

— Mulţumesc. Mă ajuţi să spăl vasele?

Am arătat spre chiuvetă şi Rory şi-a ţuguiat buzele la mine.

— Dacă mă ajuţi, îţi arăt cum se fac *brownies* cu ciocolată. Sunt delicioase.

Ne-am pus pe treabă şi exact în clipa în care îl lăsasem pe Rory să lingă castronul, uşa din spate s-a deschis şi am auzit la uşă nişte paşi greoi. Am crezut că ni se livra mâncarea de la fermă, m-am întors şi l-am văzut pe Şobolanul de canal intrând pe uşă. Eu şi Rory ne-am uitat miraţi la el.

— Salut!

— Salut! am răspuns eu.

— Rory!

A dat din cap spre băiat şi acesta i-a făcut cu mâna, dar nu şi-a luat ochii de la ultimele rămăşiţe de ciocolată.

— Ceva miroase foarte bine.

— Facem *brownies*.

— Atunci sunt sigur că Rory e în al nouălea cer.

— Pot să-ţi ofer ceva? O ceaşcă cu ceai? am murmurat eu, tulburată de prezenţa lui.

— Doar dacă bei şi tu.

— O să beau.

Am dat drumul la cana electrică.

— Rory, am spus, în timp ce mă întorceam spre el, hai să te curăţăm!

L-am şters la gură cu un şervet, timp în care Şobolanul ne-a fixat cu privirea pe amândoi, iară să se clintească.

— Star, pot să mă uit la *Supermari*?

— Are voie să vadă un film? l-am întrebat pe Şobolan.

— De ce nu? Vin imediat şi îţi pun filmul, Rory!

Până să se întoarcă el, ceaiul era pus la infuzat, într-un vas mare de ceramică.

— E frig de crăpi în salon. Am făcut focul. Mersi pentru ceai, a spus el şi s-a aşezat cu geaca pe el. Bănuiesc că Orlando îşi face somnul de după-amiază. Fratele meu e o creatură supusă ritualurilor.

Am zărit un licăr de afecţiune în zâmbetul lui, care însă a dispărut repede, înainte să ajungă în deplinătatea sa.

— Da.

— De fapt, nu pe Orlando am venit să-l văd, ci pe tine, a adăugat el. Mai întâi ca să-ţi mulţumesc că ai venit aici weekendul ăsta, fiindcă am reuşit să mă ocup de vânătoare, în loc să mă joc de-a bona.

— Sunt sigură că Orlando s-ar fi descurcat la fel de bine şi fără mine.

— Marguerite nu ar fi permis aşa ceva.

— De ce nu?

— Nu ţi-a spus? în afară de faptul că este astmatic, Orlando suferă de epilepsie severă, de când era adolescent. Acum e mai mult sau mai puţin sub control, dar Marguerite se temea să nu aibă o criză, fiindcă Rory nu poate să se facă înţeles la telefon. Învaţă să scrie mesaje, sigur, dar cum la High Weald nu e semnal deloc, nu ajută foarte tare chestia asta.

— Nu ştiam.

M-am ridicat şi m-am dus să verific prăjiturile şi să-mi maschez şocul.

— Atunci e de bine, înseamnă că Orlando e cuminte şi îşi ia tratamentul, aşa cum trebuie. Atâta timp cât lucrezi cu el, cred că e important să ştii lucrul ăsta, pentru orice eventualitate. Lui îi e ruşine cu boala lui, dar ideea e că, dacă se întâmplă să aibă o criză şi nu primeşte ajutor

medical imediat, poate muri. Era să-l pierdem de câteva ori când era mai tânăr. În al doilea rând... S-a oprit şi mi-am ţinut răsuflarea, în timp ce aşteptam să continue. Am vrut să-mi cer scuze pentru faptul că m-am purtat foarte nepoliticos cu tine când ne-am văzut ultima oară aici. Nu ştiu cum se face, dar am o grămadă pe cap.

— Nu-i nimic.

— Ba e, dar după cum probabil ai observat, nu sunt un individ prea amabil din fire.

Dintre toate scuzele egocentrice, făţarnice şi egoiste pe care le-am auzit vreodată în viaţa mea, asta a fost cea mai tare. M-a cuprins furia, parcă luasem foc de la cuptor.

— Mă rog, ţi-am adus asta. Este o transcriere prescurtată pe care am făcut-o jurnalelor Florei MacNichol, scrise de ea între zece şi douăzeci de ani.

— Bine, mersi, am reuşit să îngăim, cu ochii la prăjiturile de pe grătar.

— Păi, te las în pace atunci.

I-am auzit paşii îndreptându-se spre uşă, după care s-au oprit preţ de o clipă.

— O singură întrebare mai am...

— Care?

— Ai adus cu tine figurina? Animalul? Aş vrea s-o văd.

Ştiam că era o copilărie, dar reuşise să mă scoată din minţi.

— Nu sunt sigură. O să mă uit, am răspuns.

— Bine. Mă întorc mâine. Apropo, proviziile pentru prânzul de duminică se află pe hol. Pa.

După ce mi-am revenit şi am băut două pahare cu apă ca să-mi răcoresc gâtul de flăcările mâniei pricinuite de musafirul nedorit, am ignorat mormanul de pagini aşezate frumos pe masă şi m-am uitat pe hol, unde am găsit doi fazani şi o ladă cu fructe şi legume proaspete.

Mi-e jenă să recunosc că primul fazan a suportat greul furiei mele, în timp ce i-am smuls cu răutate penele, l-am eviscerat şi i-am tăiat capul, picioarele şi aripile. După ce am terminat cu el, m-am aşezat la masă extenuată, întrebându-mă cum de o persoană, care nu însemna absolut nimic pentru mine, putea să-mi provoace supărarea şi frustrarea care mă cotropiseră.

Am răsfoit manuscrisul din faţa mea şi însuşi faptul că mâinile lui atinseseră paginile m-a făcut să mă cutremur. Dar iată, era un posibil indiciu asupra trecutului meu şi, indiferent ce-aş fi simţit faţă de cel care-l transcrisese, o cauză mult mai nobilă mă adusese la High Weald.

Am găsit o farfurie pe care am pus trei prăjituri, am strâns manuscrisul sub celălalt braţ şi am pornit în căutarea lui Rory, pe care l-am găsit cu nasul în televizor, uitându-se la Christopher Reeve[13] care stăpânea cerul în zbor.

L-am bătut pe umăr ca să-i atrag atenţia şi am arătat spre farfuria cu prăjituri.

— Mulţumesc!

Şi-a luat singur şi s-a uitat din nou la film. Când am văzut că era fericit să se uite la televizor, am scormonit jarul şi apoi m-am aşezat pe fotoliul adânc de lângă vatră. Am pus manuscrisul pe genunchi şi am început să citesc.

13 Actorul care a jucat rolul lui Superman.

FLORA
ESTHWAITE HALL, ŢINUTUL LACURILOR
Aprilie 1909

Capitolul 9

Flora Rose MacNichol alerga cât o ţineau picioarele pe iarbă, iar tivul rochiei i se îmbiba de rouă dimineţii, ca o foaie de sugativă. Lumina blândă a zorilor sclipea pe lac şi făcea să strălucească fractalii de gheaţă ce mai rămăsese din ultimul îngheţ.

O să ajung la timp, şi-a spus ea, în vreme ce se apropia de lac şi cotea spre dreapta. Încălţările ei ponosite, cu nasturi negri, dansau uşor pe dâmburile familiare ale solului întărit din Ţinutul Lacurilor[14], care refuzau cu încăpăţânare să se prefacă a fi o pajişte netedă şi nu reacţionau defel la îngrijirea constantă a grădinarului.

La ţanc, Flora a ajuns la bolovanul care şedea la marginea apei. Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo sau de ce. Era pur şi simplu un orfan singuratic, despărţit de mulţimea de fraţi şi surori care populau văile şi împrejurimile. Arăta ca un măr gigantic, din care cineva muşcase o dată la un moment dat şi îl aruncase, dar, de-a lungul generaţiilor MacNichol, oferise un loc de odihnă convenabil, căci fuseseră astfel cu toţii martorii spectacolului răsăritului de soare din spatele munţilor de

14 În original Lakeland, Lake District sau The Lakes, în prezent parc naţional este o destinaţie turistică din nord-vestul Angliei, cunoscută prin asocierea cu „Poeţii lacurilor”, printre care William Wordsworth.

peste lac.

Tocmai când se aşeza pe el, primele raze se întindeau peste cerul albastru reflectat în apă. O ciocârlie zbura în sincron perfect cu reflexia sa pe suprafaţa lacului, ca o geamănă de argint. Flora a suspinat de plăcere şi a adulmecat aerul. Venise, în sfârşit, primăvara.

Supărată că se grăbise atât de tare încât uitase să-şi aducă blocul de desen şi acuarelele ca să poată capta momentul, a privit soarele care se elibera din leagănul său de la orizont şi începea să lumineze vârfurile munţilor, acoperite cu zăpadă şi scălda valea într-o splendoare aurie. S-a ridicat apoi, când şi-a dat seama că îşi uitase până şi şalul şi că-i clănţăneau dinţii în aerul tăios al zorilor. Începuse s-o înţepe şi s-o ardă faţa în acelaşi timp, de parcă era bombardată de săgeţi trase din cer. A ridicat privirea şi a văzut că începuse să ningă.

— Chiar că e primăvară.

Flora a chicotit şi s-a întors spre Hall urcând dealul, ştiind că trebuia să apuce să-şi schimbe rochia şi ghetele ude înainte să se poată prezenta la micul dejun. Iarna asta păruse mai lungă decât oricare alta şi nu putea decât să spere că vânturile aspre care aduseseră zăpada cu asemenea vijelie aveau să devină în curând o amintire şi nimic mai mult. Şi, în timp ce oamenii, animalele şi însăşi natura se trezeau din hibernare, la fel se însufleţea şi universul ei, ce se umplea de energia şi culoarea după care tânjise.

În timpul nesfârşitelor luni cu zile scurte şi întunecate, stătuse la una dintre ferestrele camerei sale, ca să surprindă fărâmă de lumină şi desenase cu cărbune priveliştea, cu gândul că şi dacă ar fi pictat, tot alb-negru ar fi ieşit. Astfel că, asemenea rezultatului pe care-l avusese şedinţa fotografică recentă, la care Mama insistase ca ea şi sora ei mai mică, Aurelia, să participe,

tabloul ar fi devenit o copie insipidă a realităţii.

Aurelia... Frumoasa Aurelia cu părul ca mierea... Sora ei îi amintea de o păpuşă de porţelan pe care o primise mai demult de Crăciun, cu ochii mari şi albaştri, acoperiţi de nişte gene negre precum cărbunele, pe o faţă perfectă.

— Piersică cu frişcă lângă terci, a murmurat Flora, mulţumită de descrierea ei potrivită aspectelor lor atât de diferite.

Şi-a amintit de dimineaţa şedinţei foto, când se îmbrăcaseră amândouă, în camera ei, cu cele mai frumoase rochii pe care le aveau. Uitându-se în oglinda cu ramă aurie, Flora a observat că toate contururile Aureliei erau blânde şi rotunjite, pe când faţa şi corpul ei păreau, prin comparaţie, ascuţite şi sculptate. Sora ei era inerent feminină, din cap până-n picioare şi radia de fineţe. Oricât terci cu smântână ar fi mâncat, Flora nu reuşea să obţină curbele superbe ale Aureliei şi ale mamei lor. Când a spus asta, Aurelia a împuns-o cu degetul uşor.

— Dragă Flora, de câte ori să-ţi spun că eşti frumoasă?

— Mă văd foarte bine în oglindă. Singura calitate pe care o am sunt ochii şi nu îndeajuns cât să întoarcă priviri.

— Sunt ca nişte safire care strălucesc pe cerul nopţii, spusese Aurelia şi o îmbrăţişase.

În ciuda bunătăţii Aureliei, n-avea cum să nu se simtă o intrusă. Tatăl ei avea părul roşcat-auriu şi tenul alb al strămoşilor scoţieni, iar sora ei moştenise frumuseţea blondă şi calmă a mamei. Pe când Flora, cu nasul ei, despre care tatăl lor spusese cu cruzime că este „germanic”, avea tenul pământiu şi un păr negru şi gros, care refuza să rămână prins frumos în coc.

S-a oprit auzind cântarea slabă a unui cuc dintre stejarii îndepărtaţi, în vestul lacului şi a zâmbit cu amărăciune.

Un cuc în cuib. Asta sunt.

Cu paşi uşori, călca pe smocurile de iarbă şi se apropia de treptele de piatră tocite care urcau spre terasă. Dalele sale greoaie, ca de cavou, erau acoperite de lichenii şi frunzele de peste iarnă. Casa se înălţa deasupra ei şi nenumăratele sale ferestre sclipeau în lumina palidă a dimineţii. Andrew MacNichol, stră-străbunicul ei, construise Esthwaite Hall cu o sută cincizeci de ani în urmă, nu ca pe o mostră de frumuseţe, ci pentru a feri oamenii care locuiau în ea de iernile crude din Ţinutul Lacurilor, cu zidurile sale trainice făcute din roci argiloase aduse din cariera dintre munţi. Era o clădire austeră şi întunecată, cu rădăcinile înfipte defensiv în fundaţia joasă şi cu muchiile ascuţite şi ameninţătoare.

Strecurându-se pe lângă casă, Flora a intrat pe uşa din spate, în bucătărie, unde curierul deja adusese alimentele pentru săptămâna următoare. Înăuntru, doamna Hillbeck, bucătăreasa, şi Tilly, slujitoarea, deja pregăteau micul dejun.

— Bună dimineaţa, domnişoară Flora! Iar ţi-ai udat ghetele? a întrebat doamna Hillbeck, în timp ce o privea cum îşi desfăcea şireturile.

— Da. Le puteţi pune la uscat pe sobă?

— Dacă nu te deranjează să miroasă a scrumbie afumată, a răspuns bucătăreasa, în timp ce toca bucăţi mari de sângerete în tigaie.

— Mulţumesc.

Flora i-a dat ghetele şi a continuat:

— Vin să le iau mai târziu.

— În locul tău i-aş cere mamei tale o pereche nouă, domnişoară Flora! Astea s-au cam uzat. Tălpile s-au dus bine, a remarcat doamna Hillbeck, în timp ce lua ghetele de şireturi şi le atârna la uscat.

Flora a ieşit din bucătărie, cu gândul că ar fi, într-

adevăr, minunat dacă ar avea o pereche nouă de încălţări, dar ştia că nu poate avea această pretenţie. În timp ce înainta pe coridorul întunecat, a simţit un miros puternic de mucegai. Tot aşa cum nu erau bani pentru ghete noi, nu erau nici pentru a rezolva problema igrasiei care începuse să atace zidurile groase de piatră, distrugând tapetul chinezesc, vechi de o sută de ani – cu flori şi fluturi – care decora pereţii camerei mamei.

Cei din familia MacNichols erau „boieri în pragul sărăciei”, expresie pe care Flora o auzise în magazinul din satul Ne-ar Sawrey, când un client îi şoptea altuia la coadă. Ăsta era motivul pentru care nu se mirase când mama ei, Rose, îi spusese că pur şi simplu nu aveau bani să o trimită pe Flora la Londra şi să o prezinte la Curte.

— Sper că înţelegi, nu, Flora, draga mea?

— Sigur că da, mamă!

În sinea ei, Flora fusese foarte încântată că o să scape de tărăşenia cu împopoţonatul, parfumatul şi îmbrăcatul ca o păpuşă cât ţinea Sezonul londonez[15]. Se cutremurase la gândul că urma să fie înconjurată de fete prostuţe care chicoteau întruna şi care nu înţelegeau că întreg evenimentul era destul de asemănător cu licitaţia de vite, unde cea mai frumoasă ajungea la cel mai excentric ofertant. Adică, pe înţelesul tuturor, însemna să prindă în plasă pe fiul unui duce, care avea să moştenească o moşie generoasă la moartea tatălui său.

Şi detesta Londra. De puţinele ori în care îşi însoţise mama în vizită la mătuşa Charlotte, în casa ei mare şi albă din Mayfair, Flora se simţise copleşită de străzile aglomerate şi de tropotul constant al cailor, amestecat cu răgetul motoarelor maşinilor care deveneau din ce în ce mai populare, chiar şi aici în iubitul ei Ţinut al Lacurilor.

---

15 Perioada anuală între mai-iulie, în care, prin tradiţie, membrii înaltei societăţi ţineau baluri, dineuri şi evenimente caritabile.

Totuşi, Flora era la fel de conştientă că, având în vedere că nu fusese prezentată laolaltă cu celelalte tinere, şansele ei să-şi găsească un soţ potrivit scădeau considerabil.

— E foarte posibil să mor fată bătrână, şi-a şoptit sieşi, în timp ce urca scara largă de mahon, cu paşi grăbiţi spre camera ei, înainte să o vadă mama în rochia udă leoarcă. Nici măcar nu-mi pasă, a continuat ea sfidător, în timp ce intra în cameră, unde a dat cu ochii de numeroasele perechi de ochişori care o studiau din colivii. O să vă am pe voi, pe veci, nu-i aşa? a spus ea, cu vocea mai blândă, în timp ce se îndrepta spre prima cuşcă.

I-a dat drumul lui Posy, un iepure mare şi cenuşiu, care i-a sărit în braţe. Pe Posy o salvase din gura unuia dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei şi era cea mai în vârstă supravieţuitoare a menajeriei sale. Flora o ţinea pe Posy pe genunchi şi îi mângâia urechile lungi şi mătăsoase. Cea stângă îşi pierduse vârful între colţii câinelui. A aşezat iepurele pe jos, ca să zburde şi a salutat restul colegilor de cameră, printre care se aflau doi pârşi, o broască pe nume Horace, care locuia într-un vivariu improvizat şi Albert, un şobolan alb cu blană lucioasă, moştenit de la fiul grăjdarului şi numit după soţul reginei Victoria. Mama ei fusese îngrozită.

— Serios, Flora, nu îmi doresc să-ţi interzic pasiunea pentru animale, dar nu-i de colo când împărţi camera în mod conştient cu o sursă de paraziţi!

Rose nu-i spusese lui Alistair, soţul ei, despre Albert, cu toate că pusese piciorul în prag atunci când Flora găsise în pădure un şarpe. Când îl văzuse, ţipase atât de tare, încât răsunase tot salonul şi Sarah, servitoarea de la etaj, dăduse fuga după săruri.

— Ce sperietură am tras din cauza creaturii ălei al o certase Sarah pe Flora, cu dialectul ei puternic de Ţinutul

Lacurilor, şi mai pronunţat în condiţii de stres.

Şarpele se întorsese conştiincios în habitatul lui natural.

S-a dezbrăcat până la pantalonii bufanţi şi a hrănit animalele, fie cu grămăjoare de alune şi seminţe de floarea-soarelui, fie cu fân şi frunze de varză. Pentru Horace, broasca, avea o mână de viermi, din cei pe care tatăl ei îi folosea ca momeală la pescuit. S-a îmbrăcat apoi degrabă cu o bluză de poplin încheiată la gât până la ultimul nasture şi cu o fustă înflorată. S-a uitat în oglindă. Ca şi restul garderobei de zi cu zi pe care ea şi sora ei o aveau, materialul era oarecum decolorat şi stilul destul de demodat, dar cel puţin, la insistenţa mamei lor, hainele erau bine croite.

Şi-a aranjat gulerul strâns şi şi-a studiat trăsăturile.

— Parcă sunt Sybil, a murmurat ea, aducându-şi aminte de insecta-frunză pe care o păstrase timp de aproape un an în vivariul ei, înainte să se mute Horace acolo.

Se bucurase enorm să constate că draga de Sybil făcuse pui, pe care nici măcar nu-i observase până nu se făcuseră mari, aşa de bine se camuflau în mediul înconjurător. Creaturi fantomatice, ca şi ea, se pricep să rămână invizibile.

Şi-a luat o şuviţă rebelă şi a prins-o în cocul de la baza cefei, a aşezat iepurele în cuşca lui şi s-a dus să ia micul dejun cu familia.

Când a intrat în salonul mohorât, părinţii şi sora ei şedeau deja la masa de mahon uzată. În clipa în care s-a aşezat, a auzit un ţâţâit plin de reproş din spatele ziarului *Times*.

— Bună dimineaţa, Flora! Mă bucur că ai catadicsit să ni te alături.

Privirea mamei a căzut imediat pe picioarele Florei şi

pe ciorapii ei lungi. A ridicat din sprânceană, dar nu a spus nimic.

— Ai dormit bine, draga mea?

— Da, mulţumesc, mamă, a răspuns Flora, în timp ce, zâmbind vesel, Sarah îi punea în faţă un castron cu terci. Sarah avusese grijă de surori de când erau mititele şi ştia că mirosul de carne gătită îi întorcea stomacul pe dos Florei. În locul micului dejunului obişnuit, cu peşte, sângerete şi cârnăciori pe care îl mânca familia ei şi pe care Flora le refuza cu obstinaţie, au căzut de acord, după ani şi ani, ca ea să mănânce terci. A jurat că atunci când va avea casa ei să nu ajungă niciun animal mort pe farfurii.

— Aurelia, dragă, eşti palidă!

Rose şi-a privit fiica îngrijorată.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc! a răspuns Aurelia, înainte să ducă furculiţă mică la gură şi să muşte fin din sângerete.

— Trebuie să te odihneşti cât poţi de mult în următoarele săptămâni. Anotimpul ăsta poate fi obositor şi abia ţi-ai revenit din răceala aia urâtă.

— Da, mamă, a răspuns Aurelia, extrem de răbdătoare cu mama ei cea grijulie.

— Eu cred că Aurelia arată strălucitor, a declarat Flora, şi sora ei i-a zâmbit recunoscătoare.

Mereu bolnăvicioasă în copilărie, Aurelia a fost tratată de părinţi şi de întregul personal din casă ca o păpuşă, cum şi arăta. Iar acum, în mod special, nu-şi permiteau să se îmbolnăvească. Mama lor anunţase cu o lună în urmă că Aurelia urma să îşi facă debutul la Londra şi să fie prezentată reginei şi regelui. Sperau ca fata să atragă atenţia unui bărbat bogat şi potrivit pentru ea, dintr-o familie la fel de bună ca a lor. Asta dacă reuşea să compenseze prin frumuseţe şi dulceaţă lipsa banilor

familiei.

Cu toate că Flora nu-şi dorea să se expună ea însăşi, se simţea uşor desconsiderată pentru faptul că mătuşa Charlotte, sora mamei ei, care acoperea costurile pentru debutul Aureliei, nu se gândise să facă acelaşi lucru şi pentru nepoata ei mai mare.

Micul dejun a continuat ca de obicei. Lui Alistair nu-i plăcea să vorbească la masă, spunea că nu se putea concentra în timp ce citea ştirile din lume. Flora i-a aruncat tatălui ei o privire pe sub gene. Nu vedea decât un petic chel care se înălţa deasupra ziarului ca o jumătate de lună, cu câteva smocuri de păr grizonant la urechi.

Ce-a mai îmbătrânit după războiul burilor! s-a gândit ea cu tristeţe.

Alistair fusese împuşcat şi, deşi chirurgii îi salvaseră piciorul drept, şchiopăta şi se sprijinea în baston. Cea mai sinistră consecinţă a rănii acestui fost ofiţer de cavalerie, care îşi petrecuse toată viaţa pe cal, fusese că din cauza durerii nu mai putea participa la vânătoarea locală.

Deşi trăiseră sub acelaşi acoperiş timp de nouăsprezece ani, Flora nu-şi amintea mai mult de două-trei conversaţii cu tatăl ei, altfel decât de pură politeţe. Alistair îşi comunica dorinţele sau plângerile pe care le avea faţă de fiicele sale prin intermediul soţiei lui. Pentru a suta oară, fata se întreba de ce se căsătorise mama ei cu el. Cu siguranţă, la frumuseţea, inteligenţa şi numele familiei bune fusese o adevărată partidă înainte de căsătorie şi ar fi avut o grămadă de pretendenţi din care să aleagă. Flora nu putea decât să presupună că tatăl ei era de o profunzime pe care nu avusese ea norocul s-o descopere.

Alistair şi-a împăturit meticulos ziarul şi cu aceasta a semnalat încheierea mesei. Rose a dat uşor din cap, indicând astfel că fetele puteau pleca, aşa că s-au ridicat.

— Nu uitaţi că mâine după-amiază vine familia Vaughan la ceai, aşa că în seara asta faceţi amândouă baie. Sarah, le poţi pregăti baia înainte de cină?

— Da, doamnă!

Sarah a făcut o plecăciune.

— Şi Aurelia, vei purta rochia roz de muselină!

— Foarte bine, mamă! a consimţit ea şi cele două fete au ieşit din salon.

În timp ce traversau coridorul şi paşii le răsunau în liniştea casei, iar picioarele neîncălţate ale Florei lipăiau pe dalele reci de granit, Aurelia a spus:

— Elizabeth, fiica familiei Vaughan, îşi face debutul odată cu mine. Mama spune că am fost la ei în vizită în Kent când eram mici, dar zău dacă îmi aduc aminte de ei. Tu?

— Din păcate, da, a spus Flora, în timp ce urcau scările. Fiul lor, Archie, care avea şase ani când aveam eu patru, mă lovea cu mere în livadă. Eram vânătă peste tot. Este cel mai rău băiat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Mă întreb dacă a devenit mai bun, a chicotit Aurelia. Probabil are douăzeci şi unu de ani, dacă tu ai nouăsprezece.

— Păi, o să vedem, dar dacă decide să dea iar cu mere în mine, o să dau şi eu cu pietre.

Aurelia a chicotit.

— Nu, te rog! Doamna Vaughan e cea mai veche prietenă a mamei şi ştii că mama o adoră. Mă rog, cel puţin o să cunosc o persoană înainte să mă duc în Londra. Sper să mă placă Elizabeth, fiindcă sunt sigură că în sud tinerele sunt mult mai sofisticate. Pe lângă ea, o să mă simt ca o ţărăncuţă.

— Şi sunt absolut sigură că nu aşa vei fi privită atunci când vei fi gătită toată.

Flora a deschis uşa camerei şi Aurelia a intrat după

ea.

— Vei fi cea mai răvăşitoare debutantă a Sezonului, Aurelia, sunt sigură de asta. Cu toate că nu te invidiez deloc, a adăugat ea, în timp ce traversa camera spre cuşca lui Posy, pentru a elibera animalul.

Aurelia s-a cocoţat pe pat şi a întrebat:

— Eşti absolut sigură că nu, Flora? Oricât ai protestat că nu, m-am cam îngrijorat că da. În fond, nu e drept că eu am parte de debut, când tu nu ai avut.

— Ce s-ar face animalele mele fără mine?

— Adevărat, deşi tare mi-ar plăcea să-i văd faţa viitorului tău soţ când vei insista să împarţi dormitorul matrimonial cu menajeria ta!

Aurelia a luat-o pe Posy în braţe.

— Dacă se poartă urât, îl pun pe şobolanul Albert pe el.

— Atunci pot să împrumut animalul dacă e nevoie?

— Cu plăcere!

Flora a făcut o grimasă.

— Aurelia, amândouă ştim că Sezonul are singura menire de a-ţi găsi un soţ. Vrei să te măriţi?

— Sinceră să fiu, nu sunt sigură în privinţa căsătoriei, dar mi-ar cam plăcea să mă îndrăgostesc, da. Nu asta îşi doreşte fiecare fată?

— Ştii că mă gândeam că mi s-ar potrivi o viaţă de celibatară. Să trăiesc într-o colibă, înconjurată de animale care mă iubesc necondiţionat. Mi se pare mai sănătos decât să iubesc un bărbat.

— Dar cam plictisitor, nu crezi?

— Poate, dar apoi, până şi eu sunt plictisitoare.

Flora a luat într-o palmă pârşii, Maisie şi Ethel, şi micuţii s-au ghemuit mulţumiţi, cu codiţele stufoase înfăşurate în jurul capului, în timp ce le mătura cuşca cu cealaltă mână.

— Doamne, Flora, când o să încetezi să te mai subestimezi? La şcoală ai excelat, vorbeşti franceză fluent, desenezi şi pictezi de vis. Sunt o nătângă pe lângă tine.

— Acum cine se subestimează? a tachinat-o Flora. Şi-apoi, amândouă ştim că pentru femei e mult mai apreciată calitatea de a fi frumoasă. Fetele frumoase şi distractive dobândesc căsnicii ca lumea, nu cele simple şi bătrâne ca mine.

— O să-mi fie îngrozitor de dor de tine când o să mă mărit. Poate te muţi şi tu în noua mea casă, fiindcă nu ştiu ce o să mă fac fără tine. Acum trebuie să cobor.

Aurelia a lăsat iepuroaica pe jos.

— Mama vrea să-mi vorbească despre jurnalul londonez.

În timp ce ieşea Aurelia din încăpere, Flora se şi imagina în viitoarea casă a surorii ei, ca o mătuşă nemăritată despre care citise în romanele ei. S-a dat jos din pat şi s-a dus la birou, unde a descuiat sertarul de jos, din care a scos jurnalul cu coperte de mătase. Şi-a suflecat mânecile, ca să nu îşi păteze cu cerneală manşetele din dantelă şi a început să scrie.

Capitolul 10

A doua zi de dimineaţă, Flora a înhămat poneiul Myla la cabrioletă şi a pornit spre Hawkshead, ca să ia de la domnul Bolton, de la aprozar, o cutie cu frunze de varză şi morcovi pe care i le pusese deoparte. Ştia că părinţii nu o lăsau să conducă singură, considerând că nu se cădea ca fiica cea mare de la Esthwaite Hall să fie văzută în orice altceva decât o caleaşcă, însă Flora nu putea fi descurajată.

— În fond, mamă, având în vedere că tu şi *papa* aţi

concediat vizitiul, numai Stanley mă poate duce şi e foarte nedrept să îi cer lui, când are atât de multă treabă la grajduri.

Mama ei nu avea de ales decât să fie de acord şi în cele din urmă a consimţit. De curând chiar începuse să-i ceară Florei să o ajute cu diverse lucruri dacă tot se afla în sat.

Biata mama, s-a gândit Flora suspinând, imaginându-şi cât de dificilă urma să fie penuria în care continuau să se afunde. Îşi amintea când fusese mică şi vizitaseră casa copilăriei mamei ei, care, la cei patru ani cât avea atunci, i se păruse un veritabil palat, cu o mulţime de paji, servitoare şi un majordom a cărui figură părea sculptată din marmură şi care nu se clintise atunci când fiica intrase alături de familie în casă. Şi Flora, şi Aurelia fuseseră trimise de fosta bonă a mamei în camera de joacă şi Flora nu-şi văzuse nicio clipă bunicii, cu toate că, dacă-şi amintea bine, Aurelia, care avea trei ani, fusese dusă puţin la ei, ca să le-o prezinte.

După ce şi-a terminat treburile, Flora a dat un bănuţ băiatului pe care-l rugase să aibă grijă de ponei şi s-a urcat pe capra de lemn cu o ladă plină de legume şi cu o pungă de hârtie cu dropsuri, preferatele Aureliei.

Era o zi luminoasă şi, în timp ce conducea cabrioleta spre ieşirea din satul Hawkshead, a hotărât să aleagă calea mai lungă, pe lângă Esthwaite Water prin satul Ne-ar Sawrey, ca să vadă brânduşele şi narcisele înflorind. Chiar şi aerul mirosea mai frumos, iar scurta ninsoare din acea dimineaţă abia sărutase pământul înainte să se topească. În vreme ce pornea pe poteca dinspre Ne-ar Sawrey către casă, a aruncat o privire spre ferma al cărei acoperiş se zărea în stânga.

Pentru a suta oară, Flora s-a gândit să se oprească şi să se prezinte singuraticului rezident, ca să-i reamintească

felul cum se cunoscuseră cu ani în urmă şi ce inspiraţie fusese de-atunci pentru ea.

Ca de obicei, după ce o convinsese pe Myla să încetinească, îşi pierduse curajul.

O să mă opresc într-o zi, şi-a promis ea, căci, dincolo de acele ziduri solide, trăia întruchiparea tuturor speranţelor şi a visurilor ei pentru viitor.

Myla a trecut la trap pe lângă Hill Top Farm şi Flora era atât de adâncită în gânduri, încât, în timp ce ghida poneiul pe podeţul hârbuit de peste pârâu, din cauza bolborositului zgomotos din albia plină de pietre, nu a auzit tropotul copitelor care se apropiau în plină viteză din stânga ei. Cum a cotit după pod, au apărut un cal şi un călăreţ la câţiva metri în faţa ei. Myla s-a speriat şi s-a ridicat pe picioarele din spate atât de sus, încât roţile din faţă ale cabrioletei s-au desprins de sol pentru câteva clipe. Flora a alunecat pe capră, în timp ce trăsurica stătea înclinată într-un unghi periculos şi, ţinându-se de marginea ei, a încercat să se echilibreze, în vreme ce călăreţul a oprit calul la câţiva centimetri de nările umflate ale Mylei.

— Ce crezi că faci? a strigat Flora, în timp ce încerca să-şi liniştească poneiul îngrozit. Nu te uiţi pe unde mergi?

În acel moment, Myla a hotărât să pornească la galop spre casă, cu toată viteza, ca să se îndepărteze de armăsarul care năvălise peste ea şi acum îi ţinea calea. Flora a fost aruncată în faţă, a pierdut controlul cabrioletei când i-au zburat hăţurile din mâini şi Myla a zburat pe lângă cal şi călăreţ, către sanctuar. Flora a mai apucat doar să surprindă expresia şocată din ochii căprui ai călăreţului.

A avut nevoie de toată forţa pentru a se ţine de băncuţă cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, trăgea de prisos de frâie. Numai când au intrat pe porţile moşiei Hall a mai încetinit Myla, transpirată toată. Flora a ajuns la

grajd cutremurată şi destul de învineţită.

— Domnişoară Flora! Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat? a întrebat Stanley, grăjdarul, în timp ce se uita la ochii albi ai căluţului şi încerca să-l calmeze.

— Ne-a tăiat calea un călăreţ, din senin, şi Myla a zbughit-o, i-a explicat Flora, cu lacrimi în ochi, în timp ce-i dădea frâiele lui Stanley şi accepta mâna oferită pentru a coborî din trăsurică.

— Domnişoară Flora, eşti palidă rău! a remarcat el.

Acum că avea pământul sub picioare, Flora a simţit că-şi pierdea cunoştinţa şi s-a sprijinit de umărul lat al lui Stanley.

— Să o chem pe Sarah să te ducă în casă?

— Nu, lasă-mă să stau puţin jos în hambar. Ai putea oare să fii atât de amabil să-mi aduci nişte apă?

— Da, domnişoară!

A condus-o în hambar şi a ajutat-o să se aşeze pe un balot de fân, apoi a plecat să-i aducă apă. Flora şi-a dat seama că tremura.

— Poftim, domnişoară, a spus Stanley la întoarcere. Sigur nu vrei s-o chem pe Sarah? Eşti cam palidă la faţă.

— Nu.

Flora răspunsese cât de vehement putuse, fiindcă dacă se ducea vorba, chiar şi de departe, că fusese văzută pierzând controlul trăsuricii, însemna că toate drumurile ei – şi astfel libertatea însăşi – aveau să îi fie interzise din acel moment.

— Te rog, a spus ea, făcând un efort să se ridice în picioare, nu spune nimănui nimic despre asta.

— Cum doriţi, domnişoară!

Flora a ieşit din hambar cu capul sus, dar cu senzaţia că urmau să i se spargă oasele. În timp ce traversa pajiştea spre casă, ştia că nu avea voie să se trădeze în faţa părinţilor. A intrat în bucătărie şi a văzut-o pe doamna

Hillbeck stresată în timp ce băga o pulpă de miel la cuptor.

— Pentru numele Domnului, unde ai fost, domnişoară Flora? Acum nici zece minute a coborât mama ta să ne întrebe dacă te-am văzut. Deja sunt toţi la masă în salon.

— Am... fost afară.

— Domnişoară Flora?

Sarah s-a apropiat de ea.

— Da?

— Ai o pată de murdărie pe nas şi părul răvăşit.

— Ai un şervet?

— Sigur că da.

Sarah i-a curăţat faţa, aşa cum făcea când era mică.

— Gata?

— Gata, dar părul...

— Nu avem timp, mulţumesc!

Flora a ieşit în goană din bucătărie, pipăindu-şi părul pe nevăzute, ca să-şi prindă şuviţele rebele la loc în coc. S-a oprit în uşa salonului şi a ascultat zumzetul surd al conversaţiei, apoi a tras aer în piept şi a intrat. În acea clipă, şase capete s-au întors spre ea.

— Vă rog să mă iertaţi, mama, *papa*, Lady Vaughan, domnişoară Vaughan şi Ar...

În timp ce pronunţa toate aceste nume, privirea Florei urmărea pe rând oaspeţii aşezaţi în jurul mesei, până a ajuns la o pereche de ochi căprui, măriţi de spaimă şi de mirare să o recunoască.

— Archie! a scuipat ea numele.

Aşadar, ăsta era nemernicul care aproape c-o aruncase din trăsură, băieţelul nesuferit care îi făcuse vânătăi cu ani în urmă, aruncând cu mere în ea. Crescuse, dar făcea la fel de multe rele.

— Fiul meu este major, astfel încât vă veţi adresa lui cu „Lord Vaughan”, a corectat-o Lady Vaughan.

— Iertaţi-mă, nu am ştiut. Lord Vaughan, a îngăimat

ea, în timp ce se aşeza.

— Unde ai fost, Flora? a întrebat cu blândeţe mama ei, dar cu o expresie care sugera tot ce nu putea exprima de faţă cu toată lumea.

Flora a observat că mama ei purta cea mai frumoasă rochie a ei.

— Am... întârziat din cauza unei trăsuri răsturnate, care bloca drumul. Flora hotărâse să spună o jumătate de adevăr. Te rog să mă ierţi, mamă, a trebuit să vin cu cabrioleta pe alte cărări.

— Fiica ta conduce singură cabrioleta? a întrebat Lady Vaughan, cu o mutră extrem de dezaprobatoare.

— De obicei nu, bineînţeles, dragă Arabella, dar azi-dimineaţă vizitiul nostru nu s-a simţit bine şi Flora a avut treabă în Hawkshead.

— Iartă-mă, mamă! a repetat Flora, în timp ce se servea, în sfârşit, prânzul.

Oricât s-a străduit să se concentreze la insipida Elizabeth, sora lui Archie, care şedea lângă ea şi să vorbească cu aceasta despre splendorile garderobei sale pentru următorul Sezon, a simţit în permanenţă privirea „lordului” Archie, care o sfredelea de peste masă, în încercarea de a-şi cere scuze. Lângă el fusese aşezată Aurelia, care făcea tot posibilul să îl ţină de vorbă, numai că şi el era la fel de distras ca şi Flora. În timp ce se lupta cu primul fel de mâncare – lăsând carnea de miel deoparte – încerca să se înveselească la ideea că-l putea atrage pe Archie în grajd, unde să-i tragă un pumn în nasul ăla aristocratic şi înfumurat. În cele din urmă, Alistair şi-a tras scaunul de la masă şi a anunţat că urma să se retragă în birou, ca să se ocupe de nişte documente.

— Eu cu Arabella şi cu Elizabeth ne vom retrage în sufragerie.

Rose s-a ridicat.

— Avem multe de povestit, nu-i aşa, dragile mele?

— Într-adevăr, a răspuns Lady Vaughan.

— Aurelia, poate ai vrea să-l însoţeşti pe Archie prin grădină? Pare cald zilele astea, dacă pui ceva pe tine. Aurelia a avut o răceală îngrozitoare acum câteva săptămâni, dar în fond asta se întâmplă dacă locuieşti în nord, i-a explicat Rose doamnei Vaughan.

Fiind singura care nu primise nicio instrucţiune, Flora s-a ridicat ultima de la masă şi i-a urmat. În timp ce mergea pe hol, a văzut că Rose, Lady Vaughan şi Elizabeth deja dispăruseră în sufragerie, iar Aurelia şi Archie ieşiseră pe uşa din faţă spre grădini.

Flora a urcat încet şi chinuit la etaj, ca să se ducă în camera ei. Imediat ce s-a aflat la adăpost, a încuiat uşa şi s-a prăvălit mulţumită pe pat.

Începea să se lase amurgul când a fost trezită de o bătaie uşoară în uşă. S-a dat încetişor jos din pat şi şi-a îndreptat spatele.

— Cine e?

— Eu sunt, Aurelia. Pot să intru?

Flora a făcut un efort să stea dreaptă şi s-a dus înţepenită să descuie uşa.

— Bună.

— Archie mi-a spus ce s-a întâmplat mai devreme. Cum te simţi?

Aurelia o privea cu îngrijorare.

— Era şi el îngrijorat şi se simţea mizerabil. Numai despre asta a vorbit cât ne-am plimbat. A insistat să-ţi scrie un bilet în care să-şi ceară scuze şi i-am promis că ţi-l voi aduce eu. Poftim.

Aurelia i-a dat un plic.

— Mulţumesc, a răspuns Flora şi a băgat scrisoarea în buzunar.

— Nu îl desfaci?

— Mai târziu.

— Flora, înţeleg că întâlnirile voastre de până acum au fost... neplăcute, dar serios, Archie e extrem de amabil. Cred că ţi-ar plăcea de el dacă i-ai da o şansă. Chiar cred asta.

Flora a văzut că Aurelia îşi îndreptase privirea visătoare spre fereastră.

— Doamne Dumnezeule, Aurelia! Sper că nu te-ai îndrăgostit deja de el?

— Eu... nu, sigur că nu, dar până şi tu trebuie să recunoşti că este îngrozitor de frumos. Şi de împlinit. Pare să fi citit toate cărţile care s-au scris vreodată şi a petrecut un an făcând turul Europei, aşa că e foarte educat. M-am simţit ca o proastă în timpul discuţiei cu el.

— Archie a beneficiat de o educaţie ca lumea, care, din păcate, nu ni se acordă şi nouă, femeilor, a ripostat Flora.

— Ei bine...

Aurelia ştia că atunci când sora ei avea toane, era inutil să se certe cu ea.

— Aşa stau lucrurile şi cum nu le putem schimba, trebuie să le acceptăm ca atare. Uneori simt că nu-ţi place că eşti femeie.

— Ai dreptate, poate nu-mi place. Oricum, a continuat Flora mai blând, de data asta, observând că a stânjenit-o pe Aurelia, ignoră-mă, draga mea, nu doar corpul mi-a fost rănit, ci şi mândria. Bănuiesc că oaspeţii noştri au plecat?

— Da, dar sper să-i revăd în timpul Sezonului. Casa lor din Londra e aproape de casa mătuşii Charlotte. Şi Elizabeth a fost foarte bună cu mine şi mi-a povestit despre toate fetele care ne vor însoţi. Până şi Archie a spus că e posibil să vină la nişte serate dansante anul ăsta.

Iar are privirea aceea, se gândea Flora, în timp ce vocea surorii ei se cufunda în reverie.

— Cobori la cină? a întrebat Aurelia în cele din urmă. Pot să-i spun mamei că te doare capul, dacă vrei şi o va trimite pe doamna Hillbeck cu tava sus. Eşti foarte palidă.

— Mulţumesc. Cred că cel mai bine stau în pat, nu mă simt în apele mele astă-seară.

— Mă întorc mai târziu să văd ce faci. Sigur nu vrei să-i spun adevărul mamei?

— Nu. O să mă bată la cap. Serios, Aurelia, n-am nimic.

Imediat ce a ieşit sora ei din cameră, Flora a băgat mâna în buzunar şi a scos scrisoarea. Se gândea în timpul ăsta să o rupă şi să o arunce în foc, căci nu avea cum să conteze ce scrisese el. Dar a mânat-o curiozitatea, a desfăcut-o şi a observat cu surprindere scrisul lui frumos.

Draga mea domnişoară MacNichol, *îţi cer iertare pentru nefericitul incident de mai devreme*. *Mi-a fost foarte greu să-mi strunesc calul şi când am reuşit în sfârşit*, *am gonit după dumneata ca să văd dacă te pot ajuta*, *însă nu te-am mai găsit*.

Doresc de asemenea să-mi cer scuze pentru comportamentul meu oribil cu merele. Înainte de catastrofa de astăzi, *eram hotărât să-mi cer iertare retrospectiv şi să-ţi mulţumesc că nu ai făcut ceea ce fac toate fetele care fug în lacrimi la mamele lor*. *Asta m-a scutit de bătaie*.

Dacă pot face orice ca să-mi răscumpăr greşelile faţă de dumneata, *mi-aş dori foarte mult să fac asta*. *Până acum*, *întâlnirile noastre au fost turbulente*, *dar sper să am şansa pe viitor să o iau de la capăt*. *A treia oară poartă noroc*, *cum se spune*.

Sunt sigur că ne vom revedea la Londra, *în acest Sezon*. *Până atunci*, *servitorul tău umil şi copleşit de*

regrete.

Archie Vaughan

Flora a azvârlit scrisoarea cât colo şi a privit cum pluteşte o clipă în aer, ca un fluture haotic, înainte să aterizeze pe jos şi să hotărască faptul că Archie Vaughan deprinsese talentul de a scrie proză elegantă femeilor. Cu toate că nu-i plăcea să recunoască, Aurelia avusese dreptate. Avea un fizic puternic, cu trăsături cizelate, la care contribuiau gropiţele din obraji, un păr negru şi ondulat care îi atârna neglijent peste frunte şi nişte ochi căprui care zâmbeau cu lejeritate. Era cu adevărat supărător de frumos, însă, caracterul lui avea de suferit.

— Crede că o să-l iert. Ei bine, nu şi de data asta! a murmurat ea în timp ce a traversat camera şi s-a aşezat cu greu în faţa cuştilor. Agitaţia generală dinăuntru îi atrăsese atenţia că trecuse ora mesei pentru animale. S-a întins spre lada în care ţinea seminţele şi legumele şi a gemut de disperare.

— Şi după toate astea, a căzut şi mâncarea voastră din trăsură!

Capitolul 11

— Flora, draga mea, mă gândeam să discutăm despre ce o să facem vara care vine!

— Da, mama!

Flora stătea în budoarul mamei sale, în timp ce Rose şedea în faţa mesei de toaletă cu trei oglinzi şi îşi punea cerceii cu perle pentru cină.

— Stai jos, te rog!

Flora s-a aşezat pe taburetul din damasc albastru şi a aşteptat ca mama ei să înceapă să vorbească. Rose avea o faţă la fel de netedă şi de încântătoare ca atunci când era

ea însăşi o tânără debutantă, dar Flora observa asprimea pe care o exprimau buzele ei şi îngrijorarea pe care o sugerau sprâncenele blonde şi uşor încruntate.

— După cum ştii, eu şi Aurelia plecăm la Londra într-o săptămână, iar tatăl tău pleacă în vacanţa anuală de vânătoare, cu verii lui din Scoţia. Întrebarea e ce facem cu tine.

Rose s-a oprit şi s-a uitat la reflexia Florei în oglindă.

— Sunt conştientă că deteşti oraşul şi nu ţi-ai dori să ne însoţeşti la Londra.

Nici nu m-ai întrebat, îşi spune fata în gând.

— Dar în acelaşi timp, a continuat Rose, femeile nu sunt bine-venite la vânătoarea din Scoţia. Aşa că am vorbit cu personalul şi, împreună cu tatăl tău, am ajuns la concluzia că e cel mai bine să rămâi aici. Ce părere ai?

Oricât de conflictuale i-ar fi fost emoţiile ce-i năpădeau mintea repede şi cu furie, Flora ştia că mama ei dorea să audă un singur răspuns:

— Rămân cu bucurie, mama! în fond, dacă ar fi să plec, mi-aş face griji pentru menajeria mea.

— Adevărat.

Pe faţa mamei se citea o expresie de uşurare.

— Cu toate că, bineînţeles, îmi va fi dor de tine, de Aurelia şi de *papa*.

— Şi nouă de tine, dar cel puţin am rezolvat această chestiune, îi voi aduce la cunoştinţă tatălui tău decizia noastră.

— Da, mama! Te las să te pregăteşti pentru cină.

— Mulţumesc.

Flora s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Tocmai se pregătea s-o deschidă, când a observat că mama ei se întorsese dinspre oglindă şi se uita la ea.

— Flora?

— Da, mama?

— Te iubesc foarte mult. Şi îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Eu...

Flora vedea că mama ei era stingherită.

— Nimic, a şoptit Rose. Nimic.

— Radiezi, spunea Flora o săptămână mai târziu, în timp ce stătea alături de Aurelia în pragul uşii, pregătită să-şi ia rămas-bun de la ea şi de la mama lor, care plecau la Londra.

— Mulţumesc, a răspuns Aurelia, cu o oarecare grimasă. Trebuie să mărturisesc că rochia asta de voiaj, din catifea, este atât de greoaie şi de incomodă şi corsetul este atât de strâns, încât nu cred că o să pot respira până ajung la Londra, unde le pot scoate.

— Dar îţi vine de minune şi sunt sigură că vei fi cea mai frumoasă debutantă a Sezonului.

Flora a strâns-o în braţe.

— O să fiu mândră de tine!

— E timpul să plecăm, Aurelia!

Rose a apărut în spatele lor şi a sărutat-o pe Flora pe amândoi obrajii.

— Ai grijă, draga mea, şi încearcă să nu alergi chiar prin tot districtul cât suntem plecate.

— O să fac tot posibilul, mamă!

— La revedere, dragă Flora!

Aurelia a mai îmbrăţişat-o o dată şi apoi i-a trimis un pupic în zbor, în timp ce urca în trăsura veche ce avea să le ducă la gara din Windermere, după care la Exenholme, unde urmau să schimbe trenul şi să-l ia pe cel de Londra.

Chiar şi pentru gustul nepractic al Florei, trăsura părea o relicvă. Tatăl ei era foarte supărat că nu-şi permitea să cumpere o maşină. Aurelia se sprijinea pe fereastră ca să-i facă cu mâna în timp ce calul pornise la drum. Flora i-a răspuns la fel şi trăsura a dispărut pe

poartă. Apoi s-a întors în casa întunecată cu care împărtăşea senzaţia de abandon. Tatăl ei plecase în Scoţia cu o zi înainte şi paşii îi răsunau în gol. Pe Flora a cuprins-o atunci panica la gândul că urmau două luni de linişte.

Sus, în camera ei, a scos-o pe Posy din cuşcă şi i-a mângâiat urechile mătăsoase, gândindu-se că singurătatea asta era un exerciţiu bun pentru viaţa ei de viitoare celibatară şi că trebuia s-o accepte.

Nemaiavând parte de rutina cu care se obişnuise din copilărie, Flora începuse să-şi creeze una proprie. Se trezea odată cu ciocârlia dimineaţa, se îmbrăca degrabă şi, fiindcă renunţase la ideea de mic dejun formal pe care-l lua singură în salon, se alăturase doamnei Hillbeck, lui Sarah şi lui Tilly în bucătărie, unde bea o cană cu ceai, mânca pâine proaspătă cu gem şi bârfea. Apoi pleca, cu câteva sandvişuri înfăşurate în hârtie ceruită, pe care le îndesa lângă trusa de desen, în sacul mare de pânză.

Flora crezuse întotdeauna că ştia bine împrejurimile casei, dar abia în acea vară a descoperit cu adevărat frumuseţea miraculoasă de la ţară.

Făcea drumeţii pe dealurile din jurul moşiei şi, cu bietele fustele ridicate, se căţăra pe zidurile scunde din piatră care separau pământurile de secole. Ca un om de ştiinţă dedicat pasiunii sale, cataloga fiecare comoară peste care dădea, precum mica tufă de ochii-şoricelului descoperită pe un colţ de stâncă.

Ciulea urechile la ciripitul cireşarilor şi la trilurile gaiţelor şi mângâia tandru firele ierbii din vale şi stâncile aspre care se încingeau la soare.

Într-una dintre acele zile fierbinţi de iunie, Flora mergea pe malul unui iezer răcoros şi neted ca oglinda, în speranţa că va găsi o floare pe care o văzuse numai în cărţile de botanică. După ore întregi de căutare în arşiţă, a dat în sfârşit peste guşa-porumbelului, roz şi luminoasă,

agăţată de roci şi minerale. Uimită de contrastul petalelor franjurate pe planta viguroasă, Flora s-a aşezat pe pământul încălzit ca s-o deseneze.

Probabil că adormise în căldura copleşitoare, căci s-a trezit sub atingerea fină a apusului. S-a sculat, s-a uitat printre crengile pinilor din jur şi a observat forma rară a unui şoim migrator, cocoţat pe o creangă înaltă.

Nu îndrăznea nici să respire şi îi studia penajul lucios, care sclipea în soare şi ciocul curbat ridicat în briză. Preţ de o clipă, şi om, şi pasăre au rămas neclintiţi, apoi, cu o mişcare regească, şoimul şi-a desfăcut aripile şi s-a ridicat în zbor către apus. În urma lui, creanga a tremurat.

S-a întors la amurg acasă şi s-a apucat imediat să picteze schiţa şoimului în plin zbor.

Şi-a petrecut majoritatea serilor studiind cartea ei preferată cu flori, scrisă de Sarah Bowdich şi comparând florile pe care le schiţase ea cu imaginile din carte, apoi adăuga numele lor latine în caiet, alături de floarea presată. În mod iraţional, se simţea vinovată că închidea între paginile unei cărţi un lucru atât de viu, dar cel puţin frumuseţea sa era de-acum păstrată dincolo de durata vieţii sale naturale.

De asemenea, a completat menajeria cu un pisoi pe care l-a găsit pe jumătate înecat la iezer. Destul de mititel ca să-i încapă în palmă, avea, după părerea Florei, numai câteva zile, căci avea ochii încă lipiţi. Cumva, animăluţul reuşise să iasă din lac şi vehemenţa sa de a trăi o emoţionase pe Flora mai mult decât oricare altă creatură adoptată de ea şi, fiindcă nici nu avea cine s-o oprească, pisoiul negru a primit culcuş în patul ei.

L-a numit Panteră după ce l-a prins cu ochii pe Posy, urmărind cu poftă iepuroaica printre gratiile cuştii, cu toate că aceasta era de cinci ori mai mare decât el. Curând era pus pe picioare şi îşi flexa gheruţele ascuţite

când se cățăra pe perdele. Cum l-a înțărcat, Flora a știut că va trebui să-l ducă la bucătărie, ca să nu se înfrupte cu jumătate dintre animalele ei.

Aurelia îi scria o dată pe săptămână și îi povestea aventurile ei din Londra.

Mă bucur că s-a terminat în sfârșit prezentarea în sine. Am fost cu nervii la pământ cât am așteptat la coadă pentru a ajunge în fața regelui și a reginei. Între noi fie vorba, Flora, să știi că Alexandra este cu mult mai delicată și mai frumoasă decât pare în fotografii, iar regele este mai urât și mai gras! Spre uimirea mea, nu am dus lipsă de parteneri de dans la balurile la care am participat și doi dintre ei mi-au cerut să vină în vizită la mătușa Charlotte. Unul este viconte, despre *care mama spune că deține jumătate din Berkshire, așa că-ți imaginezi cât de fericită e! Eu nu sunt așa amorezată. Nu e mult mai înalt ca mine – și doar știi ce scundă sunt eu – și merge șchiopătat, fiindcă a fost bolnav de poliomielită în copilărie. Mi-e milă de el, dar cu siguranță nu e Făt-Frumos, chiar dacă nu e vina lui.*

Și că tot vorbim de „prinți”, Archie Vaughan a sosit ca însoțitor al surorii lui, Elizabeth, la dansul de săptămâna trecută. Și, o, nu mă îndoiesc că e cel mai arătos bărbat din toată Londra. Restul debutantelor m-au invidiat serios când m-a invitat la dans, nu o dată, ci de trei ori! Mătușa Charlotte a spus că a fost aproape indecent! După aceea am vorbit puțin și m-a întrebat de tine, mirat că nu erai cu noi la Londra. I-am explicat că tu urăști viața la oraș, așa că ai rămas la Esthwaite Hall. *A spus că spera să-l fi iertat. Mărturisesc că s-ar putea să cam fiu îndrăgostită de el, chiar dacă are ceva ce mă neliniștește.*

Și asta e tot deocamdată. Mama îți transmite toate cele bune. Sunt sigură că înțelegi cât se bucură că se află din nou în societate. Aici se pare că o cunoaște toată

lumea şi că a fost o debutantă foarte cunoscută înainte să se mărite cu papa. *Spune că îţi va scrie curând*.

Îmi e dor de tine, *draga mea soră*!

Aurelia

— Măi, să fie! a exclamat Flora frustrată spre Panteră, care se căţărase pe fusta ei şi i se aşezase în poală în timp ce citea scrisoarea. Asta-mi mai trebuie, să-l am cumnat pe Archie Vaughan!

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază fierbinte de iulie, Flora stătea la masa din grădină şi desena. Găsise în debara o pălărie de pânză cu boruri largi, abandonată nu se ştie de cine şi care o apăra de razele puternice ale soarelui. Panteră ţopăia pe pajişte, alergând după fluturi, atât de adorabil, încât Flora uitase de florile pe care le desena şi în schimb stătea pe iarbă ca să-i surprindă frumuseţea.

La un moment dat a tresărit, auzind în spatele ei nişte paşi greoi. S-a întors, cu gândul că venise Tilly de la piaţă, dar, în schimb, peste ea a trecut o umbră înaltă şi curând a dat de ochii căprui ai lui Archie Vaughan.

— Bună ziua, domnişoară MacNichol! îmi cer scuze dacă v-am deranjat, dar mă doare pumnul de cât am bătut la uşă, aşa că am venit prin spate în căutarea unui suflet de om.

— Doamne, dar...

Flora s-a ridicat în picioare, în timp ce pisoiului i se zburlise blana pe spate şi îl scuipa feroce pe străin.

— Servitorii au plecat în oraş şi, după cum ştii, familia mea e plecată.

— Aşadar, eşti o orfană veritabilă la tine acasă.

— Nu tocmai orfană, a protestat ea. Pur şi simplu nu-mi pasă de Londra şi am preferat să rămân aici.

— Cel puţin de data asta avem aceeaşi părere. Mai ales în sezonul de împerechere, când o nouă tranşă de

tinere nevinovate trebuie să dea din gene pe cât se poate de cochet, ca parte din licitaţia împotriva rivalelor, pentru cel mai mascul dintre premii.

— Tu te consideri un „premiu” între masculi, Lord Vaughan? Am aflat de la sora mea că ai participat la dans săptămâna trecută.

— Din contră, a răspuns el. În ciuda descendenţei şi a numelui antic al familiei mele, suntem complet făliţi. Poate că ştii că tata a murit acum şapte ani în ultimul război cu burii şi că vasul *Vaughan* a rămas fără căpitan până acum câteva luni, când am devenit eu major. Totuşi, te asigur că fac tot posibilul să stau departe de ghearele oricărei moştenitoare avute cu care mă întâlnesc.

Flora nu se aşteptase la un răspuns atât de franc la remarca ei acidă.

— Pot să te întreb ce cauţi aici?

— Tocmai vin din Scoţia, unde am fost cu tatăl tău şi cu grupul său de vânătoare câteva zile. E drum lung până la Londra şi am hotărât să împuşc doi iepuri dintr-un foc.

— Şi cine sau ce sunt cei doi iepuri, mai precis?

— Mai întâi să iau o scurtă pauză de la călătorit şi în al doilea rând să trec pe-aici ca să văd dacă am şansa să te găsesc aici şi să petrec câteva minute în compania ta. Vreau să-mi cer scuze în persoană pentru ce s-a întâmplat în aprilie. De asemenea, aş dori să-mi potolesc setea. Deşi, poate nu e posibil, având în vedere că personalul nu e aici.

— Asta e cea mai simplă pretenţie a ta, Lord Vaughan! Sunt perfect capabilă să fac ceai şi poate îţi dau chiar şi un sandviş.

— O domnişoară care face ceai şi sandvişuri! Mă îndoiesc că sora şi mama mea au idee de aşa ceva.

— Nu e aşa greu, a murmurat Flora şi s-a ridicat. Vrei să rămâi în grădină cât le pregătesc?

— Nu, vin cu tine ca să-ţi laud aptitudinile culinare.

— Cum doreşti, a răspuns Flora cu asprime.

Au urcat treptele spre terasă, timp în care ea se simţea iritată că furia faţă de el părea să se fi atenuat datorită şarmului şi sincerităţii lui. Hotărâtă să nu se lase, Flora a iuţit pasul când au intrat în bucătărie. Ceainicul era deja plin, aşa că l-a pus pe sobă să fiarbă şi s-a dus la masă să facă sandvişuri cu unt şi brânză.

— Ce ţărăncuţă gospodină eşti! a comentat Archie, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se.

— Te rog, nu mă lua de sus, Lord Vaughan! mai ales în timp ce-ţi fac de mâncare.

— Pot să te rog ceva, domnişoară MacNichol? Având în vedere că ne aflăm într-un context informai, poate ai vrea să îmi spui Archie. Iar eu aş putea să-ţi spun Flora.

— Cu siguranţă nu-ţi permit să-mi spui pe nume. Abia ne cunoaştem. A trântit sandvişurile pe o farfurie. Bărbaţii de pe-aici mănâncă pâinea cu coajă. Îţi convine?

— Doamne, dar fioroasă mai eşti! a rânjit el văzând că îi oferă farfuria de parcă ar fi preferat s-o arunce. Au! a ţipat el deodată, dând cu mâna să îndepărteze primejdia mică şi păroasă care îl muşcase de gleznă. Nici pisoiul tău nu mă place.

Flora a zâmbit şi a luat pisoiul în braţe, după care s-a întors să toarne ceaiul.

— Domnişoară MacNichol, oare nu avem nicio şansă să o luăm de la capăt? Mai ales că primul incident cu merele s-a întâmplat când eram un mucos de şase ani, iar al doilea a fost un accident regretabil.

— Lord Vaughan, s-a întors ea spre el, nu am nici cea mai vagă idee de ce ai venit şi de ce pare să-ţi pese ce părere am despre tine când, din ce spune sora mea, jumătate din femeile londoneze îţi venerează calităţile. Dacă faci asta doar pentru că există o femeie pe lumea asta pe care nu o poţi seduce şi nu suporţi asta, atunci îmi

pare rău pentru tine, dar aşa stau lucrurile. Aşadar, mergem cu tava pe terasă?

— Dă-mi voie, te rog. Tu ia-l pe el, a arătat Archie spre Panteră. Tigrul ăsta feroce în haine de pisică trebuie controlat în caz că mă atacă din nou. Ţi-ai ales bine animalul, domnişoară MacNichol!

Archie a luat tava cu ceai şi s-a îndreptat spre uşă. Afară, pe terasă, soarele strălucea vesel, în contrast total cu liniştea mormântală care se lăsase între ei. Flora a turnat ceaiul şi s-au aşezat, iar Archie îşi devora sandvişurile cu coajă, ştiind că era o mare impoliteţe din partea ei. Dacă ar fi văzut mama ei, Rose ar fi certat-o foarte tare pentru comportamentul ei, dar nu îi venea să facă conversaţie de complezenţă. Aparent nici lui Archie.

— Scuză-mă, a spus ea în cele din urmă, trebuie să mă duc să-mi iau blocul de desen până nu se udă.

S-a ridicat de la masă şi a arătat spre peluză. El a încuviinţat.

— Desigur. Şi, te rog, ia tigrul cu tine.

Când s-a întors, Archie era în picioare.

— Mulţumesc pentru ospitalitate. Îmi pare rău că ai rămas cu o impresie greşită despre mine şi că nu te pot convinge de contrariu. Pe curând, domnişoară MacNichol!

— Sunt sigură că nu am o impresie greşită, dar sora mea va fi foarte încântată să îţi ţină companie dacă mai treci pe la noi.

Flora şi-a pus blocul de desen pe masă şi Archie l-a urmărit cu privirea.

— Pot să arunc o privire?

— Nu ai la ce să te uiţi. Sunt doar nişte schiţe.

Dar Archie deschisese deja blocul şi răsfoia desenele în cărbune.

— Domnişoară MacNichol, îţi subestimezi talentul! Unele desene sunt cu totul deosebite. Şoimul ăsta... şi

schiţa cu tigrul negru...

— Îl cheamă Panteră.

— Perfect, a adăugat el. Ei bine, e superb! Chiar superb! Ai ochi pentru natură şi animale.

— Desenez din pură plăcere.

— Dar cu siguranţă asta fac toţi artiştii, nu? Pasiunea vine din interior, nevoia de a se exprima în mediul artistic pe care-l alegi.

— Da, a confirmat Flora morocănoasă.

— Când făceam turul Europei, am văzut multe lucrări de artă incredibile. Şi totuşi, mulţi dintre artiştii aceştia au trăit în sărăcie lucie mare parte din viaţa lor – au fost sclavii muzelor lor. Puţini au fost cei care nu au suferit într-un fel sau altul.

Privirea lui Archie a trecut de la blocul de desen la Flora.

— Ai şi tu o suferinţă, domnişoară MacNichol?

— Ce întrebare! Doar fiindcă aleg să desenez şi să pictez nu înseamnă că sufăr de vreo formă de boală mintală sau emoţională.

— Bun. Căci nu aş vrea să suferi. Sau să fii singură. Cu siguranţă eşti singură în mausoleul ăsta antic, nu-i aşa? a insistat Archie.

— Nu sunt singură. Am personalul şi o întreagă menajerie de animale care-mi ţin companie.

— Sora ta a menţionat... colecţia de sălbăticiuni, ultima oară când am vorbit la Londra. Aparent, la un moment dat te-ai împrietenit cu un şarpe.

— Era un biet şarpe de casă, da, a recunoscut Flora, asaltată de ploaia de întrebări, care o făceau să se simtă ca atunci când o atacase cu mere. Nu m-au lăsat să-l păstrez.

— Până şi eu m-aş împotrivi ideii de a ţine un şarpe în casă. Eşti o femeie tare neobişnuită, domnişoară

MacNichol! Trebuie să recunosc că mă fascinezi.

— Mă bucur că ciudată cum sunt te amuz.

— Cu respect, domnişoară MacNichol! a spus Archie după o pauză. Reuşeşti cumva să transformi orice compliment într-o remarcă negativă. Ce pot face ca să mă ierţi? Am făcut tot posibilul, inclusiv să bat ţara în lung şi-n lat cu maşina, când puteam foarte bine să iau trenul până la Edinburgh şi înapoi. Poftim, a adăugat şi Flora i-a observat frustrarea. Ţi-am spus adevărul.

Ca şi cum confesiunea l-a lăsat fără dram de putere, Archie s-a aşezat brusc pe scaun.

— Am plecat mai devreme de la vânătoare ca să vin să te văd. Dar e evident că nu te pot îndupleca, oricât aş încerca, aşa că îmi voi vedea de drum şi mă voi opri la un hotel undeva în sud.

Flora s-a uitat atent la el şi lipsa ei de experienţă cu bărbaţii – mai ales cu cei mondeni ca Archie – făcea instinctele ei naturale să lase de dorit. Pur şi simplu nu putea să înţeleagă de ce făcuse atâtea eforturi să îi ceară scuze, când aparent putea avea orice femeie din Londra.

— Nu... ştiu ce să spun.

— Poate vrei să te gândeşti dacă nu doreşti să petrecem câteva zile împreună şi să povestim despre toate subiectele care te pasionează, din ce-mi spune sora ta, lucruri care mă interesează şi pe mine.

— Cum ar fi?

— Mă pasionează botanica, domnişoară MacNichol şi, cu toate că nu cred să am cunoştinţele tale, îmi place să cred că sunt la început şi că mai am de învăţat. Grădina noastră din High Weald nu are frumuseţea sălbatică pe care o are a voastră, dar e la fel de frumoasă într-un sens mai ordonat. Ai fost vreodată la Kew Gardens[16]?

---

16 Grădinile botanice Kew găzduiesc cea mai mare colecţie de plante din lume şi fac parte din patrimoniul UNESCO.

— Nu. Flora s-a luminat auzind numele. Dar întotdeauna mi-am dorit. Am citit că acolo se colecţionează specii din toată lumea, chiar şi din America de Sud.

— Chiar aşa, iar noul director, Sir David Prain, e creativ. A fost atât de amabil, încât ne-a ajutat cu grădina noastră. Mulţumită climei plăcute din sudul Angliei, am descoperit că dacă le ţii la adăpost, plantele care provin dintr-o climă străină pot prospera. Mi-ar plăcea să văd şi flora indigenă care creşte cu siguranţă din plin în zona asta. Îmi doresc să creez o colecţie neobişnuită de plante din toată Anglia... Au!

Panteră se căţărase pe cracul pantalonului lui Archie şi acum torcea şi se alinta în poala lui, cu ghearele înfipte în ţesătura de pe picioarele lui. Văzând că pisica ei îl iertase, Flora s-a înmuiat şi ea.

— Dacă crezi că te pot ajuta cu studiul tău, atunci mi-ar face plăcere să îţi arăt tot ce ştiu.

— Mulţumesc, a spus Archie, iar Flora şi-a dat seama după trăsături că se mai relaxase şi a ridicat mâna timid să mângâie pisoiul. Ţi-aş fi recunoscător pentru expertiză.

— Dar unde vei sta?

— Am închiriat deja o cameră la hanul din *Ne-ar Sawrey*. Iar acum, a spus el, în timp ce se ridică şi îi oferea braţul, cu celălalt ţinând pisica mulţumită, vrei să-mi arăţi grădina asta frumoasă?

Iniţial, când au pornit turul, Flora făcuse tot posibilul să-i testeze cunoştinţele, nesigură dacă nu era cumva vreun complot de-al lui pentru a o insulta sau umili. A descoperit însă curând că şi pasiunea, şi cunoştinţele sale erau reale. Straturile de flori găzduiau o sumedenie de plante pe care Archie reuşise să le numească fără niciun efort, cu o singură excepţie, despre care i-a spus ea că se

numeşte şopârliţă-albă[17] sau parnasie de mlaştină, *Parnassia palustris*.

— Cred că e rară şi preferă clima nordică, probabil de-asta nu o recunoşti.

În timp ce se plimbau pe la marginea grădinii, Archie i-a spus că atunci când era mic, se ţinea ca un câine după grădinar.

— Din păcate, şi el a murit în războiul cu burii. Acum un an am venit de la Oxford şi, fiindcă nu aveam bani ca să angajez personal complet, a trebuit să învăţ singur. Aşa că între timp a început să mă pasioneze. Să mă vezi acasă, în salopetă, a spus el zâmbind. Dacă vrei, data viitoare, mă îmbrac cu ea când vin. Nu trebuie să judecăm după aparenţe, domnişoară MacNichol, a certat-o el, cu degetul arătător ridicat.

— Dar tocmai aparenţele astea au fermecat femeile din Londra.

Flora îl privea cu suspiciune.

— Şi asta mă opreşte să fiu pasionat de plante? Sau credeai tu că sunt un bădăran dubios care-şi bea banii?

Flora a coborât ochii jenată.

— Clar, a continuat el, văzându-i expresia, am doar douăzeci şi unu de ani şi uneori mă bucur de petreceri şi de compania femeilor frumoase. Din păcate, după cum ştii şi tu, marile şi vechile familii ale Angliei nu mai sunt atât de bogate ca pe vremuri, iar moştenirea mea a venit cu o moşie în paragină, High Weald, nu cu un cont considerabil în bancă. Vreau să fac tot posibilul să îi conserv splendoarea, cel puţin pe cea exterioară. Grădina dintre ziduri e celebră pentru frumuseţea ei. Iar dacă asta înseamnă să mă murdăresc pe mâini, atunci aşa să fie.

Flora stătea la birou mai târziu şi mâna îi alerga pe jurnal, ca urmare a evenimentelor din acea zi. După ce a

17 În original „star flower”, floare-stea

terminat de notat fiecare cuvinţel de care îşi aducea aminte, şi-a pus bine caietul în sertar. În mod ciudat, în noaptea aceea Flora nu a putut dormi, ci a stat şi s-a gândit la dihotomia pe care o descoperise azi la Archie şi la faptul, că înainte să plece, o convinsese să-l ducă la plimbare a doua zi, ca să vadă Langdale Pikes.

— Chiar că e o enigmă, i-a şoptit ea pisoiului, care-şi ţinea capul mititel pe pernă, lângă ea. Şi mă detest acum că începe să-mi placă de el.

Capitolul 12

— Bună dimineaţa, domnişoară MacNichol! i-a urat Archie când s-au întâlnit, aşa cum stabiliseră, în faţa grajdului.

— Am adus mâncare să avem pentru prânz. Şi nu-ţi face griji, nu am tăiat coaja feliilor de pâine.

A ridicat coşul în trăsurică şi i-a întins mâna s-o ajute. În timp ce se urca lângă el, Flora a luat frâiele în mână şi a zâmbit cu ochii la costumaţia lui. Purta o pereche de pantaloni din ţesătură cu ochiuri duble şi o cămaşă cu pătrăţele destul de nefinisată, iar în picioare avea o pereche de încălţări grosolane, de muncitor.

— Le-am împrumutat de la hangiul la care stau în sat, i-a explicat el, văzându-i privirea. Pantalonii îmi sunt foarte mari, aşa că i-am legat cu sfoară. Mă poţi asemui cu un ţăran?

— Chiar că da, Lord Vaughan, a confirmat ea. Un adevărat bărbat de la ţară.

— Dacă tot ne petrecem ziua altfel decât de obicei, nu vrei măcar acum să renunţăm la formalităţi? Eu sunt doar Archie, băiatul grădinarului şi tu eşti Flora, lăptăreasa.

— Lăptăreasa! Aşa rău arăt? s-a prefăcut ea supărată, în timp ce plesnea din bici şi porneau la trap. N-aş putea să fiu măcar cameristă sau slujnică?

— Păi, în toate poveştile pe care le-am citit, cea mai frumoasă dintre toate este lăptăreasa. Nu era o insultă, ci un compliment.

Flora a preferat să se concentreze la cabrioletă, recunoscătoare că pălăria ei de soare îi ferea faţa care tocmai i se încinsese. Era primul compliment direct referitor la aspectul ei fizic pe care îl primise vreodată de la un bărbat şi habar nu avea cum să reacţioneze.

Valea Langdale era cuibărită între vârfurile muntoase care se înălţau spre nori şi care şedeau, aproape biblic despărţite, în jurul văii verzi, care se disipa domol, pe măsură ce se arăta faţada stâncoasă celor care urcau.

Archie a ajutat-o pe Flora să coboare din cabrioletă şi au privit împreună crestele.

— „Cum se completează ei şi se-ntrec spre nori şi se-nalţă-n valuri asemenea unei mări tumultuoase...”

— „... în frumuseţea şi-n diversitatea întinderilor şi culorilor, nimic nu-i mai presus ca ei”, a completat Flora. Aici trăiesc, la Lacuri. Wordsworth mi-e familiar.

A ridicat din umeri văzându-i privirea mirată.

— De-asta îmi place să vin la munte, a spus el, expirând. Aici îţi cunoşti lungul nasului. Suntem doar un fir de praf în acest vast cosmos.

— Da şi poate de-asta cei din Londra par atât de plini de ei.

— Se simt stăpânii universului în oraşele lor artificiale, pe când aici... Archie nu şi-a terminat propoziţia, ci a luat o gură de aer curat. Ai urcat vreodată vreunul din munţii ăştia, Flora?

— Bineînţeles că nu. Sunt fată. Mama ar face o criză numai dacă aş sugera aşa ceva.

— Ai vrea? Mâine? Archie a luat-o de mână. Ar fi o aventură. Care crezi că ar fi mai potrivit? Ăla?

I-a dat drumul la mână şi a arătat spre trecătoare.

— Dacă e să alegem, normal că îl alegem pe cel mai înalt, adică Scafell Pike în cazul ăsta.

Flora a arătat spre cel mai înalt dintre vârfuri, ascuns într-un nor.

— E cel mai înalt din Anglia şi tata zice că privelişte a de pe pisc este de neasemuit.

— Aşadar, urcăm?

— Nu în rochie!

Archie a râs.

— Atunci trebuie să cerşeşti sau să împrumuţi o pereche de pantaloni. Batem palma?

— Doar dacă rămâne secretul nostru.

— Sigur că da. Archie a întins mâna ca să îi dea o şuviţă de păr după ureche. Te iau mâine din faţa porţii la şase şi jumătate.

În seara aceea, Flora a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată şi a intrat în camera tatălui ei. A deschis timid uşa, în ciuda faptului că ştia că nu era nimeni acolo s-o vadă, doar Sarah era acasă, în căsuţa pe care o împărţea cu mama ei, iar Tilly şi doamna Hillbeck erau în bucătărie şi sporovăiau înainte de culcare. Cum a trecut pragul uşii, s-a cutremurat uşor din cauza temperaturii scăzute şi a observat mirosul de praf şi umezeală amestecat cu cel de apă de colonie. Camera era scăldată în umbrele serii, care se lungeau peste patul îngust de lemn. Pe noptieră era un ceas care anunţa trecerea secundelor de absenţă ale tatălui.

Flora a deschis uşile grele ale dulapului şi a început să răscolească printre haine, până a găsit o pereche de pantaloni de vânătoare. Şi-a dat seama că avea nevoie şi de şosete, aşa că a deschis sertarul servantei de mahon,

care era însă plin cu hârtii. Într-un colţ se afla un morman de plicuri crem legate bine cu sfoară. Flora a recunoscut scrisul mamei şi s-a întrebat dacă puteau fi scrisori de dragoste de pe vremea când era curtată. Era extrem de tentată să se uite, crezând că ar putea înţelege misterul din spatele căsniciei părinţilor ei, dar a ales să închidă bine sertarul, înainte să pună mâna pe ele, copleşită de curiozitate. A găsit şosetele şi, cu o cămaşă groasă pe braţ, s-a îndreptat spre uşă.

A atins uşor clanţa înainte ca tentaţia să o ia înaintea raţiunii şi s-a întors la servantă. A aruncat hainele pe pat, a deschis sertarul şi a scos teancul de scrisori. După ce a scos-o pe cea de sus de sub sfoară, a început să citească.

Casa Cranhurst Kent 13 august 1889

Dragul meu Alistair, *într-o săptămână vom fi căsătoriţi*. *Mulţumesc din suflet pentru faptul că eşti prinţul meu pe cal alb şi că mă salvezi de la marea ruşine*. *În schimb*, *jur că voi fi cea mai ascultătoare şi credincioasă soţie pe care o poate avea vreun bărbat*. *Tata spune că a făcut deja transferul şi sper că banii au ajuns în contul tău*.

Aştept cu nerăbdare să te văd şi să ajung în noua mea casă.

Cu cele mai bune gânduri.

Rose

Flora a citit şi recitit, încercând să înţeleagă la ce fel de ruşine se referea. Ce ar fi putut face mama ei atât de îngrozitor?

— Mă rog, orice ar fi, se explică relaţia lor, a rostit ea în camera goală.

Cel mai probabil mama ei se îndrăgostise de un bărbat nepotrivit, căci asta se întâmpla de cele mai multe ori în cărţile pe care le citea. Flora se întreba de cine. Cu toate că mama ei nu vorbea niciodată despre copilăria şi adolescenţa ei, Aurelia remarcase recent din scrisorile pe

care le primea că mama ei părea cunoscută tuturor. Ceea ce sublinia faptul că sigur avusese un trecut semnificativ. Flora a pus scrisoarea în plic şi la locul ei sub sfoară, apoi a pus teancul în sertar. A luat din nou hainele tatălui ei de pe pat şi a ieşit din cameră.

Flora s-a sculat la şase dimineaţa şi şi-a tras degrabă pantalonii pe ea, cămaşa şi şosetele. A coborât pe vârfuri în debaraua cu încălţăminte şi a împrumutat ghetele solide ale lui Sarah, care erau puţin cam mici, dar nu avea de ales decât să se descurce cu ele şi a luat o şapcă de stofa de la tatăl ei. A lăsat un bilet personalului în care spunea că pleacă toată ziua să caute flori pe care să le picteze şi apoi s-a strecurat pe furiş din casă. În timp ce înainta pe alee şi spre poartă, a observat o maşină Rolls Royce nou-nouţă care o aştepta. Archie i-a deschis portiera şi ea a urcat în maşină.

— Bună dimineaţa! a spus el zâmbind. Eşti foarte atrăgătoare azi, Floralăptăreasa! îmbrăcată perfect pentru a circula cu Fantomade-argint.

— Cel puţin practic, a răspuns ea.

— De fapt, cu şapca aia pe cap, ai putea trece drept băiat. Uite, pune-ţi ochelarii ăştia de maşină ca să ai ţinuta completă.

Flora şi-a pus ochelarii şi s-a încruntat.

— Mă bucur că nu e nimeni pe-aici să mă recunoască.

— Îţi dai seama ce-ar zice mama sau sora ta dacă te-ar vedea? a întrebat el, în timp ce pornea motorul.

— Aş prefera să nu mă gândesc. Şi cum se face că ai o asemenea maşină, când ai zis că familia ta e falită? *Papa* zice că astea costă o avere.

— Din păcate nu e a mea. Proprietarul unei moşii vecine mi-a împrumutat-o ca să-l las să folosească şi el una dintre căsuţele de la High Weald. I-am promis să nu

pun nicio întrebare în sensul ăsta, deşi, e drept că nevasta bietului om e însărcinată cu al şaselea copil în toţi atâţia ani, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Evident că nu, a spus ea, strâmbând din nas.

— Ei bine, mă bucur că am putut să-i fac rodajul la munte. Am luat şi mâncare de picnic într-un rucsac vechi milităresc pe care mi l-aâm prumutat domnul Turnbull, buna mea gazdă, împreună cu nişte pături, pentru orice eventualitate.

Flora s-a uitat pe geam şi la cerul din jurul piscurilor îndepărtate şi s-a încruntat văzând norii grei.

— Sper că nu am ales singura zi în care se deschid cerurile.

— Din fericire e cald de dimineaţă.

— O fi, dar tata zice mereu că temperaturile scad brusc la altitudini înalte. El a urcat pe toate vârfurile astea de-a lungul anilor.

— În cazul ăsta, va trebui să găsim un hambar în care să parcăm maşina. I-am promis lui Felix că orice-ar fi i-o duc înapoi la fel cum am primit-o şi nu pot risca să o plouă.

Un ţăran din partea locului a avut bunătatea să găzduiască Rolls-Royce-ul, iar Archie s-a uitat urât la copiii lui curioşi – ca să nu mai zicem de prezenţa găinilor – care păreau dornici să se urce în ea.

— *Papa* a zis că i-a luat patru ore să ajungă pe vârf, a comentat Flora în timp ce porneau spre vale, traversând câmpia cu iarbă aspră.

— Tatăl tău e un montaniard experimentat, cred că nouă ne va lua ceva mai mult, a spus Archie, în timp ce scotea o hartă din rucsac. Hangiul ne-a sugerat un traseu bun. Uite.

A luat un băţ şi a schiţat o potecă în ţărâna uscată.

— Trebuie să mergem spre sud, către Esk Hause,

apoi spre Broad Crag col.

Archie a luat-o înainte cu harta în mână.

— Ce sunt punctele alea mici şi albe pe munte? a întrebat el.

— Oi. Îşi lasă excrementele pe toate cărările.

— Poate călărim oi dacă obosim. Sunt nişte animale foarte utile, ne dau şi mâncare delicioasă şi ne şi acoperă cu lâna lor.

— Urăsc gustul de miel, a spus Flora. Am hotărât deja că nu voi oferi carne atunci când voi fi la casa mea.

— Serios? Şi ce vei servi în schimb?

— Păi cum? Legume şi peşte, normal.

— Atunci nu sunt sigur că aş vrea să vin să iau masa la tine.

— N-ai decât.

Flora a ridicat din umeri şi a pornit hotărâtă înaintea lui. Urcuşul a fost simplu în primele câteva ore, căci panta nu era abruptă şi se opreau din când în când pe la pârâurile care curgeau la vale, ca să bea apă proaspătă din căuşul palmei şi să se spele pe faţă. Au urmărit cărările bătute de drumeţii de dinaintea lor şi au povestit ca nişte prieteni tot, de la cărţi preferate la muzică. Apoi urcuşul s-a îngreunat şi n-au prea mai vorbit, ca să îşi păstreze suflul pentru efortul de a ajunge pe culmile stâncoase.

— Cred că am făcut două treimi din drum, a spus Archie, cocoţat pe un bolovan şi privind spre pisc. Hai să ne întrecem până la creasta de deasupra.

O oră mai târziu au ajuns pe culme. Cu răsuflarea tăiată, gâfâind, s-au aşezat unul lângă altul, entuziasmaţi de reuşita lor. Flora s-a plimbat puţin în jurul piscului, sorbind cu nesaţ priveliştea.

— Am citit aseară într-o carte, că dacă e senin poţi vedea Scoţia, Ţara Galilor şi Insula Man, a spus Archie şi a venit lângă ea. Păcat că nu avem un fotograf cu noi ca să

însemnăm evenimentul. Vrei să te ajut să te urci pe mormanul de pietre care marchează punctul cel mai înalt?

— Mulţumesc.

Archie a luat-o de mână şi ea s-a căţărat pe stânci, apoi i-a dat drumul şi ea a întins braţele şi a ridicat privirea spre cerul senin.

— Mă simt în al nouălea cer!

— Eşti, cel puţin în Anglia, a râs el şi a întins braţele ca s-o ajute să coboare lângă el.

A prins-o de mijloc şi a lăsat-o jos, fără să-i dea drumul şi privind-o preţ de câteva clipe.

— Flora, trebuie să-ţi mărturisesc că eşti de-a dreptul frumoasă când eşti fericită!

Flora a simţit din nou că se îmbujorează, în timp ce ceaţa începea să le dea roată şi să ascundă împrejurimile.

— Mor de foame, a anunţat ea, pentru a-şi masca stângăcia.

— Şi eu! Ce părere ai să coborâm până ajungem la soare şi să facem picnic acolo? Domnul Turnbull spune că ar trebui să ne îndreptăm spre nord-vest, către Lingmell. Traseul e bine marcat de mormane de pietre. Spune că priveliştea spre Wasdale e destul de spectaculoasă. Ne putem opri să mâncăm acolo.

— Atunci ghidează-ne spre sandvişuri, a căzut ea de acord, în timp ce Archie îşi lua rucsacul de jos.

Au început să coboare şi douăzeci de minute mai târziu Flora a început să se plângă că nu putea continua, aşa că s-au aşezat pe o piatră netedă, unde Archie a scos mâncarea.

— Niciodată nu au fost sandvişurile cu brânză atât de bune, au de-a dreptul un gust divin, a murmurat ea. Aş vrea doar să mă fi gândit să-mi aduc blocul de desen şi cărbunele cu mine. Trebuie să încerc să ţin minte priveliştea asta, ca s-o pot recrea pe hârtie.

Flora şi-a scos şapca şi părul i-a fluturat pe umeri, în timp ce ridica faţa spre soarele cald.

— Ai cel mai frumos păr, trebuie să recunosc, a spus Archie şi a întins mâna spre o şuviţă, pe care şi-a răsucit-o pe deget.

Atingerea intimă a lui Archie a făcut-o pe Flora să tresară.

— E gros şi puternic ca o frânghie şi mama nu ştie de unde-l moştenesc, a spus ea. Dacă aluneci şi cazi pe drum, o să-ţi arunc o coadă ca să te poţi ridica cu ajutorul ei. Flora a zâmbit şi s-a întors spre Archie, care o fixa cu o privire stranie. Ce e?

— Nu se cade să-ţi spun la ce mă gândeam. Tot ce pot spune e că actuala ta stare euforică mi se pare încântătoare.

— Mulţumesc. Şi eu aş vrea să-ţi spun că te-am iertat în sfârşit pentru că era cât pe ce să mă omori. De două ori.

— Aşadar, suntem prieteni?

Pentru o clipă, faţa lui Archie s-a aflat foarte aproape de a ei.

— Da, suntem prieteni.

În timp ce se sprijineau amândoi de stânca fierbinte, Flora a hotărât că nu s-a mai simţit niciodată atât de relaxată în prezenţa unei alte fiinţe, ceea ce era de-a dreptul halucinant în aceste circumstanţe.

— Şi talentul pentru desen şi pictură de unde crezi că l-ai moştenit? a întrebat-o el.

— Habar nu am, dar ştiu sigur cine m-a inspirat. Probabil că de-aici i se vede ferma.

— Şi cine e această persoană?

— E o scriitoare de cărţi pentru copii, pe nume Beatrix Potter. Când aveam şapte ani, a venit cu părinţii ei la un ceai la Esthwaite Hall. Stăteam în grădină şi încercam să desenez o omidă pe care tocmai o găsisem pe

o frunză şi o comparam cu un Umax. Ea s-a aşezat în iarbă lângă mine, mi-a admirat omida şi m-a întrebat dacă putea să-mi arate ea cum se desenează. Apoi, o săptămână mai târziu, am primit un plic prin poştă. Am fost extrem de entuziasmată, fiindcă nu mai primisem niciodată nimic de felul aceasta, înăuntru era o scrisoare de la domnişoara Potter, dar nu era orice fel de scrisoare, căci spunea povestea Omizii şi a prietenului său, Melcul-fără-de-casă, şi conţinea desene în acuarelă. E cea mai preţioasă avere pe care-o posed.

— Am auzit de domnişoara Potter şi de cărţile ei. A devenit celebră pentru ele în ultimii ani.

— Într-adevăr, dar când am cunoscut-o, nu era. Şi acum locuieşte în Ne-ar Sawrey la Hill Top Farm, foarte aproape de hanul la care stai tu.

— Şi aţi făcut cunoştinţă de când s-a mutat aici?

— Nu. Acum este aşa de ocupată şi faimoasă, încât am senzaţia că nu mă pot prezenta la uşa ei neinvitată.

— Locuieşte singură?

— Eu aşa cred.

— Atunci probabil că se şi simte singură. Doar pentru că e cunoscută, nu înseamnă că nu doreşte companie. Mai ales din partea unei tinere pe care a inspirat-o la un moment dat.

— Poate, dar încă nu mi-am făcut curaj. E pur şi simplu eroina mea. Într-o zi sper să duc o viaţă ca ea.

— Poftim? Vrei să fii o celibatară care îmbătrâneşte doar cu animalele şi plantele ei?

— Adică o femeie independentă care şi-a ales singură destinul? a ripostat Flora.

— Crezi că destinul tău e să rămâi singură?

— Având în vedere că părinţii mei nu au considerat că e cazul să mă prezinte la Curte ca pe sora mea mai mică, m-am obişnuit cu gândul că probabil nu mă voi

mărita niciodată.

— Flora... Archie a ridicat mâna timid spre a ei, înainte să continue: „faptul că nu ai fost prezentată nu presupune că nu te vei îndrăgosti şi că nu-ţi vei trăi viaţa alături de un bărbat. Poate au existat nişte motive bune...

— Da. Părinţii mei nu au avut finanţele necesare sau sprijinul mătuşii Charlotte, care a ajutat-o pe Aurelia.

— Nu la asta mă refeream. Uneori, există... circumstanţe de care nu suntem complet conştienţi şi care afectează felul în care acţionează ceilalţi.

— Te referi la faptul că nu sunt la fel de frumoasă ca Aurelia?

— Evident că nu am vrut să spun aşa ceva! Habar nu ai cât de luminoasă eşti! Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară!

— Te rog, Archie! înţeleg că vrei să fii bun, dar ştiu de ce. Hai să coborâm! Vezi norii ăia care se adună deasupra noastră? Cred că ne paşte vijelia.

Flora s-a ridicat, dorindu-şi brusc să nu fi avut niciodată conversaţia asta. Se simţea inexplicabil de neajutorată şi i se schimbase starea la fel de iute ca şi norii care acopereau acum soarele.

Cincisprezece minute mai târziu, amândoi zăceau cu faţa în jos în iarba ţepoasă cu excremente de oaie, pe când cerul s-a despicat şi vântul s-a înteţit, aducând picuri de ploaie care înţepau ca acele.

— Ia, a spus Archie, răscolind în rucsac, ţine marginea păturii ca să ne adăpostim sub ea!

Flora a întins mâna spre un colţ de pătură, pe care şi l-a tras deasupra capului. Archie ţinea celălalt colţ şi au rămas în întuneric, sub scutul neadecvat, care începuse să se îmbibe repede cu apă.

— Hei! a şoptit el, iar ea i-a simţit respiraţia pe obraz.

— Hei...

— Ne ştim de undeva? Mă cheamă Archie şi lucrez la

fermă.

— Pe mine Flora şi sunt lăptăreasă.

A zâmbit fără să vrea.

— Aici cam miroase a excremente de oaie, nu?

— Cred că este parfumul preferat în zona asta.

— Flora?

— Da?

Apoi buzele lui le-au căutat pe ale ei şi a sărutat-o. Săgeţile dorinţei i-au străbătut trupul şi, oricât ar fi vrut să-şi poată controla buzele şi să se dezlipească de ale lui, ele refuzau să o asculte. A tras-o mai aproape de el şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare caldă. Sărutul părea interminabil şi intenţiile Florei de a îmbătrâni singură au zburat la fel de repede ca norii de deasupra lor. În cele din urmă, ploaia a încetat şi, cu mare efort, s-a desprins de el.

— Doamne, Flora, ce mi-ai făcut? a gemut Archie. Eşti miraculoasă! Te ador!

S-a întins din nou spre ea, dar de data asta Flora s-a retras, apoi a smuls pătura de pe ea şi s-a ridicat în şezut, şocată şi ameţită de plăcere. Câteva secunde mai târziu s-a ridicat şi Archie şi au rămas unul lângă altul tăcuţi.

— Scuzele mele, mi-e teamă că mi-au luat-o sentimentele înainte. Sunt sigur că vei adăuga acest comportament indezirabil la lista de fărădelegi ale mele. Te rog, Flora, te implor, nu face asta! Pur şi simplu nu m-am putut abţine. Repet ce am spus, chiar dacă nu se cuvine, te ador! Jur, nu am mai putut să mă gândesc la nimeni şi la nimic de când te-am văzut atunci, în aprilie.

— Dar...

— Ascultă-mă! Archie i-a luat mâna într-a lui. E una dintre ultimele şanse pe care le avem să fim doar noi doi. Motivul pentru care am condus-o pe Elizabeth la balul dansant de la Londra a fost pentru că mă aşteptam să fii acolo, cu sora ta. Apoi mi-am adus aminte că tatăl tău mă

invitase să particip la vânătoarea din Scoţia şi am avut scuza perfectă să mă opresc pe drum şi să te văd. Aceste ultime trei zile cu tine au fost... sublime. Dacă s-au potrivit vreodată doi oameni perfect, atunci noi doi suntem aceia. Sper că şi tu simţi la fel.

Flora a dat să se ridice, dar el o ţinea încă de mână.

— Te rog să crezi tot ce spun, a stăruit el. Şi vreau să ţii minte fiecare cuvânt pe care ţi-l spun şi să te uiţi la mine şi să ştii că spun adevărul. În seara asta trebuie să plec, ca să mă pot întoarce cu maşina acasă, fiindcă i-am promis mamei mele că mă voi înapoia mâine. Dar îţi jur că îţi voi scrie şi că ne vom revedea.

Avea ochii negri şi senini când a strâns-o de mână mai tare.

— Vreau să ai încredere în mine. Orice-ar fi, trebuie să ai încredere în mine.

Flora s-a întors spre el, copleşită de mărturisirea sentimentelor lui. Cum ar putea să aibă încredere în el după numai trei zile petrecute împreună?

Şi-a desprins privirea de a lui şi a spus:

— Ar trebui să mergem, că altfel Sarah începe să se îngrijoreze fiindcă nu ştie unde sunt.

— Da, desigur.

I-a dat drumul la mână, ca o funie tensionată care a plesnit şi a lăsat-o a nimănui.

Au coborât de pe munte în tăcere, într-o stare la fel de pleoştită, ca şi hainele ude de pe ei.

În cele din urmă au ajuns la maşină şi Flora făcea deja eforturi să-şi ţină ochii deschişi, extenuată fizic şi emoţional în aceeaşi măsură. Cât a condus Archie, au stat la câţiva centimetri unul de altul, dar fiecare pierdut în gândurile lui. Apoi au ajuns la porţile moşiei Hall şi Archie a oprit maşina.

— Flora, trebuie să plec acasă şi să îndrept o

greşeală înfiorătoare pe care acum ştiu că am făcut-o. Dar jur că o voi repara. Şi te implor, să nu treci cu vederea cele petrecute între noi în ultimele trei zile. Oricât de suprarealist ţi se va părea odată cu trecerea timpului, încearcă să ţii minte că a fost real. Poţi să-mi promiţi asta?

Flora l-a privit lung şi a tras aer în piept.

— Da.

— La revedere, dragă Flora!

— La revedere!

Flora a coborât din maşină, a trântit portiera şi a intrat pe poartă un pic nesigură pe picioare, de parcă nu pe pământ călca. A ajuns în bucătărie şi a găsit-o pe Sarah, care stătea cu picioarele pe sobă şi molfăia o prăjitură, în timp ce doamna Hillbeck stătea la masă cu Panteră în braţe. Amândouă au ridicat ochii speriate, apoi au izbucnit în râs.

— Domnişoară Flora! Unde ai fost? Şi cu ce eşti îmbrăcată? Parcă te-ai înecat, a exclamat Sarah, încercând să se potolească din râs.

— Cam da, a răspuns ea, recunoscătoare că i-au redat simţul normalităţii de care avea nevoie ca să se pună pe picioare fizic şi emoţional.

Sarah deja încerca să îi şteargă părul cu o cârpă de muselină.

— Am fost la munte, a spus ea visătoare.

— Şi a plouat de-a rupt, a murmurat Sarah. Copilă dragă, du-te sus şi scoate hainele alea ude de pe tine. Îţi aduc un ceai fierbinte şi pe urmă îţi pregătesc o baie caldă.

— Mulţumesc.

Flora s-a dus lent spre debara şi şi-a scos încălţările ude din picioarele umflate. S-a târât apoi pe coridor şi a urcat scările spre camera ei, unde a fost întâmpinată de animalele lihnite. Şi-a scos hainele ude şi şi-a pus halatul

pe ea, apoi le-a dat repede seminţe şi frunze. A cuprins-o deodată oboseala şi s-a clătinat până la pat, unde s-a întins.

Până a ajuns Sarah sus cu ceaiul, domnişoara Flora dormea dusă.

Capitolul 13

Flora şi-a petrecut următoarea săptămână în pat, cu frisoane sinistre. Cu cât îi creştea febra, cu atât întregul episod cu Archie devenea parte din domeniul fantasticului şi începea să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase toată povestea.

Când s-a simţit suficient de bine încât să se dea jos din pat, a coborât cu picioarele tremurânde la parter, unde a găsit o sumedenie de scrisori adresate ei, pe farfuria de argint de pe hol. A recunoscut scrisul a două dintre ele care veneau de la Aurelia, una de la mama ei, dar a patra purta scrisul elegant al lui Archie. S-a aşezat pe treapta de jos şi a deschis plicul. Îi tremurau mâinile şi era slăbită după boală. Se temea de conţinutul scrisorii.

High Weald Ashford, Kent

5 iulie 1909 Draga mea Flora.

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine-sănătoasă, cu toate că eu, unul, am suferit de o răceală urâtă în zilele care au urmat escapadei noastre la munte. Voiam să-ţi spun că tot ce ţi-am mărturisit e adevărat. Aş vrea să te rog să ai răbdare cu mine, deoarece sunt într-o situaţie complexă, pe care mă străduiesc să o rezolv. Nu e vina ta şi nici a mea, dar a apărut din dorinţa mea de a face ceea ce trebuie pentru cei la care ţin.

Ştiu că nu vorbesc clar, dar din păcate planurile se puseseră în mişcare înainte să ne întâlnim şi acum trebuie

să fac tot posibilul astfel încât acestea să nu mă mai includă, pentru a-mi elibera calea spre viitor. Având în vedere cât de sensibilă este chestiunea în cauză, îţi sugerez să arzi această scrisoare, fiindcă ştiu cum astfel de misive tind să ajungă pe mâini nedorite şi nu aş vrea să te compromit.

Între timp, te implor să ai încredere în mine şi îţi rămân prieten şi admirator înfocat.

Archie Vaughan

P.S. Te rog transmite-i toate cele bune Panterei. Sper că are grijă de tine.

Flora a citit şi recitit cuvintele lui în încercarea de a le înţelege. Când au început să danseze pe pagină în faţa ei, a împăturit scrisoarea cu un suspin şi a băgat-o la loc în plic.

Apoi, ca să se mai destindă, s-a apucat să citească scrisorile de la Aurelia. Prima dintre ele era doar bârfa cu entuziasm.

S-au anunţat deja două logodne, iar eu şi mama am fost invitate să participăm la petrecerile respective. Adevărul e că sunt o grămadă de bărbaţi aici care mă tot caută, dar nu m-a cucerit niciunul. Am fost dezamăgită că nemesisul tău, Archie Vaughan, nu s-a simţit bine şi de aceea a fost nevoit să-şi anuleze vizita la Londra. Acum mă îndoiesc că mai apuc să-l văd înainte să se termine Sezonul şi să plece toată lumea acasă pentru a-şi petrece vara sau, în unele cazuri, în străinătate. Mărturisesc că întoarcerea la Esthwaite pare deja plictisitoare după Londra, dar abia aştept să te văd, draga mea soră. Habar nu ai ce dor îmi e de tine.

— „Nemesis”... ha!

Flora a pus scrisoarea jos şi s-a gândit cât se schimbase de când n-o mai văzuse pe Aurelia. Apoi, cu inima grea, ştia că trebuia să ţină seama de sentimentele

surorii ei pentru Archie. Aurelia voia ca Flora să-l placă şi să-l ierte. Cât de oripilată ar fi fost dacă ar fi aflat adevărul?

Flora s-a întors în camera ei, a băgat scrisorile în buzunarul de mătase al coperţii din spate a jurnalului ei şi l-a încuiat în sertarul din birou. S-a rugat în sinea ei, în mod destul de egoist, ca un alt bărbat, altul decât Archie, să cucerească inima Aureliei cât mai ţinea Sezonul. Avea multe de împărtăşit cu sora ei, dar era perfect conştientă şi îndurerată că noua ei pasiune pentru Archie Vaughan nu putea fi una dintre ele.

S-a aşezat pe pat şi a rupt plicul celei de-a doua scrisori de la Aurelia.

Piaţa Grosvenor nr. 4 Londra

7 iulie 1909

Draga mea soră.

Cu mare tristeţe şi, în acelaşi timp, bucurie, îţi scriu ca să-ţi spun că, până la urmă, nu voi reveni acasă, la tine, atât de curând cum credeam. Am fost invitată de Lady Vaughan să stau la High Weald! *Elizabeth mi-a povestit despre frumuseţea moşiei lor şi abia aştept să văd grădinile sale legendare, aşa cum mi le-a descris ea. După cum îţi închipui, lucrul care mă face dornică să ajung acolo este Archie. Mi s-a spus că încă e răcit, motiv pentru care nu a putut veni să mă viziteze la Londra şi pentru care toată lumea îi simte lipsa. Mama se va întoarce acasă la Esthwaite singură şi sper să mă ierţi că mai rămân o vreme în sud, dar, în acelaşi timp, să înţelegi de ce. Voi veni acasă în septembrie şi între timp îţi voi scrie.*

Cu multă dragoste, soră dragă.

Aurelia

Un junghi de durere a cuprins inima Florei, durere care nu avea nicio legătură cu băşicile din tălpi, cu febra sau cu suferinţa pierderii unui animal din menajeria ei.

Aurelia avea să stea la High Weald. Avea să vadă casa lui Archie, aşa cum o descrisese el şi, cel mai important, grădinile sale.

Mintea perfidă a Florei şi-o imagina pe Aurelia într-una din rochiile ei frumoase, cu o pălărie de soare mare şi ornată cu flori, peste părul ei blond, însoţită în grădină de Archie. În timp ce Flora se cufunda în pernele ei, avea senzaţia că urma să vomite pe blana neagră şi lucioasă a Panterei.

Când a bătut Sarah la uşă, o oră mai târziu, ca s-o întrebe ce voia să mănânce la prânz, Flora s-a prefăcut că dormea. Se îndoia sincer că avea să-i mai fie foame vreodată.

Mama ei s-a întors din Londra în prima săptămână de august. Flora îşi dădea seama că Rose era tensionată, dar a pus asta pe seama faptului că era greu să te întorci acasă după ce te-ai bucurat de strălucirea Londrei. Trei zile mai târziu, tatăl ei, care mereu îi părea nefericit, a revenit şi el din Scoţia. Poate era din cauza absenţei Aureliei şi a imaginaţiei vii a Florei, care oră de oră îşi făcea gânduri negre despre sora ei şi Archie la High Weald, însă toată casa părea copleşită de tristeţe.

Acum că îşi revenise complet după răceală, Flora şi-a reluat rutina şi a început să se trezească devreme pentru a căuta mâncare pentru animale; lua cabrioleta să rezolve una-alta prin Hawkshead şi desena orice noi comori găsea în drumurile ei şi la lumina molcomă a după-amiezii. Când ajungea acasă, auzea şoaptele din spatele uşii biroului tatălui ei şi conversaţia de la cină devenea şi mai artificială decât de obicei.

Luna august îşi dădea obştescul sfârşit şi trăgea după ea vara pentru încă un an, când Rose i-a cerut fiicei să vină să vorbească după micul dejun. Flora a avut o stranie senzaţie de uşurare atunci când a ajuns la uşa

camerei şi a bătut, fiindcă orice avea mama ei să-i spună, era ca o sărbătoare după atâtea săptămâni tensionate.

— Bună, *Mamal* a spus ea de cum a intrat.

— Intră şi stai jos, Flora!

Flora s-a aşezat pe scaunul indicat de mama ei. Lumina pătrundea pe ferestre şi făcea covorul vechi şi ponosit să îşi etaleze unorile şterse. Focul ardea în şemineu, semn că se schimba anotimpul.

— Flora, în ultimele săptămâni, eu şi tatăl tău am discutat despre viitorul familiei... noastre.

— Înţeleg.

— Sper să nu te şocheze prea tare ce urmează să-ţi spun. Chiar dacă nu prea vorbeşti, îmi dau seama că observi totul.

— Da?

A mirat-o comentariul mamei.

— Da. Eşti o tânără inteligentă şi cu un simţ bun al observaţiei.

Flora ştia că urma ceva rău, căci nu-şi amintea să mai fi auzit vreun compliment de felul ăsta din gura mamei ei.

— Mulţumesc, *Mama*!

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar tatăl tău vinde Esthwaite Hall.

În clipa aceea, Florei i s-a tăiat respiraţia şi Rose a evitat privirea fiicei ei, în timp ce s-a apucat să-i explice.

— În ultimii ani, am cheltuit fiecare bănuţ pe întreţinerea casei, motiv pentru care trăim atât de frugal. Adevărul este că nu mai avem bani deloc. Şi, pe bună dreptate, tatăl tău refuză să mai facă alte datorii pentru reparaţiile necesare. Avem un cumpărător care e pregătit să plătească un preţ bun şi care are şi banii pentru a restaura casa. Tatăl tău a găsit pentru noi o casă în Scoţia, lângă Loch Lee şi în noiembrie ne vom muta acolo. Îmi

pare rău, Flora! Sunt perfect conştientă că, dintre noi toţi, tu iubeşti cel mai mult casa asta şi tot ce o înconjoară. Dar nu mai avem ce face.

Flora nu a scos niciun cuvânt. Nu mai putea vorbi.

— Ştiu că nu e ideal şi...

Flora a văzut cum mama ei a înghiţit în sec, în vreme ce se străduia să îşi păstreze demnitatea.

— Mutarea va fi dificilă, dar asta e. În ce te priveşte, Flora, eu şi tatăl tău suntem de părere că ar fi o greşeală să te luăm cu noi într-un loc atât de izolat, când eşti tânără şi ai nevoie de compania altora. Astfel încât ţi-am asigurat un loc de muncă într-o casă din Londra, care sper să ţi se potrivească.

Pentru o clipă, Flora s-a văzut curăţând soba sau cartofii într-o bucătărie de subsol.

— Ce anume, *Mama,* a reuşit ea în sfârşit să îngaime, cu gura uscată.

— O dragă prietenă a mea are nevoie de educatori pentru cele două fiice ale ei. I-am spus cât de bine te pricepi la desen, la pictură şi la botanică. M-a întrebat dacă nu cumva vrei să locuieşti la ea şi să-i educi fiicele în aceste aspecte.

— Să fiu guvernantă?

— Nu în sensul literal, nu. Casa în care te duci este una bogată şi există un personal impresionant care să aibă grijă de copii şi să-i educe. Aş vedea rolul tău ca unul de tutore mai degrabă.

— Pot să întreb care este numele acestei prietene ale tale?

— Numele ei este doamna Alice Keppel[18]. Este foarte respectată în societatea londoneză.

Flora a încuviinţat, cu toate că, fiindcă trăia în

18 Una dintre cele mai cunoscute amfitrioane din secolul al XIX-lea şi amanta regelui Eduard al VII-lea.

sălbăticia Ţinutului Lacurilor, numele celor celebri din Londra nu îi erau familiare, oricât de respectate ar fi fost.

— E o femeie care se învârte în cele mai înalte cercuri şi este o onoare că te consideră potrivită pentru acest rol.

O expresie bizară i-a trecut în fugă pe faţă.

— Ei bine, asta e! La începutul lui octombrie te vei duce acolo.

— Şi Aurelia? Se va muta cu voi în Scoţia?

— Aurelia va locui cu mătuşa Charlotte în Londra când se întoarce din Kent. Cel puţin temporar. Sperăm să nu mai dureze mult până când va fi la casa ei.

Florei i-a sărit inima din loc.

— Urmează să se căsătorească? Cu cine?

— Sunt sigură ca sora ta îţi va spune imediat ce se confirmă logodna. Flora, mai ai şi alte întrebări?

— Nu.

La ce bun? Soarta ei era decisă deja.

— Draga mea... Rose a întins mâna timid spre Flora. Îmi pare tare rău. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel şi pentru tine, şi pentru mine, dar nu e aşa şi trebuie să facem tot ce putem.

— Da.

Flora a fost deodată cuprinsă de compasiune pentru mama ei, care părea la fel de deprimată ca şi ea.

— Mă voi adapta la noile condiţii, nu mă îndoiesc de asta. Spune-i doamnei Keppel... Spune-i că îi sunt extrem de recunoscătoare.

Şi înainte să se facă de râs şi să izbucnească în hohote de plâns, Flora a ieşit grăbită din încăpere. Sus, s-a încuiat în camera ei, s-a aruncat pe pat, şi-a tras păturile peste cap şi a plâns pe înfundate.

S-a dus tot... *casa mea*, *sora mea*, *viaţa mea*...

Panteră s-a târât pe sub pături şi atunci când i-a

simţit blana caldă şi moale, a năpădit-o şi mai tare plânsul.

— Şi cu voi ce fac? Cu Posy, cu restul? îmi vine greu să cred că doamna Keppel – a scuipat numele ca pe otravă – vrea în casa ei impecabilă o broască bătrână şi un şobolan. O să dau lecţii copiilor! Dumnezeule, Panteră, nici eu nu ştiu prea multe, darmite cum să-i educ pe ei! Nici nu-s sigură că-mi plac.

Pisica a ascultat cu răbdare şi a tors la urechea ei.

— Cum să-mi facă mama şi tata aşa ceva?

Flora a azvârlit păturile de pe ea şi s-a ridicat în şezut, uitându-se la priveliştea glorioasă a proprietăţii Esthwaite Water, dincolo de fereastră. În locul durerii, tot ce simţea în acel moment era furie. S-a ridicat şi a început să se fâţâie prin cameră, bătându-şi capul cu disperare ca să găsească singură soluţia salvării casei iubite. După ce a epuizat toate posibilităţile – chiar nu exista nicio rezolvare – Flora a deschis uşile cuştilor. Animalele au ieşit şi au ţopăit în jurul stăpânei, de parcă voiau s-o protejeze.

— Doamne! Pentru numele Domnului, ce fac?

A suspinat profund şi a strâns animalele în jurul ei.

În vreme ce în zori începea să se lase ceaţa peste lac şi amurgul venea mai grăbit cu fiecare seară, Flora îşi petrecea cât de mult timp putea departe de casă. Tatăl ei încă nu-i menţionase direct planul de a vinde casa sau mutarea ei iminentă la Londra. Mesele continuau ca şi până atunci, iar Flora se întreba dacă tatăl ei avea să-şi ia la revedere de la ea în două săptămâni, când trebuia să plece.

Singurul semn că se petrecea ceva deosebit a fost când au început să apară furgonetele în faţa casei şi să plece cu mobilă, dar Flora nu avea de unde să ştie dacă era destinată licitaţiei sau noului cămin al părinţilor ei în Scoţia. Când i-a văzut pe oamenii aceia ducând lăzile goale în bibliotecă, a ţâşnit în încăpere ca să adune în

braţe cât putea de multe din cărţile ei preferate, după care s-a furişat cu ele în camera ei.

În *Esthwaite* şi în împrejurimi, în acel moment se strângea fânul şi, de obicei, vremea neobişnuit de bună aducea toţi sătenii laolaltă şi toată lumea muncea pământul ca să strângă fânul înainte de începerea ploilor. Flora mergea pe cărări cu coşul şi saluta figurile cunoscute de la care, în curând, avea să-şi ia rămas bun şi tăia diverse specii de plante pe care le lua ca mostre. Îşi imagina că în Londra era penurie de floră şi faună interesantă pentru noile ei sarcini de a desena şi schiţa.

Cel mai problematic era că nu ştia ce să facă cu animalele ei. Dacă le elibera, niciunul dintre ele nu avea să supravieţuiască în sălbăticie după atâţia ani petrecuţi în pensiunea lor de la Esthwaite Hall, unde aveau parte de masă şi de casă. Dar ce altceva era de făcut?

Apoi, într-o dimineaţă în care se trezise devreme, şi-a dat seama care putea fi soluţia. După micul dejun, Flora şi-a pus pe ea cea mai de calitate bonetă a ei şi s-a dus la grajd, unde a legat poneiul de cabrioletă.

— Ei bine, i-a spus ea Mylei, în timp ce a plesnit din bici şi au pornit, în cel mai rău caz va refuza!

Flora a oprit cabrioleta în faţa casei de la *Hill Top Farm* şi a legat poneiul de stâlp, apoi şi-a îndreptat rochia şi boneta şi a deschis poarta de lemn. În timp ce înainta pe alee, se uita la straturile îngrijite de brânduşe şi gherghine mov. În stânga, dincolo de poarta verde de fier forjat, se afla un petic cu legume, în care a observat nişte verze mari şi nişte frunze de morcov. Glicina mov se căţăra pe faţadă şi gutuile japoneze se coceau vesele pe pereţii cenuşii.

S-a oprit afară, cu gândul că singurul lucru care mai stătea între ea şi eroina ei era uşa din lemn de stejar. Părea s-o lase din nou curajul, însă ideea că menajeria ei

era aşteptată de o anumită soartă dacă nu încerca măcar, a făcut-o să bată la uşă. În câteva secunde a auzit nişte paşi apropiindu-se. Uşa s-a deschis şi doi ochi luminoşi şi curioşi au măsurat-o din cap până-n picioare.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Flora a recunoscut-o imediat pe domnişoara Potter şi, fiindcă se aştepta să-i răspundă o servitoare, s-a blocat şi nu a mai putut scoate niciun cuvânt. Eroina ei părea cam răvăşită şi îşi ştergea mâinile pe un şorţ pătat de fructe, pe care-l purta peste o fustă simplă de lână gri şi o bluză albă.

— Probabil că nu mă mai ţineţi minte, a început ea cu timiditate, dar numele meu este Flora MacNihol şi locuiesc la Esthwaite Hall, nu departe de aici. Aţi venit mai demult cu părinţii dumneavoastră la ceai şi apoi mi-aţi trimis o scrisoare cu o poveste despre o omidă şi un melc fără casă...

— Dar bineînţeles, sigur că ţin minte! Domnişoară MacNichol, măi să fie, ce-ai mai crescut! Nu vrei să intri? Tocmai făceam gem de afine şi trebuie să stau cu ochii pe el cât fierbe. Vezi tu, e prima oară când fac.

— Mulţumesc, a spus Flora, uluită că era invitată în casa celebrei domnişoare Potter.

A fost întâmpinată de un coridor decorat din plin, care venea în deplin contrast cu exteriorul simplu al casei. O pendulă ticăia lângă scară şi la perete se afla o servantă mare din stejar, plină cu comori. Totul era în perfectă ordine, ca o casă de păpuşi şi, într-adevăr, Flora parcă şi vedea şoriceii din poveştile domnişoarei Potter furişându-se pe-acolo şi făcând dezastru în căsuţă. S-a ciupit pe ascuns ca să vadă dacă nu cumva visa.

— Of, of, iar s-a lipit de fund! a spus domnişoara Potter şi a dat fuga la oala de pe foc, în care conţinutul bolborosea vesel. Aroma puternică de zahăr ars cucerise

încăperea.

— Te rog să mă scuzi cât amestec în oală. De obicei, doamna Cannon face asta, dar m-am gândit să învăţ şi eu cum se face. Te rog, ia loc şi spune-mi cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale?

— Păi... adevărul este că vin să vă cer o favoare sau cel puţin un sfat.

Flora s-a aşezat la masă cum fusese invitată şi a auzit un mieunat nemulţumit, după care a văzut o pisică tărcată fugind de pe scaun. Doar nu era chiar Tabitha Twitchit[19]?

— Ignoră-l pe Tom, doar se dă în spectacol. Şi despre ce favoare vorbim?

— Păi... şi-a dres Flora glasul, am salvat de-a lungul timpului mai multe animale, care în momentul de faţă locuiesc în camera mea de la Hall.

— Exact aşa făceam şi eu când eram mică! a râs domnişoara Potter încântată. Ce fel de animale ai?

Flora i-a prezentat colecţia ei, în timp ce domnişoara Potter amesteca în gem şi o asculta cu atenţie.

— Da, am avut toate aceste animale despre care vorbeşti, mai puţin broasca. Cu toate că, e posibil să fi avut una la un moment dat. Oricum, tot nu mi-ai explicat care e favoarea?

— Poate aţi aflat că vindem Esthwaite Hall. Eu trebuie să mă mut la Londra şi să lucrez ca profesoară de botanică, desen şi pictură într-o casă. Şi adevărul e că nu am habar ce să fac cu animalele mele orfane.

— Aha!

Domnişoara Potter a luat oala de pe foc şi a pus-o pe suporturile de plută de pe masă.

— Răspunsul e destul de simplu: trebuie să le aduci să locuiască aici cu mine, la Hill Top. Nu pot spune că vor

19 Unul dintre personajele antropomorfice ale autoarei.

primi atenţia cu care s-au obişnuit, căci zilele astea se pare că sunt extrem de ocupată. Scriu cărţi, ştii.

— Da, domnişoară Potter, le am pe toate cele pe care le-aţi publicat până acum.

— Serios? Ce frumos din partea ta! Ei bine, în ce priveşte problema ta, am un hambar în grădină, mare, călduros şi uscat, unde în mod normal găzduiesc păsări rănite şi alte creaturi. Menajeria ta e bine-venită acolo. Broasca ta va beneficia de o mulţime de insecte şi avem şi seminţe pentru celelalte animale ale noastre, cu toate că în ultimul timp am învăţat să nu le mai dau iepurilor seminţe de cânepă, căci bietul meu Benjamin a cam păţit-o mai demult. Zici că ai un şobolan alb? Trebuie să am grijă să nu ajungă Tom în hambar.

În timp ce domnişoara Potter trecea verbal prin toată lista de lucruri de care trebuia să ţină seama pentru siguranţa animalelor, Flora a simţit uşurare şi recunoştinţă.

— Am şi un pisoi pe nume Panteră, a adăugat ea plină de nădejde.

— Mi-e teamă că asta s-ar putea să fie o problemă, fiindcă dragul meu Tom a fost stăpân aici multă vreme şi nu-i place să intre în competiţie. Oare nu i-ai putea găsi Panterei alt loc?

— Nu ştiu niciunul în care să am încredere.

— Păi, atunci o să mai întreb în jur şi sunt sigură că o să găsesc eu pe cineva dornic să-l primească.

— Mulţumesc, a spus Flora, cu toate că nu avea cuvinte adecvate pentru generozitatea domnişoarei Potter.

— Pot să te rog să strecori şi să torni gemul în borcane?

— Sigur că da!

Flora s-a ridicat imediat, în timp ce domnişoara Potter a ridicat o tavă pe masă. CeCe două au stat una lângă alta, au strecurat gemul prin muselină ca să elimine

reziduurile, după care l-au turnat în borcane.

— E un fruct foarte prietenos, a remarcat domnişoara Potter. Se coace în ploaie şi, după cum ştii, aici plouă destul de mult. Şi? Abia aştepţi să pleci la Londra?

— Deloc. Nu ştiu ce-o să mă fac fără Esthwaite, a mărturisit Flora. Tot ce iubesc se află aici.

— Va trebui să te descurci şi te vei descurca.

Domnişoara Potter a luat ultima lingură de gem de pe fundul oalei.

— Am crescut în Londra, unde sunt multe parcuri şi grădini frumoase şi, bineînţeles, există şi muzeul de istorie naturală. A, şi grădina botanică Kew! Sfatul meu, draga mea, este să profiţi de toată experienţa ta de-acolo. Schimbările îşi au rostul lor, cum se zice.

— Voi încerca, domnişoară Potter!

— Bun.

A dat din cap şi au început să pună discuri de ceară peste gem, înainte să le pună capacele.

— Acuma cred că meritǎm o şocată pentru efortul nostru. Cât pun eu astea în cămară să se răcească, poate vrei să fii atât de bună şi să ne torni câte un pahar?

Flora s-a supus, cu gândul că ar fi vrut să-i mărturisească domnişoarei Potter că viaţa ei era tot ce îşi dorea. Fiindcă i se părea cam banal, i-a dat pur şi simplu şocată eroinei ei şi s-au aşezat împreună la masă, în timp ce ea încerca să păstreze acest moment în memoria la care să se întoarcă cu plăcere în viitorul ei nesigur.

— Mai desenezi, domnişoară MacNichol? îmi amintesc că desenai când erai mică.

— Da, dar mai mult natură şi câte un animal.

— Păi şi ce altceva mai e de desenat? a chicotit domnişoara Potter. Nici flora, nici fauna nu te critică atât de avid precum oamenii. Vasăzică vei fi un soi de guvernantă. Nu ţi-ai dorit să te căsătoreşti? Eşti destul de

frumoasă ca să atragi un soţ.

poate. Dar viaţa nu mi-a oferit această oportunitate.

— Draga mea, am patruzeci şi trei de ani şi încă aştept ca viaţa să-mi ofere o oportunitate! Şi, din păcate, inimile frânte se vindecă după ani şi ani.

Ochii albaştri ai domnişoarei Potter s-au întristat deodată.

— Spune-mi, a continuat ea, cine te angajează la Londra?

— O doamnă pe nume Alice Keppel. Am impresia că pe copiii pe care urmează să-i am în grijă îi cheamă Violet şi Sonia.

Auzind acestea, domnişoara Potter şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Vă rog, domnişoară Potter, spuneţi-mi ce e aşa amuzant?

— Ah, iartă-mă, mă port ca un copil. Dar, draga mea, cu siguranţă ai fost prevenită în privinţa... cunoştinţelor doamnei Keppel?

Fiindcă nu dorea să treacă drept naivă, Flora şi-a mascat nedumerirea.

— ...Da.

— Ei bine, într-adevăr, dacă e ceva pentru care merită să laşi în urmă frumuseţea Ţinuturilor Lacurilor, păi atunci casa asta e! Acum chiar că trebuie să mă pun pe treabă, căci şi eu trebuie să mă întorc mâine la Londra ca să am grijă de biată mea mamă bolnavă şi mai am multe de făcut aici până plec. Te rog, adu-ţi animalele aici în următoarele zile. Dacă nu sunt eu aici, domnul şi doamna Cannon, care locuiesc în cealaltă aripă a casei, se vor ocupa bucuroşi de ele. Stai liniştită, ei ştiu că, cel puţin în casa mea, animalele au întâietate. Vom avea grijă de animăluţele tale ca de regi.

Domnişoara Potter a chicotit şi a condus-o pe Flora la

uşă.

— La revedere, domnişoară Potter! Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră.

— Noi, iubitorii de lacuri şi animale, trebuie să ne ajutăm unii pe alţii, nu-i aşa? La revedere, domnişoară MacNichol!

Capitolul 14

CeCe câteva zile care au mai rămas de petrecut în casa copilăriei ei au trecut în zbor şi nefericirea Florei s-a adâncit în inima ei pe măsură ce vedea cum dispăreau lucrurile familiei. I s-a oferit un cufăr mare în care să-şi pună lucrurile personale şi comorile care aveau să plece în Scoţia, cu părinţii ei. În timp ce îşi împacheta în hârtie maro jurnalele cu coperţi de mătase, în care notase toată viaţă ei de la Esthwaite, nu s-a putut abţine şi a mai citit fragmente mici din ele, jelind tot ce avea să piardă.

Părinţii ei erau atât de ocupaţi, încât nu prea au avut timp să-i adreseze nicio vorbă. Chiar dacă se obişnuise cu atitudinea lor, senzaţia de izolare o copleşea din ce în ce mai mult şi credea că era posibil să se simtă chiar uşurată când avea să vină ziua mutării la Londra.

Peste toate astea, nu mai primise nicio veste de la Archie şi Flora hotărâse că orice ar fi zis atunci când o rugase să aibă încredere în el, mai bine punea toate amintirile cu el în valizele care aveau să rămână cu restul trecutului ei. Având în vedere sentimentele Aureliei pentru el, exprimate în scrisorile pe care le scrisese Florei de la High Weald, era singurul lucru raţional pe care-l putea face. Nu că decizia ajuta prea mult. Continua să se gândească la el aproape în fiecare clipă a zilei.

Dintre toate, cel mai greu era să-şi ia rămas-bun de

la iubitele ei animale, după ce le găsise culcuş în hambarul domnişoarei Potter şi îi dăduse instrucţiuni doamnei Cannon. Despărţirea de ele a fost ceva mai suportabilă când a văzut încântarea cu care Ralph şi Betsie, copiii mai mari ai doamnei Cannon, au luat în braţe pârşii Maisie şi Ethel şi au promis să aibă grijă de ei cum avusese şi Flora.

În ce-o privea pe Panteră, Sarah, care refuzase să plece în Scoţia „din cauza căpuşelor şi a acarienilor", avea să-l ducă la căsuţa confortabilă pe care o împărţea cu mama ei în Far Sawrey. Cel puţin Flora era liniştită că animalele ei erau în siguranţă, chiar dacă ea nu era.

În dimineaţa plecării la Londra, cu inima grea precum marea stâncă ce stătea de strajă pe malurile lacului Esthwaite Water, Flora a coborât să salute zorii din Ţinutul Lacurilor pentru ultima oară.

Afară, peisajul îi oferise o amintire de neuitat. Cerul tomnatic era străbătut de fâşii purpurii şi mov şi, cum stătea pe stâncă, simţea aerul încărcat cu o ceaţă joasă. Savura fiecare tril al corului matinal şi inspira prelung aerul pur.

— Adio, a spus ea expirând şi închizând ochii, asemenea unui obturator fotografic, pentru a înregistra pe veci imaginea pe filmul minţii ei.

Înapoi în camera ei, Flora s-a îmbrăcat degrabă pentru drum şi, cu mantia pe umeri, a chemat Panteră. În mod normal, pisoiul ieşea adormit de sub pătură, se întindea languros şi îşi exprima iritarea de a fi fost deranjat în irişii de chihlimbar. În ziua aceea nu a apărut şi, după ce l-a căutat bine, în toată camera, Flora a dedus că probabil lăsase uşa întredeschisă şi Panteră coborâse după ea.

Tilly şi doamna Hillbeck erau deja ocupate în bucătărie.

— Mama ta ne-a cerut să-ţi pregătim un picnic. E drum lung până la Londra, a spus Tilly, în timp ce strângea

curelele de piele ale coşului de răchită.

— L-aţi văzut pe Panteră? le-a întrebat ea, uitându-se sub masă. L-am căutat peste tot şi nu-l găsesc. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la el.

— Nu se poate să fi ajuns prea departe, domnişoară Flora, sunt sigură, dar mama dumitale deja aşteaptă la uşă. îl caut eu, nicio grijă, a spus Sarah, care apăruse din cămară.

— La revedere, domnişoară Flora şi succes în oraşul ăla păgân în care te duci! mai bine tu decât eu, a spus doamna Hillbeck, care îşi trăgea nasul. Ţi-am făcut nişte pateuri cu stafide, ştiu că-ţi plac.

— Mulţumesc şi te rog promite-mi că-l vei căuta pe Panteră. Să-mi scrii că e bine-sănătos te rog!

— Sigur că da, draga noastră! Să ai grijă de tine. O să ne lipseşti! a adăugat doamna Hillbeck, cu lacrimi în ochi.

— O să am. La revedere!

Flora s-a mai uitat o dată, cu disperare, prin bucătărie, apoi a plecat la mama ei.

— Flora, trebuie să plecăm acum, altfel pierdem trenul!

Mama ei stătea ca o regină pe hol, cu mâinile băgate într-un manşon de blană ca să nu-i îngheţe. Flora s-a dus spre uşă, urmată de Sarah, care venea cu coşul de picnic.

— la-ţi rămas-bun de la tatăl tău. Ne vedem la trăsură.

Spre mirarea ei, tatăl ei coborâse scările în hol şi se sprijinea în baston şi mai greoi ca de obicei.

— Flora, draga mea!

— Da, *papa7*.

— Eu... ei bine, chestia e că... îmi pare tare rău de felul în care au ieşit lucrurile.

— Nu e vina ta că nu avem bani să întreţinem casa,

papal

— Nu e...

Alistair a coborât privirea în pământ.

— Nu la asta mă refeream, dar mulţumesc oricum. Sunt sigur că-i vei scrie în mod regulat mamei tale şi că astfel voi afla şi eu veşti despre aventurile tale. Îţi doresc succes. La revedere, draga mea!

— Mulţumesc, *papal* la revedere!

Flora s-a întors şi a simţit deodată o tristeţe profundă din cauza cuvintelor de despărţire ale tatălui, care sunaseră ca un adio. Când s-a urcat în trăsură, a mai aruncat o privire asupra casei şi, în timp ce ieşeau pe poartă, se întreba dacă asta era ultima oară când o mai vedea. Sau pe tatăl ei.

După ce s-a făcut comodă în vagonul de clasa întâi al trenului de Londra, Flora a rămas tăcută, cu privirea spre peisajul care curând avea să se transforme, din dealuri şi văi, într-o câmpie nefamiliară, jelind totodată tot ce pierduse. Prin contrast, pe măsură ce trenul se îndepărta şi ducea pasagerii prin tot soiul de alte locuri, starea lui Rose a început să se lumineze.

— Poate ar trebui să-ţi povestesc puţin despre casa Keppel.

— Da, mama.

Flora nu prea asculta ce spunea Rose despre frumoasa proprietate din Piaţa Portman, despre familia de rang înalt şi despre cele două fete, Violet şi Sonia, în vârstă de cincisprezece şi respectiv nouă ani.

— Bineînţeles că Violet e o frumuseţe, iar Sonia... Ei bine, biata de ea, să zicem că are alte calităţi să compenseze pentru simplitatea ei. E dulcică de fel, dar Violet e pacostea. Dar... Rose s-a uitat pe geam şi a zâmbit înainte să continue: „N-ai cum să dai vina pe ea, având în vedere ce viaţă a dus.

— Cum adică, mama?

— O... Rose s-a cutremurat vizibil. Poate doar din cauza faptului că primul copil e mereu răsfăţat.

A fost rândul Florei să se uite în altă parte, dar nu înainte să observe că mama ei se îmbujorase uşor. Amândouă ştiau că acest lucru nu fusese valabil în familia lor.

La ora nouă, Rose a declarat că îi era foame şi Flora a deschis coşul cu mâncare.

— Mâncarea din vagonul-restaurant mi se pare de nemâncat, a adăugat ea, în timp ce Flora îi dădea un şervet şi o farfurie. Amândouă au scos un ţipăt în clipa în care un drac mic şi negru a ţâşnit din coş şi, după ce a evaluat împrejurimile, s-a ascuns sub fusta stăpânei.

— Dumnezeule! Ce caută aici? Flora – a străpuns-o Rose cu privirea – sper că nu tu l-ai ascuns aici?

— Sigur că nu, mama! S-a ascuns singur!

Lacrimi de bucurie au început să-i şiroiască pe obraji, în timp ce l-a scos de sub fustă şi l-a strâns în braţe.

— Chiar nu ştiu ce-o să facem cu el când ajungem la Londra. Sunt sigură că familia Keppel nu îşi doreşte animale în casă, având în vedere ce musafiri au de obicei.

— Mama, înţeleg că Panteră poate fi privit ca un inconvenient, dar, din câte ştiu, majoritatea copiilor iubesc pisicile şi poate că şi Violet şi Sonia îl vor plăcea.

— Nu ştiu, nu e un prim pas de bun augur, a suspinat Rose. Dar deloc.

Pantera dormea dus în coşul de răchită, ca şi cum ar fi înţeles jocul la care trebuia să participe, atunci când fiica şi mama coborau în gara Euston.

— Draga de Alice a spus că va trimite maşina şi şoferul să ne întâmpine. Aha, uite-l pe Fred!

Flora a început să iuţească pasul în urma mamei, prin mulţime, îndreptându-se spre un bărbat scund, cu

mustaţă îngrijită şi cu o haină elegantă şi verde, cu nasturi strălucitori de alamă. Omul şi-a scos şapca şi a făcut o plecăciune. Mirosul şi zgomotul maşinilor şi mulţimii o ameţeau şi o copleşeau pe Flora. Chiar şi Panteră a scos un mieunat temător din fundul coşului.

— Bună seara, doamnă, domnişoară şi bun venit la Londra! le-a urat Fred, care a chemat hamalul să-i ajute cu bagajele. Aţi călătorit bine, desigur? a întrebat el politicos, în timp ce Flora şi mama ei ieşeau din gară în spatele lui, urmate de hamalul care aducea căruţul cu valize. Le aştepta un cupeu electric, al cărui lemn sclipea în soarele după-amiezii. S-au urcat şi s-au aşezat pe tapiţeria din piele moale, iar Fred a pornit motorul cu un murmur subtil, după care au pornit pe străzile largi ale Londrei.

Flora se uita la bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi modern care se plimbau pe strada Marylebone şi la clădirile impunătoare care păreau să ajungă la nori. Din coş se auzea un mieunat constant, nefericit, dar Flora nu îndrăznea să-l deschidă ca să-l liniştească pe Panteră atâta timp cât era lângă mama ei.

Cupeul a dat roată unui parc magnific, înconjurat de case înalte din cărămidă şi a oprit în faţa uneia dintre ele. Imediat, uşa s-a deschis şi a apărut un paj, care le-a ajutat să coboare. Au intrat în casă şi pajul s-a oferit să ia coşul de la Flora.

— Nu, mulţumesc, domnule, am... daruri pentru gazde, a minţit ea repede.

Le-au fost luate mantiile şi pălăriile şi au fost conduse degrabă la etaj, pe o scară îngustă şi într-un salon care părea, la prima impresie, mai degrabă o seră decât cameră, plină ochi cu orhidee, liliac şi trandafiri de Malmaison gigantici, în vaze din sticlă şlefuită.

Pe canapea, printre pernele dantelate, stătea poate cea mai frumoasă şi cu siguranţă cel mai frumos

îmbrăcată femeie pe care o văzuse Flora vreodată. Părul ei cafeniu sclipea într-o cascadă sofisticată de bucle, şiragurile de perle de la gât îi accentuau pielea de alabastru şi decolteul adânc dezvăluia un piept impresionant. Avea cei mai luminoşi ochi albaştri şi Flora a rămas trăsnită când femeia s-a ridicat şi a traversat camera luxoasă către ele.

— Draga mea Rose! a spus ea, în timp ce o îmbrăţişa pe mama Florei. A fost obositoare călătoria? Sper că nu.

— Nu, Alice, a fost foarte comod, dar şi eu, şi Flora ne bucurăm că am ajuns.

— Desigur.

Privirea pătrunzătoare a lui Alice Keppel a picat apoi pe Flora.

— Deci ea este faimoasa Flora. Bun venit în casa mea, draga mea! Sper să fii fericită aici. Copiii abia aşteaptă să te cunoască. Nannie mi-a spus că mica Sonia a petrecut toată ziua făcând desene pentru tine. Spre supărarea lor, acum sunt îmbăiate şi vor fi băgate în pat, aşa că le-am promis că ţi le voi prezenta mâine la prima oră.

Din coşul de răchită s-a auzit un scâncet jalnic şi de sub capac a apărut o lăbuţă neagră.

— Ce, Doamne iartă-mă, ai acolo? a întrebat doamna Keppel, în timp ce toţi ochii s-au întors spre coş.

— Un... pisoi, a răspuns Flora, aruncând o privire spre figura îngrozită a mamei sale. Vă rog, doamnă Keppel, nu am vrut să-l aduc, însă el s-a pitit în coş.

— Chiar aşa? Ce animal inteligent trebuie să fie! A izbucnit în râs. Ia să vedem pasagerul clandestin. Sunt sigură că fetele vor fi foarte încântate.

Flora s-a aplecat să desfacă curelele de piele ale coşului, în vreme ce Rose murmura scuze, jenată. Doamna Keppel le-a ignorat şi s-a aplecat şi ea, iar când s-a arătat

Panteră, l-a luat într-o mână fermă şi exersată.

— Ce frumuseţe eşti, tinere şi mai eşti şi neastâmpărat, nu mă îndoiesc! Am avut o asemenea pisică pe când locuiam în Duntreath. Sunt sigură că îi va face foarte fericiţi pe copii.

Pantera începuse să se agite, astfel că doamna Keppel i l-a dat înapoi stăpânei lui, care mai avea puţin şi se arunca în genunchi să-i sărute picioarele.

— Bun, cina este la opt şi am invitat câţiva prieteni de-ai tăi, dragă Rose! Am s-o rog pe menajera noastră, domnişoara Draper, să vă arate camerele voastre, ca să vă puteţi schimba. Flora, am ales pentru tine camera de lângă cea a mamei tale şi sper să-ţi placă. Doamna Keppel a strâns sănătos mâinile Florei. Bun venit!

În timp ce erau conduse la etajul următor, Flora se întreba dacă primirea generoasă a doamnei Keppel era sinceră sau doar de faţadă. Căci dacă era reală, niciodată nu fusese mai călduros întâmpinată de un străin. Rose se pregătea să intre în camera ei, când Florei i-a venit o idee şi a tras-o deoparte pe mama ei.

— *Mama*, nu am ce purta la cină, a şoptit ea, în timp ce menajera şi slujnica de la etaj aşteptau în spatele lor.

— Aici ai dreptate, a spus Rose. iartă-mă, Flora, ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar habar n-am avut că doamna Keppel avea de gând să te prezinte în societate. Îi voi spune că eşti extenuată în urma călătoriei şi voi cere unui servitor să îţi aducă o tavă cu mâncare. Mâine când mă întorc acasă, am să-ţi las rochia de seară pe care am adus-o cu mine. Va trebui modificată, dar sunt sigură că există o croitoreasă aici. Doamna Keppel are o garderobă vastă, după cum îţi pot imagina.

— Mulţumesc, *Mamal*

Menajera a condus-o pe Flora mai departe, pe coridorul lung şi a deschis uşa unei camere mari şi înalte,

mobilată abundent, cu o vază plină cu flori proaspete pe servantă şi cu prosoape moi aşezate lângă chiuvetă.

— Dacă vă mai trebuie ceva, domnişoară, sunaţi clopoţelul şi vine Peggie, a spus menajera, arătând spre fata în casă care se afla în spatele ei şi care a făcut o plecăciune. Tot ea va duce pisica jos, în subsol, ca să-şi facă nevoile.

— Mulţumesc, a spus Flora, pregătită să adauge că s-ar fi ocupat ea de pisică, însă cele două servitoare plecaseră deja.

S-a dus la fereastră şi a observat că se întunecase şi că scuarul din faţa casei era luminat de lămpile cu gaz. Trăsurile opreau în faţa caselor, pasagerii coborau îmbrăcaţi elegant, cu jobenuri sau pălării cu boruri largi şi cu pană.

S-a întors spre cameră şi a văzut că Panteră îşi făcuse deja culcuş, iar acum se spăla în mijlocul unui pat mare din alamă. S-a urcat lângă el şi s-a întins, cu ochii în tavanul imaculat, fără nicio crăpătură ori petic de igrasie.

— Doamne, probabil că sunt bogaţi dacă până şi personalul locuieşte în astfel de camere, a murmurat Flora.

I s-au închis ochii fără voia ei şi a aţipit. Mai târziu, a tresărit când a auzit o bătaie în uşă şi s-a ridicat, dezorientată şi străduindu-se să îşi dea seama unde se afla.

— Bună, draga mea. Te-am trezit?

Rose intrase în cameră, îmbrăcată cu o rochie verde ca smaraldul, cu diadema familiei, care de obicei şedea în cutia ei de la Esthwaite Hall, fiindcă nu prea avea ocazia să o poarte. În seara asta, Rose părea să strălucească la fel de puternic precum diamantele de pe capul ei.

— Probabil m-a obosit călătoria, *Mama!* Sper că nu se supără doamna Keppel că nu cobor la cină.

— Înţelege foarte bine. Ţi-am adus ceva. M-am

gândit că ţie ţi se potrivesc.

Rose i-a oferit o cutie de bijuterii fiicei ei. Flora a icnit când a deschis cutia şi a văzut setul cu colierul şi cerceii de perle al mamei sale cuibărit în catifea. Rose a luat colierul şi l-a prins la gâtul Florei şi au admirat împreună reflexia din oglindă.

— Mama mi l-a oferit când mi-am făcut debutul în Londra, i-a explicat Rose cu un ton scăzut. L-am păstrat multă vreme, dar e timpul să îţi aparţină.

A pus mâna uşor pe umărul fiicei ei.

— Mulţumesc, mama!

Flora era cu adevărat emoţionată.

— Sper să te simţi în apele tale aici. Doamna Keppel pare să te placă deja.

— Sunt sigură că mă voi acomoda. Doamna Keppel pare foarte amabilă.

— Da. Eu trebuie să cobor la cină acum. Doamna Keppel vrea să-ţi transmit că vă veţi întâlni mâine-dimineaţă la ora opt, în camera de zi a copiilor, care este la etajul superior, când te va prezenta şi lor, şi personalului. Noi ne vom lua la revedere mai târziu. Mâine voi pleca cu trenul în Scoţia, pentru a pregăti noua casă înainte de sosirea tatălui tău. Rose a sărutat-o pe Flora pe creştetul capului. Peggie îţi va aduce cina curând. Somn uşor, Flora!

— Mulţumesc, mama! Noapte bună!

Capitolul 15

Flora s-a trezit a doua zi într-o atmosferă nefamiliară de sunete. La ora şapte, a bătut cineva la uşă şi Peggy a intrat cu micul dejun, după care a aprins focul în şemineu.

În timp ce îşi sorbea ceaiul, Flora se minuna de

splendoarea casei în care până şi servitorii aveau servitorii lor. După ce a ieşit Peggy cu Panteră sub braţ, şi-a pus cea mai bună rochie din colecţia sărăcăcioasă pe care o avea: cea albastră, de in pe tivul căreia Sarah îi cususe ciulini. În timp ce îşi strângea părul răvăşit, uşa s-a deschis şi, încă o dată, Peggie a intrat cu Panteră în braţe.

— Eşti gata, domnişoară? Eşti aşteptată în camera copiilor.

Flora a înhăţat pisoiul şi a urmat-o pe Peggie în susul scărilor. După ce a intrat, a observat pereţii de un alb strălucitor şi ferestrele mari care dădeau spre parcul din faţă. Doamna Keppel stătea lângă şemineu, cu fiicele alături. Sonia, cea mică, purta o rochie largă, scrobită şi pantofi negri cu cataramă. Sora ei mai mare, Violet, despre care mama ei îi spusese că avea cincisprezece ani, purta o fustă şi încă ceva care semăna cu o cămaşă bărbătească cu guler, cu tot cu cravată.

— Dragile mele, haideţi s-o salutăm pe domnişoara MacNichol!

— Încântată, domnişoară MacNichol! au răspuns copiii politicos, în cor.

— Bună ziua.

Flora le-a zâmbit şi a observat că Violet, în ciuda ţinutei bizare, semăna leit cu mama ei: bucle feminine şi ochi albaştri. Sonia era brunetă, mai slăbuţă şi avea un ten similar cu al Florei. Contrastul dintre surori îi amintea de ea şi de Aurelia.

— Cum îl cheamă pe pisoi? a întrebat Violet şi a arătat spre Panteră, care stătea în pliul braţului Florei. Pot să-l ţin în braţe? Pare să aibă gheare ascuţite şi poate mă zgârie.

— El e Panteră şi te asigur că e foarte cuminte, dar nu-i place deloc să fie necăjit, a adăugat Flora, cu gândul că Violet avea un temperament capricios.

— Pot să-l mângâi?

Sonia s-a apropiat de pisică şi a întins mâna cu grijă.

— Sigur că da, a răspuns Flora şi i-a dat pisoiul în braţe.

Acesta s-a acomodat imediat în braţele fetiţei, şi-a frecat capul de degetele ei şi a mijit ochii mulţumit.

— Domnişoară MacNichol, dă-mi voie să ţi le prezint pe Nannie şi pe *mademoiselle* Claissac! a spus doamna Keppel, atunci când cele două femei au intrat în cameră.

Una dintre ele era o femeie masivă, care purta o rochie cenuşie şi un şorţ fără urmă de cută, iar cealaltă era micuţă, durdulie şi blondă şi se uita la Flora de parcă mirosea urât.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Flora.

Nu ştia de ce, dar a simţit că era cazul să facă o uşoară plecăciune în faţa lui Nannie, cu senzaţia că ea era forţa ce stăpânea în zona dedicată copiilor.

— Aşijderea, domnişoară MacNichol, a răspuns ea, cu un ton mai blând decât se aşteptase Flora şi cu un vag accent scoţian.

— *Enchantée*, a răspuns *mademoiselle* Claissac! Poţi să-mi spui „Moi selle”, a adăugat ea cu înfumurare.

— Moiselle este profesoara Soniei, a explicat doamna Keppel, iar Violet merge la şcoala domnişoarei Wolff, în strada South Audley.

— Şi nu pot întârzia, mama, a spus Violet, cu ochii la ceasul de pe perete. Vita mă aşteaptă deja afară.

1 în limba franceză în original, „încântată”.

— Sigur, draga mea! Vă las pe voi trei să stabiliţi orarul, în aşa fel încât fetele să petreacă o oră pe zi cu domnişoara MacNichol.

— Da, doamnă, a răspuns Nannie, făcând o plecăciune respectuoasă, însă stângace.

Violet a strănutat deodată şi mama ei s-a întors spre

ea încruntată.

— Sper că nu răceşti, dragă Violet!

— Nu, cu siguranţă de la *aia* e!

Violet a arătat spre pisica din braţele Soniei. Flora şi-a ţinut respiraţia, neştiind dacă Panteră urma să fie alungată din camera copiilor, însă doamna Keppel a ridicat din umeri.

— Nu cred în aşa-numitele „alergii" şi cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, după părerea mea, este să te acomodezi cu blana de animal, draga mea!

Flora o plăcea din ce în ce mai mult pe doamna Keppel.

Violet a plecat la şcoală şi Panteră a fost luată cu forţa de la Sonia, care a urmat-o pe Moiselle la lecţiile de dimineaţă. Flora a rămas singură cu Nannie şi împreună au încercat să găsească o oră potrivită în care Flora să le predea copiilor, lucru care deja părea imposibil între toate lecţiile de dans, de gimnastică şi vizitele culturale la muzee şi galerii, unde le ducea Moiselle, ca să nu mai vorbim de numeroasele angajamente sociale din timpul amiezii.

— Poate la ora şase?

Disperată, Flora a arătat spre un spaţiu gol în orar.

— Poate doar uneori, domnişoară MacNichol, dar adesea, la ora aceea trebuie să fie jos, la ceai, cu musafirii mamei lor.

— Păi, de undeva trebuie să începem, că altfel nu apuc să le văd deloc!

— O să vorbesc cu Moiselle să văd dacă o poate lăsa pe Sonia câteva ore pe săptămână dimineaţa, a încercat Nannie s-o liniştească. Şi, desigur, eşti bine-venită în camera copiilor unde mâncăm de prânz şi la cină, dar trebuie să-ţi spun că în foarte scurt timp vei lua cina la parter. Gata, a mai spus ea ridicându-se, trebuie să mă

pun pe treabă.

Fiindcă nu primise instrucţiuni şi nu ştia ce avea de făcut, Flora s-a întors în camera ei. S-a aşezat pe pat, întrebându-se de ce naiba o invitase doamna Keppel să se alăture personalului unei gospodării în care, evident, nu era nevoie de ea.

Peggie a bătut la uşă şi a intrat.

— Domnişoară MacNichol, mama dumitale te aşteaptă în salonul doamnei Keppel!

— Mulţumesc, Peggie!

Flora a coborât şi a găsit-o pe mama ei pregătită de plecare, cu mantia pe umeri.

— Bună, Flora, cum ţi se par copiii?

— Par foarte drăguţe amândouă, deşi nu am petrecut decât câteva minute împreună.

— Bun, bun, a încuviinţat ea din cap. Sunt sigură că vei fi fericită aici, Flora! Doamna Keppel e foarte bună şi înţelegătoare şi prin ea vei cunoaşte înalta societate. Sper să nu mă dezamăgeşti.

— Voi face tot posibilul, mama!

— Ai noua noastră adresă?

— O am, da, şi voi scrie des.

— Atunci mă voi baza pe tine să mă ţii la curent cu zvonurile din Londra. Recunosc că te invidiez. Mi-aş dori să fiu eu cea care stă aici. La revedere, dragă Flora şi mă rog să fi luat o decizie potrivită. Pentru noi toţi.

Rose şi-a sărutat fiica pe obraji şi apoi a ieşit valvârtej din cameră. Florei i-au dat lacrimile. S-a dus la fereastră şi s-a uitat la mama ei care se urca în trăsură. Cu toate că ea fusese cea trimisă de-acasă, tot avea senzaţia că mama ei era cea alungată, de fapt.

— Te simţi bine, draga mea?

Doamna Keppel intrase în cameră.

— Da, mulţumesc.

Flora şi-a şters repede lacrimile.

— Nu poate fi uşor să laşi în urmă lacurile şi familia, dar te rog să consideri locul acesta noua ta casă şi pe noi familia surogat. Croitoreasa mea te va căuta mâine-dimineaţă la ora zece. Trebuie să îţi pregătim garderoba înainte să te putem scoate în lume şi podoaba ta capilară are nevoie de o tunsoare, a mai comentat doamna Keppel dându-i roată, ca un vultur în jurul prăzii.

— Serios, doamnă Keppel, mă descurc cu ce am şi părul l-am tuns acum câteva săptămâni.

— Draga mea fată, oi fi tu mulţumită, dar eu nu!

— Credeam că voi primi o uniformă.

— Uniformă! Dumnezeule, crezi că eşti servitoare? Doamna Keppel a izbucnit într-un râs muzical. Draga mea Flora, devine din ce în ce mai absurd! Cred că o să te poreclesc Cenuşăreasa, a adăugat ea şi a condus-o pe Flora la un şezlong, unde s-a aşezat lângă ea. Stai liniştită, nu eşti servitoare în casa asta, ci o tânără prietenă a familiei, care locuieşte aici ca oaspete. Abia aştept să-i spun lui Bertie! Se va amuza foarte tare. Deocamdată, totuşi, până îţi e gata garderoba, trebuie să te ţin sus cu copiii, lucru care îţi va da cel puţin şansa să te obişnuieşti cu ei. Sonia e o dulceaţă şi Violet... mă rog, a suspinat doamna Keppel. Cred că trebuie să primească îndrumare de la o fată mai în vârstă ca ea. E la o vârstă vulnerabilă şi influenţabilă.

— Voi face tot posibilul să le ajut pe amândouă, doamnă Keppel!

— Mulţumesc, draga mea! Acum trebuie să mă schimb. Am oaspeţi la cină.

Flora a părăsit salonul doamnei Keppel, întrebându-se care era motivul pentru care voia această femeie să piardă timp şi bani pentru ea. Venise cu gândul că era o simplă guvernantă şi acum nici măcar nu ştia clar care-i

era locul în casa asta.

Totuşi, din puţinul pe care-l văzuse, îşi dăduse seama că nu era orice fel de casă, iar Alice Keppel nu era orice fel de femeie.

Flora a profitat de oferta lui Nannie şi a luat masa cu Moiselle şi Sonia în camera de zi a copiilor. Sonia a pălăvrăgit întruna, bucuroasă de companie nouă.

— Moiselle spune că o să mă înveţi să pictez! Şi despre flori.

— Da, mi-ar plăcea, dacă găsim timp.

— Te rog să găsim timp, s-a rugat Sonia pe înfundate, în timp ce Moiselle s-a ridicat să ia budinca de pe masa rulantă. O urăsc pe Moiselle şi urăsc lecţiile.

— Voi face tot posibilul, i-a şoptit Flora.

— Ai o soră, domnişoară MacNichol?

— Da.

— Îţi place de ea?

— Foarte mult. De fapt, o iubesc.

— Până şi Nannie zice că Violet face pe donşoara. Şi nici cu mine nu e amabilă.

— Aşa sunt unele surori, dar tot te iubesc în sinea lor.

Sonia se pregătea să comenteze, dar când s-a apropiat Moiselle, s-a răzgândit.

— O să încerc s-o iubesc mai mult pe sora mea, a spus ea grav.

După masa de prânz, Sonia a fost luată de Nannie să se spele, înainte să fie dusă la lecţia de dans, aşa că Flora s-a retras în camera ei să citească. Apoi, fiindcă a simţit nevoia să ia aer curat, a coborât cu Panteră ca să caute o ieşire.

La parter, tocmai când deschisese o uşă din spate şi scările indicau un soi de curte, domnul Rolfe, majordomul, a apucat-o de braţ.

Flora i-a explicat misiunea ei, numai că domnul Rolfe

părea destul de agitat şi se uita disperat la ceasornicul de pe masă.

— O voi chema pe Peggie să ia pisica şi să v-o aducă înapoi imediat ce a terminat treaba afară.

— Mă gândeam să iau şi eu o gură de aer.

— Nu se poate acum. Doamna Keppel aşteaptă un oaspete la ceai, care trebuie să sosească în orice clipă.

Domnul Rolfe a strigat după Peggie, care a apărut câteva secunde mai târziu şi a luat pisoiul din braţele Florei.

— Nicio grijă, domnişoară, am eu grijă de ea. Şi eu iubesc pisicile.

Servitoarea a şi dispărut şi domnul Rolfe a condus-o pe Flora la scara principală, uitându-se constant la uşa din faţă. În timp ce urca, Flora a auzit caleaşca oprind în faţa casei.

— A venit, Johnson! Deschide uşa, te rog! i-a cerut domnul Rolfe pajului, care s-a supus pe loc.

Voia să mai stea puţin şi să vadă cine era acest oaspete special, dar se temea să nu încalce ordinele majordomului, aşa încât a dat fuga sus, trecând pe lângă salonul doamnei Keppel, de unde emana un puternic miros de parfum de flori. În sanctuarul de la etaj, s-a uitat pe furiş peste balustradă şi a auzit o voce masculină şi nişte paşi grei care urcau treptele. Persoana respectivă, oricine ar fi fost, avea o tuse guturală şi un damf puternic de fum de trabuc învăluia toată scara. S-a aplecat mai mult ca să-l vadă mai bine, când deodată a simţit o mâna pe umăr şi s-a retras.

— Domnişoară MacNichol, e bine să nu spionăm pe nimeni în casa asta, a spus Nannie, cu o privire amuzată.

La etajul inferior s-a închis o uşă şi paşii au amuţit în spatele ei.

— Doamna Keppel nu trebuie niciodată deranjată

când are oaspeţi după-amiaza. Înţelegi?

— Da, Nannie!

Roşie la faţă de ruşine, Flora s-a retras încă o dată în camera ei.

Capitolul 16

Două săptămâni mai târziu, cu ajutorul lui Barny, slujnica personală a doamnei Keppel, Flora a tras aer adânc în piept ca să i se poată strânge corsetul şi tot ce simţea era că îi vor plesni coastele la presiune.

— Aşa, gata.

— Dar nu pot respira...

— Nu, nicio femeie nu poate, dar uite, a spus Barny, arătând spre oglindă. Acum ai talie. O să te obişnuieşti cu asta, domnişoară MacNichol, toate doamnele trec prin asta. După o vreme se mai lasă, acum e nou.

— Dar nu mă pot mişca... a murmurat Flora, în timp ce Barny aduna un mănunchi de mătase albastră şi îi făcea semn să se aşeze în mijlocul ei.

— Doamna Keppel are dreptate, culoarea asta se potriveşte cu tenul tău. Vezi că are dreptate în toate privinţele! a mai spus Barny în timp ce prindea nasturii micuţi de perlă la spatele rochiei.

— Da, a confirmat Flora din toată inima.

Dacă ea era Cenuşăreasa, atunci cu siguranţă doamna Keppel era zâna ei bună din Piaţa Portman numărul 30. De la fata care spăla vasele, până la cei mai stilaţi oaspeţi care veneau aproape seară de seară la cină, toată lumea o adora. Părea să poarte o aură magică a calmului. Niciodată nu era nevoită să ridice tonul ca să obţină ceea ce dorea. Un singur cuvânt era îndeajuns.

— E ca o regină, îi spusese Flora lui Nannie, într-o zi,

săptămâna trecută, după ce se întorsese visătoare de la primele cumpărături făcute împreună cu doamna Keppel şi cu fetele. Fuseseră la magazinul de jucării Morrell, unde personalul le pusese totul la dispoziţie.

Nannie, atât de cumpătată de fel, izbucnise în râs în clipa în care observase privirea Florei.

— Da, da, asta e cert, domnişoară MacNichol, cine s-ar îndoi de asta?

Flora începuse să se obişnuiască cu mersul casei şi cu personajele care dominau peisajul ei. Asemenea doamnei Keppel, personalul care lucra pentru ea era întru totul fermecător şi păreau cu toţii să se simtă onoraţi că se aflau acolo. Domnul Rolfe şi doamna Stacey, bucătăreasa, erau şefi peste toţi, iar domnişoara Draper, menajera, şi cu Barny aveau poziţia privilegiată de a o pregăti pe doamna Keppel şi salonul ei pentru a primi oaspeţi, ceea ce presupunea ore întregi în care aranjau florile, făceau ordine, o îmbrăcau şi o primeneau.

Oricât de puţin îl văzuse Flora pe soţul doamnei Keppel – pe domnul George, cum îl numea personalul –, îl plăcuse. Era un uriaş blând, cu figură bună şi voce suavă. În fiecare seară Sonia dispărea în sufrageria tatălui, unde se ghemuia pe genunchiul lui, iar el îi citea istorisiri cu aventuri, pe care fetiţa i le povestea apoi Florei.

În ultimele două săptămâni, îşi petrecuse cea mai mare parte din timp în camera copiilor, unde le ajuta pe Nannie şi Moiselle cu orice aveau nevoie. Seara, ea şi copiii se adunau în jurul focului în camera de zi şi mâncau turte, iar Flora le spunea poveşti din copilăria ei în Esthwaite. Violet se prefăcea indiferentă şi stătea cu capul îngropat în agenda în care scria mai puţin şi mai mult rodea capătul creionului, însă Flora ştia că era atentă.

— Mergeai singură cu cabrioleta? s-a dat ea de gol, după ce le povestise Flora despre Myla.

— Da.

— Fără vizitiu? Sau servitoare sau doică?

— Da.

— Of, ce-mi doresc genul ăsta de libertate! a răsuflat Violet, înainte să se întoarcă brusc la agenda ei.

Acum că revenise în prezent, Flora se gândea că, cel puţin în momentul acela se afla în posesia unei garderobe generoase, suficiente pentru a îmbrăca şi Curtea regală şi spera ca doamna Keppel să fie de acord ca ea să poată ieşi la plimbare în parcul de peste drum şi poate chiar mai departe. După atâta vreme petrecută în casă, Panteră nu mai era singurul care se simţea într-o cuşcă.

— Pot să vă aranjez părul, domnişoară MacNichol?

— Mulţumesc.

Flora s-a aşezat în faţa mesei de toaletă şi Barny i-a periat părul lung şi gros, cu o perie de argint.

În ciuda faptului că în momentul acela nu mai avea cine ştie ce întrebări legate de orice se petrecea în casă, rămânea totuşi încă un singur mister de elucidat şi anume identitatea oaspetelui doamnei Keppel. Flora ştia de fiecare dată când urma să apară acesta, căci întreaga casă părea să fie cuprinsă de o tensiune palpabilă. Primul semn care anunţa sosirea lui era sunetul pe care îl făceau Mable şi Katie care lustruiau părţile de alamă ale treptelor, exact la şapte dimineaţa, când se trezea Flora. Începeau de la ultimul etaj şi nu se opreau până la parter. La prânz venea florăreasa, care umplea salonul cu trandafiri aromaţi, iar după prânz, Barny dispărea în budoarul doamnei Keppel pentru a o pregăti.

Cum sosea oaspetele, toată lumea se făcea nevăzută şi se aşternea pretutindeni liniştea atunci când bărbatul cu tuşea profundă intra şi urca treptele, aducând cu el mirosul de trabuc. În unele seri, la fix ora şase, Violet şi Sonia, îmbrăcate în cele mai frumoase rochii, coborau să

ia ceaiul în salonul doamnei Keppel.

Oaspetele pleca de-acolo cu o caleaşcă enormă, pe care Flora o observase pe furiş de la fereastra camerei ei şi atunci toată casa părea să răsufle uşurată, iar lucrurile reveneau la normal. Flora tânjea să afle de la oricare dintre fete cine era omul pe care-l întâlneau în spatele uşii bine închise a salonului, dar era mult prea nepoliticos să iscodească.

— Aşa, domnişoară Flora, îţi place?

Barny a făcut un pas în spate pentru a-şi admira opera. Flora s-a uitat la coafura pieptănată în sus de Barny, dar se îndoia că pieptenii îi vor ţine părul în loc mai mult de câteva minute. Fără să vrea, s-a mirat să constate efectul pe care îl aveau hainele elegante şi părul pieptănat.

— Arăt... altfel.

— Aş zice că eşti frumoasă, domnişoară! a spus Barny cu un zâmbet. Cred că eşti gata să cobori. Doamna Keppel vrea să te vadă în salonul ei.

Flora s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, chinuită de greutatea rochiei şi de corsetul care o strangula.

— Mulţumesc, Barny! a îngăimat ea, ieşind din cameră, tocmai când Sonia era adusă de Nannie.

— Loi!

Asta era noua expresie preferată a Soniei, preluată de la Mabel, fata care se ocupa de salon, atunci când a văzut un păianjen mare şi negru ieşind din găleata cu cărbune.

— Ce frumoasă eşti, Flora! De fapt, era să nu te recunosc!

— Mulţumesc! a chicotit ea şi a făcut o uşoară plecăciune în faţa fetiţei.

— Unde te duci?

— Mama voastră ţine o reuniune mondenă şi m-a

invitat şi pe mine.

— Ah, asta înseamnă o mulţime de doamne care stau în picioare, beau ceai şi mănâncă prăjituri, nu, Nannie?

— Da, draga mea!

— Va fi cumplit de plictisitor, Flora! Nu vrei să vii în parc şi să ascultăm flaşnetarul şi să mângâiem maimuţa şi să mâncăm îngheţată în schimb?

— Mi-ar plăcea foarte tare, i-a şoptit Flora Soniei la ureche, înainte să pornească spre salonul doamnei Keppel.

Expresia acesteia a fost una de perfectă mulţumire în clipa în care a dat ochii cu Flora.

— Draga mea, eşti o tânără rafinată! Hai, deci, să salutăm oaspeţii pe care i-am invitat să te cunoască!

Doamna Keppel i-a oferit braţul şi au coborât împreună scările.

— Şi am o surpriză pentru tine. Vine şi sora ta.

— Aurelia? Ce minunat! Nici nu ştiam că s-a întors la Londra.

— Nu, cred că a cam obosit să aştepte în Kent ceva ce nu părea să se mai întâmple. Doamna Keppel a coborât tonul în clipa în care au intrat în sufragerie. Deşi a insistat să o aducă şi pe prietena aia a ei plictisitoare, domnişoara Elizabeth Vaughan. Am auzit că, dintre toţi, a ales să se logodească cu un plantator de ceai şi că imediat după căsătorie vor pleca în Ceylon. Ţie nu ţi se pare plictisitoare, Flora?

Nu o cunosc suficient cât să-i judec caracterul, dar mi s-a părut întotdeauna destul de agreabilă.

— Eşti foarte discretă. Asta îţi va prinde bine în Londra, a comentat doamna Keppel aprobator, în timp ce pendulul bătea ora trei şi sosea o trăsură.

— Bun, hai să-i arătăm surorii tale şi Londrei cum ai înflorit!

— Flora! Tu eşti? s-a minunat Aurelia când a intrat în sufragerie şi a îmbrăţişat-o. Arăţi... superb! Şi rochia... A observat numaidecât dantela scumpă de pe guler şi manşete şi broderia complexă a fustei. Este deosebită! S-a apropiat şi i-a şoptit la ureche: Aparent ai un sponsor acum, draga mea! Şi încă pe doamna Keppel, care nu e oricine, ci cea mai influentă femeie din Londra.

După ce a salutat-o pe entuziasta Elizabeth, care şi-a etalat cu trufie inelul de logodnă ornat cu un safir substanţial, Flora s-a îndepărtat cu Aurelia ca să poată vorbi între patru ochi.

— Într-adevăr, doamna Keppel a fost foarte bună cu mine, a spus ea şi a arătat spre şezlong. Luăm loc? Vreau să-mi povesteşti tot ce-ai făcut astă-vară.

— Atunci ar trebui să rămân şi la cină, şi la micul dejun de mâine, a suspinat Aurelia, nu prea fericită.

Între timp, au sosit alte doamne şi cele două surori o urmăreau pe doamna Keppel care le saluta cu căldură şi interes.

— De ne-ar vedea mama acum, fetele ei şi crema societăţii londoneze, cred că ar fi foarte mândră.

— Mă rog, în afară de excursia la cumpărături, asta e prima mea „ieşire” Doamna Keppel n-a prea vrut să ies până nu aveam hainele gata.

— Nu mă mir, în fond conduce cel mai elegant salon din Londra.

— Trebuie să recunosc că nu prea înţeleg ce se întâmplă. Credeam că vin aici ca guvernantă pentru fetele ei, dar doamna Keppel pare să aibă alte idei.

— Dacă a ales să te sprijine în lansarea ta în societate, mai bine de-atât nu se putea. Cu toate că trebuie să ştii că există şi disidenţi şi nu toate uşile îi sunt deschise, sunt sigură că ai aflat deja...

— Flora, draga mea!

Apăruse mătuşa Charlotte în faţa lor şi Flora s-a ridicat ca să facă o uşoară plecăciune în faţa ei, numai că a eşuat mulţumită corsetului.

— Mătuşă Charlotte, ce mai faci?

— M-a extenuat Sezonul, bineînţeles! Dar tu, draga mea nepoată, arăţi divin! Londra îţi prieşte, desigur.

— Abia încep să învăţ cum merg lucrurile aici, mătuşă!

— E un adevărat miracol că doamna Keppel a decis să te ţină la ea. Dar apoi e şi evident de ce. Trebuie să vii neapărat în vizită la Grosvenor. Draga de Aurelia a fost o încântare ca musafir. O să regret când va pleca de la noi ca să se întoarcă acasă la mama şi la tata. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc şi să vorbesc cu Lady Atington despre orfanii cărora le oferim caritate.

— Te întorci în Scoţia?

Flora s-a întors spre sora ei, a cărei privire s-a întunecat deodată.

— Da.

— Dar cu siguranţă sunt zeci de tineri disperaţi să te ia de soţie!

— Au fost, da, dar mi-e teamă că i-am refuzat pe toţi şi de-atunci şi-au îndreptat atenţia în alte părţi. Contele de Berkshire s-a logodit cu o prietenă de-a mea. S-a anunţat în *Times* săptămâna asta.

— Şi nu ţi-a cucerit nimeni inima?

— O, ba da, tocmai asta e problema. Şi încă mai e, de fapt.

— Cum adică?

Cu inima strânsă, Flora şi-a dat seama că ştia răspunsul.

— Ei bine, atunci când am primit invitaţia să mă duc la familia Vaughan în High Weald, m-am gândit că... că Archie mă va cere de soţie. Fusese la vânătoare cu *papa* în

iulie şi ştiam că discutaseră unele lucruri. Aşa că am refuzat celelalte propuneri pe care le primisem, bănuind că fusesem invitată la Kent tocmai ca să mă ceară Archie în căsătorie. Dar chiar dacă am locuit o lună sub acelaşi acoperiş, parcă a făcut tot posibilul să mă evite. De fapt, nici nu l-am prea văzut altfel decât la masă. Şi...

Aurelia şi-a muşcat buza de i-au dat lacrimile.

— Flora, îl iubesc tare mult!

Flora a ascultat-o, în vreme ce se simţea o trădătoare pentru sentimentul spontan de uşurare şi, în egală măsură, îngrozitor de vinovată pentru că jucase un rol în nefericirea surorii ei.

— Poate că aşteaptă momentul potrivit.

— Dragă Flora, e drăguţ din partea ta că încerci să mă linişteşti, dar a avut o sumedenie de ocazii dacă voia să facă asta. Mama lui l-a încurajat în permanenţă să mă scoată la plimbare prin grădină, care este într-adevăr cea mai frumoasă din câte am văzut. Şi el nu vorbea decât despre planurile lui de a aduce tot soiul de plante exotice de care nici măcar nu auzisem! apoi se întorcea în casă sau dispărea în sera lui preţioasă, aşa că... până la urmă am decis că trebuie să mă întorc la Londra, a adăugat, după ce şi-a mai muşcat buza o dată.

— Poate îşi va da seama că îi lipseşti şi va veni după tine, a încercat Flora s-o liniştească, fără convingere.

Scrisoarea lui Archie către ea începea să aibă, în sfârşit, sens.

— Nu. Nu mai pot profita de generozitatea mătuşii Charlotte, aşa că trebuie să mă întorc acasă.

— Of, Aurelia, ce rău îmi pare! Poate că Archie nu e genul care să se însoare.

— Nu mai contează. Unul dintre motivele pentru care *papa* a decis să vândă Esthwaite Hall a fost ca să-mi ofere mie o zestre ca lumea, care să-i ajute pe familia Vaughan

să conserve High Weald, care avea să devină casa mea. Ştii că mama şi Lady Vaughan au fost prietene bune din copilărie.

Aurelia a coborât tonul şi mai mult când a văzut-o pe Elizabeth la câţiva metri.

— Puneau asta la cale între ele şi asta a discutat *papa* cu Archie în Scoţia.

— Înţeleg.

Chiar pricepea dintr-odată totul.

— Nu am de ales decât să îmi fac bagajele şi să mă duc în Scoţia. Ce ironie, nu?

Aurelia i-a zâmbit surorii sale, asemenea unui suflet bântuit.

— Eu mă întorc cu un eşec, iar tu, aici, la Londra, te afli sub patronajul doamnei Keppel. Nu că îţi port pică, desigur, draga mea.

— Aurelia, crede-mă, mi s-a frânt inima când mi-a spus mama că trebuia să părăsim Esthwaite. Ştii cât de mult am iubit casa aia. Îmi lipseşte de mă dor toate oasele. Aş da orice să mă întorc acolo.

— Ştiu, soră dragă, a răspuns Aurelia, luând-o de mână. Iartă-mi nefericirea, dar dacă nici cu tine nu pot discuta despre asta, atunci cu cine?

— Dar, dacă a existat un acord între el şi *papa*, cu siguranţă Archie trebuie să-l onoreze! s-a încruntat Flora.

— Iar eu sunt destul de sigură că şi dacă ar fi aşa, nu aş mai vrea eu să mă mărit cu el. După toată atenţia pe care mi-a acordat-o la începutul Sezonului, a părut complet distras când am ajuns în Kent. Eu am senzaţia că altcineva i-a furat inima, dar zău dacă am idee cine ar putea fi.

Aurelia a suspinat din rărunchi şi Flora şi-ar fi dorit ca podeaua să se surpe şi s-o înghită cu tot cu inima ei duplicitară şi cu Archie Vaughan.

— Draga mea, hai să nu mai vorbim despre problemele mele. Povesteşte-mi despre cum decurge viaţa în casa Keppel.

Flora a făcut tot posibilul să-i povestească Aureliei despre Violet, Sonia şi rutina ei zilnică, însă trădarea la care participase cu inocenţă, dar de bunăvoie, nu o lăsa să gândească. A fost de-a dreptul recunoscătoare atunci când a apărut doamna Keppel, cu scopul de a o prezenta prietenelor ei.

— Sunt toate disperate s-o cunoască pe cea mai nouă şi mai frumoasă membră a casei.

Doamna Keppel a zâmbit şi a luat-o pe Flora de braţ, a condus-o prin toată încăperea şi a prezentat-o ca pe un trofeu personal, într-adevăr, multe dintre doamne păreau sincer uluite s-o vadă. Din când în când îi mai arunca o privire Aureliei, care stătea dezamăgită pe şezlong şi încerca să converseze cu o femeie în vârstă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare şi care părea la fel de lipsită de prieteni ca şi ea.

În cele din urmă, pe măsură ce oaspeţii au început să se retragă, Flora s-a scuzat contesei Torby, care îi lansa o invitaţie la serata pe care urma s-o ţină.

— *Dame* Nellie Melba va cânta pentru noi. Abia s-a întors dintr-un turneu în Australia, draga mea şi vine direct la Kenwod House, a spus contesa în faţa cercului de admiratoare strâns în jurul Florei.

Aurelia a venit să-şi ia rămas-bun.

— Când pleci în Scoţia?

— La sfârşitul săptămânii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, cred, a răsuflat Aurelia. Cei care eşuează nu au trecere în Londra.

— Vii să mă vezi înainte să pleci?

— Sigur şi te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Poate găsesc un moşier în Scoţia şi devin stăpâna unei

frumoase proprietăţi acolo, a zâmbit ea abia perceptibil. E timpul să-l uit pe Archie Vaughan. La revedere, dragă soră!

Imediat ce a plecat toată lumea, Mabel şi pajul au strâns ceştile de ceai şi farfuriile cu delicatese neatinse. Doamna Keppel a insistat ca Flora să se aşeze în faţa ei la foc.

— Ei bine, Flora, prima ta incursiune în societatea londoneză pare să fi avut un succes total! Cred că te vei trezi foarte ocupată în următoarele săptămâni având în vedere câte invitaţii ai primit. Toată lumea mi-a spus că te consideră încântătoare.

— Mulţumesc. Totuşi, nu vreau să-mi neglijez îndatoririle faţă de fiicele dumneavoastră.

— Draga mea fată, nu înţelegi că ăsta a fost un pretext pe care vi l-am oferit ţie şi mamei tale pentru a te aduce să trăieşti sub acoperişul meu? Sigur, nu te cunoscusem şi nu ştiam cum te vei...

prezenta... aşa că am vrut să am un rol de rezervă pentru tine. Apoi ai apărut, atât de elegantă, de cultivată şi extrem de încântătoare! După această amiază, o cină splendidă la sfârşitul săptămânii şi o... petrecere mult mai intimă foarte curând după aceea, nu va mai exista nicio casă în Londra care să nu-şi dorească să fie binecuvântată cu prezenţa ta. Despre tine vorbeşte tot oraşul!

Flora s-a uitat complet tulburată la această femeie extraordinară.

— Doamnă Keppel, nu înţeleg defel motivul pentru care ar dori oricine din Londra să mă invite în casa lui. În fond, nici nu am fost prezentată la Curte.

— Nu înţelegi că tocmai asta te face atât de fascinantă?

— Sinceră să fiu, nu, a mărturisit Flora. Vă rog să nu credeţi că sunt nerecunoscătoare, dar după ce mi-am

acceptat soarta, să se schimbe totul deodată, fără niciun motiv, e puţin cam... straniu.

— Draga mea, eu te înţeleg. Într-o zi totul va avea o explicaţie, dar acum nu consider că e cazul s-o fac. Tot ce îţi cer deocamdată e să ai încredere în mine. Nu te voi îndruma greşit. Şi cu toate că nu ai de unde să ştii, există multe similitudini între noi două. Atât cât pot, îmi doresc să te ajut.

Flora, deşi nu părea să fi priceput mai nimic, nu avea de ales decât să fie de acord.

În noaptea aceea s-a întins pe pat, uşurată să-şi simtă corpul decorsetat. Privindu-şi coastele, a numărat micile vânătăi care-i apăruseră şi se întreba cum de suportau femeile din salonul doamnei Keppel aşa ceva zi de zi.

Panteră tocmai încerca să se caţăre pe ea, aşa că a luat pisoiul în mână şi l-a mângâiat.

— Simt că merit durerea asta pentru ce am făcut. Dacă nu cumva Archie ne-a minţit pe amândouă şi e ticălosul de altă dată. Nu pot decât să sper că nu m-am înşelat când am spus că nu e el genul care să se însoare, i-a spus pisoiului, scărpinându-i urechile catifelate. Iar în ce priveşte ziua de azi, mă simt ca Alice care a căzut în gaura iepurelui, ceea ce înseamnă că tu eşti pisica de Cheshire. Întrebarea e, Panteră, ce naiba facem noi în casa asta?

În loc de răspuns, Panteră a tors mulţumit.

Capitolul 17

— Domnişoară Flora, trebuie să cobori imediat în salonul doamnei Keppel!

— De ce?

— Ai un musafir.

— Serios? A venit sora mea?

— Nu, e un domn.

— Cum îl cheamă?

— Iartă-mă, domnişoară Flora, nu ştiu.

Flora s-a ţinut după Peggie pe scări, ţinând cu mâna fustele de lână grele ca să nu se împiedice de ele şi a găsit-o pe doamna Keppel, la foc, cu Archie Vaughan.

— Dragă Flora, uite ce drăguţ din partea lordului Vaughan! A venit să vadă cum te simţi în noua casă. Am încercat să-l asigur că nu te-am ţinut în pivniţă pe apă şi şoareci morţi, dar a insistat să-i dovedesc. Iat-o, Lord Vaughan!

Flora ar fi putut enumera multe alte adjective pentru a descrie motivul prezenţei lui Archie acolo, dar numai „drăguţ” nu ar fi zis.

— Bună ziua, domnişoară MacNichol!

— Bună ziua, Lord Vaughan!

— Arătaţi îngrozitor de... bine.

— Sunt bine-sănătoasă, mulţumesc. Dar dumneata?

— Mi-am revenit după răceală.

Flora i-a evitat privirea şi doamna Keppel, ca o zână bună ce era, a intervenit în toiul tensiunii.

— Vrei nişte sherry, Flora? Te încălzeşte puţin, de asta sunt sigură.

— Mulţumesc.

Flora a luat paharul şi cei trei au ciocnit, fără să se ştie motivul.

— Doamnă Keppel, văd că v-aţi extins colecţia de ornamente Fabergé1. Observ o piesă frumoasă, a spus Archie politicos, în timp ce dădea din cap spre un mic ou decorativ de pe masă.

— Ce frumos din partea ta să observi, Lord Vaughan! a apreciat doamna Keppel. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să vorbesc cu doamna Stacey despre meniul de

mâine-seară şi trebuie să sosească şi florarul în orice clipă. Te rog transmite-i salutările mele mamei tale.

— Sigur că da!

Doamna Keppel a ieşit din cameră, dar nu înainte să-i arunce o privire atotştiutoare Florei. Apoi au rămas amândoi în tăcere, timp în care Flora se uita în oricare altă parte, numai la el nu, conştientă totuşi de privirea lui insistentă. Până la urmă, în agonia la care o supuneau corsetul şi pantofii cei noi, s-a predat.

— Luăm loc?

Aproape că s-a prăbuşit pe scaunul de lângă foc şi i-a indicat lui Archie că se poate aşeza pe cel din faţa ei. A sorbit din sherry şi a aşteptat să deschidă subiectul.

— Iertaţi-mă, domnişoară MacNichol... Pot să-ţi spun Flora?

— Nu. Nu puteţi.

Archie a înghiţit în sec.

— Nu... Trebuie să vă explic... nu înţelegeţi!

— Vă înşelaţi. Ieri m-am văzut cu sora mea. Înţeleg tot.

— Aşa. Pot să vă întreb ce v-a spus?

— Că dumneata şi cu tatăl meu aţi căzut de acord ca Esthwaite Hall să fie vândută pentru ca Aurelia să aibă zestre şi ca High Weald să beneficieze de fondurile necesare în urma căsătoriei dumitale cu ea.

1 Casă de bijuterii fondată de Gustav Fabergé şi celebră pentru „ouăle Fabergé” sau „ouăle imperiale”.

Archie şi-a luat privirea de la ea.

— Da, este o evaluare corectă a situaţiei.

— Numai că, Lord Vaughan, sora mea îmi spune că, în ciuda faptului că aţi avut o amplă oportunitate la High Weald, încă nu aţi cerut-o de soţie. După ce a refuzat o sumedenie de cereri în căsătorie atrăgătoare, Aurelia se află în situaţia în care nu are de ales decât să se retragă în

casa părinţilor din Scoţia. Recenta lor mutare a fost generată doar de faptul că am vândut casa pentru a finanţa continuarea viitorului dumitale cu sora mea.

— Da, a răspuns el după o lungă pauză.

— Aşadar, Lord Vaughan, vă rog să-mi spuneţi exact ce căutaţi în salonul doamnei Keppel cu mine, când ar trebui să daţi fuga la sora mea, pentru a o opri din a-şi petrece viitorul singură şi izolată, după cum aţi condamnat-o chiar dumneavoastră?

— Doamne, Flora! Poţi ucide un bărbat cu cuvintele astea! Te-ai gândit să te apuci de scris?

— Nu am chef de glume, Lord Vaughan! Şi vă rog să vă abţineţi să-mi mai spuneţi pe nume.

— Văd, la fel cum văd ce frumos eşti îmbrăcată şi cât de uluitor arăţi...

— Ajunge! Flora s-a ridicat, tremurând de furie. Nu vrei să-mi spui de ce te-ai jucat, precum Panteră cu un şoarece, cu noi, surorile? Şi, mai mult, de ce l-ai convins pe tata să vândă casa care se afla în familia noastră de cinci generaţii?

— Chiar nu bănuieşti?

— Mă străduiesc, Lord Vaughan!

— Ei bine, atunci, dă-mi voie să-ţi spun ceea ce nu ştii.

Archie s-a ridicat şi a început să se fâţâie prin cameră, oprindu-se doar să-şi mai pună sherry în pahar.

— Când am cunoscut-o prima oară pe sora ta la Esthwaite, hotărâsem că nu prea contează cu care dintre potenţialele mirese pe care mi le prezentase mama mă voi căsători. Ştiu că eşti conştientă de reputaţia mea şi nu o neg. Am flirtat cu multe femei de-a lungul anilor. În apărarea mea, ar trebui să spun că nu am făcut-o din orgoliu, ci numai din nevoia disperată de a încerca să găsesc o parteneră care să-mi cucerească inima. Ai putea

crede, domnişoară MacNichol, asemenea multor alte femei, că bărbaţii nu au noţiunea romantică despre dragoste ca femeile. Dar te asigur că, cel puţin în cazul meu, te înşeli. Şi eu am citit Dickens, Austen şi Flaubert şi mi-am dorit să găsesc dragostea.

Flora, care se uita în foc, a luat ultima înghiţitură de *sherry* şi a rămas tăcută.

— Până s-o cunosc pe sora ta, îţi spun cu toată sinceritatea că renunţasem la speranţa de a mai găsi o astfel de femeie. Şi mama, după cum îţi imaginezi, a fost foarte atrasă de ideea de a mă căsători cu Aurelia, fiica celei mai bune prietene ale ei. Ea şi mama ta deja discutaseră posibilitatea, iar mama ta căzuse de acord să vorbească cu tatăl tău despre Esthwaite. Poate ai aflat că a detestat dintotdeauna casa aceea, pe care a văzut-o ca pe o pedeapsă pentru... greşelile ei din trecut. Gândul de a avea o scuză pentru a-şi vizita fiica şi cea mai veche prietenă în Kent ori de câte ori ar fi dorit şi să stea oricât de mult ar fi vrut compensau pare-mi-se pentru inconvenientul de a se muta în Scoţia, loc pe care, ştia foarte bine, tatăl tău îl iubeşte.

— Ce greşeli? a întrebat ea brusc. Acum o insulţi şi pe mama?

— Iartă-mă, Flora, pur şi simplu încerc să-ţi explic ce ne-a adus astăzi aici. Te rog, dă-mi voie să continui.

Flora şi-a aruncat din nou privirea spre foc şi a acceptat, ridicând uşor din umeri.

— Sincer să fiu, mi-a plăcut sora ta când am văzut-o la Londra, mi s-a părut suavă şi drăguţă şi am simţit că era un om cu care aş fi putut, cel puţin, trăi. Aşa că, am căzut de acord cu tatăl tău, când am fost la vânătoare, ca eu s-o cer de soţie şi el să vândă Esthwaite Hall.

— Şi-atunci de ce, Doamne iartă-mă, ai venit la mine după ce te-ai întors de-acolo?

— Adevărul e că... nu ştiu. Archie nu-şi lua ochii de la ea. Tot ce pot spune – şi ştiu că nu e suficient – e că ceva în sinea mea m-a mânat. Flora, fetiţa pe care o lovisem cu mere şi pe care aproape am ucis-o când goneam călare către Esthwaite Hall, dar care nu m-a pârât, cum fac toate celelalte fete şi care acum, la maturitate, e foarte deşteaptă, netemătoare şi mândră, cu o tărie de caracter pe care nu am văzut-o la nicio altă femeie vreodată. Şi da, şi frumoasă, iartă-mă, Flora, până la urmă, sunt doar un bărbat!

— Ai dreptate. Nu e un răspuns suficient, a spus ea în cele din urmă.

— M-ai fascinat, a continuat Archie, atât de mult, încât am venit să te văd, cu toate că mă înţelesesem cu tatăl tău cu numai o zi în urmă. Şi tot ce-mi închipuisem când mă gândeam la femeia cu care voiam să mă căsătoresc a apărut în faţa mea în zilele pe care le-am petrecut împreună cu tine. Şi mi-am dat seama atunci că ceea ce căutasem toată viaţa fusese chiar sub nasul meu în tot timpul ăsta.

Flora nu îndrăznea nici să respire, pur şi simplu se concentra asupra flăcărilor care dansau uşor în şemineu, în contrast cu povara privirii aţintite asupra ei.

— Aşa că, am plecat de la Esthwaite şi ţi-am spus că există o situaţie pe care trebuia s-o remediez. Dar deja roţile se puseseră în mişcare şi Aurelia a sosit câteva zile mai târziu la High Weald. Am făcut tot posibilul să o evit, dar era clar că ea şi familia mea deveneau din ce în ce mai frustrate. Totuşi, nu m-am lăsat şi am reuşit să nu o cer şi, până la urmă, a plecat. Am văzut că era stresată, dar nu mai era loc de răzgândit în inima mea, pentru că pe tine te iubesc.

Archie s-a lăsat cu toată greutatea pe şezlong şi liniştea a cuprins salonul.

— Nu vrei să-mi răspunzi la declaraţia mea smulsă din suflet, domnişoară MacNichol? s-a rugat Archie de ea.

Flora l-a privit în cele din urmă şi s-a ridicat.

— Da, îţi voi răspunde. Iată răspunsul meu: spui că tot ce ai făcut a fost pentru mine. Nu e adevărat. Tot ce ai făcut a fost pentru tine. Din cine ştie ce motiv greşit, ai impresia că eu deţin cheia fericirii tale. Şi, în căutarea ei, ai determinat vânzarea casei familiei mele, pe care, îţi reamintesc, o iubeam şi mi-ai forţat părinţii să trăiască în exil în Scoţia. Dar, mai important, mi-ai umilit sora în faţa societăţii londoneze şi i-ai frânt inima. Te întreb, Lord Vaughan, în ce fel să fi fost oricare dintre aceste lucruri făcute de dragul meu?

A început să se fâţâie de colo colo, pe măsură ce se aţâţa mânia în ea.

— Chiar nu-ţi dai seama ce ai făcut? Prin faptul că ţi-ai urmărit scopurile egoiste, mi-ai distrus familia!

— Sigur, căutarea dragostei e egoistă de cele mai multe ori. Am crezut... am simţit că îmi împărtăşeşti sentimentele.

— Te înşeli, dar şi dacă ar fi aşa, tot nu mi-aş pune propriile sentimente deasupra nevoilor celor pe care-i iubesc.

— Atunci eşti exact aşa cum credeam că eşti, a şoptit el, aproape în sine. Şi, bineînţeles, Flora, a adăugat el cu un suspin profund, ai dreptate. Şi ce sugerezi să facem?

— Să „facem”? Nu! a răspuns ea, deja obosită. Nu va exista niciodată un „noi” Dar, dacă îţi doreşti să-mi dovedeşti că mă iubeşti şi să recuperezi un minimum de integritate, te vei duce imediat la Aurelia şi îi vei face cererea în căsătorie, atât de mult aşteptată. Mai mult, o vei convinge că o iubeşti.

— Asta îţi doreşti de la mine?

— Da.

— Şi nu poţi recunoaşte că simţi ceva pentru mine?

— Nu.

Archie a ridicat privirea spre ochii Florei, dar, în afară de mânie, nu a văzut nimic altceva.

— Fie, atunci, a răspuns el încet. Dacă asta vrei, atunci aşa voi face.

— Asta vreau.

— Atunci voi pleca şi îţi doresc noroc în viitor.

— Şi eu ţie.

Flora s-a uitat după Archie, care părăsea salonul.

— Şi eu te iubesc, a şoptit apoi dezolată, în camera pustie, în timp ce trăsura lui se punea în mişcare.

Capitolul 18

Din fericire, planurile doamnei Keppel de a o lansa în vârtejul social al Londrei făceau ca Flora să nu prea aibă timp să se gândească la faptul că îl trimisese de bunăvoie pe Archie în braţele surorii ei.

În noaptea următoare, campania doamnei Keppel a început cu toată seriozitatea. Flora, îmbrăcată cu o rochie de ducesă, din satin albastru-de-cobalt, cu safire de împrumut la gât, a fost prezentată ca oaspete de onoare la un dineu formal. Când s-au adunat toţi în sufragerie la un pahar, s-au strâns în jurul ei şi i-au admirat ţinuta şi frumuseţea, totodată lăudând-o pe doamna Keppel, care o adusese la Londra.

— Mi se pare corect să aibă parte de propriul ei debut. Fac doar tot posibilul pentru a i-l oferi.

Doamna Keppel a zâmbit oaspeţilor, iar Flora, care fusese prezentată tuturor, era ameţită de atâtea nume şi titluri, încât nu reuşea să le ţină minte pe toate: „Ea este

Lady X” şi „Lordul Y de Z” A simţit o mare uşurare să o recunoască pe contesa Torby, care venise cu câteva zile în urmă la ceai. Şi, desigur, familia Atington de peste drum, ai căror copii se jucau de obicei cu Sonia şi Violet.

Au luat cina într-un salon magnific, la acelaşi etaj cu sufrageria. Flora s-a bucurat să fie aşezată în stânga lui George Keppel, care s-a întors spre ea cu un zâmbet pitit sub mustaţa cârlionţată meticulos.

— Domnişoară MacNichol, ce plăcere să vă am alături în seara asta, a spus el, timp în care i-a turnat nişte vin roşu în pahar şi a ajutat-o astfel să se mai relaxeze. Ştiu că trebuie să fie un real şoc să vii să locuieşti la oraş, după frumuseţea de la Lacuri, dar sper că ai găsit câte ceva aici care să-ţi stimuleze pasiunile pentru botanică şi artă. Avem multe galerii care te pot învăţa mai multe decât orice carte. Trebuie să încerci să le stârneşti şi fetelor noastre o pasiune similară.

— Voi face, cu siguranţă, tot posibilul.

Flora auzise doar jumătate din ce spusese domnul George, fiindcă Lady Atington, care stătea în faţa ei la masă, tocmai spunea ceva ce suna cam aşa: „Se pare că tânăra Vaughan şi-a găsit un crai satisfăcător, iar în ce-l priveşte pe fiul rătăcitor, umblă vorba...”

— Flora? Te simţi bine? Te-ai albit la faţă, a remarcat domnul George, distrăgându-i atenţia.

— Scuzele mele, domnule, probabil că sunt obosită.

— Sigur că eşti, draga mea! Sper că Violet nu te-a scos din sărite cu ultima ei idee de poezie.

— Are o personalitate puternică, a spus Flora cu precauţie. Este de admirat.

Din stânga ei s-a auzit un soi de pufnit în râs. Lady Sarah Wilson se uita la ea cu ochi luminoşi şi bucuroşi.

— Ne-a spus draga de Alice că eşti o diplomată, domnişoară MacNichol!

Nu se simţea deloc în apele ei în aceste conversaţii primejdioase de la oraş.

— Spun doar ce am observat, Lady Sarah! Cum vă place foie *gras?* Au fost zece feluri de mâncare, adică cu şapte în plus, avea Flora senzaţia. A ocolit carnea, şocată de numărul de animale pe care doamna Stacey fusese nevoită să le rumenească, să le facă tocăniţă sau să le gătească în curry în ziua aceea.

După ce, în sfârşit, domnul George a plecat cu bărbaţii la brandy şi trabucuri, Flora le-a urmat pe femei în sufragerie, unde şi-a băut liniştită cafeaua în zumzetul bârfelor din jur, în special despre femei care fuseseră văzute prin oraş însoţite de bărbaţi care nu erau soţii lor. A ascultat cu fascinaţie şi groază. Poate că era ea naivă, dar crezuse în căsnicie ca în ceva sacru.

— Şi? Ai vreun tânăr la inimă pentru Flora? a întrebat-o Lady Atington pe doamna Keppel.

— E posibil ca Flora să aibă propriile idei, a răspuns protectoarea ei, în timp ce-i arunca Florei o privire pătrunzătoare.

— Ah! Şi cine să fie acest domn norocos?

— Doamne, abia ce-am sosit la Londra! a răspuns Flora diplomat.

— Ei, sunt sigură că nu va dura mult până să-ţi fure cineva inima, având în vedere patronajul doamnei Keppel. Sunt destule baluri iarna asta, la care vei avea ocazia să-ţi clăteşti ochii, cu toate că majoritatea crailor decenţi au fost luaţi.

De la plecarea forţată a lui Archie din viaţa ei, cu o zi în urmă, Flora era perfect fericită să revină la planul ei iniţial de a-şi petrece restul zilelor singură.

După ce a plecat toată lumea, doamna Keppel a sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Noapte bună, draga mea şi dă-mi voie să-ţi spun

că ai fost minunată! Am fost mândră de tine în seara asta. Vezi, George, am avut dreptate! i-a spus soţului, în timp ce ieşeau împreună din cameră.

— Aşa e, draga mea, dar când te-ai înşelat tu vreodată? l-a auzit Flora spunând, în timp ce urcau scările.

Flora le ceruse permisiunea lui Moiselle şi doamnei Keppel să se ducă cu Sonia la Kew Gardens. Domnul Rolfe deja pregătise maşina să le ducă şi Flora nu mai putea de bucurie la gândul că se va afla din nou în mijlocul naturii şi va studia specimene rare. Chiar dacă diversiunea creată avea să-i reamintească de Archie cel mai probabil.

— Nu-l voi lăsa să-mi strice experienţa, şi-a spus ea ferm.

— Îmi pare rău, domnişoară Flora, a spus Peggie când a intrat în camera Florei cu micul dejun, dar doamna Keppel vrea să luaţi ceaiul cu ea şi cu oaspetele ei azi după-amiază.

— Ah! şi-a muşcat ea buza. Ştii cine e oaspetele?

— Veţi afla curând, domnişoară, dar mă voi ocupa de dumneata înainte să vă alăturaţi lor, în salonul doamnei Keppel. Ne vedem aici la ora trei.

— Nicio grijă! i-a spus ea Soniei, când s-au întâlnit în camera de zi a copiilor şi a văzut-o dezamăgită de schimbarea programului. Sunt sigură că Moiselle nu se supără dacă mergem în schimb în parcul St James să ne plimbăm. Trebuie doar să promitem că vorbim franceză până acolo şi înapoi, a glumit ea şi i-a făcut cu ochiul. Ce mai faci, Violet? a întrebat, întorcându-se spre ea.

— Bine, mulţumesc. Prietena mea cea mai bună, Vita, vine să ia prânzul aici, după ore. Avem doar jumătate de zi la şcoală.

— Am înţeles.

— Te aştept la ora unu fix, Nannie! a adăugat Violet.

În timp ce ieşea din cameră, Nannie a ridicat din

sprânceană la tonul autoritar al lui Violet.

— Şi-ţi spun eu, domnişoara Sackville-West e extrem de bizară, i-a şoptit Nannie Florei. Mă bucur că nu trebuie să mă ocup eu de ea. Să le auzi pe amândouă cum discută despre cărţi şi literatură ca doi profesori. Fata aia se ia foarte în serios, iar Violet e obsedată de ea, ce să mai încolo şi-ncoace.

— Atunci abia aştept s-o cunosc.

— Până una-alta, eu zic că vei avea o zi foarte interesantă astăzi, domnişoară Flora!

Plimbarea prin parcul St James cu Sonia a fost exact ce-i trebuia. Ziua de octombrie era luminoasă şi răcoroasă, iar frunzele începeau să prindă nuanţe de auriu, chihlimbar şi roşu, cădeau şi creau un covor colorat la picioarele lor.

— Uite!

Flora a arătat spre un acoperiş la marginea parcului. Vezi cum se adună rândunelele? Se pregătesc să zboare în sud, spre Africa. Vine iarna.

— Doamne, Africa! a icnit Sonia, uitându-se la păsările gălăgioase. Ce drum lung! Ce se întâmplă dacă obosesc când zboară peste mare?

— E o întrebare bună şi răspunsul e că nu ştiu. Poate zboară la înălţimi joase şi se aşază pe bărci. Uite o veveriţă! Probabil îşi adună ghinde să aibă la iarnă. În curând intră în hibernare şi nu o mai vedem până la primăvară.

— Mi-ar plăcea să fiu veveriţă.

Sonia şi-a încreţit năsucul şi a adăugat:

— Mi-ar plăcea şi mie să dorm toată iarna.

Au ajuns acasă la timp cât să ia prânzul în camera copiilor şi Flora s-a aşezat la masă cu copiii şi cu personalul. Violet nici nu a ridicat privirea din conversaţia pe care o avea în şoaptă cu prietena ei, un copil slăbănog,

cu ochi negri, păr scurt şi şaten şi un spate micuţ. Dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi luat-o drept băiat. Era şocată de bizara intimitate dintre ele: Violet îi atingea constant mâna şi, la un moment dat, chiar şi-a lăsat mâna pe genunchiul fetei.

— Nannie, eu şi Vita ne vom retrage în camera mea. Vita vrea să-mi citească noile ei poezii.

— Aşa? a murmurat Nannie încet. Ei bine, să te întorci aici la trei fix, când vine bona domnişoarei Vita să o ducă acasă. La ora patru vine oaspetele special al mamei tale şi trebuie să fie linişte în casă. La ora cinci, te vei duce şi tu, domnişoară Flora, a adăugat Nannie, în timp ce pleca cu Sonia să o spele pe faţă.

Vita şi Violet au ieşit la braţ din cameră în urma lor. La ora trei, Barny a intrat în camera Florei, cu o rochie pe braţ.

— Domnişoara Keppel vrea să o purtaţi pe asta la ceai, aşa că am împrospătat-o.

Flora s-a aşezat la masa de toaletă ca să-i aranjeze Barny părul, din cârlionţi dezordonaţi în cârlionţi ordonaţi, prinşi frumos cu pieptene sidefate. S-a lăsat apoi chinuită de corset şi s-a gândit că, în ciuda generozităţii exagerate a doamnei Keppel, începea să se simtă mai degrabă ca o păpuşă în mărime naturală, care se lăsa îmbrăcată după capriciile stăpânei sale. Nu că ar fi avut ce face în privinţa asta, fără să pară extrem de nerecunoscătoare. În timp ce Barny îi prindea rochia cu dungi albastre şi crem, Flora se gândea că, în ciuda faptului că societatea insista că bărbaţii îşi doresc ca femeile să fie împopoţonate, vopsite şi ornamentate, urcase muntele Scafell îmbrăcată în pantalonii tatălui şi lui Archie nu-i păsase câtuşi de puţin.

— Domnişoară Flora?

— Da?

O trezise brusc din reverie.

— Întrebam dacă nu puteţi strânge mai bine cerceii, căci să ne păzească Dumnezeu dacă pică vreunul în ceai azi!

— Doamne, ar fi un dezastru! a comentat ea, abţinându-se să nu zâmbească.

— O să vă dau cu cremă roz pe obraji, ca să-i mai îmbujorăm şi veţi fi gata să coborâţi când veţi fi chemată. Staţi aici cu o carte şi vine domnişoara Draper să vă cheme când sunt pregătiţi să vă primească.

— Mulţumesc.

— Succes, domnişoară!

Flora s-a încruntat şi Barny a ieşit din cameră. Se întreba de ce avea nevoie de succes ca să bea o ceaşcă cu ceai cu acest oaspete misterios, pe care l-a auzit sosind zece minute mai târziu. Ca să mai treacă timpul, Flora s-a dus la birou şi a scos jurnalul, pentru a documenta în continuare conversaţia de speriat pe care o avusese cu Archie. Chiar şi să scrie despre ea o emoţiona până la lacrimi. Până la urmă a auzit o bătaie în uşă şi a apărut domnişoara Draper.

— Doamna Keppel doreşte să mergeţi în salon acum.

— Foarte bine.

Flora a urmat-o pe domnişoara Draper un etaj mai jos a a simţit tensiunea din şoaptele celor din casă, care anunţau prezenţa acelui oaspete special.

— Gata? a întrebat-o domnişoara Draper.

— Da.

— Foarte bine.

A ridicat mâna ca să bată în uşa salonului şi Flora a observat că tremura uşor.

— Intră! s-a auzit vocea doamnei Keppel din interior.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita să faci o plecăciune când te prezintă, a şuierat domnişoara Draper cu clanţa în mână, deschizând uşa.

— Flora, draga mea!

Doamna Keppel a venit spre ea.

— Arăţi superb astăzi, nu-i aşa, Bertie?

A luat-o de mână şi a condus-o spre un domn cu barbă grizonantă, a cărui corpolenţă ocupa canapeaua de două locuri. Flora a simţit o pereche de ochi sfredelitori care o evaluau, în timp ce doamna Keppel se apropia cu ea, până au ajuns la un pas de el. Încăperea era plină de fum de trabuc şi domnul a mai tras un fum în timp ce o cântărea din priviri. Flora a tresărit când a observat ceva care mişca lângă piciorul domnului şi a dat cu ochii de un foxterrier alb, cu urechi maro, ciulite de când intrase ea şi care acum venea s-o salute.

— Salut! a zâmbit Flora micuţului căţel şi s-a întins instinctiv să-l mângâie.

— Flora, el este dragul meu prieten, Bertie! Bertie, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Flora MacNichol!

Aşa cum fusese instruită, Flora a făcut o plecăciune, spera ea, graţioasă. Cum se ridica ea cât putea de elegant, şi-a dat seama că acest domn îi părea cunoscut. În tăcerea care a urmat, în timp ce continua s-o privească extrem de neplăcut pentru ea, Flora a făcut în sfârşit legătura. Abia atunci au lăsat-o genunchii.

— Nu ţi-am spus că e o frumuseţe? a rupt doamna Keppel tăcerea. Haide, Flora, stai lângă mine!

A urmat-o pe doamna Keppel la şezlongul aşezat în faţa bărbatului, căruia aparent i se spunea Bertie. Flora se bucura că putea sta jos, fiindcă altfel ar fi căzut din picioare de şoc.

Totuşi, bărbatul nu spunea nimic, doar se uita la ea.

— Sun să ne aducă ceai. Sunt sigură că ne prinde bine câte o ceaşcă fiecăruia.

Doamna Keppel a sunat clopoţelul de lângă şemineu şi Flora îşi dădea seama că până şi celebrul calm al

binefăcătoarei ei părea tulburat de linişte. În cele din urmă, Bertie şi-a ridicat din nou trabucul, l-a aprins şi a pufăit din el.

— Cum ţi se pare Londra, domnişoară MacNichol? a întrebat-o el.

— Îmi place foarte mult, mulţumesc...

Vocea i s-a pierdut când şi-a dat seama că nu ştia cum să i se adreseze.

— Te rog, suntem între noi, poţi să-mi spui Bertie, cum face şi draga doamnă George. Aici suntem toţi prieteni. Şi poate eşti cam mare ca să-mi vorbeşti regeşte, precum Violet şi Sonia.

I-a zâmbit liniştitor atunci, cu ochii săi albaştri plini de veselie şi tensiunea s-a mai disipat.

— Deci, a spus el şi a mai tras o dată din trabuc, ce mai face mama ta dragă?

Foarte bine, mulţumesc. Sau cel puţin aşa cred, căci nu am văzut-o de când a plecat în Scoţia.

— Ţii minte, Bertie, că ţi-am spus că părinţii Florei s-au mutat din casa lor de la Lacuri în Scoţia? a ajutat-o doamna Keppel.

— Ah, da, ce bine au ales! Scoţia este, fără îndoială, preferata mea dintre Insulele Britanice. În special Balmoral. Ai fost în Scoţia, domnişoară MacNichol?

— Când eram foarte mică, am fost să-mi vizitez bunicii din partea tatii şi îmi amintesc că era foarte frumos.

Flora se străduia să-şi păstreze calmul ca să poată alcătui propoziţii coerente. Se mira de sunetul vocii lui, de cuvintele sale cu timbru teuton care-l făceau să pară străin.

Domnişoara Draper şi pajul au sosit cu ceaiul şi cu un cărucior cu sandvişuri, prăjituri şi pateuri. La picioarele domnişoarei Draper a apărut o umbră neagră, drept

pentru care terierul, care fusese extrem de calm până atunci, a gonit spre ea lătrând cu foc. Fără să se gândească, Fora a sărit în picioare şi a ridicat pisoiul care scuipa şi şuiera în braţele ei.

Lătratul terierului a fost depăşit sonor de un râs cutremurător.

— Caesar, la picior! a ordonat el şi câinele s-a întors cuminte lângă stăpân. Cine să fie creatura, domnişoară MacNichol?

— E Panteră, a răspuns Flora, încercând să liniştească pisica speriată.

— Ce splendoare! a remarcat Bertie. Cum ai dat peste ea?

— Am salvat-o dintr-un lac când era mică.

— Flora, te rog să scoţi pisica din cameră, a spus doamna Keppel.

— Sper că nu din cauza mea, doamnă George. Iubesc animalele, după cum ştii.

Flora i-a dat drumul pisicii pe coridor şi a închis uşa bine, apoi s-a aşezat la loc. Doamna Keppel turna ceaiul, timp în care Flora se gândea că nu se va putea atinge de ceaşcă, de teamă să nu-i tremure mâna atât de tare cât să-l verse pe rochia ei cea frumoasă.

— Domnişoară MacNichol, mă uimeşte faptul că ai un tovarăş de arme foarte priceput şi inteligent în doamna George. Căci – Bertie a tras din trabuc şi i-a zâmbit cu drag doamnei Keppel – îţi spun sincer că nu am crezut vreodată să apuc ziua în care...

La ce se referea, Flora nu avea să afle niciodată, fiindcă el s-a înecat pe loc cu fumul de trabuc şi a început să tuşească. Tenul lui roşiatic s-a făcut ca sfecla, i-au dat lacrimile şi pieptul părea că urma să-i explodeze. Doamna Keppel i-a turnat un pahar cu apă şi s-a aşezat lângă el pe canapea, ducându-i paharul la buze ca să bea.

— Ce naiba, femeie! Nu-mi trebuie apă, brandy îmi trebuie!

A scos o batistă mare din manta şi, în timp ce împingea paharul cu apă care s-a vărsat pe rochia doamnei Keppel, şi-a suflat nasul tare.

— Bertie, va trebui să renunţi la trabucuri, l-a certat doamna Keppel, care se ridicase şi se ducea spre decantor. Ştii că toţi doctorii spun acelaşi lucru. Chestiile alea te vor ucide, să ştii!

I-a dat băutura, pe care a dat-o pe gât dintr-odată, înainte să întindă paharul ca să mai primească.

— Aiureli! E din cauza vremii englezeşti, că nu se mai termină umezeala asta. Ţi-aduci aminte ce bine m-am simţit la Biarritz?

— Bertie, ştii foarte bine că nu-i adevărat! Doar ultima oară când am fost acolo, ai...

— Ajunge! a tunat el, înainte să dea pe gât al doilea pahar.

Şi cu asta, privirea i-a picat din nou asupra Florei.

— Vezi cu ce am de-a face, domnişoară MacNichol? Mă tratează ca pe un copil.

— Eşti tratat ca şi cum eşti iubit, a ripostat doamna Keppel ferm.

Flora se aştepta la o altă explozie, dar, în timp ce doamna Keppel se aşeza lângă el şi îl ţinea de mână, el a încuviinţat placid.

— Ştiu, draga mea! Dar parcă toată lumea vrea să-mi strice cheful zilele astea.

— Toată lumea vrea să se asigure că niciunul dintre noi nu are de îndurat durerea de a te pierde.

— Nu vreau să mai aud nimic. A dat din mână de parcă gonea o muscă din faţa doamnei Keppel. Nu reuşesc să-i produc o primă impresie bună domnişoarei MacNichol. Spune-mi deci despre tine. Ce îţi place cel mai mult?

— Îmi place la ţară, a răspuns Flora, primul lucru care-i venise în minte. Sigur, a adăugat ea repede, e tot ce cunosc şi poate că aş fi iubit viaţa la oraş la fel de mult dacă aş fi fost crescută aici. Aflu pe zi ce trece ce oraş minunat e Londra.

— Nu trebuie să te scuzi, domnişoară MacNichol! Dacă soarta mi-ar fi fost potrivnică, şi eu aş fi ales viaţa la ţară. Spune-mi, călăreşti?

— Da, a răspuns Flora.

Pur şi simplu nu îi putea spune Bertie. Cu toate că mărturisesc, la Rotten Row1 nu aş şti ce să fac. Eu am învăţat să călăresc pe teren dur şi nu sunt deloc graţioasă în şa.

— Ah, ce vremuri! a bătut el din palme, ca un copil. Când eram tânăr, cel mai mult îmi plăcea să galopez prin ţinutul mlăştinos al Scoţiei. Ce altceva îţi mai face inima să tresalte, domnişoară MacNichol?

— Aş vrea să vă spun că poezia sau cusutul sau să cânt perfect la pian, dar adevărul este că tot ce iubesc tinde să se afle afară, la aer. Cum ar fi animalele...

— Perfect de acord! a spus el, arătând spre câinele care dădea din coadă la picioarele lui. Iar în privinţa artei, ei bine, în poziţia mea, trebuie să le tolerez şi să le aplaud. Totuşi, habar n-ai câte seri interminabile am stat la operă sau la piese de teatru pe care ar trebui să le consider spirituale sau cu însemnătate psihologică sau la recitaluri de poezie din care nu înţeleg un cuvânt...

— Bertie! îţi faci o nedreptate, a intervenit doamna Keppel. Eşti foarte bine educat.

1 Pistă de 1384 metri lungime, de-a lungul parcului Hyde din Londra. În secolele XVIII şi XIX era locul în care călăreau cei din înalta societate

— Doar pentru că trebuie să fiu. Face parte din meseria mea, a spus el şi i-a făcut cu ochiul Florei.

— Îmi place să pictez animale, dar nu reuşesc să captez esenţa umană. Oamenii par mult mai... complicaţi.

Flora spera ca răspunsul să-i împace pe amândoi.

— Bine spus! s-a plesnit el pe coapsa gigantică.

— Bertie, te aşteaptă trăsura. Ştii că în seara asta ai o promisiune şi...

— Da, sunt perfect conştient. Şi-a dat ochii peste cap la Flora, cu o prietenie negrăită. Domnişoară MacNichol, doamna George are dreptate. Trebuie să plec pentru a servi naţiunea şi regina.

Flora s-a ridicat imediat şi se pregătea să mai facă o plecăciune, când el i-a făcut semn să se apropie.

— Vino, draga mea.

A făcut câţiva paşi până în faţa lui şi a rămas uluită când el i-a luat mâinile, cu degetele îngreunate de inele de aur cu blazon şi încrustate cu rubine.

— Mă bucur că te-am cunoscut, domnişoară MacNichol! Asta îmi reaminteşte că pe doamna George nu o înşală niciodată instinctul. Acum ajută-mă să mă ridic, femeie!

S-a ridicat de pe sofa cu ajutorul doamnei Keppel şi, cu toate că Flora însăşi era înaltă, el se înălţa deasupra ei.

— Sper foarte tare să ne mai bucurăm unul de compania celuilalt pe viitor. Mai ales la ţară. Poate la Duntreath?

S-a uitat la doamna Keppel, care a încuviinţat.

— Desigur.

— Acum, domnişoară MacNichol – Flora – trebuie să plec. La revedere, draga mea!

— La revedere!

— Hai, Bertie, te conduc la parter!

Şi cu asta, doamna Keppel, terierul şi Maiestatea Sa Regele Regatului Unit al Marii Britanii, Irlandei şi Dominioanelor Britanice dincolo de mări, Apărător al

Credinţei şi împărat al Indiilor, a părăsit salonul.

Capitolul 19

— L-ai cunoscut pe regişor?

Sonia, gata de culcare, cu bigudiuri de hârtie în păr, a oprit-o două ore mai târziu pe coridor.

— Da.

— Şi nu ţi se pare că e un dulce? Chiar dacă arată înspăimântător şi e gras, e un domn foarte amabil.

— Sunt de acord, a râs Flora şi a pupat-o pe creştetul capului. Noapte bună!

— Flora?

— Da?

— Vrei te rog să vii să-mi spui una din poveştile tale? Sunt mult mai interesante decât cărţile cu poze pe care mi le citeşte Nannie.

— Mâine.

— Aşa spun adulţii tot timpul.

Sonia şi-a ţuguiat buzele când a apărut Nannie, gata s-o ducă la culcare.

— Promit, Sonia! Noapte bună şi vise frumoase!

Flora, fiindcă avea nevoie de ceva care să o distragă după acea după-amiază copleşitoare, s-a dus în camera de zi a copiilor, unde a găsit-o pe Violet ghemuită pe un scaun, lângă foc, citind o carte.

— Te deranjez? a întrebat Flora încet.

Violet a tresărit şi s-a uitat peste carte.

— Ar fi nepoliticos să spun că da.

— Atunci plec.

— Nu.

Violet a arătat spre scaunul din faţa ei.

— Eşti sigură?

— Da, a spus Violet hotărâtă.

Flora a traversat camera şi s-a aşezat.

— Ce citeşti?

— Keats. Vita mi-a oferit cartea drept cadou de ziua mea.

— Ce generos din partea ei! Trebuie să mărturisesc că nu ştiu să fac diferenţa între poezie bună şi proastă.

— E doar o observaţie personală, desigur, dar, cu siguranţă, când vorbim de poeţi romantici precum Keats, nu contează cât de versat eşti în literatură. Contează mai mult cât de versat eşti în dragoste.

— Nu cred că înţeleg la ce te referi, Violet! a răspuns Flora, cu toate că era destul de sigură că înţelegea.

— Ei bine, înainte s-o cunosc pe Vita şi să-mi explice tainele poeziei, şi mie mi se părea plictisitoare, i-a explicat Violet, uitându-se în foc. Dar acum citesc cuvintele scrise de el şi înţeleg că e o expresie universală a dragostei pentru cei care o pot exprima singuri. Înţelegi?

— Cred că da. Te rog, continuă!

— Ei bine, însuşi faptul că Vita mi-a oferit această antologie îmi spune că vrea ca eu să citesc cuvintele pe care ea nu le poate pronunţa.

— Vrei să spui că te iubeşte?

— La fel cum o iubesc şi eu pe ea. Privirea albastră a lui Violet, atât de asemănătoare cu a mamei sale, o provoca pe Flora. Crezi că e greşit?

După o zi în care făcuse eforturi să se gândească la ce spunea înainte să deschidă gura, Flora a răspuns sincer:

— Sunt multe forme de dragoste, Violet! Poţi iubi un părinte într-un fel, un frate sau o soră în altul, un iubit, un prieten, un animal... pe fiecare, în feluri diferite.

Flora o privea pe Violet în vreme ce expresia ei se îmblânzea şi vălul îi cădea de pe ochi.

— Da, da! Dar Flora, cum e posibil să alegem pe cine

iubim, când societatea ne spune ce să facem?

— Ei bine, chiar dacă trebuie să facem ce ne dictează societatea, sentimentele noastre pot contrazice cu totul acel comportament.

Violet a tăcut o clipă, apoi a zâmbit şi, pentru prima oară de când a zărit-o Flora, părea fericită.

— Tu chiar înţelegi! Violet a închis cartea, s-a ridicat şi s-a dus spre Flora. La început nu am înţeles ce a găsit mama la tine, dar acum ştiu şi mă bucur că eşti aici. Şi tu ai fost îndrăgostită. Noapte bună, Flora!

Cum a ieşit Violet, a apărut Barny în uşă.

— Mă scuzaţi, domnişoară Flora, doamna Keppel se întreba dacă doriţi să mergeţi în budoarul ei înainte să plece la cină.

Flora s-a ridicat şi a urmat-o pe Barny în celălalt capăt al coridorului, unde domnul şi doamna Keppel aveau apartamentul lor privat.

— Flora, intră te rog şi ia loc lângă mine!

Doamna Keppel s-a aşezat la masa de toaletă, asemenea unei împărătesc.

— Mulţumesc, a spus Flora, aşezându-se la marginea unui scaun acoperit cu catifea şi admirând părul roşcat şi liber al doamnei Keppel. Era îmbrăcată cu o rochie de seară cu dantelă Chantilly peste corset, din care pieptul îi ieşea entuziast. Flora îşi spunea că nu o mai văzuse niciodată pe doamna Keppel atât de frumoasă.

— Vreau să-ţi spun că Bertie a fost foarte impresionat de tine astăzi.

— Şi eu de el, a răspuns Flora cu grijă.

— Ei bine, nu mai e cum era odată, a continuat doamna Keppel, cu atenţie la tonul pe care-l folosea. E bolnav, dar nu vrea să facă nimic ca să remedieze situaţia asta. Totuşi, e un om bun şi înţelept şi mi-e foarte drag.

— Da, doamnă Keppel!

— Barny, vrei să ne laşi singure câteva minute?

— Da, doamnă!

Barny, care aşteptase lângă stăpână ca aceasta să-i dea semnalul că putea începe să o coafeze, a plecat. Doamna Keppel s-a întors spre Flora.

— Draga mea! I-a strâns mâinile într-ale ei. Nu ştiam dacă e înţelept să te prezint lui Bertie, dar te-ai descurcat de minute.

— Da? Am fost foarte emoţionată.

— Ai fost tu însăţi şi, aşa cum mi-a spus regele la plecare, naturală precum o floare scoţiană care creşte în orz sălbatic.

— Mă bucur că i-am câştigat simpatia.

— Oh, Flora! Doamna Keppel a suspinat profund. Nici nu ştii cât de mult! Şi cât îţi sunt de recunoscătoare că eşti aşa cum eşti. M-a avertizat să nu te răsfăţ, să nu te transform într-o altă doamnă de societate, să mă asigur că nu-ţi distrug firea aici, la oraş. Speră să mai poată petrece timp cu tine. Totuşi, fiindcă nu i-ai fost prezentată în mod oficial, aş prefera – şi el de asemenea – să păstram întâlnirea de astăzi şi orice altă interacţiune viitoare între voi doi, ca secret.

— Da, deşi Sonia şi Violet ştiu că l-am cunoscut.

— Ei, bineînţeles că ştiu! a chicotit doamna Keppel. Nu mă refer la cei din casa asta. Unul din motivele pentru care Bertie vine în vizită la noi, chiar în Piaţa Portman, este discreţia totală şi intimitatea pe care le găseşte aici şi care-i lipsesc în viaţa lui. Înţelegi, Flora?

— Da, doamnă Keppel!

— Bun. Atunci sunt sigură că tu şi Bertie abia aşteptaţi să vă cunoaşteţi mai bine în viitor.

— Da, mi-ar plăcea asta.

— Ce e, draga mea?

— Mă întrebam dacă domnul George este... inclus în

secretul vizitelor regelui aici.

Flora simţea cum se înroşeşte din cauza insinuării.

— Dar bineînţeles că ştie! El şi Bertie sunt foarte buni prieteni şi merg împreună la vânătoare când vine regele să stea toamna la Duntreath.

Se simţea ca o imbecilă din cauza întrebării pe care o pusese, aşa că s-a înroşit şi mai tare.

— În casa asta, nu avem secrete unul faţă de altul. Acum trebuie s-o chem pe Barny, pentru că trebuie să plecăm la cină la Marlborough House în treizeci de minute. Doamna Keppel a sunat clopoţelul de pe masa de toaletă. În seara asta cinăm cu prim-ministrul, ceea ce înseamnă că vom discuta numai despre ultimele şotii ale lui Kaiser Wilhelm[20].

Flora se minuna de femeia asta, care arunca nume celebre, ca pe sâmburii de cireşe.

— Sper să vă placă.

— Mulţumesc, sunt sigură că din contră. Tocmai mi-am adus aminte că mâine trebuie s-o vizitezi pe sora ta Aurelia şi pe mătuşa ta în Piaţa Grosvenor. Eu voi avea treabă, dar te va duce şi te va aduce Freed.

— Mulţumesc.

— Acum, draga mea, felicitări încă o dată pentru conduita de astăzi. Sunt sigură că nu va fi ultima ta întâlnire cu Bertie.

— Soră dragă!

La uşa sufrageriei mătuşii Charlotte, Flora a fost întâmpinată cu o îmbrăţişare ca de urs. În timp ce intrau, Aurelia a închis uşa după ele.

— Am rugat-o pe mătuşa Charlotte să ne lase puţin singure, căci am nevoie urgentă de sfatul tău.

A împins-o pe Flora spre canapea şi s-a aşezat lângă ea. Flora se minuna de schimbarea suferită de sora ei de

---

20 Wilhelm al II-lea, ultimul împărat german şi rege al Prusiei.

când o văzuse ultima oară. Ochii ei încântători se treziseră la viaţă şi tenul îi sclipea, iar Flora ştia exact care era motivul.

Te rog, *Doamne*, *să nu mă dau de gol cu durerea mea*...

— Te-am rugat să vii, fiindcă de când nu ne-am văzut, am avut un musafir.

— Serios? Pe cine anume?

— Archie Vaughan! a exclamat ea. M-a vizitat acum două zile, tocmai când terminam de făcut bagajele. Trebuie să plec în Scoţia poimâine, ştii, aşa că îţi dai seama cât m-am mirat să-l văd.

— Dumnezeule! s-a prefăcut Flora. Chiar aşa!

— Sigur, am presupus că venise să-şi ia rămas-bun din politeţe. A intrat în camera asta, a închis uşa după el, apoi mi-a luat mâinile într-ale sale şi mi-a declarat că a făcut o greşeală îngrozitoare! Să cad din picioare, nu alta!

— Chiar aşa!

— L-am întrebat la ce fel de „greşeală” se referă şi mi-a explicat că l-a înspăimântat responsabilitatea căsătoriei dintr-odată, că poate nu e genul care să se căsătorească – aşa cum ziceai şi tu! – şi că se teme să nu mă dezamăgească în calitate de soţ, motiv pentru care nu m-a cerut când eram la High Weald.

— Înţeleg.

— Mi-a spus că abia după ce am plecat de la High Weald şi-a dat seama cât îi lipsisem.

Şi cu asta, privirea Aureliei sugera că retrăia momentul.

— O, Doamne, ce... romantic!

— Iar când i-a zis mama lui că urma să părăsesc Londra în curând şi să mă îndrept spre Scoţia, a spus că a ştiut imediat că trebuie să vină ca să mă oprească. Şi exact asta a făcut.

— Şi te-a cerut?

— Da! O, Flora, m-a întrebat dacă-l pot ierta pentru greşeala de raţionament înfiorătoare şi s-a lăsat imediat în genunchi şi mi-a oferit cel mai uluitor inel de logodnă cu smarald!

— Şi ce i-ai spus?

— Ei bine – şi aici sper că vei fi mândră de mine –, am spus că din cauza schimbării bruşte a situaţiei, am nevoie de câteva zile să mă gândesc. Şi de-asta te-am rugat să vii la mine. Tu eşti mai raţională când vine vorba de dragoste, dragă Flora! Ce crezi că ar trebui să fac?

Flora a înghiţit în sec toate părerile personale pe care le-ar fi avut despre acest subiect.

— Poate că prima întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui e de ce nu ai acceptat cererea pe loc. Ce te-a reţinut?

— Flora, cum aşa? Doar ţi-am spus acum câteva zile că voi refuza orice cerere, chiar dacă gândeam aşa pentru a mă proteja pe mine şi mândria mea. De asemenea, tot nu sunt sigură că mă iubeşte aşa cum îl iubesc eu pe el.

— A spus că te iubeşte?

— Da... sau cel puţin a spus că viaţa lui ar fi pustie fără mine.

— Iată, deci! a zâmbit ea forţat. Înseamnă acelaşi lucru, indiferent ce cuvinte a ales Archie să folosească.

— Da?

Aurelia o implora din priviri să-i confirme.

— Poate aştept prea mult şi am prea multe gânduri romantice, dar ezitarea lui de la început mă face să cred – în ciuda motivelor pe care mi le-a înşiruit – că a avut rezerve.

— Pe care şi le-a lămurit acum şi asta nu are legătură cu tine.

— L-am întrebat dacă i-a cucerit altcineva inima şi a jurat că nu.

Florei i-a luat-o inima la goană în acel moment.

— Atunci, cu siguranţă tot ce ţi-a spus este suficient pentru a-i accepta cererea în căsătorie?

— Da, dar ştii că am avut şi alţi peţitori înainte, la începutul Sezonului şi nu mai puteau după mine. Aurelia s-a ridicat şi a început să se fâţâie prin mica sufragerie. Am primit o mulţime de flori şi de bileţele de dragoste şi chiar dacă nu pe ei îi voiam, eram convinsă că ei mă voiau pe mine. Cu Archie, parcă eu alerg după el cu disperare, parcă vânez un bărbat căruia îi sunt indiferentă.

— Dar chiar şi din limitata mea experienţă cu bărbaţii, ştiu că mulţi dintre ei abordează dragostea în feluri diferite faţă de femei. Unii sunt extrem de romantici, alţii deloc. Uită-te la tatăl nostru, a spus Flora, în căutarea unui exemplu. Chiar dacă e evident că o adoră pe mama, nu este şi nu a fost niciodată romantic cu ea, cel puţin la vedere.

— Chiar crezi că o adoră?

Aurelia s-a oprit din fâţâit.

— Mereu m-am întrebat. Eu sigur nu vreau o astfel de căsnicie.

Flora şi-a dat seama că pierduse teren din cauza exemplului părinţilor, care aveau o relaţie distantă.

— Poate că, pur şi simplu, bărbaţii sunt învăţaţi să nu-şi arate emoţiile şi Archie Vaughan e unul dintre aceştia.

Aurelia se uita lung la sora ei, uşor suspicioasă.

— Ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată de el şi nici nu ai avut încredere în el. Mă mir că pari dornică să-i iei apărarea astfel.

— Sentimentele mele faţă de el sunt irelevante. Încerc doar să fiu pragmatică şi cât se poate de sinceră cu tine. Mi-ai cerut părerea şi ţi-am dat-o. El şi-a recunoscut greşelile şi vrea să se căsătorească cu tine. Mă îndoiesc că

poţi cere mai mult, mai ales având în vedere alternativa...

— Ştiu. Până la cererea lui Archie, am simţit că o să mor de nefericire la gândul că voi fi alungată în Scoţia cu mama şi cu tata.

— Atunci, iată răspunsul.

— Da, doar că nu aş suporta gândul că Archie nu m-ar iubi şi că s-ar căsători cu mine doar ca să-mi ia zestrea şi să-şi salveze casa familiei.

— Draga mea Aurelia, cred că Lord Vaughan a dovedit cu tot succesul că gândeşte cu propriul cap şi că nu poate fi forţat să facă ceea ce nu-şi doreşte.

— Chiar crezi că ar trebui să accept?

Flora a minţit atunci mai rău ca niciodată.

— Da.

— Şi, în ciuda sentimentelor tale negative faţă de el, vei fi de acord să-mi fii domnişoară de onoare şi să dansezi la nunta mea?

— Bineînţeles.

— Atunci... – norul de pe faţa Aureliei s-a ridicat – m-ai convins, îi voi spune că îi voi accepta cererea în căsătorie când va veni mâine după-amiază în vizită. Mulţumesc, draga mea soră, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Acum că am luat decizia, hai să bem nişte ceai. Mă simt slăbită din cauza stresului.

O oră mai târziu, Flora l-a lăsat pe Freed s-o ajute să urce în trăsură, extenuată de tensiunea înşelătoriei. Făcuse ceea ce trebuia când o convinsese pe Aurelia să accepte cererea lui Archie şi totuşi îndoiala nu i-a dat pace până nu a ajuns în Piaţa Portman. Tot ce-şi dorea Aurelia era ca Archie s-o iubească la rândul lui.

Flora ştia însă că ăsta era singurul lucru pe care nu-l putea avea de la el.

— Bănuiesc că ai cunoştinţă despre anunţul din *Times7*.

Doamna Keppel i-a oferit ziarul şi Flora a citit anunţul.

— Da, mi-a spus Aurelia despre cererea lordului Vaughan.

— Te bucuri că urmează să se căsătorească înainte de Crăciun?

E o logodnă neobişnuit de scurtă.

— Poate că amândoi simt că pierd timp preţios. Mă bucur pentru ei, se iubesc mult.

Doamna Keppel a mijit ochii atotştiutoare.

— Atunci mă bucur şi eu şi le voi trimite felicitările mele din partea casei.

— Voi proceda la fel.

— Ce coincidenţă, azi-dimineaţă a sosit o scrisoare pentru tine, adusă în persoană de la casa familiei Vaughan din Londra. I-am spus domnului Rolfe că ţi-o dau eu, personal.

— Mulţumesc.

Cât a putut de calm, Flora a luat scrisoarea din mâna delicată a doamnei Keppel, care o privea în timp ce o scotea din plic.

— Draga mea Flora, astăzi sunt acasă şi nu primesc oaspeţi, în cazul în care, după ce citeşti scrisoarea, vrei să iei ceaiul cu mine.

— ...Mulţumesc.

Flora a ieşit din salon şi a urcat repede în camera ei. A închis uşa ferm, s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la scrisoare. Doar vederea scrisului îi aducea lacrimile. A deschis-o repede cu degetele tremurânde.

Piaţa Berkleley 18 Mayfair 19 octombrie 1909

Am făcut aşa cum mi-ai cerut, chiar dacă ştiu că e greşit pentru toţi trei. Acum s-a stabilit şi am sugerat să ne căsătorim cât mai curând posibil.

Cu toate astea, te iubesc.

Archie

— Ah, Flora, te aşteptam!

— Da?

Ceva mai târziu, Flora s-a trezit în uşa salonului doamnei Keppel.

— Bineînţeles, a spus ea calmă. Închide uşa după tine. Ceaiul te aşteaptă, nu vom fi deranjate.

Flora s-a supus şi s-a îndreptat lent spre doamna Keppel, trecând prin agonia indeciziei. Nu a fost niciodată genul de om care să facă altora confesiuni, dar astăzi...

— Te rog, ia loc, draga mea şi încălzeşte-te la foc.

Doamna Keppel i-a dat Florei o ceaşcă de ceai, din care tânăra a sorbit cu recunoştinţă.

— Putem să bem ceai şi să bârfim sau putem să discutăm despre adevăratul motiv pentru care ai venit acum la mine. Ce preferi?

— ...Nu ştiu.

— Dragostea este tulburătoare, aşa-i? Şi tu, ca şi mine, preferi să ţii în tine. Dragul meu Bertie spune mereu că ştiinţa înseamnă putere şi că oricât de tentant poate fi să cedezi acea putere altuia în schimbul mângâierii, nu e înţelept să o faci. Noi, amândouă, am ales să nu o facem.

— Aşa este.

Flora era uluită cât de perspicace era.

— Aşadar, Flora, eşti la curent cu secretul meu. Toată lumea din Londra crede că înţelege relaţia dintre mine şi rege şi o critică. Dar bârfa lor maliţioasă şi dorinţa lor de a mă discredita îi orbeşte şi nu îşi dau seama că îl iubesc. Din afară, poţi pretinde că relaţia mea cu el e o făcătură menită să-mi aducă avantaje, la fel cum s-ar putea spune că respingerea lordului Vaughan a fost o cruzime. Dar eu ştiu că adevăratul motiv este dragostea pe care i-o porţi dragei tale surori.

— Doamnă Keppel, ce vreţi să spuneţi? Nimeni nu

ştie nimic de nicio relaţie între mine şi Lord Vaughan.

— Sunt conştientă de asta şi mă îndoiesc că, în afară de mine, şi-a dat seama cineva din Londra care este situaţia. V-am văzut privirile după ce v-aţi întâlnit aici acum câteva zile. Şi... se vedea de la o poştă necazul. Secretul tău rămâne şi al meu. Te rog, Flora, ai încredere în mine şi eliberează-te de el înainte să îţi pierzi minţile!

În cele din urmă, Flora a ascultat-o, iar doamna Keppel i-a turnat un pahar cu sherry şi i-a oferit o batistă curată de dantelă. După ce şi-a vărsat năduful şi i-a povestit tot ce se petrecuse între ei, s-a simţit mult mai bine.

— Nu vei fi prima şi nici ultima care îşi trimite bărbatul pe care-l iubeşte în braţele alteia, din cauză că simte ea că aşa e mai bine, i-a explicat doamna Keppel. Înainte să fiu măritată cu dragul meu George ori să-l întâlnesc pe Bertie, am trăit o situaţie similară. Ai acţionat corect pentru cea mai nobilă cauză şi acum trebuie să mergi mai departe.

— Ştiu. Şi asta e cea mai grea parte.

— Ei bine, cel mai bun mod de a o face e să te ţii ocupată şi sunt foarte bucuroasă să îţi ofer această oportunitate, a zâmbit doamna Keppel. Urmează o serie de baluri şi te asigur că înainte de nunta surorii tale, vei avea deja cel puţin două cereri în căsătorie.

— Mulţumesc, dar în momentul de faţă nu mă interesează peţitorii.

— Asta pentru că încă nu i-ai întâlnit, radia doamna Keppel. Vom începe cu un dans la casa Devonshire şi apoi va fi un bal mare la Blenheim, care presupune o călătorie anevoioasă, dar simt că trebuie să mergem şi...

— Doamnă Keppel?

— Da, draga mea?

— De ce faceţi toate aceste lucruri pentru mine?

A aruncat o privire spre foc, apoi înapoi, la Flora.

— Pentru că simt că eşti copilul pe care nu l-am avut niciodată.

STAR
OCTOMBRIE 2007

CEANOTHUS (Liliac de California – familia *Rhamnaceae*)

Capitolul 20

Am simţit o mână care mă atingea în mod repetat pe umăr şi am revenit cu picioarele pe pământ. Am ridicat privirea şi am văzut că rula genericului filmului pe ecran, iar Rory stătea lângă mine.

— Ne uităm la Superman II acum?

M-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de cinci şi jumătate.

— Nu, am clătinat din cap. Cred că ajunge pe ziua de azi. Vrei să vezi fazanul? l-am întrebat eu pe Rory, ca să-l distrag.

A încuviinţat fără rezerve, iar eu m-am ridicat de pe scaun şi, totodată, m-am îndepărtat de trecut, ştiind că nu era cel mai potrivit moment pentru a analiza ceea ce tocmai citisem ori dacă asta avea vreo semnificaţie pentru propria mea existenţă. În bucătărie, Orlando aranja cumpărăturile de la magazinul fermei.

— Te felicit pentru felul în care ai smuls penele fazanului, a spus el. O să te bucuri să afli că tocmai am eliminat glonţul care i-a curmat viaţa, aşa că nu o să ne spargem dinţii în el mâine.

A ridicat o farfurioară, în mijlocul căreia se aflau trei bucăţi de plumb. Rory a ridicat imediat una dintre ele ca s-o studieze.

— Biata pasăre!

— Da, dar ferice de noi mâine! Domnişoară Star, asta e pentru ospăţul din seara asta.

Am dat cu ochii de *un filet* de friptură în sânge, întinsă pe blatul de marmură din faţa lui.

— Nu ştiu pe nimeni care să facă cinste acestei minunăţii. Dacă nu te superi, prefer să mâncăm la ora opt fix astă-seară, ca să avem la dispoziţie trei ore bune de digestie înainte de somn, a spus Orlando, uitându-se la ceas.

— Atunci ar cam trebui să mă apuc de treabă.

— Cât faci tu asta, o să-l iau pe tânărul acesta la un joc de şah. Cine pierde, spală vasele după cină.

— Dar tu câştigi întotdeauna, unchiule Lando, s-a plâns Rory, în timp ce ieşeau din bucătărie.

După ce am pregătit carnea şi legumele, m-am aşezat şi am inhalat aroma ce venea din cuptor şi m-am bucurat de căldura pe care-o făcusem în bucătărie. Cu gândul la lectura de mai devreme, mi-am dat seama că figurina pe care mi-o lăsase Pa era cu siguranţă pisica iubită a Florei şi nu o panteră adevărată, cum crezusem. Apoi m-am gândit la Flora, despre care Pa îmi lăsase indiciul că îmi era semnificativă. În mod evident, existau similarităţi între noi, şi anume interesul nostru faţă de botanică şi dragostea pentru natură, dar apoi, milioane de oameni aveau pasiunile astea şi, din ce citisem, era mult mai probabil să am o conexiune cu Aurelia decât cu ea. În fond, se părea că ea fusese cea care se căsătorise cu un membru al familiei Vaughan.

Cel mai rău era că îmi doream foarte tare să găsesc o legătură, ceva care să mă lege inextricabil de High Weald şi care să-mi permită să fac parte din această familie extraordinară. Deja mă ataşam din ce în ce mai mult de doi dintre membrii săi.

După ce am mâncat friptura şi Orlando a declarat-o

„eroică”, l-am dus pe Rory la baie, nesigură care erau regulile în această privinţă. L-am lăsat să mă ghideze, apoi i-am scos aparatul auditiv, pe care l-am aşezat pe raft.

— Să plec? l-am întrebat, în timp ce intra în cada plină de clăbuci, pe care i-o pregătisem, dar a dat din cap că nu.

— Vorbeşte cu mine. Spune-mi o poveste despre familia ta, Star!

Aşa că m-am aşezat pe capacul vechi, de lemn, al toaletei şi, cu ajutorul mimatului şi al expresiilor faciale atunci când dădeam greş cu limbajul semnelor, i-am oferit lui Rory cea mai concisă versiune a copilăriei mele de la Atlantis, pe care am condimentat-o cu câteva povestioare despre mine şi CeCe, în care intraserăm în bucluc.

— Ce surori nebunatice! a chicotit el, ieşind din cadă şi înfăşurându-se cu prosopul pe care i l-am întins.

Apoi a făcut ochii mari.

— Vreau şi eu o soră sau un frate. Pare distractiv.

L-am ajutat să îşi pună pijamaua şi i-am dat aparatul auditiv înapoi. Şi l-a potrivit bine în fiecare ureche, apoi m-a apucat cu braţele de umeri şi m-a pupat pe obraz.

— Vrei să fii tu sora mea, Star?

— Sigur că vreau! i-am confirmat, în timp ce ne îndreptam spre camera lui.

Câteva minute mai târziu a apărut Orlando în uşă, neştiind ce să facă.

— Gata cu abluţiunea?

— Da. Noapte bună, îngerule! i-am urat lui Rory şi l-am pupat.

— Noapte bună, Star!

A doua zi, după micul dejun, am rumenit pulpele de fazan într-o oală mare de fier, înainte să adaug fructe de pădure, ierburi şi nişte vin roşu, care, speram, urmau să fiarbă la foc mic şi să iasă un sos delicios. Apoi, am învelit

pieptul în bacon şi l-am pus deoparte pentru mai târziu. Rory a stat la masa din bucătărie, a pictat şi am colaborat de minune în vreme ce eu întindeam coca pentru plăcinta de fructe. O văzusem pe CeCe de zeci de ori pictând, dar arta ei tindea să fie foarte precisă, pe când Rory amesteca acuarelele până obţinea nuanţa pe care o dorea, înainte să le aplice fără reţinere. Am pus plăcinta la cuptor şi am observat peisajul de toamnă pe care-l crease şi pe care nu l-aş fi putut reproduce, nici dacă aş fi avut luni de zile la dispoziţie.

— Uimitor! am exclamat, în timp ce el îşi semna lucrarea.

Am văzut că scria literele cu stângăcie, spre deosebire de lejeritatea cu care folosea pensula.

— Îmi place să pictez.

— Tuturor ne plac lucrurile la care ne pricepem, i-am spus cu un zâmbet.

Orlando plecase devreme în dimineaţa aceea. Nu spusese unde, dar aveam senzaţia că nu îl bucura plecarea. S-a întors cu Mouse după el, tocmai când făceam piureul de cartofi.

— Uite! a arătat Rory spre tablou. Pentru Star!

Orlando şi-a făcut datoria să-l laude, dar Mouse abia a aruncat o privire în trecere.

— Ce ziceţi dacă aduc o sticlă de Vacqueyras pe care am pus-o la decantat, ca să sărbătorim fazanul lui Star?

Orlando nu se adresase nimănui în particular şi se îndrepta spre cămară, ca să aducă vinul.

— Ai citit transcrierea mea? m-a întrebat brusc Mouse.

— Da, mulţumesc!

Am arătat spre teancul de hârtie de lângă telefon.

— Ţi s-a părut informativă?

— Foarte.

— Aş vrea să văd figurina, dacă o ai la tine.

— Nu am adus-o cu mine, am minţit, în speranţa că nu mă înroşisem, cum făceam de câte ori evitam adevărul.

— Păcat. Orlando crede că e un Fabergé.

— O să o mai caut o dată înainte să plecăm.

— Neapărat.

A sunat telefonul şi Mouse s-a întins spre receptor.

— Bună, Marguerite! Da, totul e în regulă. Şi el e bine, nu-i aşa, Rory?

— Da! a strigat copilul, ca să-l audă mama sa. Bine!

— La cât te întorci?

Mi-am făcut de lucru la cuptor, ca să nu pară că trag cu urechea.

— Înţeleg. Păi, eu sigur nu pot, dar o să-i întreb pe Star şi pe Orlando dacă or putea. Orlando?

— Da?

Apăruse adineauri din cămară, cu vinul.

— Marguerite trebuie să mai stea o vreme în Franţa. Vrea să ştie dacă tu şi Star mai puteţi rămâne aici câteva zile, ca să aveţi grijă de Rory.

— Din păcate e imposibil. Am două licitaţii majore care au loc în Londra şi la care e musai să particip. Dar tu, Mouse?

— Nu prea. Ştii cu ce-mi bat capul la fermă. Şi-apoi, Rory e în vacanţă şi...

Mi-au picat ochii pe Rory, care stătea între cei doi fraţi şi întorcea capul dintr-o parte în alta, ca la tenis, timp în care se simţea nu cu mult mai important decât mingea din timpul meciului dintre ei.

— Mă ocup eu, am spus deodată. Asta dacă te descurci fără mine la magazin, Orlando!

— Cu siguranţă pot să mă gândesc la asta.

Rory a început să-l bată pe Orlando pe mâini şi să gesticuleze viguros:

— Da, te rog, las-o pe Star să rămână! Mâncare bună!

Pentru o clipă s-a lăsat liniştea, timp în care cei doi fraţi m-au privit.

— Având în vedere că nu prea avem clienţi la librărie, probabil singura treabă pe care ar avea-o de făcut ar fi să şteargă praful, a spus Mouse.

M-a cam iritat comentariul lui, dar m-am străduit să nu reacţionez şi vedeam că şi Orlando se abţinea.

— Sigur, cel mai important e ca Rory să fie fericit, a spus el în cele din urmă.

— Bun, ai auzit, Marguerite? Star rămâne şi Rory e fericit, a continuat Mouse la telefon. Eu voi fi în preajmă în caz că e nevoie de mine. Dă-ne de ştire când te întorci miercuri, bine? Bine, pa!

— E gata mâncarea, i-am spus lui Orlando, care turnase câte un pahar cu vin pentru fiecare.

— Minunat! Mâncăm aici, da? Şi eu... noi – s-a corectat Orlando, în timp ce s-a uitat la fratele lui – suntem profund recunoscători pentru oferta ta.

— Nicio problemă, am răspuns, înainte să mă întorc spre cuptor.

După ce am luat masa de prânz, care – chiar dacă eu însămi susţin asta – a fost un adevărat triumf, având în vedere că nu mai gătisem fazan vreodată, Orlando a plecat la Ashford cu Land Roverul lui Mouse, ca să prindă trenul de Londra. Răceala dintre cei doi fraţi era evidentă şi am presupus că avea de-a face cu întâlnirea lor de mai devreme şi cu conversaţia cu Marguerite.

Mouse spusese că se va întoarce să îi spună noapte bună lui Rory, dar trecuse de opt şi nu dăduse niciun semn încă. L-am smuls cu greu pe Rory din faţa filmului *Superman*, l-am pus să se spele şi să se culce.

M-am dus în camera mea şi am căutat în rucsac

scrisoarea şi figurina de la Pa Salt. Am studiat creatura micuţă cu atenţie şi mi-am adus aminte de descrierea vie pe care i-o făcuse Flora Panterei.

— Tu să fii? am întrebat în eter şi, neprimind niciun răspuns, am pus-o la loc. Dacă era un Fabergé, aşa cum sugerase Mouse, atunci ştiam că era valoroasă. Poate că doamna Keppel, care aprecia şi ea operele lui Fabergé, îi dăduse pisica în dar Florei.

Era o singură cale să aflu şi asta însemna să i-o arăt Şobolanului... lui Mouse, m-am corectat. Nu voiam să-mi scape din greşeală porecla pe care i-o dădusem chiar poreclei pe care o avea deja[21].

M-am dus la baie şi m-am cufundat cât am putut de repede în cada plină cu spumă pe care i-o pregătisem mai devreme lui Rory, după ce aflasem cu o seară în urmă că rezervorul cu apă caldă putea umple o singură dată cada. Am alergat apoi în dormitor, unde am pus mai multe straturi pe mine şi am coborât.

Am rămas în faţa uşii de la intrare şi m-am întrebat dacă era cazul să încui peste noapte, când deodată, din beznă a apărut o siluetă în spatele meu, de m-a făcut să ţip speriată.

— Eu sunt, a spus Mouse. Am intrat pe uşa din spate cât ai fost sus. Voiam să-ţi dau astea.

Mi-a întins două chei de alamă imense.

— Mersi.

— Şi mulţumesc că faci asta. E evident că Rory te place deja. Marguerite spune că va suna mâine. Nu-i stă în fire să stea atât. Probabil s-a întâmplat ceva, murmură el. În mod normal lucrează în zonă, ca să poată ajunge măcar seara la Rory, dar se pare că i se duce faima. Oricum, o să ai nevoie de provizii pentru următoarele câteva zile. Dacă-

---

21 În original, mouse înseamnă şoarece, iar rat, cum îl porecleşte Star, şobolan.

mi scrii o listă, trec mâine s-o iau, dar devreme.

— Nicio problemă, am răspuns. Pot să folosesc telefonul ca s-o anunţ pe sora mea că nu mă întorc în seara asta? Nu-mi merge mobilul aici.

— Simte-te ca acasă. Iar dacă ai nevoie disperată să trimiţi vreun e-mail, poţi veni la mine acasă. Faci dreapta la poartă şi traversezi pe cealaltă parte. O să vezi un semn pe care scrie Home Farm la o sută de metri în stânga. Nu-i cine ştie ce, dar măcar are Wi-fi.

— Probabil n-o să am nevoie.

— Şi dacă reuşeşti să găseşti figurina aia, chiar mi-ar plăcea s-o văd. Există destule lacune în istoria familiei noastre, pe care mi-ar plăcea să le umplu.

— O să mai caut o dată.

— Sper s-o găseşti până la urmă. Noapte bună!

— Noapte bună!

L-am condus şi am încuiat uşa, apoi m-am dus în bucătărie şi am sunat-o pe CeCe.

— Salut, eu sunt!

— Sia! Unde eşti? Şi de ce mă suni de pe un număr ciudat?

I-am explicat cât am putut de bine şi a făcut o pauză lungă.

— Aşadar, familia asta nu numai că îţi oferă un salariu derizoriu ca să munceşti până seara târziu în librărie, dar acum te folosesc şi ca bonă, şi ca bucătar fără să te plătească?

— Orlando a zis că îmi va da oricum salariul şi Marguerite o să mă plătească şi ea.

— Problema cu tine e că eşti prea inimoasă.

— A fost o urgenţă şi eram singura care putea da o mână de ajutor. Şi nu mă deranjează. Îmi place foarte mult aici, am răspuns cu sinceritate.

— Vezi să-ţi dea cât meriţi! Mi-e dor de tine, Sia!

Apartamentul ăsta e prea mare pentru o singură persoană.

— O să mă întorc curând şi dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la numărul ăsta.

— O să chiulesc de la ultimul curs miercuri, ca să putem lua cina împreună. Parcă nu te-am văzut mai deloc în ultimele săptămâni.

— Ştiu, îmi pare rău! Somn uşor, Cee!

— O să încerc. Pa!

A închis repede şi am oftat în timp ce m-am îndreptat spre salon, ca să mă asigur că nu luăm foc peste noapte – o altă regulă de aur a lui Pa. Am stins luminile şi m-am dus la culcare. L-am verificat pe Rory, care dormea dus şi am mulţumit Cerului că mi s-au mai dat două nopţi în această casă minunată.

Capitolul 21

A doua zi dimineaţă m-a trezit Rory, care a sărit în patul meu ca să-mi spună că-i era foame. Până să ajungă Mouse în bucătărie să ia lista de cumpărături, eram deja la micul dejun.

— Miroase bine, a spus el, spre uimirea mea, fiindcă nu prea-l auzeam să facă vreun compliment.

— Vrei? E *French toast*[22].

— Nu am mâncat de când eram mic. Da, dacă nu e prea mare deranjul.

— E cafea în ibricul de pe masă, i-am arătat eu.

Rory l-a bătut pe braţ şi a gesticulat:

— Pot să vin şi eu cu tractorul?

— Ce?

Mouse nici măcar nu ridicase ochii să se uite la el.

— Rory vrea să ştie dacă poate merge cu tine, cu

22 Friganea.

tractorul, am spus, punându-i în faţă o farfurie, ceva mai brutal decât era necesar.

— Doamne, nu! a exclamat el.

A început să devoreze pâinea cu ou, cu o poftă care-i lipsise ultimele dăţi când gătisem pentru el.

— Ce bună e! Ador mâncarea pentru copii. Bun. A dat cafeaua pe gât, s-a ridicat şi a luat lista de pe masă. Mă întorc cu astea când o să pot.

Şi cu asta a ieşit pe uşă.

— Nu mă ia?

Rory a ridicat ochii la mine cu o privire atât de jalnică, încât mi-a frânt inima.

— Nu azi, Rory, nu! Dar ce-ar fi să te îmbraci şi să dai o tură cu bicicleta?

Rory a dat ture prin livadă, unde am adunat mere şi prune goldane cât am putut duce. Pomii antici aveau nevoie disperată de curăţare, dar ştiam că abia spre sfârşitul iernii se putea face asta.

— N-o să mâncăm niciodată toate astea, mi-a spus Rory în timp ce ne întorceam cu fructele, pe care le pusesem într-o roabă care scârţâia.

— Nu, dar să vezi ce bune sunt în plăcinte şi gem.

— Faci gem?

— Da, am râs eu de mirarea lui.

Mi-am dat seama că bietul de el crescuse cu gândul că majoritatea lucrurilor pe care le mânca proveneau de la o zână invizibilă a supermarketului.

Am petrecut după-amiaza făcând plăcinte şi Rory a cerut obişnuitul lui film *Superman*. I-am pus DVD-ul, m-am întors în bucătărie să fac ceai şi am verificat plăcinta în cuptor. Mă mâncau degetele să reorganizez cămara şi dulapurile, dar am rezistat, ştiind că nu era treaba mea să mă ocup de asta.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era aproape şase

şi Rory trebuia să-şi ia masa de seară. Fiindcă nu sosiseră încă proviziile promise, m-am dus să văd ce puteam găsi.

Tocmai scoteam plăcinta din cuptor, când s-a deschis uşa din spate şi Mouse a apărut cu două pungi de plastic, pline cu mâncare.

— Poftim! a spus el şi le-a aşezat pe masa din bucătărie. Pui la cale vreo petrecere?

A arătat spre plăcinte.

— Doar profit de fructele căzute în livadă.

A scos o bere dintr-o sacoşă şi a desfăcut-o.

— Vrei şi tu? m-a întrebat.

— Nu, mersi!

— Rory e OK?

— Da, am răspuns.

Am început să scot mâncarea din pungi, începând cu cârnăciorii. I-am pus pe o tavă de copt şi i-am băgat la cuptor.

— Fac cartofi prăjiţi, am mai spus, în timp ce deschideam sacul cu cartofi.

Am adus ustensila de cojit cartofi dintr-un sertar.

— Sper că-i plac lui Rory.

— Având în vedere că el şi Marguerite trăiesc mai mult din ouă şi conserve cu fasole, sunt sigură că o să-i placă. Ca şi mie, de altfel, dacă mai rămân.

Am zâmbit în secret din pricina entuziasmului său brusc.

— Sigur. Am arătat spre sacul mare cu cartofi. Mă duc să-i spun lui Rory că ai venit.

M-am dus spre uşă.

— Înainte să te duci...

Tonul lui m-a reţinut şi m-am întors spre el. Avea o mutră sumbră.

— Vreau să-mi spui sincer dacă ai figurina Fabergé cu tine. Fie n-o ai, cu adevărat, fie nu vrei să mi-o arăţi.

Înţeleg de ce ai putea simţi că nu merită să ai încredere în mine, a continuat el, în fond, nu am fost prea prietenos. Nu mi-aş face griji în privinţa asta, Star, toată lumea crede că sunt de rahat. Şi nu se înşală. Chiar sunt.

Aşa deci, reveneam la văicăreală. Dacă se aştepta să-l contrazic, se amăgea.

— Oricum, a adăugat el, ca să acopere tăcerea, ce-ar fi să facem o înţelegere? Eu îţi spun ce am mai aflat despre trecutul familiei noastre, iar tu îmi arăţi pisica. Fiindcă dacă e într-adevăr un Fabergé, cam am idee cine i-a dat-o Florei MacNichol.

— Dar...

— Mouse!

Sosise Rory în bucătărie şi tensiunea se disipase.

La cină, Mouse a fost mai vesel decât îl văzusem până atunci. Fie că făcea tot posibilul să-mi dea un sentiment fals de securitate înainte să redevină ursuzul pe care-l cunoşteam, fie că îl îmbunaseră cartofii mei, habar n-aveam, dar mă bucuram pentru Rory că Mouse cel puţin făcea un efort să vorbească cu el. Le-am sugerat să joace „X şi O”, joc de care Rory nu auzise. I-am arătat cum se joacă şi i-a plăcut, fiindcă de câte ori câştiga, ţipa de bucurie. Ştiam că Mouse îl lăsa să câştige, lucru care dovedea încă o dată că avea loc o îmbunătăţire în atitudinea lui.

— S-a făcut ora de culcare, a spus brusc Mouse.

M-am uitat la ceas şi am văzut că abia trecuse de şapte, dar Rory se şi ridicase, ca un soldat care primise ordin de mărşăluire din partea sergentului-major.

— Te duc sus să faci baie, am spus eu, întinzându-i mâna.

— Noapte bună, Mouse! i-a urat Rory.

— Noapte bună, Rory!

Am umplut cada şi Rory s-a bălăcit, apoi s-a lăsat pe

spate cuminte şi a închis ochii, ca să-l spăl pe cap. S-a cufundat în apă, a ieşit şi a deschis ochii.

— Star?

— Da?

A scos mâinile din apă ca să poată comunica.

— Nu cred că Mouse mă place.

— Ba eu cred că da, doar că nu se pricepe s-o arate, am gesticulat eu.

— Nu-i greu. îl învăţăm noi.

— Da, am spus.

I-am întins prosopul, ca să poată ieşi din cadă şi să se acopere. L-am ajutat să îşi pună pijamaua şi l-am condus în camera lui.

— Vrei să-ţi citesc o poveste sau nu mă pricep la asta? l-am tachinat eu şi l-am gâdilat uşor.

— Tu te pricepi mai bine ca Mouse, aşa că da, te rog!

Rory s-a întors înaintea mea şi l-am văzut pe Mouse, care stătea în uşă. Am fost recunoscătoare că nu înţelegea limbajul semnelor.

— Vrei să te bag în pat, Rory? a întrebat Mouse.

— Da, te rog! a răspuns el cuminte.

— Noapte bună!

L-am sărutat pe frunte şi am ieşit din cameră.

— Eşti foarte bună cu el, mi-a spus Mouse mai târziu, în timp ce intra în bucătărie, când eu tocmai terminam de spălat vasele.

Dintre toate utilităţile moderne pe care le-aş fi adus la High Weald, prima ar fi fost o maşină de spălat vase.

— Mulţumesc.

— Bănuiesc că ai mai lucrat cu copii surzi.

— Nu, niciodată.

— Atunci cum de...?

I-am explicat pe scurt cum ajunsesem să comunic prin semne. A scos o bere din frigider şi a deschis-o.

— E interesant cum v-aţi cunoscut şi cum v-aţi ataşat unul de altul tu şi Rory, având în vedere că nu vorbeşti nici tu prea mult. Absenţa cuvintelor nu-l incomodează, aşa cum ar face-o pentru o persoană cu auz normal. Nu spui prea multe despre tine, aşa-i?

Nici tu, mi-am spus în gând.

— Locuieşti cu sora ta, corect?

Şi-a adus deci aminte.

— Da.

— Ai iubit? Ai pe cineva în viaţa ta?

— Nu. *Nu că ar fi treaba ta*. Tu? i-am întors-o.

— Sunt perfect conştient că nu mă vrea nimeni şi nu am o problemă cu asta.

Nu aveam de gând să mă las atrasă în capcana asta. Nu am spus nimic, ci am pus la loc vasele şi tacâmurile.

— De fapt, am fost căsătorit o dată, a continuat el în cele din urmă.

Aşa cum se întâmplă după o pauză lungă, a dezvăluit mai multe decât îşi propusese iniţial.

— Ah! am exclamat eu.

— Părea să-i fie pe plac.

Nu am zis nimic.

— Dar apoi...

Am rămas tăcută.

— A murit.

Era clar că fusesem învinsă. Nu aveam cum să mai tac după asta.

— Îmi pare rău.

M-am întors şi l-am văzut cum stătea stângaci lângă masă.

— Şi mie. Dar aşa e viaţa... şi moartea, nu?

— Da, aşa e, am spus, cu gândul la Pa Salt.

A făcut o pauză înainte să ridice ochii la ceasul de pe perete şi să spună:

— Ar fi cazul să mă duc. Trebuie să mă ocup de socotelile pe ultimele trei luni. Mulţumesc pentru cină!

Mouse şi-a lăsat berea neterminată pe masă şi a ieşit pe uşa din spate.

În noaptea aceea, nu am putut dormi. M-am simţit îngrozitor pentru plecarea lui bruscă, evident generată de răceala cu care reacţionasem când îmi vorbise despre moartea soţiei. Oricât de mitocan era de obicei, îmi făcuse totuşi o confidenţă emoţională, iar eu îi răspunsesem cu o platitudine, lipsită de emoţie.

Practic, îmi permisesem să cobor la nivelul lui.

În cele din urmă, extenuată, m-am sculat odată cu răsăritul la şase şi jumătate, mi-am pus multe straturi de haine pe mine şi am coborât în bucătărie, unde am făcut singurul lucru care mă putea calma: o prăjitură.

După micul dejun, l-am rugat pe Rory să mă ducă la Mouse acasă şi el a acceptat bucuros.

— Da, a gesticulat el, Mouse e singurel.

S-a urcat pe bicicletă, eu am pus prăjitura într-o cutie de tablă şi am pornit la drum. Rory m-a condus pe poteca strâmtă şi mărginită de iarbă, iar eu am inhalat în tot timpul ăsta aroma elocventă şi de neconfundat a toamnei englezeşti: mirosul bogat al fermentaţiei, în timp ce zona rurală se descotorosea de rămăşiţele unei alte veri şi se pregătea să întinerească din nou cu venirea primăverii următoarea.

— Aici.

Rory a arătat spre o plăcuţă care indica o alee acoperită de buruieni. A tulit-o înainte, iar eu l-am urmat, mai sedată, cu prăjitura în braţe. Am dat, în sfârşit, cu ochii de casă, o clădire solidă, din cărămidă roşie, lipsită de ornamentele pe care le foloseau vecinii de peste drum. Dacă High Weald era aristocratic, Home Farm era confortabil şi tipic omului muncii.

În centrul casei era o uşă mare, pe vremuri vopsită într-un roşu precum cireaşa, dar care acum se decolorase şi se scorojea. În faţa casei creşteau tufe de levănţică, destul de trecute şi care trebuiau înlocuite, dar parfumul lor suav plutea încă în aer. Rory a gonit în spatele casei şi s-a dus drept la uşă.

— Baţi tu? am întrebat eu.

A bocănit şi s-a bucurat de vibraţii. Nu a primit niciun răspuns.

— Bate încă o dată! i-am sugerat eu.

— E mereu deschis. Intru?

— Bine.

Mă simţeam ca un intrus când am pătruns în casă pe urmele lui Rory şi m-am trezit într-o bucătărie care reprezenta versiunea în miniatură a celei din care tocmai venisem, cu excepţia faptului că aici era mai mult haos. Masa din lemn de pin aproape că nu se vedea sub maldărul de ceşti de cafea, ziare şi aparent registre de contabilitate, dintre paginile cărora se revărsau chitanţe şi note de plată. Uşa s-a închis în spatele nostru şi curentul a zburătăcit o parte dintre hârtii. Am aşezat prăjitura ca să le adun de pe jos, tocmai când intra Mouse în bucătărie, venind din interiorul casei. S-a uitat lung la documentele din mâna mea şi s-a încruntat.

— Erau pe jos, am spus eu cu glasul stins, în timp ce le puneam pe masă. Ţi-am adus un cadou. Rory, dă-i cutia lui Mouse!

— Star a făcut-o, a spus el prin semne. Pentru tine.

— E prăjitură cu lămâie, am adăugat eu.

Mouse s-a uitat la cutia de tablă ca la o bombă.

— Mersi.

— Pentru nimic.

În liniştea stânjenitoare care s-a lăsat, m-a luat frigul şi am început să tremur. Cuptorul nu era aprins şi confortul

pe care-l promitea exteriorul casei nu se regăsea deloc înăuntru.

— Toate bune? a întrebat Mouse.

— Da.

— Bun. Atunci vă rog să mă scuzaţi, am treabă.

— Bine.

Eu şi Rory ne-am retras spre uşa din spate. M-am oprit cu mâna pe clanţă şi am hotărât că pot mai mult de-atât.

— O să mâncăm plăcintă cu brânză la cină, dacă vrei să vii.

Apoi am deschis uşa şi am ieşit în căldura relativă a zilei îngheţate de octombrie.

Am petrecut după-amiaza jucând la infinit „X şi O" cu Rory. Când s-a plictisit, l-am învăţat să joace „Vapoare". Nu eram sigură că înţelegea conceptul, fiindcă în loc să facă o cruce pentru a indica nava de război într-un anumit pătrăţel, el desena chiar nava, ceea ce măcar făcea timpul să treacă, căci insista ca fiecare miniatură să fie impecabilă şi dacă nu, o ştergea.

I-am pus din nou preţiosul film cu *Superman*, am căscat şi am pus apa la fiert. Muream de somn, nu doar din cauză că nu dormisem cu o noapte în urmă, ci şi fiindcă era prima oară când trebuia să distrez un copil în continuu.

M-am întors cu gândul la Atlantis şi la ce făceam noi, fetele, ca să ne distrăm în timpul vacanţelor. Mă întrebam cum se descurca Ma cu toate şase, fiecare în altă etapă de dezvoltare. Mi-am dat seama că nu-mi aminteam să mă fi plictisit vreodată, pentru că le-am avut dintotdeauna pe CeCe şi pe celelalte surori. Singur la părinţi, Rory nu avea cu cine să se joace, iar dacă existase vreodată o parte din mine care să fi fost nemulţumită că se afla în mijlocul marelui cuib de femei şi de lipsa de atenţie, acum mă

simţeam binecuvântată.

Pregătisem plăcinta cu brânză şi o lăsasem la copt. Am urcat să fac patul lui Rory şi pe al meu. M-am aşezat pe patul meu, cu degetele înţepenite de frig şi am scos cutia în care se afla „Panteră”. Se părea că prăjitura cu lămâie nu reuşise să acopere abisul şi încă mă simţeam vinovată fiindcă lăsasem furia să o ia înaintea empatiei cu o seară în urmă. Am pus figurina în buzunarul de la spate al blugilor şi am coborât, ştiind că dacă era să mă ierte, Mouse şi-ar fi dorit un singur lucru de la mine.

A trecut ora şapte, apoi opt, l-am îmbăiat pe Rory şi m-am întors în bucătărie să strâng resturile cinei. Tocmai mă pregăteam să sting lumina şi să mă aşez cu o carte în faţa focului, când s-a deschis uşa din spate.

— Scuze de întârziere, am fost reţinut, a spus Mouse. A mai rămas plăcintă?

— Da.

M-am dus în cămară şi am adus-o, după care am băgat-o în cuptor.

— Durează câteva minute să se încălzească.

Nu ştiam ce să fac, aşa că am rămas lângă masă o clipă.

— Aş da o bere pe gât. Vrei nişte vin? m-a întrebat.

— Da.

Mouse a adus băuturile.

— Noroc! a spus el în timp ce a ciocnit cu mine.

Ne-am aşezat.

— Mersi pentru prăjitură. Am mâncat la prânz, a fost fantastică. Am venit să-ţi spun că mâine n-o să fiu în preajmă. Plec la Londra ca să-l conving pe Orlando să vindem librăria.

— O să-i frângi inima cu asta, am spus eu şocată. E viaţa lui!

— Crezi că nu ştiu asta? s-a răstit el. Dar nu putem

continua astfel. Aşa cum v-am zis şi ţie, şi lui, afacerea poate continua Online. Banii din vânzarea clădirii ne pot ajuta să scăpăm de datoriile pe care le-am tot acumulat. Iar eu trebuie să cumpăr un tractor nou ca să ţin ferma pe picioare. Îţi înţeleg sentimentele, dar mi-e teamă că viaţa e crudă, Star, şi că aşa stau lucrurile.

— Ştiu, am răspuns, în timp ce-mi muşcam buza, ca să opresc lacrimile ce ameninţau să curgă.

— Din păcate, unul dintre noi, fraţii, trebuie să fie cu picioarele pe pământ şi, sincer să fiu, dacă nu acţionez acum, suntem în pericolul ca banca să ne declare afacerea falimentară şi să ne ia librăria ca să acopere datoria, ceea ce ar însemna să o vândă la o zecime din cât face de fapt, iar noi nu am vedea mare lucru din ce-ar rămâne din vânzare.

— Da, înţeleg, dar trebuie să realizezi ce pierdere e. E o moştenire...

— Moştenire? a pufnit el ironic. Familia asta n-a prea avut noroc niciodată – sau poate ar trebui să spun raţiune – când a venit vorba de bani. E de neînţeles cum am reuşit să păstrăm moşia. Nu că e treaba mea, dar ştiu că Marguerite nu o mai poate întreţine.

— O, Doamne!

Eram stânjenită şi nu ştiam ce să zic, aşa că m-am ridicat să scot plăcinta din cuptor.

— Oricum, nu e problema ta, ştiu. Atât că s-ar putea să fie nevoie să-ţi cauţi de lucru în următoarele câteva luni. Norocul nostru cu declinul din domeniul proprietăţilor, din cauza situaţiei economice mondiale. Dacă nu curge, pică, cum se spune.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Orlando e cel care va suferi.

— Ţii foarte mult la el, nu-i aşa?

— Da, foarte mult.

— Şi el la tine. Nu mulţi îi tolerează excentricităţile. Parcă văd că azi-mâine primeşte vreun diagnostic cu cine ştie ce sindrom – tulburare obsesiv-compulsivă – şi asta separat de încăpăţânarea cu care-şi trăieşte viaţa, ca acum o sută de ani.

A clătinat din cap.

— Când eram mici, numai Orlando avea parte de atenţia mamei. Era dragul ei. De la vârsta de nouă ani, l-a şcolit acasă, din cauza astmului grav de care suferea. Stăteau toată ziua în bibliotecă şi citeau Dickens. Nu a fost nevoit să dea cu capul de realitate. Aşa cum zice şi el, trecutul e o perioadă mult mai civilizată şi mai blândă decât altele.

— Cu excepţia înfiorătoarelor războaie care nu se mai terminau, am spus eu. Şi a lipsei de antibiotice sau a sistemului de sănătate pentru săraci.

S-a uitat mirat la mine şi mi-a oferit în dar un râs neaşteptat.

— Adevărat. Ca să nu mai vorbim de închisoarea datornicilor.

— Orlando nu s-ar descurca prea bine acolo.

— Nu prea au vin Sancerre şi cămăşi apretate în căminele săracilor.

Ne-am zâmbit amar, în timp ce-i puneam farfuria în faţă şi mă gândeam cât de diferiţi sunt acei doi fraţi, asemenea mie şi lui CeCe.

— Mulţi oameni, nu doar Orlando, vor să ridice în slăvi trecutul. Ca şi mine, a murmurat el emoţionat, în timp ce apuca furculiţa în mână.

— Câţi ani avea soţia ta când a murit? am întrebat cu grijă, cu senzaţia că trebuia să fac tot posibilul să compensez pentru atitudinea mea de seara trecută.

— Douăzeci şi nouă. Eram foarte fericiţi.

— Sora mea şi-a pierdut logodnicul într-un accident

de navigaţie acum câteva luni, imediat după ce a murit tatăl nostru. Aşa cum zici şi tu, viaţa e crudă.

Vorbeam forţat şi spuneam mai multe ca de obicei, ca să-mi ispăşesc păcatele.

— Îmi pare rău pentru sora ta, nu aş dori asta nimănui, să-şi piardă partenerul şi tatăl, unul după altul. Mi s-a întâmplat şi mie, a suspinat el. Revenind la trecut, ai vreo teorie despre ce legături ai putea avea cu familia asta?

— Absolut deloc.

— Cum aşa? Adică n-ai petrecut ultimele trei zile la High Weald răscolind prin sertare ca să găseşti orice?

— Nu, am...

Un sentiment de vinovăţie m-a făcut să mă înroşesc. Mouse era greu de citit şi nu ştiam dacă mă tachina sau mă certa.

— Eu asta aş fi făcut în locul tău, a continuat el. Hai să fim serioşi, dacă ai fi găsit vreo conexiune, ai fi putut moşteni ceea ce ai fi zis că era o sumă semnificativă de bani. Aşa, te putem include în declaraţia de insolvenţă.

— Nu am răscolit prin casă şi nu sunt săracă, am spus eu sfidător.

— Norocoaso! Şi ca idee, Star, făceam mişto de tine.

— Aha!

Nu-mi plăcea că mă citise el pe mine.

— Te rog, ştiu că am un simţ al umorului mai ciudat, dar jur că glumeam. E un mecanism de apărare, *n'est-ce pas*[23]? Ca să ţin oamenii la distanţă. Toţi avem aşa ceva. Uită-te la tine! Eşti foarte greu de citit. Din când în când, simt că ştiu ce gândeşti după expresia ochilor tăi albaştri... dar în cea mai mare a timpului, habar n-am.

M-am uitat brusc în altă parte şi a chicotit înainte să soarbă din bere.

---

23 În limba franceză în original, „nu-i aşa?”

— Mă rog, speram mai degrabă, dacă tot eşti aici, să găseşti ceva ce nu am văzut de foarte multă vreme.

— Ce anume?

— După cum ai văzut, Flora MacNichol era o scriitoare prolifică. Jurnalele ei – patruzeci, cincizeci – au stat pe un raft din biroul de la Home Farm ani la rând. Tata le-a găsit într-un cufăr în pod când a făcut curat în casă, după ce au murit părinţii lui. Aşa a aflat de... anomalia despre care mi-a povestit pe patul de moarte.

— Ce „anomalie”?

— Avea de-a face cu moştenirea, atunci când s-a împărţit High Weald în anii 1940. Pe scurt, a bănuit că familia noastră, adică Forbes, a fost trasă pe sfoară şi nu a primit ceea ce era de drept al nostru.

— Înţeleg.

— Evident, când am început să cercetez trecutul familiei noastre, am luat la rând toate jurnalele. Numai că m-am blocat la un moment dat, fiindcă toate jurnalele ei de după 1910 lipsesc. Star, ştiu că erau cu mult mai multe decât sunt acum pe raft! Ocupau cu totul două rafturi, iar acum mai puţin de unul. A ridicat din umeri. Problema e că toţi acei ani lipsă pot conţine dovada teoriei tatii. Nu că mai pot face ceva în privinţa asta, dar aş vrea să ştiu sigur care a fost adevărul.

— Înţeleg, am răspuns din nou.

— Apropo, ai găsit figurina?

— Da.

Hotărâsem că nu avea sens să-l mai mint.

— Mă gândeam eu. Pot s-o văd?

Am scos cutia din buzunarul blugilor.

— Poftim.

I-am dat-o peste masă. A deschis-o solemn, a scos o pereche de ochelari de citit din buzunarul cămăşii şi a studiat figurina cu atenţie.

— Măi, măi, măi, a murmurat el, în timp ce-şi scotea ochelarii. Pot s-o împrumut o săptămână?

— De ce?

— Vreau să-i fac o expertiză.

— Nu sunt sigură că...

— Nu ai încredere în mine, Star?

— Ba da, adică...

— Ori ai, ori n-ai, a spus el zâmbind. Deci, Asterope, Star... se pare că ne jucăm de-a şoarecele şi pisica.

— Aşa e... Mouse!

Şi cu asta am râs amândoi şi am spart gheaţa în sfârşit.

— Poţi lua figurina, dacă juri să mi-o aduci înapoi. E foarte valoroasă pentru mine, i-am precizat.

— Promit! Ah, şi apropo, a sunat Marguerite şi a zis că nu se întoarce până mâine-seară târziu.

— Nu-i nimic. O să rămân până joi dimineaţă şi mă duc direct la muncă când ajung la Londra.

— Mersi. Bine atunci, a spus el în timp ce lua o gură de bere, mi-e teamă că trebuie să plec. În seara asta trebuie să pun registrele la punct, ca să-i arăt lui Orlando tot ce nu vrea să vadă mâine.

— Ia-l uşurel, bine? l-am implorat, în timp ce-i dădeam figurina.

— Pe Orlando sau pe pisic? a glumit el, în timp ce punea cutia în buzunarul gecii Barbour. O să fac tot posibilul. S-a ridicat şi s-a dus spre uşa din spate. Dar uneori adevărul doare. S-a oprit. A fost o seară plăcută. Mulţumesc!

— Pentru nimic.

— Vorbim curând. Noapte bună, Star!

— Noapte bună!

Capitolul 22

A doua zi, m-am trezit la uşă cu o femeie care venise să-l ia pe Rory la lecţia de călărie. M-am perpelit de grijă, fiindcă nu ştiam dacă era normal, dar cum el a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu căldură, mi-am spus că nu venise să-l răpească. S-a întors apoi roşu la faţă de frig şi de entuziasm şi ne-am aşezat la masa din bucătărie. L-am rugat să-şi facă un autoportret pentru mine. Mi-a spus să nu mă uit cât picta, aşa că în timpul acela i-am făcut două rânduri de *brownies*: unul pentru atunci, altul pentru mai târziu, pe care l-am pus la congelator.

I-am privit capul arămiu, care stătea aplecat peste pictură şi am simţit un val de dragoste şi o senzaţie de protecţie pentru acest băieţel, care reuşise cumva să se strecoare în inima mea. Cine ştie ce-i rezerva viitorul, având în vedere ce-mi spusese Mouse? Oare High Weald avea să mai fie al lui când va fi destul de mare să devină proprietar? Vestea bună era că nu prea părea conştient de problemele adulţilor şi că avea o fire optimistă şi deschisă, care atrăgea oamenii.

Are încredere în umanitate...

— Pentru tine, Star!

Rory mi-a dat un cot şi mi-a înmânat cu mândrie portretul, pe care l-am luat şi l-am studiat. Am simţit un nod în gât. Rory pictase o imagine cu noi doi, împreună, în grădină, în care el mă ţinea de mână, iar eu mă aplecam să mă uit la flori. Reuşise să surprindă şi poziţia în care stăteam, şi felul în care-mi cădea părul pe faţă, chiar şi degetele lungi cu care ţineam în clipa aceea pictura.

— Rory, e minunat! Mulţumesc!

— Te iubesc, Star! Să vii repede înapoi!

— O să-l preţuiesc pe veci, l-am asigurat, în timp ce făceam tot posibilul să mă întremez. Ce zici, vrei o

prăjitură şi să te uiţi la *Superman*?

Bucuros, mi-a făcut semn că da şi am mers de mână până în sufragerie. După ce i-am citit ultima poveste de adormit, mi-am făcut bagajele, ca să pot pleca devreme a doua zi, în speranţa că mă va duce Marguerite la gară, ca să ajung la timp la librărie. Am încercat să nu mă gândesc la conversaţia care cu certitudine avusese loc între cei doi fraţi în timpul zilei. În timp ce coboram scările, am atins balustrada ca să-mi întipăresc în memorie frumuseţea ei trainică, până la următoarea vizită.

Pe la ora zece, am văzut farurile unei maşini pe alee. Câteva clipe mai târziu, uşa s-a dat de perete şi m-am dus s-o întâmpin pe actuala stăpână a casei High Weald.

— Draga mea Star! Marguerite m-a cuprins în braţe. Rory e bine? Mulţumesc că ai stat aici cu el. Mouse mi-a spus că ai fost minunată. E ceva de mâncare? Mor de foame!

Spusese toate astea dintr-o suflare.

— Da, Rory e bine-mersi. Doarme dus, dar abia aşteaptă să te vadă. Şi da, e mâncare caldă în cuptor.

— Minunat! Doamne, am nevoie de un pahar cu vin! Tu?

Marguerite s-a dus spre frigiderul din cămară.

— Nu, mulţumesc!

Şi-a turnat singură un pahar generos de vin şi a luat un gât imediat.

— Parcă am stat toată ziua pe drum, aşa mă simt. Castelul e în mijlocul pustiului şi, bineînţeles, avionul a avut întârziere.

În ciuda protestelor lui Marguerite, arăta superb. Avea o scânteiere în ochi şi pielea îi sclipea, astfel că ştiam că oriunde ar fi fost şi oricât i-ar fi luat să se întoarcă, era fericită.

— Cum merge treaba în Franţa?

— Minunat! a răspuns ea visătoare. Ah, şi pictura la fel!

A râs blând.

— Şi Rory e talentat. De la tine moşteneşte talentul.

— Mă îndoiesc, a spus ea, ridicând din sprâncene. Arta lui se află într-o cu totul altă ligă. Talentul îl moşteneşte de la altcineva, a adăugat după ce a meditat puţin. Ştii că Mouse s-a dus azi să vorbească cu Orlando, la librărie?

A băgat mâna în geanta voluminoasă de piele şi a scos un pachet de Gitanes.

— Fumezi?

— Mersi.

Am luat o ţigară din pachet şi mi-a aprins-o. Nu mai fumasem de mult ţigări franţuzeşti.

— Mouse zicea aseară că se duce la Londra.

— Orlando e tulburat, normal.

Marguerite a tras prelung din ţigară şi a scrumat în ghiveciul bietului cactus de pe pervazul bucătăriei.

— Aparent a refuzat şi să se uite la calcule.

— Atunci abia aştept ziua de mâine, am murmurat încet, în timp ce-mi puneam *coq au vin* pe farfurie.

— Sinceră să fiu, mă bucur că o să fii acolo, cu el. Ca şi Mouse. M-a luat din Gatwick în drum spre Londra. Chiar dacă e improbabil ca Orlando să facă vreo prostie, nu ştii niciodată. Of, Doamne, banii chiar sunt ochiul dracului, nu?

— Da, am confirmat, în timp ce îi puneam farfuria în faţă.

Mi-am făcut apoi un ceai de muşeţel şi m-am aşezat.

— Star, pe bune, eşti o eroină! Chestia asta arată grozav! Ce bine e să ajungi acasă şi să ţi se pună mâncarea în faţă! A început să mănânce din pui şi m-a privit amuzată de peste masă. Când se vinde librăria până la urmă, o să rămâi fără slujbă. Nu vrei să te muţi aici şi să

mă ajuţi cu treburile domestice şi cu Rory?

Mi-am dat seama că glumeşte într-un fel şi am ridicat din umeri.

— Poate.

— Evident că eşti supracalificată, te rog să nu te simţi insultată de sugestie, dar e foarte greu să găsesc pe cineva de încredere care să aibă grijă de Rory, iar Mouse a avut numai cuvinte de laudă pentru felul în care v-aţi înţeles. Hélène, stăpâna castelului, mi-a mai oferit o cameră pe care s-o pictez. Mi-ar plăcea să pot accepta proiectul. Locul e fantastic, îmi place la nebunie acolo.

Am tăcut, ştiind că Marguerite habar n-avea că-mi oferea visul meu pe tavă: să locuiesc la High Weald, să am grijă de Rory, de casă şi de grădini şi să pot găti în fiecare zi pentru oamenii ăştia ciudaţi şi fascinanţi. Ştiam că trebuia să profit de moment înainte ca gândul să-i zboare la altceva sau la altcineva.

— Serios, mi-ar plăcea să te ajut. Îmi place la nebunie aici, am spus. Şi de Rory.

— Pe bune? Marguerite a ridicat din sprâncene. Doamne, vorbeşti serios? Nu te-aş putea plăti prea mult, îţi dai seama de asta, dar ai avea unde să stai şi ce să mănânci. Va trebui să vorbesc cu Orlando, dar poate că te putem împărţi. Dacă e de acord, ar însemna să accept oferta de muncă. Hélène abia aşteaptă să mă apuc de treabă, cât de curând posibil.

A tăcut şi i-am observat încântarea în faţa perspectivei.

— Nu aş vrea să-l dezamăgesc pe Orlando, normal, ori să-l fac să se simtă părăsit. Mai ales acum. Dar nu are mereu nevoie de mine.

— Orlando va dori ce-i mai bine pentru Rory, sunt sigură. Şi-apoi – ochii i-au sclipit – zicea că s-ar putea să fii rudă cu noi.

— Nu prea văd cum. Cel puţin, nu încă, am adăugat.

— Ei bine, e clar că te-ai strecurat în inimile noastre de când ai venit, Star! Abia aştept să aflu unde ţi-e locul. Probabil că ţi-a spus Mouse ce încâlcit era arborele genealogic al familiilor Vaughan/ Forbes. Încă e.

S-a oprit brusc şi a căscat generos, cu buzele pline şi senzuale. Nu avea nimic delicat, dar era atrăgătoare prin trăsăturile ample şi prin puterea pe care o inspirau.

— E timpul să mă culc, a spus ea, în timp ce se ridica.

— Încui eu, m-am oferit.

— Serios? Superb!

— E ok să mă duci şi pe mine la gară dimineaţă? Trebuie să prind trenul de opt spre Londra.

— Zicea Mouse că te duce el. Cred că vrea să-ţi povestească despre Orlando. Noapte bună, Star, şi mulţumesc încă o dată!

M-am trezit devreme a doua zi, ca să pregătesc micul dejun pentru Marguerite şi Rory înainte să plec.

I-am scris lui Marguerite un bilet în care îi spuneam că am pus cârnăciorii, baconul şi clătitele în cuptor, la cald şi că în congelator o să găsească patru plăcinte. Mouse a bătut la uşa din spate, mi-am luat geanta de voiaj şi am pornit după el spre maşină.

— Te-ai văzut cu Marguerite aseară, când s-a întors? m-a întrebat el, în timp ce plecam.

— Da.

— Deci probabil ţi-a spus că Orlando nu s-a bucurat de veşti.

— Mi-a spus, da.

— Ascultă, Star, dacă există vreo şansă să-l faci să înţeleagă, ţi-aş fi recunoscător. Am încercat să-i explic că banca oricum îşi va băga coada dacă nu vindem noi librăria, dar jur că şi-a pus mâinile la urechi şi a năvălit la

etaj, după care s-a încuiat în dormitor.

— Ca un copil în toiul unei crize.

— Exact. O părea el scump şi blând, dar nu ştiu pe nimeni mai încăpăţânat ca Orlando când vine vorba de decizii dure pe care nu vrea să le ia. Ideea e că nu avem de ales. Trebuie să priceapă asta.

— O să fac tot ce pot, însă mă îndoiesc că o să-mi dea ascultare.

— Merită încercat, cel puţin. Te place şi are încredere în tine. Mă rog, vezi tu!

— O să încerc, am spus, în timp ce ne apropiam de gară.

— Poţi să mă suni, ca să ştiu de el? Aseară nu a răspuns nici pe mobil, nici pe fix.

— Da, am promis şi am coborât din Land Rover. Mersi că m-ai adus.

— Măcar atât. Şi când te întorci la High Weald, o să-ţi povestesc despre următoarea tranşă de jurnale ale Florei, a strigat el pe geam. Pregăteşte-te să fii uimită! Pa, Star!

A zâmbit cu toată gura, până la ochi, şi i s-a luminat toată faţa.

— Ai grijă de tine!

I-am făcut cu mâna şi m-am îndreptat spre gară.

Când am ajuns pe strada Kensington Church, tremuram de emoţie să deschid uşa librăriei. Nu numai pentru că habar n-aveam ce urma să găsesc înăuntru, ci şi din cauza nesfârşitelor mesaje şi voicemail-uri pe care le primisem de la CeCe după ce revenise semnalul în tren. Fusesem aşa de prinsă la High Weald, încât uitasem complet s-o sun şi să-i spun că mai rămân o noapte. Ultimul ei mesaj suna aşa:

Star, dacă până dimineaţă nu dai niciun semn, sun la poliţie şi te dau dispărută. Unde eşti??

Mă simţeam îngrozitor şi i-am lăsat la fel de multe

mesaje şi voicemail-uri în care îmi ceream scuze, îi spuneam că nu am păţit nimic şi că urma să ne vedem pe seară la apartament.

Mă bucuram că nu avusese loc nicio schimbare în librărie şi, pentru că de obicei îl găseam pe Orlando acolo când ajungeam, mi-am văzut de ale mele. Totuşi, fiindcă nu apăruse până la unsprezece, am început să mă îngrijorez. M-am uitat la uşa din spate, care ducea spre scări şi etaj, pe care nu intrasem niciodată, dar unde presupuneam că locuia Orlando. Sigur, poate era acolo şi se ocupa de licitaţiile lui, numai că încă nu apăruse cu prăjitura lui de la ora trei şi m-a apucat spaima. Ştiam că rutina lui Orlando era sacrosanctă.

Jumătate de oră m-am fâţâit de colo colo, oscilând între a mă uita pe geam în stradă şi ezitând să ascult la uşa din fundul magazinului.

La prânz eram deja turbată şi am hotărât că nu aveam de ales decât să văd dacă se afla sus. Am deschis uşa, care a scârţâit şi mi-a trădat mişcările. Am urcat tiptil şi am găsit trei uşi în faţa mea. Am bătut timid la cea din dreapta.

— Orlando? Sunt Star. Eşti aici?

Nu am primit niciun răspuns, aşa că am pus mâna pe clanţă şi am deschis uşă. M-am trezit într-o chicinetă cu o chiuvetă antică, un cuptor Baby Belling şi un frigider a cărui formă se întorcea la modă după cincizeci de ani, dar acesta era sigur versiunea originală. M-am retras şi am continuat cu uşa următoare, unde am găsit o baie la fel de antică, cu un linoleum odios pe jos, care mi-a adus aminte de apartamentul în care locuisem cu CeCe înainte să ne mutăm. Având în vedere halul în care arătau utilităţile pe care le avea la dispoziţie, era un mister cum de reuşea Orlando să arate aşa de pus la punct mereu.

M-am întors spre ultima uşă şi am bătut din nou.

— Orlando! am strigat, mai tare ca până acum. Sunt eu, Star! Te rog, dacă eşti aici, răspunde! Sunt îngrijorată! Toată lumea e, am adăugat pe un ton plângăcios.

Nimic. Am încercat clanţa, dar de data asta nu s-a deschis. Era evident încuiată. Am auzit o bufnitură înăuntru, ca şi cum ar fi căzut o carte grea pe podea. M-a străbătut un fior de frică.

Dacă nu şi-a luat medicamentele?

M-am dus la uşă speriată.

— Te rog, ştiu că eşti acolo, Orlando! Eşti bine?

— Pleacă! s-a auzit o voce înăbuşită.

Ce uşurare! Dacă era nepoliticos, însemna că nu păţise nimic şi nu aveam motive de îngrijorare.

— Bine, plec, am strigat prin uşă. Dar mă găseşti în magazin dacă vrei să vorbim.

Am coborât, am aprins focul şi am ieşit, ca să-i scriu lui Mouse că Orlando măcar era în viaţă, dar că refuza să iasă din camera lui.

La ora unu, când speram să apară şi să-şi satisfacă foamea constantă, tot nu am auzit paşi pe trepte. Mi-am luat geanta şi cheile, am ieşit din librărie şi am încuiat după mine. M-am dus la magazinele de peste drum. Dacă exista ceva care să-l scoată din bârlog, mâncarea era aceea.

Douăzeci de minute mai târziu m-am întors cu ingredientele şi am urcat în bucătăria mică. Lipsa ustensilelor s-a dovedit o problemă, dar am găsit totuşi o tigăiţă în care am tocat ceapa şi usturoiul pentru sos, am adăugat smântână, ierburi şi un strop de brandy. Mai aveam la dispoziţie o tigaie diformă pentru două *filets mignon*, la care am adăugat ciuperci şi roşii inimă-de-bou. După ce am lăsat totul în ordine, am ieşit din bucătărie şi am traversat coridorul, bucuroasă că plutea în aer aroma tentantă a usturoiului şi a sucurilor de carne.

Am bătut la uşa lui Orlando.

— E gata masa, am strigat veselă. Pun mâncarea pe farfurii şi cobor. Poate aduci tu vinul, e la răcit în frigider.

Am aranjat apoi fripturile şi garnitura pe farfurii şi am rămas în capul scărilor.

— Să nu întârzii, *cafiletul mignon e* oribil dacă se răceşte, am spus eu şi am coborât cu atenţie scările, cu momeala după mine.

Au trecut aproximativ trei minute până să-l aud mişcând. Trist şi răvăşit, Orlando a apărut ca o stafie în uşă, cu o sticlă de Sancerre şi două pahare de vin. Avea părul ciufulit şi era nebărbierit. Purta un halat cu imprimeu, cu care-l văzusem la High Weald, şi papucii albaştri brodaţi.

— E încuiată uşa? m-a întrebat, în timp ce a aruncat o privire neliniştită.

— Bineînţeles. E ora prânzului, am răspuns calm.

A înaintat târâş şi, pentru prima oară în viaţa mea, am văzut cu ochii mei cum poate cineva îmbătrâni peste noapte.

— Sper că-ţi place friptura. E în sânge, pe cât se poate, iar sosul e din ierburi.

Încercam să-l încurajez şi vorbeam ca o educatoare cu un copil de grădiniţă.

— Mulţumesc, Star! a murmurat el, în timp ce aşeza sticla şi paharele de vin pe masă.

S-a pus pe scaun de parcă-l dureau oasele. A suspinat profund şi şi-a strâns ultimele puteri să se întindă spre sticlă şi să toarne fiecăruia câte un pahar.

— În cinstea ta! a spus el. Am cel puţin un prieten şi un aliat.

M-am uitat cum a dat vinul pe gât, înainte să reumple paharul imediat şi mă întrebam neliniştită cam cum ar arăta Orlando beat.

— Mănâncă tot! l-am îndemnat eu.

A fost singura dată de când ne cunoşteam când am pus jos tacâmurile înaintea lui. Mânca asemenea unui pacient bolnav, tăia îmbucături minuscule şi apoi mesteca la nesfârşit.

— Mâncarea e perfectă, după cum prea bine ştii, Star! Eu nu sunt cel... Glasul i s-a stins cât a mai luat o îmbucătură. A înghiţit cu ajutorul unei guri de vin şi a încercat să-mi zâmbească, în timp ce lăsa tacâmurile din mână. Astăzi până şi mâncarea mă bate. Bănuiesc că ai vorbit cu fratele meu.

— Da.

— Cum poate să facă asta? Adică... Ce cruzime! Asta – mi-a arătat cu braţele spre librărie – e lumea mea. Singura mea lume.

— Ştiu.

— Zice că o să dăm faliment sau, mai precis, banca ne va falimenta dacă nu vindem. Îţi vine să crezi?

— Din păcate, da.

— Dar cum? Banca... omul ăsta de la bancă, cum să fure ce-i al nostru? Sigur fratele meu exagerează.

Expresia pe care o afişa îmi frângea inima şi am înghiţit în sec înainte să-i pot răspunde.

— Mi-e teamă că nu. Aparent aveţi datorii...

— Da, dar nu se compară cu preţul pe care l-ar obţine pe clădirea asta dacă ar vinde-o. N-au cum să nu-şi dea seama că au o garanţie.

— Cred că problema e că băncile nu-s nici ele prea în formă. Au şi ele problemele lor. Ştiam că trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă. Situaţia economică din lume nu mai e la fel de stabilă.

— Vrei să-mi spui că dacă vindem Arthur Morston Books – ca să nu mai zic de sufletul meu! – o să treacă criza? Doamne, Star, mă aşteptam la mai multe din partea

ta! Credeam că eşti de partea mea!

— Chiar sunt, Orlando! Doar că uneori viaţa nu merge aşa cum ne dorim noi. E sinistru, dar adevărat. Viaţa nu-i dreaptă şi gata. Şi, din ce înţeleg şi ferma are de suferit.

— Ce?? Orlando, palid de fel, dar rozaliu în clipa aceea, s-a înroşit şi apoi s-a învineţit. Aşa ţi-a zis?

— Da. Are nevoie de maşinării noi ca să poată da randament.

Mă întrebam atunci dacă urma ca Orlando să explodeze de furie. Trăsăturile lui duioase erau contorsionate de o asemenea mânie şi batjocură, încât era greu de crezut cum putea un corp fizic să controleze atâta emoţie.

— Ha! Ha, ha, ha! Şi ţi-a spus cumva şi de ce a ajuns ferma într-o situaţie atât de dificilă?

— Nu.

— Deci nu a menţionat faptul că după ce a murit Annie, timp de trei ani la rând nu a prea ieşit din camera lui? Că a lăsat totul într-o paragină de nedescris fiindcă nu se putea ridica din pat, târî pe scări şi vorbi cu administratorul care îl aştepta de zile şi săptămâni cu plăţi nefăcute? Până când au refuzat toţi furnizorii să mai aducă cele necesare unei ferme şi administratorul nu a avut de ales decât să-şi dea demisia? Au murit animalele în grija lui, domnişoară Star, din cauza malnutriţiei şi neglijenţei! Ca să nu mai zicem de recoltele care au putrezit ani şi ani, până când nu a mai avut voinţa de a rezista... Dă-mi voie să-ţi spun, tot ce se întâmplă acum e în principal din cauza fratelui meu. Nu a mea.

— Dar cu siguranţă, am spus în cele din urmă, acoperind tăcerea, în timp ce Orlando îşi umplea paharul cu vin, înţelegi de ce?

— Sigur că da! Şi-a pierdut dragostea vieţii lui. Nu

pot să nu compătimesc un asemenea chin. Dar – şi aici s-a întunecat din nou la faţă – nu ştii tot ce s-a întâmplat şi nu îmi permit să îţi împărtăşesc, însă sunt lucruri care, cel puţin după părerea mea, sunt de neiertat. Vine un moment în viaţa fiecărui om când trebuie să laşi deoparte propria tragedie şi să faci ceva pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Fratele meu s-a dedat ani la rând milei de sine şi ăsta e adevărul. Cu toţii am făcut tot posibilul să-i dăm dovadă de dragoste şi de sprijin, dar şi cea mai blândă şi înţelegătoare inimă poate împietri când vezi că acela vrea cu orice preţ să-şi facă rău singur.

Orlando s-a ridicat, cu mâinile în buzunarele halatului, şi a început să se fâţâie.

— Te asigur, domnişoară Star, că familia asta l-a sprijinit în toate felurile posibile şi imposibile. După cum bine ştii, oamenii aleg să fie victime sau eroi. El a ales prima variantă. Iar acum, din cauza asta, eu... şi asta – a arătat spre încăpere din nou, în timp ce firele de praf pluteau în jurul lui ca o sumedenie de îngeri minusculi, în lumina slabă a lui octombrie – suntem mieii de sacrificiu. Şi cu asta, s-a aşezat şi a început să plângă. Doamne, ce dezastru! l-am auzit murmurând în sine, piţigăiat. Suntem un dezastru cu toţii. Fiecare în parte.

Am îngenuncheat lângă el şi am încercat să-l cuprind de umeri. La început s-a împotrivit, apoi s-a lăsat în braţele mele şi l-am legănat ca pe un copil.

— Nu înţelegi ce înseamnă asta pentru mine. Nu înţelegi!

— Ba da, Orlando! Şi dacă aş putea, te-aş lăsa să stai pe veci aici, îţi jur!

— Eşti un om bun, Star! Eşti de partea mea, nu-i aşa?

A ridicat ochii la mine, îndurerat.

— Bineînţeles că sunt. Şi când te mai linişteşti, poate îţi povestesc din ideile pe care le am.

— Serios? Fac orice, orice...

Evident, aveam nişte idei, dar erau raţionale, ţineau seama de circumstanţe şi mă îndoiam că aveau să-l atragă pe Orlando.

— Sunt ochi şi urechi! S-a îndepărtat de mine şi s-a ridicat în picioare, aşteptând parcă să-i ofer găina cu ouăle de aur. Ce-ar fi să mă duc sus să mă spăl? în momentul ăsta nu sunt îmbrăcat decent şi asta mă revoltă chiar şi pe mine, a recunoscut el, uitându-se la halatul pe care-l purta.

S-a îndreptat spre farfurii, dar am clătinat din cap.

— Azi nu e o zi ca oricare alta şi mă ocup eu de vase.

— Fie. S-a dus spre uşa din spate, dar s-a întors, de parcăâşi amintise ceva. Mulţumesc pentru tot, domnişoară Star! Ştiam eu că mă pot baza pe tine. Când cobor, o să-ţi spun un secret.

Apoi a chicotit la fel ca Rory.

— Ce?

Nu mă puteam abţine.

— Ştiu unde se află.

Orlando a rânjit, s-a întors şi a dispărut pe uşă. Am aşteptat să-l aud la etaj şi m-am apucat să strâng resturile prânzului, apoi am urcat şi eu, cu senzaţia că mai strânsesem o legătură vajnică prin faptul că-mi permisese accesul în enclava sa privată. În timp ce spălam vasele la chiuveta micuţă, m-am gândit la ultimele lui cuvinte. Eram aproape sigură la ce se referea, nu puteau fi decât jurnalele Florei. Mă simţeam împărţită între fraţii care se războiau.

La parter, am întors semnul de la intrare ca să se ştie că am deschis. Era trecut de ora două. M-am aşezat apoi în mijlocul camerei şi m-am uitat la rafturile cu cărţi. Ştiam că văzusem un set de cărţi acoperite în mătase maro, când luasem de pe raftul alăturat altă carte. Mai ştiam şi

mintea jucăuşă a lui Orlando. Unde mai bine să ascundă ceea ce luase de la Home Farm, dacă nu într-un loc în care se aflau mii la fel?

Scanam rafturile cu privirea şi am închis ochii, ca să depistez cartea pe care o luasem de pe raft.

Iată! Clar ca un document virtual pe care-l scosesem din memorie.

— Orlando, am murmurat şi m-am dus spre secţiunea engleză, unde m-am uitat la cele trei rânduri de jos. Erau acolo, pe raftul pe care scria „Ficţiune britanică, 1900 – 1950”.

M-am aplecat, am scos un volum subţire şi l-am deschis la prima pagină.

Jurnalul Florei MacNichol 1910

Am închis brusc jurnalul şi l-am pus pe raft, fiindcă auzeam deja paşi pe scări. Orlando cobora mai repede decât de obicei şi eu ajunsesem lângă foc când a năvălit în cameră.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat calm, în timp ce puneam cărbuni în foc.

A urmat o pauză atât de lungă, încât a trebuit să mă întorc să văd de ce. Era din nou vânăt la faţă şi venea spre mine cu braţele încrucişate.

— O să te rog să nu mai fi condescendentă cu mine. Fiindcă ai reuşit să mă calmezi, am vorbit cu fratele meu. Mi-a spus că ai fost de acord să lucrezi ca menajeră şi bonă la High Weald.

— Dar...

— Nu mă minţi, Star! Ai fost sau nu de acord cu propunerea pe care ţi-au făcut-o?

— Marguerite era disperată, pentru că are un proiect de durată, aşa că i-am spus că poate...

— Mă abandonezi şi treci de partea duşmanului??

— Le-am spus că aş putea să mă duc uneori acolo şi

s-o ajut pe Marguerite cu Rory! Atâta tot. A spus că te va întreba dacă te deranjează să mă împrumute din când în când, atunci când nu e aglomerat la librărie. Chestia asta nu are nimic de-a face cu Mouse!

— Aoleu, femeie! Ba are totul de-a face cu fratele meu! Face toată treaba murdară, inclusiv să mă sune acum cu pretextul că vrea să vadă cum mă simt. Ca pe urmă să mă anunţe că începând cu weekendul ăsta vor avea nevoie de tine la High Weald.

— Orlando, habar n-am despre ce vorbeşti!

— Da, sigur că da. Şi eu care credeam că eşti de partea mea...

— Sunt, Orlando! Chiar sunt!

— Ba nu eşti! Nu vezi că-i convine? Dar mie nu?

A tăcut şi a inspirat de câteva ori profund.

— Îmi pare rău, am spus eu neajutorată.

— Mie şi mai mult, a răspuns el în timp ce mă privea, fără furie, însă cu o expresie pe care nu o puteam descifra. Hai, du-te!

— Unde să mă duc?

— Du-te acasă în vizuina ta de iepure sau unde locuieşti şi fă-ţi bagajele pentru High Weald. Marguerite şi Mouse au nevoie de tine.

— Te rog, sunt angajata ta, ţie îţi sunt loială. Îmi place aici...

— Îmi pare rău, dar dacă te aştepţi să mă lupt pentru tine după trădarea ta, nu o voi face.

A ridicat din umeri foarte dramatic, şi-a strâns bine braţele la piept şi s-a întors cu spatele, ca un copil bosumflat.

— Nu mă duc la High Weald. Vreau să rămân aici.

— Iar eu te concediez.

— Nu-i drept!

— Aşa cum ziceai şi tu mai devreme, Star, viaţa nu-i

dreaptă!

— Da, dar...

— Star, a fost evident încă din momentul în care te-am dus în cuibul viespilor că te-ai îndrăgostit de High Weald la prima vedere şi, cu atât mai mult, de familia mea guralivă. Cine sunt eu să te ţin departe de ei? Te-a ademenit sirena cu cântecul ei, fată dragă, iar tu ai picat în capcană cu totul. Poţi încerca să zbori, dar să ştii că e posibil să te rănească.

Dacă nu m-ar fi durut atât de tare cuvintele lui, aş fi râs de melodrama asta, dar deja îmi dădeau lacrimile.

— Bine, am spus, trecând pe lângă el, ca să-mi iau geanta de voiaj şi rucsacul. La revedere, Orlando! îmi pare foarte rău.

M-am îndreptat tăcută spre uşă şi tocmai ce pusesem mâna pe clanţă, când a vorbit din nou:

— Cel puţin Rory se va bucura de gesturile tale frumoase. Mă bucur. La revedere, domnişoară Star!

Am deschis uşa cu putere şi am ieşit în ceaţă. Cerul se întuneca deja. Picioarele m-au dus automat peste drum, în staţia de autobuz. Staţia în care pusesem prima oară ochii pe Arthur Morston Books.

Am rămas pe loc şi m-am uitat spre librărie, unde, în umbră, din spatele hărţilor din vitrină, am văzut silueta unui bărbat care mă privea.

Am întors capul, fiindcă nu suportam atitudinea acuzatoare a lui Orlando.

Capitolul 23

Din fericire, nu era nimeni acasă când am ajuns. Am azvârlit geanta de voiaj în dormitorul comun, care acum, după ce petrecusem cinci nopţi singură, mi se părea şi mai

sufocant şi m-am dus să fac duş. În timp ce-mi curgea apa fierbinte pe corp, am dat frâu liber nu doar lacrimilor, ci şi glasului, şi am urlat, întrebându-mă cum naiba, în douăzeci şi patru de ore reuşisem să stric totul.

Am ieşit din duş şi m-am înfofolit într-un prosop moale şi alb şi am ştiut răspunsul. Devenisem lacomă. Şi egoistă. Asemenea unei femei care se îndrăgostise pasional, nu văzusem consecinţele faptelor mele, prea înfometată să pun laba pe pradă, care, după cum o spusese Orlando atât de succint, era High Weald, împreună cu locatarii săi.

Evident că nu ar fi trebuit să spun că voi accepta orice slujbă care mi s-ar fi oferit acolo, mai ales în condiţiile date. Nu, ar fi trebuit să le spun că voi vorbi întâi cu Orlando, care, în fond, era cel care mă dusese iniţial în lumea minunilor, înainte să confirm orice.

Dar nu făcusem asta şi iată-mă, încă o dată, şomeră. Dacă mă duceam acum la High Weald – în cuibul viespilor, conform descrierii lui Orlando – cel mai bun prieten pe care-l avusesem în toată viaţa m-ar fi considerat o trădătoare şi nu aş fi suportat gândul ăsta.

Mi-am golit rucsacul ca să-mi găsesc peria de păr şi am simţit un gol în stomac când am văzut că încă aveam cheia librăriei în buzunarul interior. Mi-am adus aminte momentul glorios în care, cu numai câteva săptămâni în urmă, Orlando îmi dăduse cheile şi zâmbise. Am îndepărtat repede gândul. Am hotărât sfidător că n-avea decât să vină să le ia singur sau să mă duc eu să i le las dacă aveam drum pe-acolo. Cert era că nu aveam chef să mă dau peste cap pentru asta.

Am coborât să-mi fac un ceai şi am găsit bucătăria, care de obicei sclipea de curăţenie, într-un haos total. Chiuveta era plină cu farfurii folosite în ultimele cinci zile, cu toate că dedesubtul ei se afla maşina de spălat vase. Pe

jos era plin de firimituri şi apă, iar când am căutat în cutia cu ceai un plic să-mi pun în cana pe care tocmai o spălasem, am văzut că era goală.

— Doamne, CeCe! am murmurat mânioasă.

M-am apucat să caut prin dulapuri, disperată să-mi satisfac pofta. Până la urmă am aruncat un plic cu ceai de plante în apa fiartă şi am ieşit din bucătărie pe terasă, fără să mă mai ating de nimic. Din fericire, majoritatea lucrurilor de-aici fie hibernau, fie nu aveau nevoie de apă, mulţumită cantităţii dense de rouă. Am observat că trebuia să bag florile de camelie în casă, înainte să degere, dar având în vedere dimensiunea şi greutatea plantei, mă simţeam prea slăbită ca s-o târăsc, aşa că în seara aceea, aşa delicată cum era, trebuia să se mulţumească cu un sac de gunoi în loc de căciulă.

M-am întors înăuntru şi am hotărât că, fiind trecut de ora şase, puteam să beau un pahar cu vin, aşa că mi-am turnat unul şi m-am aşezat în mijlocul uneia dintre enormele canapele crem. M-am uitat în jurul meu, la locul perfect, steril, atât de diferit de tot ce reprezenta High Weald şi mi-au dat din nou lacrimile.

Ştiam că nu făceam parte din niciuna dintre aceste lumi, nici asta pe care o crease sora mea şi care nu mă reprezenta în niciun fel, nici cea de la High Weald.

Eram în pat când am auzit uşa de la intrare, câteva ore mai târziu. Îi lăsasem lui CeCe un bilet scris cu litere mari, pe frigider, ca să-l vadă şi în care îi spuneam că răcisem destul de rău şi că mă culcasem în camera de oaspeţi ca să nu o contaminez. După cum mă aşteptam, după ce am auzit-o strigându-mă, i-am urmărit paşii mental până în bucătărie, unde m-ar fi găsit în mod normal. A urmat o pauză, în care parcă o vedeam citind biletul de la mine, apoi am auzit-o urcând treptele. A bătut la uşă.

— Star? Cum te simţi? Pot să intru?

— Da, am mormăit eu jalnic.

Uşa s-a deschis şi umbra lui CeCe a apărut în cadrul luminos.

— Nu te apropia prea mult, sunt într-o stare oribilă.

Am tuşit cât am putut de răguşit.

— Biata de tine! Să-ţi aduc ceva?

— Nu. Am luat medicamente.

— Dacă ai nevoie de ceva peste noapte, ştii unde mă găseşti.

— Da.

— Încearcă să dormi. Poate acum că eşti acasă, o să-ţi fie mai bine.

— Da. Mersi, CeCe!

Cu ochiul stâng pe jumătate deschis, am văzut că stătea şi se uita la mine, din uşă.

— Mi-ai lipsit, a spus.

— Şi tu mie.

Uşa s-a închis şi mi-am dat seama că minţisem a doua oară pe ziua de azi. M-am întors pe cealaltă parte şi m-am rugat să adorm. Slavă Domnului, ruga mi-a fost ascultată!

M-am trezit a doua zi, de parcă aş fi fost la fel de drogată pe cât îi spusesem lui CeCe că eram din cauza medicamentelor. M-am dat jos din pat şi am văzut un bilet băgat pe sub uşă.

Am plecat la şcoală. *Sunămă dacă ai nevoie de mine*. *Te iubesc*. *Cee*.

Am coborât la parter şi am observat că făcuse ordine în bucătărie şi totul era impecabil, ca de obicei, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovată că o minţisem cu o seară înainte. Am dat drumul la cana electrică şi mi-am adus aminte că nu mai aveam ceai.

Am intrat în sufragerie, m-am uitat pe geam şi am

observat că ziua se anunţa mult mai luminoasă decât cea de dinainte. În timp ce mă uitam pe fereastră, gândurile mi-au zburat la High Weald şi m-am întrebat dacă Rory se trezise şi ce mânca la micul dejun, acum că nu eram acolo să i-l pregătesc eu.

Haide, *Star*, *e cu mama lui*, *e fericit*!

Şi totuşi, poate mai degrabă din cauza vanităţii şi nu a orgoliului, am simţit că-i era dor de mine.

Nu.

— Asta nu-i viaţa ta. Nu ei sunt familia ta. Rory nu e copilul tău, mi-am spus eu cu voce tare.

M-am dus sus şi, din dorinţa de a umple un mare gol, am adoptat politica rutinei lui Orlando şi am mai făcut un duş, după care m-am îmbrăcat şi am coborât. M-am aşezat la birou. Astăzi, mi-am spus eu, voi încerca să mă apuc de roman. Voi face ceva pentru mine, îmi voi făuri propriul destin. Aşa că mi-am luat agenda, stiloul şi am început să scriu.

Câteva ore mai târziu, m-am dezmeticit şi am văzut că se aşternea amurgul înflăcărat. Am lăsat stiloul din mână şi mi-am masat degetele care-mi înţepeniseră rău. M-am ridicat să-mi iau un pahar cu apă şi m-am uitat la mobil, doar ca să constat că aveam o serie de mesaje şi două voicemail-uri, pe care le-am ignorat intenţionat, până când curiozitatea şi teama că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Orlando – sau poate lui Rory – m-au convins să mă răzgândesc.

Bună, Star, sunt Mouse! Nu ştiu dacă ţi-a transmis Orlando, dar Marguerite pleacă weekendul ăsta în Franţa. Zicea că poate vrei să ai grijă de Rory şi de casă cât e plecată. Poţi să mă suni cât de curând? Nu merge telefonul fix de la High Weald – ceva legat de neplata facturii – aşa că m-a rugat să te sun eu. Mersi”.

Următorul mesaj era de la Shanthi, care mă întreba

de sănătate şi pe unde eram şi că ar fi vrut să ne vedem curând. Glasul ei blajin m-a liniştit şi mi-am prous să o sun şi să stabilim o zi în care să ne vedem. Mi-am citit mesajele şi am văzut că mai erau două de la Mouse, care părea disperat. Orlando era indisponibil deocamdată, aşa că Rory devenea inevitabil grija lui. Mă pregăteam să las telefonul din mână, când Mouse a sunat din nou. De data asta, am hotărât că trebuia să răspund.

— Star, slavă Domnului! Mă întrebam dacă am greşit numărul. Am încercat să-l sun pe Orlando, dar nici el nu răspunde.

— Nu, nici n-o să răspundă.

— Ai primit mesajele mele de mai devreme?

— Da.

— Şi poţi veni săptămâna viitoare la High Weald?

— Nu, mi-e teamă că nu pot.

— Aha!

S-a lăsat liniştea.

— Pot să te întreb de ce? Marguerite zicea că păreai încântată să lucrezi pentru ea din când în când.

— Da, dar numai cu acordul lui Orlando. Iar el nu a fost de acord.

— Cu siguranţă se poate lipsi de tine câteva zile, de dragul nepotului lui?

— Da, poate. Ieri m-a concediat după ce l-ai sunat tu. M-a făcut trădătoare, am adăugat brusc.

— Dumnezeule! Mouse a suspinat la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, Star! Nu e deloc problema ta şi nu ar fi trebuit să te implicăm în situaţia asta. Nu m-am gândit să-l sun înainte.

— Da, păi, cam aşa stau lucrurile.

— Şi nu vrei să vii, nici măcar în weekend?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Orlando a fost foarte bun cu mine. Nu vreau să-i trădez generozitatea.

— Nu, e de înţeles. Bine atunci... probabil că oricum o să-ţi fie mai bine fără familia noastră nebună. Rory va fi devastat, deja ne-am plictisit cât te ridică în slăvi.

— Transmite-i dragostea mea.

— Sigur că da. Şi poate, când se mai domolesc apele, poate te răzgândeşti.

— Nu prea cred. Îmi pare rău.

— Bine. Te las în pace. Încă un lucru doar. Poţi să-mi dai adresa ta, ca să-ţi trimit măcar banii pe care ţi-i datorăm pentru că ai avut grijă de Rory săptămâna trecută?

— Nu contează. Mi-a făcut plăcere.

— Pentru mine contează, aşa că te rog...

I-am dat adresa şi a spus că-mi va trimite cecul prin poştă.

— Am înţeles, păi atunci, eu şi rudele mele păcătoase te lăsăm în pace. Poate se calmează Orlando şi te imploră în genunchi să te întorci.

— Mă îndoiesc. Mi-ai spus că e foarte încăpăţânat, iar eu l-am rănit destul de rău.

— Nu, Star, eu l-am rănit! E doar vina mea. Oricum, baftă cu următoarea slujbă şi ţinem legătura. Pa!

— Pa!

A închis şi, în ciuda poziţiei mele ferme, percepeam totul ca sfârşitul unei frumoase relaţii de iubire. O casă, o familie şi ceea ce poate să fi fost sau nu propriul meu trecut. Am înghiţit în sec ca să nu plâng şi m-am dus în bucătărie, ca să pregătesc cina pentru mine şi CeCe. Rămăseserăm din nou noi două.

În timp ce tăiam legumele mai agresiv decât era nevoie, mi-am dat seama că, din toate punctele de vedere, mă întorsesem de unde plecasem. Aşteptând să vină CeCe, speram doar ca răceala mea închipuită să o convingă să nu mă atace cu mutre bosumflate din cauză

că uitasem să-i spun că aveam de gând să mai rămân la High Weald. Apoi i-am dat un mesaj lui Shanti – fiindcă trebuia să încep să-mi trăiesc viaţa de undeva – şi am invitat-o la o ceaşcă de cafea, oricând dorea ea. Mi-a răspuns imediat şi a spus că i-ar plăcea să treacă pe la mine a doua zi, la ora patru. Eram cel puţin fericită că aveam o scuză minunată ca să fac o prăjitură, cu altceva decât cu lămâie, mi-am spus posomorâtă, în timp ce am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se.

— Bună, Sia, cum te simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc.

S-a încruntat în timp ce mă privea.

— Tot pari foarte palidă.

— Întotdeauna sunt palidă, Cee, am chicotit eu. Promit, n-am nimic. Ce faci?

— Ah, bine, destul de bine, a spus ea.

Ştiam că nu-i aşa.

— Vrei o bere? m-a întrebat, în timp ce se ducea la frigider să-şi ia una pentru ea.

— Nu, mersi.

— Cum a mers treaba cu gospodăria şi cu copilul? m-a întrebat, după ce s-a aşezat lângă mine.

— Bine, mulţumesc, Rory e un dulce.

— Te mai duci?

— Nu. A fost doar de data asta.

— Mă bucur. Doamne, Star! Ai o diplomă în literatură engleză, vorbeşti fluent două limbi şi eşti cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc. Trebuie să încetezi să te mai vinzi ieftin.

Era refrenul ei preferat şi chiar nu aveam de gând să ţin seama de el.

— Tu? Ce se mai întâmplă?

— De unde ştii că se întâmplă ceva? CeCe a venit şi m-a cuprins cu braţele. Ce bine că te am pe tine! a

suspinat ea din greu.

— Deci? Ce e?

— E greu de explicat, dar parcă sunt din nou la şcoală, unde toţi elevii se împrietenesc, iar eu simt că nu-mi găsesc locul. De fapt, e mai rău decât la şcoală, pentru că de data asta nu te am pe tine cu mine. Încerc să nu mă ambalez, dar chiar credeam că o gaşcă de artişti e altfel. Dar nu-s. Şi doare, Sia, chiar doare!

— Normal.

— Profii îmi critică lucrările non-stop. Adică, ştiu că de-asta sunt plătiţi, dar n-ar strica un compliment din când în când. În momentul ăsta mă simt complet demoralizată şi sunt pe cale să renunţ la tot.

— Dar credeam că toată chestia constă în expoziţia de la sfârşitul anului, pe care colegiul o trimite criticilor de artă şi colecţionarilor eminenţi ca să-ţi vadă lucrările. Doar nu poţi renunţa la aşa ceva, oricât de greu pare acum!

— Nu vreau, Sia, dar Pa mereu zicea că viaţa e prea scurtă ca să fii nefericit!

— Mai zicea şi să nu renunţi niciodată, i-am atras atenţia.

Mi se părea fascinant felul în care noi, surorile, adaptam vorbele înţelepte ale lui Pa, în orice fel consideram convenabil, acum că nu mai era.

— Aşa-i.

CeCe şi-a muşcat buza şi m-am mirat să văd că-i dădeau lacrimile.

— Îmi lipseşte mult. Credeam c-o să trec peste asta, dar a lăsat un gol, ştii?

— Da, am spus încet. Cee, nu eşti de multă vreme aici! Ce-ar fi să laşi să mai treacă nişte timp şi să vezi cum merge?

— O să fac tot posibilul, dar mă perpelesc, Sia, pe bune! mai ales că tu eşti plecată aşa de mult.

— Păi, acum m-am întors.

CeCe s-a dus să facă un duş şi am început să pun mâncarea la făcut în wok. Mă gândeam că poate amândouă eram menite să fim intruşi, ca doi lupi singuratici, care nu se au decât unul pe celălalt. Oricât am încercat în ultimul timp să evadez, istoria şi literatura erau presărate cu poveşti despre surori nemăritate, care căutau să se consoleze una pe alta. Poate că trebuia să mă predau şi să-mi accept soarta.

Am mâncat împreună şi, pentru prima oară în mult timp, prezenţa lui CeCe mai mult mă liniştea decât mă irita. În timp ce-mi arăta fotografii pe telefonul ei, cu ultimele picturi pe care le făcuse şi pe care le consideram cu sinceritate cele mai bune pe care le făcuse în ultimul timp, mă gândeam la felul în care schimbarea percepţiei şi acceptării poate transforma totul.

Ne-am culcat devreme în seara aceea, amândouă extenuate din motive extrem de diferite. Poate că eram mai asemănătoare decât voiam să cred, îmi ziceam, în timp ce priveam luna pe fereastră. Amândouă ne temeam de lumea crudă din afara cuibului nostru confortabil.

Capitolul 24

Din motive care probabil aveau de-a face cu bine-cunoscuta mea meteahnă numită orgoliu, nu-i spusesem lui CeCe că fusesem concediată. Aşa că, a doua zi, m-am trezit odată cu ea, ştiind că pleca cu jumătate de oră înaintea mea şi mi-am văzut de rutină.

— Zi bună! mi-a urât ea când a plecat.

— Şi ţie!

I-am făcut cu mâna, în vreme ce mă prefăceam că-mi sorb cafeaua grăbită.

Imediat ce s-a închis uşa, am răsfoit cărţile de bucate ca să găsesc o reţetă de prăjituri, pe care să le fac pentru Shanthi. Am hotărât să merg pe ceva tipic englezesc – o pită de orz, la care am adăugat mirodenii, în cinstea provenienţei sale. Apoi m-am dus la supermarket ca să cumpăr ingredientele şi ceai.

A sunat la interfon la patru fix şi i-am dat drumul în clădire. Faptul că cineva catadicsise să îmi facă o vizită mă ungea pe suflet. Cum a ieşit din lift, m-a găsit în pragul uşii.

— Star! Şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a strâns bine. Cât a trecut!

— Da, chiar! Intră!

— Uau! a făcut ea, în timp ce se uita la sufrageria enormă. Ce loc! Nu mi-ai spus că eşti copil de bani gata!

— Nu sunt. Sora mea l-a cumpărat. Eu doar locuiesc la ea.

— Ce norocoasă eşti!

A zâmbit şi s-a aşezat.

— Ceai? Cafea?

— De fapt, o să beau apă. Sau ceai de plante, orice găseşti în fundul dulapului. Ţin post.

M-am uitat la pâinea de orz, durdulie şi proaspătă, care abia aştepta să fie devorată şi am oftat.

— Şi? Ce-ai mai făcut, *ma petite étoile*?

— Ştii franceză?

— Nu, a spus ea şi a râs, sunt singurele cuvinte pe care le ştiu şi întâmplător e şi numele tău printre ele.

— Bine, am răspuns, în timp ce aduceam tava cu ceaiul ei, pâinea şi untul. Deprinsesem obiceiul pe care-l avea Orlando după-amiaza şi oricum aveam de gând să o mănânc.

— Tu ce-ai mai făcut?

— Am lucrat la o librărie.

— Care dintre ele?

— Ah, una de care n-ai auzit. Vinde cărţi rare şi nu avem prea mulţi clienţi.

— Dar îţi place?

— La nebunie! Cel puţin îmi plăcea...

— Nu mai lucrezi acolo?

— Nu. Mi-au cerut să plec.

— Star, îmi pare tare rău! Ce s-a întâmplat?

M-am tot gândit dacă să-i povestesc sau nu. În fond, nu reuşisem să-i spun nici lui CeCe. Dar apoi, Shanti avea un stil aparte de a mă face să mărturisesc tot şi, ca să fiu sinceră, de-asta şi fusesem aşa dornică să o revăd. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— E poveste lungă.

— Atunci sunt numai ochi şi urechi, a spus, în timp ce se uita cum ronţăiam dintr-o bucată de pită de orz.

— Bine, a adăugat, mă predau. Prăjitura asta arată absolut delicios.

După ce i-am tăiat o felie, am început să-i povestesc despre odiseea mea în familia Vaughan/Forbes. Până la sfârşitul tristului

1 în limba franceză în original, „mica mea stea” deznodământ, Shanti m-a întrerupt din când în când, doar ca să verifice că înţelegea bine ce spuneam.

— Iată, deci, am ridicat eu din umeri. Încă o dată, am rămas fără slujbă.

— Par absolut fascinanţi, a spus Shanti. Întotdeauna am crezut că familiile astea englezeşti cu vechime au o astfel de personalitate.

— Da, se poate spune şi aşa.

— Şi e posibil să fii rudă cu ei?

— Dacă da, nu mai am cum să aflu. Mă îndoiesc că o să mai zică vreodată ceva.

— Ba eu cred că da şi încă foarte curând. În special

unul dintre ei.

— Orlando? am întrebat entuziasmată.

— Nu, Star! Nu Orlando. Dar dacă nu te-ai prins cine, atunci nu-ţi spun. Şi... se pare că au de ascuns ceva serios.

— Da?

— Da. Ceva ce nu are sens. Însă casa pare uluitoare, a mai spus ea.

— Asta sigur. Mi-a plăcut la nebunie acolo. Chiar dacă sora mea mi-a spus că mă foloseau şi că pot mai mult de-atât... îmi place să fiu domestică şi să am grijă de oameni. Crezi că e greşit?

— Acum când noi, femeile, trebuie să fim femei de carieră şi să ne luptăm cu tot ce avem la îndemână?

— Da.

— Nu cred că e deloc greşit, Star!

— Mie-mi plac lucrurile simple. Îmi place să gătesc şi să grădinăresc şi să am grijă de casă. Mi-a plăcut să mă ocup de Rory. Chestia asta m-a făcut fericită.

— Atunci către asta trebuie să tinzi, Star! Sigur, mai ai nevoie de un ingredient ca să aibă loc miracolul.

— Care anume?

— Nu ştii?

M-am uitat la ea şi am înţeles.

— Ba da, dragostea.

— Exact. Care, după cum ştii, vine în diverse forme. Nu trebuie să fie scenariul tradiţional femeie-bărbat. Uită-te la mine: am o sumedenie de iubiţi şi iubite, de ambele sexe.

M-am înroşit fără să vreau. Shanti s-a uitat atent la mine şi a zâmbit.

— Ţi se par stânjenitoare discuţiile despre sex, Star?

— Păi... nu... adică...

— Atunci nu te superi dacă te întreb – fiindcă abia aşteptam, de când te-am cunoscut – dacă preferi bărbaţii

sau femeile. Sau, ca mine, ambele sexe?

M-am uitat îngrozită la ea şi-mi doream să mă înghită pernele canapelei sau să aibă loc o catastrofă naturală, ca să nu fiu nevoită să particip la interogatoriul ăsta.

— Sunt heterosexuală, am murmurat în cele din urmă. Adică îmi plac bărbaţii.

— Serios?

Shanti a încuviinţat ca un om înţelept.

— Atunci m-am înşelat. Nicio grijă, te tai de pe lista potenţialelor cuceriri, a râs ea blajin.

— Da, am murmurat, ştiind că mă înroşisem toată. Mai vrei ceai?

Că voia sau nu, tot aveam de gând să mă ridic şi să pun apa la fiert. Aş fi făcut orice, numai să scap de privirea aia interogativă.

— Eşti foarte frumoasă, Star, şi totuşi, nu eşti conştientă de asta. Nu e o ruşine să fii frumos, să ştii. E un dar din partea zeilor şi e gratis. Eşti tânără şi încântătoare. Ar trebui să te bucuri de plăcerea pe care ţi-o poate aduce trupul tău.

Am rămas în bucătărie, fiindcă nu-mi venea să mă aşez pe canapea sub privirea ei. Pur şi simplu nu puteam continua această conversaţie. Am cerut atunci – ba nu, am implorat – intervenţia divină, de orice fel. Şi, spre mirarea mea, câteva secunde mai târziu, a sunat cineva.

Puţin îmi păsa dacă la uşă era un criminal în serie sau, ceva mai probabil, CeCe, care de multe ori suna ca să nu mai piardă timpul şi să îşi caute în geantă cârdul de la intrarea în bloc. Am răspuns la interfon.

— Da?

— Star? Sunt eu, Mouse. Eram în trecere şi m-am gândit să-ţi dau cecul personal, în loc să-l pun la poştă.

— Ah!

— Poate cobori să-l iei. Nu pare să fie nicio cutie

poştală afară.

Avea dreptate, uitaseră să instaleze o cutie poştală şi portarul lipsea de fiecare dată când treceam prin holul blocului. Făceam eforturi să iau o hotărâre, dar teama de a continua discuţia cu Shanti a câştigat în cele din urmă.

— Urcă, am spus. Etajul trei, uşa din faţa liftului.

— Mersi.

— Scuze, am spus în timp ce mă duceam spre canapele, unde am rămas ca suspendată în aer. A apărut un prieten, întâmplător.

— Oricum trebuie să plec, a spus ea şi s-a ridicat.

Am condus-o la uşă şi m-am bucurat vizibil că a ieşit repede.

— Mă bucur că te-am văzut, Star! îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi prost.

— Nu-i nimic.

Auzeam zgomotul liftului care urca şi mi-am dat seama că va trebui să le fac cunoştinţă.

— Pa, mica mea Star!

Shanti m-a luat în braţe şi m-a strâns la pieptul ei generos. Aşa ne-a găsit Mouse când s-au deschis uşile liftului.

— Scuze, a spus el, când mi-a dat drumul Shanti. Sper că nu v-am întrerupt.

— Deloc, a răspuns ea cu un zâmbet plăcut. Eu tocmai plecam. Star e doar a ta.

A trecut pe lângă noi şi a intrat în lift.

— Cum te cheamă? l-a întrebat, în timp ce apăsa butonul pentru parter.

— Mouse.

— Ha! Ţi-am zis eu, Star!

Chiar înainte să se închidă uşile, Shanti mi-a făcut un semn de încurajare pe la spatele lui şi i-am auzit râsul gutural răsunând în clădire, până a ajuns liftul la parter.

— Care era gluma? a întrebat el, în timp ce îl conduceam înăuntru. Nu am prins-o.

— Nicio grijă, nici eu, am spus aparent sinceră.

— Părea un personaj interesant. Sunteţi prietene?

— Da. Îţi dau un ceai sau cafea?

— N-ai bere, nu?

— Ba da.

— Foarte tare locul ăsta, a comentat el, în timp ce se ducea spre ferestrele de la care se zăreau luminile Londrei, care sclipeau în amurgul grăbit. Acum ştiu sigur că nu eşti disperată după bani şi nu vrei să pui mâna pe High Weald. Cine are nevoie de ruinele alea când are aşa ceva?

— Sora mea e proprietara, am explicat pentru a doua oară în ziua aia.

— Ei bine, mi-a spus, în timp ce-i dădeam berea, în cinstea rudelor bogate! Mi-ar plăcea să am şi eu, a adăugat, în timp ce a luat o gură de bere.

L-am condus la canapea şi s-a uitat cu poftă la pâinea cu orz.

— Pot? N-am mâncat toată ziua.

— Sigur.

I-am tăiat o felie şi am uns-o cu unt.

— E absolut delicioasă, ca orice găteşti. Ai un adevărat talent.

— Mulţumesc, am mormăit eu, în vreme ce mă întrebam cu răutate unde ducea ofensiva asta fermecătoare şi ce voia de fapt, pentru că nimeni nu trece pur şi simplu prin faţa casei tale. În realitate, aveai nevoie de hartă şi busolă ca să găseşti intrarea.

— Înainte să uit, poftim!

A scos un plic din buzunarul gecii sale Barbour.

— Sper că e suficient. Am adăugat şi salariul pe două săptămâni pentru munca la librărie.

— Nu trebuia, pe bune, am spus eu, conştientă de problemele financiare cu care se confrunta. Ce face Orlando?

— E beligerant şi necomunicativ, motivul pentru care am venit la Londra. Nu a mai zis nimic de când l-am sunat să vorbim despre tine. Evident că m-am îngrijorat. Librăria era încuiată când am ajuns după-masă. Dar din fericire mai am un set de chei. Tot în dormitor stă ascuns şi nu mă lasă să intru. Singura cale prin care îl pot face să-mi vorbească e să-l ameninţ că chem poliţia şi sparg uşa ca să văd dacă mai trăieşte.

— Adică nicio schimbare.

— Nu. Am fost să mă văd cu un agent ca să încep procedura de vânzare a clădirii. Sper că dacă vede banca mişcarea asta şi îşi dau seama că îşi vor primi banii pe care-i datorăm, ne lasă în pace deocamdată.

— I-ai spus asta şi lui Orlando?

— Doamne, nu! Cred că se aruncă de la geamul podului dacă îi spun. Păcat că nu vrea să te primească nici pe tine. Stă acolo deprimat şi rumegă gânduri zi şi noapte. Mă rog, o să-i treacă până la urmă. Toţi depăşim momentele grele în care pierdem ce iubim.

— Dar s-ar putea să dureze. Nu?

Mă întrebam dacă va prinde aluzia.

— În fond, au trecut doar câteva zile.

— Corect, a răspuns Mouse şi, după expresia pe care o afişa, mi-am dat seama că încă se întreba dacă să se supere sau nu. Sincer, puţin îmi păsa dacă se simţea ofensat. Ai dreptate, a continuat, după o pauză lungă. Fii atentă, Star, mai e un motiv pentru care am venit la tine şi nu are nimic de-a face cu mine sau cu familia mea. Ci cu tine.

— Cu mine?

— Da. În fond, motivul pentru care ai intrat în librărie

prima dată a fost ca să afli mai multe despre propriul trecut. Iar noi ţi-am dat viaţa peste cap acum şi nu e deloc vina ta. Aşa că m-am gândit că ar fi corect să vin şi să mă ofer să-ţi povestesc ce alte lucruri mai ştiu despre Flora MacNichol. Şi cel puţin să-ţi explic care cred că este proveniența pisicii.

— Am înţeles.

— E la Sotheby, apropo. Am lăsat-o acolo mai devreme. Mă vor suna imediat ce află un răspuns, dar sunt sigur că e un Fabergé. Şi ar trebui să-ţi spun că, dacă se dovedeşte că e un original, valorează o avere. Chiar şi o mică figurină, cum e „Pantera” poate scoate sute de mii la licitaţie.

— Pe bune?

Eram uluită.

— Da, pe bune! Se pare că tocmai ţi-ai dat seama care ţi-e moştenirea. Acuma...

Mouse a scos un număr de volume cu copertă de mătase din alte buzunare generoase. Am văzut că erau identice cu cele pe care le găsisem pe raft în librărie.

— Ăsta – a bătut cu vârful degetului pe el – continuă din momentul în care am terminat eu transcrierea. Cumva nu am avut timp să fac acelaşi lucru cu el, dar l-am citit. Star, vrei să-ţi povestesc ce se întâmplă în continuare? Hai să spunem că e o poveste absolut fascinantă. Cu un deznodământ, aş putea zice, dramatic.

Am ezitat. Ieri şi azi-dimineaţă făcusem un efort să las în urmă ultimele câteva săptămâni şi să pornesc cu hotărâre spre un viitor croit de mine. Era oare de bine să mă las din nou târâtă la High Weald şi la locatarii săi de mult morţi? Dacă se stabilea o conexiune între noi, aveam să fiu pe veci legată de ei şi nu mai eram sigură că-mi doream asta.

— Bine atunci, am spus în cele din urmă, ştiind că

mi-ar fi părut rău dacă aş fi refuzat.

— S-ar putea să dureze o vreme. Scrisul Florei nu e uşor de descifrat, aşa că-ţi voi citi cu voce tare, fiindcă m-am obişnuit deja cu el. Nu ne deranjează nimeni, nu? a mai întrebat, în timp ce deschidea jurnalul.

— Cel puţin o vreme.

— Bun. Să începem atunci.

FLORA
LONDRA Decembrie 1909

Capitolul 25

Familia Keppel nu a fost invitată să participe la nunta lui Archie cu Aurelia, eveniment care s-a ţinut la High Weald, reşedinţa familiei Vaughan din Kent, lucru care a surprins-o pe Flora, având în vedere că în Londra păreau foarte simpatizaţi. Doamna Keppel însă nu se supărase.

— Sincer, nici nu-i prea cunoaştem, a spus ea, dând din mână graţios. Familia Vaughan îşi petrece timpul în decorul rural.

Flora a acceptat explicaţia ei, cu toate că ştia că doamna Keppel deţinea o proprietate în zona rurală din Kent şi cu siguranţă făcea parte din „decor”.

Florei i s-a pus la dispoziţie o maşină pentru sfârşitul de săptămână în care a avut loc nunta. Stătea pe bancheta din spate, în timp ce Freed ieşea din Londra cu maşina şi se întreba cum avea să facă faţă în următoarele patruzeci şi opt de ore. Visase zeci de planuri prin care să anunţe imposibilitatea de a participa la nuntă, începând cu faptul că a stat în capul scărilor şi a încercat să-şi facă curaj să se arunce, ca să invoce un picior rupt, până la statul în vânt şi ploaia torenţială şi rece de noiembrie, rugându-se să facă pneumonie. Se părea că, cel puţin fizic, era indestructibilă. Astfel că iat-o în drum spre nunta surorii ei cu Archie Vaughan, bărbatul pe care îl iubea.

Cel mai rău era faptul că avea să vadă High Weald şi iubitele grădini ale lui Archie, pe care i le descrisese cu atâta pasiune astă-vară. Totuşi, nu îşi permitea să uite că

ea fusese cea care pusese roţile în mişcare.

Flora îşi aducea aminte de figura mamei sale, atât de entuziasmată la petrecerea de logodnă pe care o găzduise mătuşa Charlotte pentru fericitul cuplu, în casa ei din Londra. Senzaţia de uşurare fusese reală, fiindcă, până la urmă, meritase sacrificarea moşiei Esthwaite Hall. Părinţii ei erau deja la faţa locului la High Weald, gata să sărbătorească nunta.

Cu totul, erau opt domnişoare de onoare, iar Elizabeth, sora lui Archie, nu avea să fie printre ele. În noiembrie plecase spre Ceylon cu proaspătul ei soţ şi deja aveau pe drum un moştenitor al plantaţiei de ceai.

În patruzeci şi opt de ore se va termina şi mă voi duce acasă, şi-a spus Flora vehement, în timp ce suburbia rămânea în urmă şi, de fiecare parte a drumului, începeau să apară câmpurile şi lanţurile de copaci pitici.

O oră mai târziu, Flora a observat o serie de hornuri înalte şi fragile, care trăgeau cu ochiul printre scheletele copacilor. În clipa în care maşina a intrat pe alee, în faţa ei s-a înălţat o superbă clădire veche, din cărămidă roşie.

— Nu vreau să-mi placă această casă, şi-a spus Flora, în timp ce privea faţada delicată.

Ferestrele, încântător de disproporţionate, se predaseră vârstei înaintate, iar balamalele şi cadrele se strâmbaseră şi se încovoiaseră la colţuri, asemenea bătrânilor. Cu toate că era o zi foarte friguroasă, soarele strălucea şi făcea să sclipească gheaţa care se aşezase pe gardurile vii, tunse impecabil. Parcă intra în lumea zânelor.

— Am ajuns, domnişoară MacNichol, a spus Freed, care s-a dus, cum se cuvenea, la uşa din spate a maşinii ca să-i deschidă.

Flora a coborât şi s-a uitat la uşile de stejar mari şi arcuite cu tremurul prizonierului care se pregăteşte să intre în închisoare. Până să ajungă ea pe aleea pietruită, s-

au deschis uşile şi a apărut Aurelia.

— Draga mea! Ai venit! Sper că nu te-a obosit călătoria.

— A durat doar două ore, e aproape de Londra.

— Şi totuşi, la o lume distanţă, nu ţi se pare? Şi e mult mai lin decât împrejurimile de la Esthwaite. Acuma, a continuat ea, luând-o de braţ pe Flora, sunt multe de făcut, trebuie să vină mulţi oameni şi m-am gândit să ne prefacem o vreme că nu ne aflăm aici, ca să mă pot bucura de compania ta.

Au pătruns în holul cu tavan scund, unde focul ardea vesel în şemineu şi încălzea podeaua de piatră uzată.

— Hai sus cu mine şi ne ascundem în camera mea, a spus Aurelia chicotind.

A tras-o după ea pe scara lată de lemn, cu ornamente stil Tudor. Aurelia a condus-o pe coridor, la capătul căruia a deschis o uşă şi a dezvăluit o cameră cu două paturi de alamă, de o singură persoană fiecare. Pereţii erau acoperiţi cu acelaşi lemn de stejar, care părea să ofere căldură întregii case, chiar şi în lumina rece a iernii care se strecura prin ferestrele înguste.

— Aici voi dormi în noaptea asta. Speram să vrei să dormi aici, cu mine, în celălalt pat.

— Sigur că rămân aici, dacă asta vrei, a răspuns Flora.

— Mulţumesc. După cum îţi poţi imagina, sunt copleşită şi nici nu prea am apucat să-l văd pe Archie de când am sosit. Am fost amândoi foarte ocupaţi.

Flora a observat că Aurelia s-a întunecat la faţă preţ de câteva clipe, înainte să-şi revină şi să zâmbească luminos.

— Mai întâi, spune-mi tot ce ai făcut la Londra. Din ce am auzit, ai cunoscut foarte multă lume.

Flora i-a povestit pe scurt despre balurile

interminabile, despre dineuri şi serate la care participase în ultimele două luni.

— Da, da – Aurelia a făcut un gest cu care a alungat aceste detalii –, dar ce vreau să ştiu cu adevărat este despre Freddie Soames.

— Ah, da, Freddie! Flora şi-a dat ochii peste cap. Este un far călăuzitor în circuitul social al Londrei.

— Ştiu asta, dar vreau să aflu despre voi doi.

— Nu există „noi doi”.

— Serios, Flora, oi fi eu departe, la ţară, dar şi aici am auzit bârfele.

— Serios, Aurelia, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Cred că eşti sfioasă. Toată Londra vorbeşte despre cum te curtează. Toată lumea zice că se pregăteşte să te ceară de soţie.

— Londra poate să spună ce vrea.

— Flora, e viconte, nu alta! Şi într-o zi va fi conte!

— Bravo lui! Dar nu mă mărit eu pentru un titlu, doar ştii asta.

— Nici măcar pentru pământul fertil din Hampshire şi o diademă? Doar ştii că vine mâine. E văr îndepărtat al familiei Vaughan, de gradul doi, ce-o însemna şi asta.

— N-am ştiut. Dar deja i-am aruncat toate scrisorile în foc.

— Flora! Aproape toate femeile cu care m-am întâlnit s-au căsătorit cu soţii lor numai pentru că nu l-au putut cuceri pe Freddie. Nu e doar bogat, ci şi al dracului de frumos. Şi ţie îţi stă la picioare!

Dracu’ e numai bun pentru comparaţia asta, şi-a spus Flora cu un suspin.

— Prima oară când i-am trimis invitaţia la nuntă, a refuzat-o, a continuat Aurelia. Apoi, când a auzit că eşti principala mea domnişoară de onoare, i-a scris doamnei Vaughan pentru a accepta. Eşti sigură că nu eşti măcar

puţin îndrăgostită de el?

— Absolut.

— Of, bine, sunt dezamăgită. Speram să fii în toiul unei îndrăgosteli serioase şi să fiu prima care afla detaliile.

— Chiar nu există niciun detaliu.

— Ai putea măcar să te prefaci? Cel puţin mâine.

— Nu, a râs Flora. Hai să-ţi văd rochia de mireasă.

În seara aceea, spre marea uşurare a Florei, mirele fusese gonit de-acasă şi stătea cu familia Sackville-Wests la Knole, nu departe de High Weald. Cina pentru petrecerea miresei a fost servită în salonul lung, unde fuseseră aprinse sute de lumânări în candelabre. Flora le cunoscuse deja pe celelalte domnişoare de onoare la Londra şi, cu aptitudinile sociale pe care le căpătase pentru asemenea ocazii, s-a deconectat mental, ca să poată face conversaţii mărunte.

Mama ei părea mai fericită ca oricând şi chiar şi tatăl ei părea jovial în seara aceea. Fiica lui preferată îşi aşternuse patul aşa cum îşi dorise el s-o vadă dormind. În fond, sacrificase casa familiei ca să se asigure de asta.

Flora s-a bucurat când mireasa a anunţat că se retrăgea şi a luat-o cu ea sus.

— E ultima noapte în care voi dormi singură, a spus Aurelia, în timp ce stătea în faţa mesei de toaletă şi Flora o ajuta să-şi pieptene părul lung şi blond.

— Serios? Credeam că odată ce te căsătoreşti, poţi să dormi singur ori de câte ori ai chef, a comentat Flora sec. Cu siguranţă domnul şi doamna Keppel dorm separat.

— Asta chiar că e de înţeles.

— Cum adică?

Flora ştia foarte bine, dar voia s-o audă din gura surorii ei.

— Păi, îţi imaginezi cum e să fii bietul domn Keppel? Toată lumea din Londra ştie despre Alice şi rege. Sigur ştii

şi tu, nu?

— Sunt prieteni foarte apropiaţi, asta da.

Privirea Florei nu trăda nimic.

— Doar nu eşti atât de naivă să crezi că sunt doar prieteni? Toată lumea ştie că...

— Toată lumea ştie ce vrea să ştie. Eu trăiesc zi de zi sub acoperişul lor şi nu am văzut nimic care să mi se pară nelalocul lui în relaţia lor. Şi-apoi, cum ar putea domnul George să tolereze ceea ce sugerezi tu? E un bărbat foarte mândru şi integru, iar doamna Keppel îl adoră.

— Dacă spui tu...

— Spun eu. Şi, asemenea doamnei Keppel, puţin îmi pasă de bârfele de doi bani. Sunt ca o ceaţă, lipsite de substanţă, dispar imediat.

— Ei bine, „ceaţa” dintre doamna Keppel şi rege planează ca o pâclă asupra Londrei.

Privirile li s-au întâlnit în oglindă şi expresia Aureliei s-a îmblânzit.

— Hai să lăsăm căsniciile imperfecte şi să ne concentrăm asupra celei care sper că va fi pe cât de perfectă o pot face eu.

S-a ridicat de pe taburet şi s-a îndreptat spre pat. Flora a tras păturile, ca s-o ajute să se bage în pat.

— Noapte bună!

Flora a sărutat-o blajin pe frunte, apoi s-a băgat în patul ei şi a stins veioza.

— Flora? s-a auzit timid glasul Aureliei în bezna care învăluise încăperea.

— Da?

— Crezi că o să doară?

Florei i-a tresăltat inima la gândul intimităţii la care făcea aluzie sora ei. A tăcut o vreme înainte să-i răspundă:

— Sincer, nu ştiu. Dar cred că Dumnezeu e bun şi că nu ne-ar face să suferim când îi arătăm unui bărbat

dragostea noastră. Sau când îi oferim copii.

— Am auzit tot soiul de poveşti.

— Tot bârfe.

— Vreau să-i ofer satisfacţie.

— Sunt sigură că vei reuşi. Doar să nu-ţi fie frică. Am auzit că asta e cheia.

— Da?

— Da.

— Mulţumesc. Noapte bună, soră dragă. Te iubesc!

— Şi eu pe tine.

CeCe două femei au închis ochii, au adormit şi ambele s-au visat în braţele aceluiaşi bărbat.

— Sunt gata. Cum arăt?

Flora s-a uitat la sora ei, la dantela crem a rochiei sale delicate pe pielea de culoarea piersicii şi la diadema familiei Vaughan care-i sclipea peste buclele aurii.

— Absolut strălucitoare!

Flora a zâmbit şi i-a oferit un bucheţel de trandafiri roşii.

— Mulţumesc, soră dragă! Aşadar, a tras Aurelia aer în piept, a venit momentul să mergem.

— Da. *Papa* te aşteaptă la capul scării.

— Ţine-mi pumnii.

Aurelia s-a întins şi a strâns mâna Florei.

— Succes, draga mea! S-a îndreptat spre uşa dormitorului, apoi s-a întors. Tu ai fost cea care m-a convins să fac această zi posibilă. Şi nu o voi regreta niciodată.

În timp ce părăsea încăperea, Flora şi-a privit reflexia în oglindă şi a observat suferinţa şi vinovăţia pe care le afişa.

Vechea biserică de pe moşie era plină ochi cu patru sute de oaspeţi, în timp ce mireasa, tatăl ei şi domnişoarele de onoare intrau în holul mic din spate.

— Flora, a şoptit Aurelia, în timp ce i se aranja cu grijă trena în spate, a venit? Poţi să te uiţi?

Flora s-a dus la uşa care le despărţea de adunare şi a întredeschis-o puţin, ca să tragă cu ochiul. O pereche de ochi negri s-au întors spre ai ei, din locul în care stătea în faţă. A închis repede uşa la loc, s-a întors spre sora ei şi a încuviinţat.

— Da, a venit.

S-au dat semnalele de rigoare şi orga a început să cânte marşul nupţial. Uşa s-a deschis şi Flora a ieşit în urma tatălui şi a surorii ei pe culoar. Flora a ascultat jurămintele pe care şi le-au făcut, tremurând în rochia albă şi subţire de mătase, în timp ce se uita cum sora ei devenea soţia lui Archie în ochii Domnului. Când au ieşit mireasa şi mirele din sacristie, după ce au semnat în registru, Flora a făcut un efort să-l privească în ochi pe Archie, în timp ce el trecea pe lângă ea, cu Aurelia la braţ. S-a aşezat în urma lor la ieşirea din biserică spre ziua friguroasă.

Fără să vrea, Flora admira frumuseţea pură a mesei de nuntă. Fiindcă mai erau doar trei săptămâni până la Crăciun, marea sală de la High Weald era decorată cu lumânări aprinse şi rămurele de stejar veşnic verde şi vâsc, prinse de bârnele tavanului şi încălzite de şemineul imens. Aparent, îi spusese unul dintre oaspeţi, Henric al VIII-lea avusese o idilă cu Anne Boleyn[24] chiar în acea încăpere. În loc de şampanie, discursurile s-au ţinut cu vin fiert şi în loc de tarte cu fructe, au mâncat plăcinte cu carne tocată.

Flora se simţea ameţită de căldură şi de cantităţile enorme de mâncare şi vin. A fost recunoscătoare atunci când s-a ridicat Archie şi a anunţat o pauză, în vreme ce

---

24 Anne Boleyn a fost a doua soţie a regelui Henric al VIII-lea al Angliei.

orchestra se pregătea pentru dansul serii. A profitat de ocazie ca să iasă la aer, de care avea atâta nevoie. Şi-a luat mantia de catifea şi a ieşit în răcoarea serii. Se lăsase bine întunericul şi terasa lată şi grădina magnifică înconjurată de ziduri sclipeau, fiindcă puseseră felinare de-a lungul lor, pe toate marginile. Flora şi-ar fi dorit să fi văzut grădina astă-vară, nu la lumina artificială. A coborât treptele şi şi-a strâns mantia mai bine pe corp, în timp ce înainta prin grădină şi zgomotul rămânea mult în urmă. S-a oprit când a ajuns la zidul înalt de cărămidă din faţă şi suflul expirat se cristaliza în aerul rece.

— E frumos, nu?

Flora a tresărit şi s-a întors spre silueta întunecată care stătea lângă arborele uriaş de tisă. Vocea a făcut să-i sară inima din piept.

— Da.

— Ce mai faci, Flora? a sunat glasul din beznă.

— Bine fac. Tu?

— Sunt căsătorit. Am făcut cum ai vrut tu.

— Mulţumesc.

— Te iubesc, a şoptit el.

Flora a încremenit pe loc.

— Nu-mi răspunzi? Tocmai am spus că te iubesc.

— Declaraţia ta nu merită un răspuns. Te-ai căsătorit cu sora mea acum câteva ore.

— Numai fiindcă mi-ai cerut tu asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu! încerci să mă pedepseşti?

— Poate că da.

— Atunci te rog, dacă mă iubeşti aşa cum pretinzi, încetează! Orice s-ar fi întâmplat zilele alea între noi nu mai e.

— Dacă asta crezi, atunci te amăgeşti. Nu mai poate dispărea.

— Ajunge!

Flora s-a întors ca să pornească spre casă. În timpul ăsta, spre ea a ţâşnit o mână care a apucat-o de braţ şi a tras-o mai aproape. Nu a ţipat de frică să nu atragă atenţia şi Flora s-a trezit în braţele lui Archie. Buzele lui s-au apropiat de ale ei.

— Doamne, Flora, de când tânjesc să fac asta din nou!

Cu toate că nu-şi dorea să recunoască cât durase, Flora s-a abandonat purei plăceri a săruturilor în braţele lui. În cele din urmă, o fărâmă de raţiune s-a strecurat în mintea ei şi, cu un efort uriaş, s-a zbătut să se desprindă de el.

— Ce-am făcut! a şoptit ea. Te rog, dă-mi drumul!

— Iartă-mă, Flora! Te-am văzut când ai coborât de pe terasă şi ai intrat în grădină şi mi-am adus aminte de toate câte am povestit când eram cu tine la Esthwaite şi... Nu te învinovăţi!

— Să ne rugăm să nu fie nevoie ca Aurelia să ne ierte vreodată, a spus ea şi s-a cutremurat. Te implor, fă-mi sora fericită!

Fără să mai aştepte răspuns, Flora a pornit împleticit pe potecă spre casă. Archie a rămas în umbra anticului copac şi şi-a privit iubirea vieţii fugind de el.

Capitolul 26

Flora a gonit pe scări în sus şi a năvălit în camera ei. A trântit uşa gâfâind sacadat, s-a aşezat pe pat şi s-a străduit să îşi încetinească bătăile nebuneşti ale inimii.

— Doamne, iartă-mă! a murmurat ea, prea şocată şi ruşinată de ceea ce tocmai se întâmplase ca să-şi permită să plângă. Aproape imediat s-a auzit o bătaie în uşă şi,

aruncându-şi mantia de pe umeri, s-a dus să deschidă.

— Unde ai fost?

— Am...

Flora a simţit că o să leşine când a văzut-o pe Aurelia, deosebit de încordată şi supărată.

— Mă rog, nu mai contează. Te-am tot aşteptat să vii să mă ajuţi să-mi scot rochia şi să o îmbrac pe cea de seară.

— Of, Doamne, bineînţeles! Cred că am aţipit.

— Te rog, grăbeşte-te, Flora! Trebuie să mă întâlnesc cu Archie la uşa marii săli la ora şapte şi e deja trecut de şase şi jumătate.

În vreme ce-şi cerea scuze din suflet, Flora a urmat-o pe Aurelia pe coridor, înainte să intre într-o cameră impresionant de mare, dominată de un pat enorm cu baldachin. Era construit din lemn negru, solid şi Flora şi-a luat ochii imediat de la el, nevoind să se gândească la scopul său iminent. Focul fusese deja aprins pentru a încălzi camera nupţială şi lumina flăcărilor dansa pe tapiseriile care ornamentau pereţii.

Flora se chinuia să desfacă nasturii de perlă de la spatele rochiei Aureliei şi se ruga să-i cadă degetele degerate şi amorţite, fiindcă merita cel puţin atâta.

— Şi, bineînţeles, în timpul mesei, toată lumea a observat că Freddie Soames nu-şi mai lua ochii de la tine, trăncănea Aurelia, în timp ce Flora o ajuta să se îmbrace cu rochia de seară de culoarea amurgului. E evident că e îndrăgostit până peste urechi. Mama spune că are aproape douăzeci şi cinci de ani şi în curând trebuie să se căsătorească. Ai accepta dacă te-ar cere?

— Nu m-am gândit la asta deloc.

— Flora, având în vedere cât timp ai petrecut în casa doamnei Keppel, chiar eşti foarte naivă când vine vorba de bărbaţi. Aşa, eu cred că ar trebui să-mi las părul liber, pe

spate. Ce părere ai?

— Cred că ar arăta minunat.

Flora spera ca Aurelia să nu observe cât se înroşise din cauza sentimentului de vinovăţie, fiindcă deja i se întinsese roşeaţa pe gât.

— Poţi s-o chemi pe Jenkins? Aparent ea va fi servitoarea mea permanentă, e un dar de nuntă primit de la mama lui Archie. Nu sunt sigură că o plac prea tare, dar se pricepe extraordinar de bine la păr. Apoi, trebuie să te duci şi tu să te faci frumoasă. Sunt sigură că Freddie te va invita la dans de foarte multe ori în seara asta.

Flora a pornit în căutarea lui Jenkins, apoi s-a ocupat de propria ei toaletă. Nu că avea chef să facă asta tocmai azi. În ciuda protestelor pe care le făcuse în prezenţa Aureliei, era adevărat că Freddie Soames o curtase necontenit în ultimele două luni. Cu toate că majoritatea femeilor din societatea londoneză se extaziau la vederea frumuseţii sale, Flora îl considera arogant şi cam dubios, fiindcă de fiecare dată când îl întâlnise părea să fie beat. În cazul în care avea un creier, ea nu era conştientă de felul în care gândea.

Totuşi, el chiar părea amorezat de ea şi societatea londoneză nu s-ar fi mirat dacă urma să se anunţe logodna lor.

Câteva minute mai târziu a intrat în marea sală şi a văzut că mesele fuseseră scoase şi scaunele date la o parte, ca să aibă spaţiu de dans.

— Vă rugăm să faceţi linişte, urmează mireasa şi mirele! Lord şi Lady Vaughan!

Flora a urmărit cu privirea cum Archie a condus-o pe Aurelia pe ringul de dans în aplauzele furtunoase. A cuprins-o cu braţul de talie, ca să înceapă tradiţionalul prim dans, în vreme ce orchestra începea primele acorduri. Spaţiul s-a umplut încet-încet cu alte perechi şi

sala aromată cu parfumurile celor bogaţi s-a transformat într-un curcubeu de rochii frumoase care pluteau.

— Îmi permiteţi onoarea primului dans?

Flora a tresărit când a simţit un braţ greoi pe umăr. A ridicat ochii spre privirea sticloasă a lui Freddie Soames.

— Bună seara, Lord Soames!

— Presupun că voi, fetele, aveţi mereu impresia că veţi fi întotdeauna doar domnişoare de onoare şi nicidecum mirese, ei, domnişoară MacNichol?

A tras-o spre el şi a condus-o lipsit de echilibru pe ringul de dans.

— Trebuie să recunosc că-mi cam place rochia dumitale, i-a şoptit la ureche.

— Mulţumesc.

Flora a întors capul ca să nu-i mai simtă duhoarea respiraţiei, îmbibate în alcool.

— Doar nu m-ai evitat, nu? De câte ori vin să te caut, pari că ai dispărut.

— Sunt domnişoara de onoare principală, sora mea a avut nevoie de mine.

— Sigur că da. Deci nu pe tine te-am văzut în grădină cu mirele când te-am căutat mai devreme?

— Nu... Şocată, Flora a înghiţit în sec şi a făcut tot posibilul să nu se piardă. Eram sus cu Aurelia, o ajutam să se schimbe.

— Nu zău? Măi, măi, puteam să jur că tu erai, dar oricine ar fi doamna aceea, nu-i prieşte căsniciei surorii tale.

— Să nu îndrăzneşti să spui asemenea lucruri! Archie şi Aurelia îşi sunt devotaţi unul altuia! Sigur te înşeli!

— Nu mă înşel deloc, dar poţi să ai încredere că secretul rămâne la mine, a adăugat el, în timp ce dansul se sfârşea. Nu mă mir că ai fost de negăsit în ultimele câteva săptămâni, domnişoară MacNichol!

— Te înşeli amarnic.

— Atunci dovedeşte-mi, spune-mi că te măriţi cu mine. Freddie şi-a băgat nasul în părul ei, în timp ce orchestra începea un nou vals. Altfel nu pot să te cred.

Flora a înghiţit în sec, s-a uitat la Archie şi la Aurelia, apoi la mutra înfumurată a lui Freddie, care o privea satisfăcut. Chiar o văzuse şi amândoi ştiau asta. Inima îi bătea nebuneşte şi, dacă până acum avusese îndoieli în privinţa faptelor sale, trebuia neapărat să se debaraseze de ele. Asta îi era pedeapsa şi nu avea de ales decât să o accepte.

— Da, mă voi căsători cu tine.

— Ce?? Te măriţi cu mine?

Freddie s-a clătinat puţin, înainte să se îndrepte de spate.

— Da.

— Măi, măi, trebuie să recunosc, la asta chiar nu mă aşteptam.

— Serios, dacă mă tachinai, spune-mi, te rog, şi...

— Nu, nu te tachinam, a răspuns el repede. Doar că bănuiam că va trebui să am răbdare cu tine în continuare.

Freddie s-a oprit brusc din dans, motiv pentru care toată lumea s-a împiedicat de ei. A dus un deget la obrazul ei şi a mângâiat-o, în timp ce Flora se străduia să nu se cutremure.

— Eşti extrem de enigmatică, domnişoară MacNichol. Nu ştiu niciodată ce-i în mintea ta. Sigur îmi accepţi cererea în căsătorie?

— Da. Foarte sigur.

— Şi pot îndrăzni să te întreb dacă decizia asta se datorează pur şi simplu faptului că nutreşti sentimente pentru mine?

— Ce alte motive aş avea?

— Niciunul, desigur, a râs el. Ei bine, nu am acum un

inel să-ţi ofer. Deodată, Freddie a părut emoţionat şi nesigur. Dansăm sau mergem pe margine?

Flora se simţea expusă în mijlocul sălii.

— Dansăm. Mă bucur nespus că vom discuta relaţia care ne va uni în timp ce vom pluti pe muzica lui Strauss. Trebuie, desigur, să-mi cunoşti părinţii, care deja sunt la curent cu intenţiile mele faţă de tine.

— Şi se bucură?

— Sunt intrigaţi, asemenea întregii Londre, de când ai sosit. Sper foarte tare că îţi va fi pe plac noua ta casă. Este o moşie vastă.

— Am auzit.

— Şi te sperie acest lucru?

— Nu mă sperie mare lucru, domnul meu.

— Asta văd. Şi asta mă atrage. Întrebarea e, te voi îmblânzi vreodată?

— Nu aş fi zis că te-ar atrage o femeie „îmblânzită”.

Freddie şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Dumnezeule, chiar eşti o provocare! Dar una pe care intenţionez să o înving.

Flora a simţit degetele care-i strângeau talia şi i se înfigeau în carne.

— Ne vom anunţa logodna cât de curând posibil. Aproape că am putea s-o anunţăm acum, având în vedere că majoritatea londonezilor se află în această cameră.

— Da, aşa ar trebui.

Flora nu voia să lase nicio cale de scăpare după cele petrecute. Freddie se uita lung la ea.

— Vorbeşti serios, domnişoară MacNichol? Nu te-ar deranja dacă aş anunţa logodna noastră acum?

— Bineînţeles că nu. Că o faci acum sau mâine sau săptămâna viitoare, tot aia e. M-ai cerut de soţie, iar eu am acceptat.

— Atunci aşa să fie!

Ca o conspiraţie, orchestra a mai încheiat un vals. Freddie a condus-o prin mulţime şi a atras atenţia tuturor.

— Doamnelor şi domnilor, am de făcut un anunţ! Cu ocazia căsătoriei surorii sale cu Lord Vaughan, domnişoara Flora MacNichol a acceptat să-mi fie soţie.

Spectatorii au rămas vizibil fără suflare, în timp ce Freddie i-a sărutat mâna, înainte ca lumea să izbucnească în aplauze. Imediat, Aurelia a venit spre ei.

— Am ştiut eu! a mărturisit încântată.

— Aşadar, vă aşteptăm cu nerăbdare la Selbourne Park pentru a pune la cale nunta din primăvară, a continuat Freddie şi a făcut semn unui servitor să-i aducă un pahar de şampanie. În cinstea logodnicei mele!

Freddie a ridicat paharul şi marea adunare a dat iama în căutarea unui pahar cu care să cinstească.

Archie, adus cu forţa de către Aurelia, a apărut în faţa lor. Flora i-a surprins privirea, înainte ca el să se întoarcă spre oaspeţii lui.

— A fost o seară minunată, cu atât mai frumoasă de vestea dragei mele cumnate. În cinstea lui Freddie şi a Florei!

— În cinstea lui Freddie şi a Florei!

În timp ce Archie făcea semn orchestrei să continue, Flora a fost imediat înconjurată de cei veniţi să o felicite, inclusiv de mama şi de tatăl ei.

— Doamne! a exclamat Rose, în timp ce o săruta pe Flora. Numai la asta nu mă aşteptam. Doamna Keppel a avut dreptate şi a fost o idee excelentă să te trimit la ea, la Londra. Acum vei deveni vicontesă. Draga mea Flora, o meriţi pe deplin!

S-au îmbrăţişat şi, când s-a retras Rose, Flora şi-a dat seama că avea lacrimi în ochi.

— Te rog nu plânge, mama!

— Iartă-mă, te-am subestimat! Sper să mă ierţi într-o

zi!

— Pentru ce să te iert, *Mama7*.

— Nimic, a răspuns Rose repede. Doar să ştii că în seara asta sunt cea mai mândră mamă din lume.

Acum, până şi mama ei vorbea în dodii, dar Flora era prea copleşită ca să încerce să dezlege misterul.

— Mulţumesc, *Mamal*

A urmat tatăl ei, care a îmbrăţişat-o pe loc, ca de obicei jenat să îşi manifeste afecţiunea în public.

— Bravo, Flora, draga mea, bravo!

Următorul care a felicitat-o a fost Archie.

— Felicitări, cumnată!

— Mulţumesc, a răspuns ea, cu un nod în gât.

Fără nicio altă privire, Archie s-a îndepărtat de ea.

— Te întorci, aşadar o femeie logodită?

Doamna Keppel a luat-o în braţe imediat ce a intrat a doua zi în salonul ei.

— Da.

— Şi eşti fericită? în fond, vicontele Soames este cel mai dorit în Londra în momentul de faţă.

— Sunt foarte fericită.

— Pune tava acolo, i-a cerut doamna Keppel lui Mabel, înainte să-şi îndrepta atenţia din nou spre Flora. Trage-ţi scaunul mai aproape de foc şi povesteşte-mi despre propunerea lui Freddie. A fost disperat de romantică?

— Aşa aş zice, da. M-a cerut în timp ce dansam.

— La nunta surorii tale! O, Flora, mă bucur foarte mult pentru tine!

— Părinţii mei vă transmit toată dragostea şi mulţumirile lor!

— Ce păcat că nu ne vedem cu ei de Crăciun! După cum ştii, mergem la Crichel. Te-ai hotărât dacă ne însoţeşti? Ştiu că sora ta te-a invitat să stai la High Weald.

— Mi-ar plăcea foarte mult să merg la Crichel, doamnă Keppel! I-am spus şi lui Freddie şi mi-a răspuns că moşia familiei sale este foarte aproape, în New Forest.

— Aşa este, da. Poate că Freddie şi tatăl lui se vor alătura vânătorii din Boxing Day-i te pot prezenta mamei sale, contesa. Ei bine, atunci, am stabilit. Familia Atington va fi extrem de încântată să te aibă ca oaspete.

— Mulţumesc, voi fi încântată.

Doamna Keppel s-a uitat la ea.

— Pentru o fată logodită nu pari deloc aşa.

— Cum ar trebui să par?

— Fericită. Şi da, recunosc că m-am mirat când am aflat. Ştiam că vicontele Soames ţine la tine, dar...

1 Boxing Day, sărbătoare seculară în Marea Britanie şi în majoritatea statelor membre ale Commonwealth pe 26 decembrie, zi în care comercianţii primesc o cutie cu bani, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului

— Sunt fericită, a întrerupt-o Flora. Foarte. Şi aş vrea să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut ca să am parte de acest lucru.

— Draga mea fată, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă nu erai tu însăţi. Aşadar, urmează să-i cunoşti pe părinţii lui Freddie?

— Cred că tocmai aranjează această întâlnire.

— În ciuda unui pedigree impecabil şi a unui nume cu îndelung istoric britanic, sunt... neobişnuiţi. Contele vorbeşte foarte deschis în Camera Lorzilor. Iar de Daphne sunt foarte ataşată. E un personaj aparte, după cum vei descoperi. Cu un trecut destul de savuros.

A ridicat ceaşca de ceai şi i-a zâmbit Florei.

— Bănuiesc că rămâi aici până la nuntă?

— Mama nu a sugerat altceva.

— Atunci trebuie să-i scriu ca să văd dacă putem

organiza aici petrecerea de logodnă. Sunt sigură că toţi prietenii noştri vor să participe.

Flora a observat cum i s-a luminat faţa doamnei Keppel la acest gând şi se întreba dacă, în viitorul ei rol de vicontesă, se va bucura la fel de mult să organizeze evenimente sociale. Cumva, avea îndoieli în privinţa asta.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Keppel! Ieri am stat până târziu în noapte şi mă simt destul de obosită în urma petrecerii.

— Desigur. Anunţul îl vor da părinţii tăi în *Times* sau să o fac eu?

— Nu s-a pus problema.

— Atunci voi discuta chestiunea în scrisoarea pe care o voi trimite mamei tale. Ne vedem la cină. Sunt sigură că George şi oaspeţii noştri vor dori să te felicite în persoană.

Flora a părăsit camera şi s-a târât obosită pe scări, până în camera ei. Anunţuri, petreceri, voia să termine o dată pentru totdeauna cu ele. Nici măcar nu fusese prezentată la Curte şi, în plus, nu avea zestre, pentru că părinţii ei nu-şi permiteau să-i ofere una. Cum să devină vicontesă?

— Panteră s-a tot întrebat pe unde eşti.

Violet a apărut ca o stafie din umbră, cu pisica în braţe.

— Mulţumesc că ai avut grijă de ea, Violet!

— E în regulă, pare să mă placă. Mama spune că te-ai logodit cu vicontele Soames?

— Da.

— Trebuie să recunosc că mă miră.

— De ce?

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă în legătură cu bărbatul cu care doreşti să te măriţi, dar de fiecare dată când l-am văzut aici, părea să fie beat. Şi dacă vorbeşti cu el, e destul de prost. Iar tu nu eşti.

— Ce drăguţ din partea ta să spui asta, dar te asigur că fac ceea ce trebuie!

— Pentru că te temi să nu rămâi fată bătrână?

— Nu, pentru că vreau să mă căsătoresc cu Freddie.

— Ei bine, atunci, baftă, dar pe mine nu mă face nimeni să mă plec în faţa regulilor societăţii.

Violet i-a dat pisica stăpânei sale şi a pornit hotărâtă spre camera ei.

— Nu, Violet, sunt sigură că nu, a suspinat Flora, uitându-se după ea, înainte să închidă uşa camerei sale.

A rămas pe loc o vreme şi a mângâiat pisoiul care torcea, cuprinsă de disperare.

Faptul era consumat. De-acum nu mai avea niciun drept să-şi urmeze chemarea inimii.

În Ajunul Crăciunului, Flora a părăsit Londra împreună cu familia Keppel şi, câteva ore mai târziu, au ajuns în Dorset, la casa Crichel, un colos georgian vast, din piatră de un bej pal, pe lângă care Esthwaite părea o amărâtă de colibă. Un pom de Crăciun enorm decora splendid holul, în care, la lăsarea amurgului, servitoarele au aprins lumânările.

— O, Doamne, o să am nevoie de hartă ca să-mi găsesc dormitorul mai târziu, i-a spus Flora doamnei Keppel, în timp ce grupul de treizeci de oameni se adunau ca să bea un pahar, înainte de cină, în salonul elegant.

— Draga mea, dacă asta ţi se pare o casă mare, stai să vezi Selbourne Park!

Ziua Crăciunului a venit şi întregul grup s-a dus la biserică, care, în mod convenabil şi destul de bizar, după părerea Florei, se afla în grădină. După aceea a urmat împărţirea cadourilor. Femeile, a observat Flora, primeau toate broşe frumoase sau miniaturi de animale, flori şi copaci, toate făcute, după cum a informat-o doamna Keppel, de însuşi Fabergé.

— Şi asta e pentru tine, a spus doamna Keppel, oferindu-i o cutie împachetată fabulos. E de la prietenul tău, Bertie, a şoptit ea. Îţi doreşte un Crăciun de-a dreptul fericit! Deschide-l!

Flora s-a supus şi a găsit în cutie o pisică mică, neagră şi lucioasă din onix, cu ochi de chihlimbar, care, când s-a uitat mai bine, a observat că erau făcuţi din pietre infime, semipreţioase.

— E Panteră! a exclamat Flora, în timp ce îi citea numele gravat pe plăcuţa de metal. Adorabil!

— A comandat-o special pentru tine, a adăugat doamna Keppel, în timp ce Flora mângâia figurina.

De Boxing Day au sosit Freddie şi părinţii lui. Tată şi fiu s-au alăturat imediat vânătorilor, în vreme ce doamna Keppel le-a condus pe Flora şi pe contesă în camera de zi, ca să le facă cunoştinţă.

— Vino şi stai lângă mine, draga mea! Şi te rog, spune-mi Daphne, iar eu sper că-ţi pot spune Flora.

— Desigur, a răspuns ea şi s-a strecurat lângă femeia masivă care şedea pe canapeluţă.

— Mă duc să caut o servitoare să ne aducă răcoritoare, a spus doamna Keppel, ieşind din cameră.

— Ah, draga de Alice, a comentat Daphne, mereu discretă şi primitoare. Bun, draga mea, îţi imaginezi ce uşurare pe mine să aflu că Freddie şi-a ales în sfârşit mireasa. Sunt sigură că eşti conştientă de temperamentul lui petrecăreţ, dar ştiu că-l vei putea domoli. Contesa i-a făcut cu ochiul. Sigur, a fost nevoie să-l convingem pe conte, dar acum s-a stabilit. În fond, prăsilă mai bună nu găseam, nu? A râs suav şi a bătut-o pe Flora pe genunchi. Eşti într-adevăr o femeie atrăgătoare, a continuat contesa, în timp ce o studia pe Flora prin ochelarii prinşi cu un lanţ în jurul gâtului ei gros.

Flora detectase stratul dens de pudră pe faţa femeii,

obrajii luminoşi şi culoarea buzelor care-i aminteau de un personaj din farsele georgiene ale lui Sheridan.

— Înainte să plecăm mâine, trebuie să aranjăm o dată în care să vii în vizită la Selbourne. Poate al treilea weekend din ianuarie? Mi se pare o lună mohorâtă, nu-i aşa?

În seara aceea, la cină, ea şi Daphne au discutat data nunţii.

— Mama, a spus Freddie, lipindu-şi coapsa de a Florei, pe sub masă. Dacă mă întrebi pe mine, cât mai repede posibil.

— Flora, draga mea, ai vreo preferinţă?

— Iunie? a sugerat ea neutru.

— Personal, întotdeauna am simţit că nunţile de iunie sunt destul de vulgare şi că mai este o lună mai vie, a contrazis-o Daphne. Să zicem în a doua zi de vineri? Se va potrivi numai bine cu începutul Sezonului.

— Cum doreşti, Daphne!

Flora şi-a plecat ochii.

— Atunci rămâne stabilit! Voi trimite invitaţiile la tipografia domnului Smythson, de pe strada Bond. Bineînţeles că vor fi trimise cu numai şase săptămâni înainte, dar toată lumea care trebuie să ştie va afla cu mult mai devreme. Preferi hârtie crem sau albă?

— Nu mai e mult, fată dragă! i-a şoptit Freddie, în timp ce se ridica pentru a se alătura bărbaţilor la brandy şi trabucuri. Abia aştept noaptea nunţii. Unde vrei să mergem în luna de miere? Am prieteni la Veneţia – sau poate în sudul Franţei? De fapt, lasă, vom pune la cale un tur şi vom fi plecaţi toată vara!

Asemenea mamei lui, nu i-ar fi permis Florei să aibă o părere a ei, ci mai degrabă o convingeau să facă aşa cum avea el chef. Familia asta era obişnuită să obţină tot ce doreau. Totuşi, în timp ce mergea pe coridoarele lungi

ale casei Crichel spre camera ei, Flora se simţea mulţumită că nu se afla la High Weald şi că nu trebuia să sufere la vederea lui Archie lângă Aurelia, când cei doi tocmai se întorseseră din luna de miere.

Capitolul 27

Ianuarie a trecut prin oraş cu un val de lapoviţă, ninsoare şi mocirlă, rudele urâte ale straturilor curate de alb ce acopereau grohotişul şi mlaştinile din Ţinutul Lacurilor. Flora avea la dispoziţie foarte puţin timp să se gândească la trecutul sau la viitorul ei. Toată ziua făcea planuri şi lua decizii pentru nunta care se apropia, sau, mai degrabă, aproba orice îi sugera viitoarea mamă soacră. Iar atunci când nu era ocupată cu meniuri, liste de oaspeţi şi locul fiecăruia la mese, îşi petrecea timpul cu croitoreasa, care nu îi pregătea doar rochia de mireasă, ci întreg trusoul. Doamna Keppel le scrisese părinţilor ei şi se oferea să plătească întreaga garderobă a Florei, ca dar de nuntă. Fiindcă şi Flora, şi mama ei protestaseră împotriva acestei generozităţi, doamna Keppel a respins obiecţia cu un simplu gest al mâinii.

— Măcar atât meriţi, având în vedere circumstanţele. Stai liniştită, n-o să-mi tulbure propriile cufere. Doar nu vrem ca noua vicontesă să arate sărăcăcios, nu?

A zâmbit, în timp ce domnişoara Draper aranja o pălărie cu pene extravagant de lungi pe capul perplex al Florei.

— Te transformăm din Cenuşăreasa într-o adevărată prinţesă ce eşti.

Flora se dusese la Hampshire să viziteze Selbourne Park în ianuarie şi se simţise copleşită de imensitatea proprietăţii. I se părea de dimensiunea Palatului

Buckingham, dar, aşa cum subliniase contesa, Selbourne era cu mult mai vârstnic decât „acea reşedinţă regală construită recent”. În timp ce o conduceau degrabă înăuntrul holului vast, cu podele de marmură, flancată de lachei, se întreba cum naiba avea să înveţe să dea ordine legiunilor de servitori.

— Să nu-ţi faci griji, Flora! a sfătuit-o Daphne, în timp ce intrau într-un salon de dimensiunea a doua terenuri de tenis. Nu te voi părăsi încă câţiva ani. Eşti, cu siguranţă, o tânără inteligentă şi vei învăţa cum am făcut şi eu când m-am măritat cu Algernon.

În seara aceea, cina a fost încărcată de tensiune, fiindcă, pe de-o parte, contele mormăia în supa lui de ţestoasă despre un scandal recent care avusese loc la Camera Lorzilor, pe de altă parte mâinile lui Freddie cotrobăiau pe sub masă şi se întindeau spre ea ca nişte tentacule scabroase. Măcar se obişnuise cât de cât cu Daphne. Contesa era între două vârste, dar Flora încerca să îşi imagineze cum fusese sălbatica frumuseţe, după cum se zvonea, care fugise atunci la Gretna Green cu un „bărbat nepotrivit”. Familia o adusese cu forţa înapoi la Hampshire şi o măritaseră cu contele.

În faţa fiecăruia a fost aşezată o farfurie cu budincă şi Flora se uita la Algernon care înfuleca respingător.

— Dacă nenorocitul ăla de Asquith face să treacă legea...

— Ia mai taci, Algy, nu la masă! a strigat Daphne, înainte să se întoarcă spre Flora şi să-i împărtăşească un suspin de extenuare. Hai să revenim la subiecte mai plăcute. Lista invitaţilor merge bine, dar regret să spun că bunicii tăi au refuzat, din păcate, invitaţia.

— Bunicii mei?

Flora, obişnuită cu o familie mică, uitase că are bunici.

— Da, din partea mamei, familia Beauchamps.

— Dacă ar fi după mine, i-a şoptit Freddie Florei, în timp ce-şi plimba mâna în susul şi-n josul fustei ei, în noaptea asta am fugi în lume.

Într-o dimineaţă înfiorătoare de februarie, la două zile după ce împlinise douăzeci de ani, aniversare care fusese sărbătorită cu un mare dineu, cineva a bătut la uşa camerei ei din Piaţa Portman şi domnişoara Draper a intrat şi a anunţat:

— Domnişoară Flora, doamna Keppel vă aşteaptă în salonul ei!

Flora a coborât cum i se ceruse.

— Draga mea Flora, simt că nu mai apucăm să ne vedem de câteva săptămâni încoace.

Doamna Keppel s-a întors să o întâmpine. Flora a observat că era palidă, stresată şi că se străduia să zâmbească primitor.

— Am fost foarte prinsă cu procedurile nunţii.

— Mi-e teamă că e mult mai obositor decât căsnicia în sine. Ia loc, te rog, şi spune-mi cum merg aranjamentele.

Cuminte, Flora a repetat detaliile evenimentului şi doamna Keppel a încuviinţat aprobator.

— Va fi cu siguranţă evenimentul Sezonului. Iar eu mă voi mândri, ca orice mamă, când te voi vedea mergând spre altar, către alesul inimii tale. Flora, trebuie să-ţi mărturisesc ceva: mă întrebam dacă ar fi posibil să te iau cu mine câteva zile, luna viitoare, la Biarritz. Eu, împreună cu Violet şi Sonia mergem în fiecare an acolo şi stăm la Villa Eugénie a domnului Cassel. Regele se va afla la reşedinţa sa din oraş, la Hôtel du Palais. Cred că-ţi va prinde foarte bine după o iarnă atât de lungă la Londra. Aerul mării îţi va da culoare în obraji înainte de nuntă.

— Mulţumesc, dar mă îndoiesc că se va bucura

contesa dacă îmi iau vacanţă cu numai câteva săptămâni înainte de nuntă. Oricât aş vrea, nu o pot lăsa să se ocupe singură de toate, când sunt atât de multe de făcut.

— Ei, îi place să se ocupe! Şi-apoi, am deja binecuvântarea ei. Şi pe a lui Freddie.

— Am înţeles.

Nu era prima oară când Flora simţea că viaţa ei nu-i aparţinea şi că trebuia să se plece în faţa dorinţelor binefăcătoarei sale.

— Atunci, dacă s-a hotărât deja, voi merge bucuroasă.

— Minunat! Aşa rămâne atunci. Sunt sigură că Violet şi Sonia vor fi foarte fericite. Ştii că te adoră amândouă. Şi Bertie se va bucura foarte mult. Bietul de el, mă îngrijorează. A avut parte numai de presiuni îngrozitoare din partea guvernului în ultimul timp şi sănătatea continuă să-l surmeneze.

Flora a observat o lacrimă în ochii doamnei Keppel. Era prima oară când zărea o urmă de vulnerabilitate în privirea ei.

— Îmi fac griji pentru el, a încheiat ea. S-a adunat apoi şi a reuşit să zâmbească. A fost o iarnă lungă şi friguroasă anul ăsta şi ne simţim cu toţii la fel de mohorâţi precum norii de pe cer. Dar vine primăvara şi sunt sigură că-ţi va plăcea la nebunie la Biarritz. Acum povesteşte-mi despre Freddie.

După cum promisese doamna Keppel, Daphne îşi dăduse binecuvântarea ca Flora să meargă la Biarritz.

— Sigur că trebuie să te duci, îi spusese ea în timpul ultimei vizite la casa din Piaţa Portman. Aerul mării şi o companie bună îţi vor prii şi vei înflori înainte de ziua nunţii. Şi cine ştie? Poate o să fim nevoiţi să modificăm aşezarea la mese pentru un oaspete în plus. O să avem nevoie de un scaun destul de mare.

Daphne a chicotit la propria ei glumă.

Până şi Freddie o încurajase să plece în excursie.

— Întotdeauna trebuie să cedezi în faţa unei cauze mai nobile, spusese el în timp ce-i săruta mâna, gata să plece cu părinţii săi, după cina de la domnul şi doamna Darlington. Pe treisprezece mai vei fi a mea. Doar a mea, a adăugat el, cu o privire insistentă asupra corpului ei.

Flora le-a ajutat pe fete să îşi facă bagajele pentru călătorie. Urmau să plece cu câteva zile mai devreme, ca să petreacă o săptămână la Paris. Aveau să se întâlnească mai târziu cu ele la Villa Eugénie[25], unde aveau să fie oaspeţii lui Sir Ernest Cassel, musafir regulat al doamnei Keppel şi, după cum îi spusese Nannie, consilierul financiar şef al regelui.

Fetele Keppel aveau fiecare câte un cufăr mare, plus coşuri asortate pentru toate hainele şi lucrurile. Părea că plecau pentru şase luni, nu pentru una.

— Crezi că Panteră se poate ascunde în coşul meu la fel cum s-a ascuns în al tău când ai venit la Londra? a întrebat Violet.

— Cred că va trebui să decidă singur. Poate ar trebui să laşi capacul deschis la noapte ca să vezi ce se întâmplă.

— Aşa o să fac.

Violet s-a cufundat pe pat cu o figură melancolică.

— Mi-ar plăcea să pot lua ceva ce iubesc cu mine.

— Le vei avea pe Nannie, pe sora şi pe mama ta, Violet! Doar le iubeşti, nu?

— Sigur că da, dar ele sunt familia mea. Nu sunt... ale mele.

Umerii i s-au cutremurat şi lacrimile au început să-i

---

25 Hôtel du Palais (original Villa Eugénie) este un hotel pe plaja Atlanticului în staţiunea Biarritz şi a fost iniţial construit pentru împărăteasa Eugénie ca vilă de vară. Astfel, orăşelul a devenit la modă pentru elita internaţională, inclusiv membrii curţilor regale europene, precum regele Eduard al VII-lea.

curgă pe obraji.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?

Flora a dat fuga lângă ea.

— Nimic... Totul... Of, Flora! O iubesc aşa de mult...

— Pe cine?

— Pe Mitya, cum pe cine? Dar şi Rosamund o doreşte şi cât voi fi plecată va face tot posibilul să mi-o fure. Nu suport aşa ceva!

Au urmat alte lacrimi în timp ce Flora încerca să-şi amintească cine era această Mitya. Înţelegea foarte bine de ce era Violet aşa tulburată.

— Şi Mitya te iubeşte pe tine?

— Normal că mă iubeşte! Doar că nu ştie încă!

— Poate plecarea ta o va ajuta să afle. Uneori aşa se întâmplă.

— Crezi?

Violet a ridicat privirea disperată spre ea.

— Da.

— Pentru că, vezi tu, nu o să fiu niciodată fericită fără ea.

— Înţeleg, Violet!

— Ştiu şi mă bucur că vii şi tu la Biarritz.

În timp ce Flora se băga în seara aceea în pat, a pus totul cap la cap şi a priceput că Mitya era porecla pe care Violet i-o dăduse Vitei Sackville-West, fata palidă care venise la masa de prânz. Flora a meditat atunci asupra obsesiei lui Violet faţă de prietena ei. Ştia că era relativ normal ca fetele să se îndrăgostească de alte fete, dar Violet avea cincisprezece ani şi Vita era cu doi ani mai mare ca ea.

Se întreba dacă mai ştia cineva din casă despre povestea asta. Doamna Keppel era mult prea preocupată de ce i se întâmpla ei ca să observe şi Flora se gândea dacă să-i menţioneze lui Nannie măcar. Nu era totuşi

genul de lucru pe care să-l discuţi cu o scoţiană între două vârste şi nemăritată.

A doua zi, Flora se uita la maşina în care se încărcau lucrurile în faţa casei. Cufere cu haine înalte cât ea, zeci de cutii cu pălării şi pantofi şi o casetă de bijuterii de voiaj erau puse în portbagaj, ca să ajungă la gara Victoria. Un curier de la palat, în uniformă, stătea tăcut în faţa holului, cu mâinile încrucişate în faţă. În clipa în care au apărut doamna Keppel şi fetele ei, gata să plece la gară de unde să ia trenul spre Dover, s-a îndreptat de spate.

— Dragă Flora, ne vedem la Biarritz! Moiselle te va însoţi şi va avea grijă de tine.

— Da, doamnă Keppel. Sper să vă distraţi.

Vedea că stăpâna ei ardea de nerăbdare.

— Mulţumesc. Haideţi, fetelor, să nu ţinem trenul pe loc.

— La revedere, Flora, ne vedem săptămâna viitoare! a spus Sonia, care arăta de-a dreptul încântător în noua ei haină roz de voiaj.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot arăta vagonul nostru privat, care are scaune şi mese ca lumea şi tot ce trebuie. Să ştii că o tratează pe mama ca pe regina Angliei în Franţa.

O săptămână mai târziu, Flora şi Moiselle au sosit în Biarritz. Fusese o călătorie lungă, de la Canal până la Calais şi apoi cu trenul în sud-vestul Franţei. Flora era de-a dreptul extenuată.

— Bun venit la Biarritz, doamnelor! au fost ele întâmpinate în franceză.

— Mulţumesc, domnule! a răspuns Moiselle în franceză, pajului care le ajuta să coboare din tren pe peron.

În timp ce ieşeau din gară, Flora s-a strâmbat la vederea cerului încărcat de nori, care ameninţa să plouă.

În toate tablourile şi fotografiile pe care le văzuse, în sudul Franţei soarele strălucea întotdeauna. Dar astăzi, parcă nici nu plecase din Anglia.

— Nu avem mult până la Villa Eugénie, a spus pajul, în timp ce le ajuta să urce pe bancheta din spate a unui magnific Rolls-Royce, înainte să-şi ocupe locul lângă şofer.

Flora se uita pe geam, entuziasmată la gândul de a vedea Oceanul Atlantic. Nu prea ajunsese ea la mare şi cu siguranţă nu o văzuse de când era mică. Au trecut printr-un orăşel adormit, cu promenade late şi tăcute, poate din cauza vremii reci şi umede şi a admirat arborii de tamariscă şi tufişuri de hortensie crem şi roz, care creşteau în faţa caselor şic. Flora şi-a arcuit gâtul ca să vadă oceanul, ale cărui valuri înspumate se izbeau de nisip.

Rolls-Royce-ul a părăsit străzile cu piatră cubică din centrul orăşelului şi, curând după aceea, a intrat pe aleea unei vile mari. Pajul le-a ajutat să coboare din maşină şi, în timp ce urcau treptele şi intrau pe uşile albe grandioase, au fost întâmpinate de un majordom.

Flora se simţea ca un animal mutat de la o grădină zoologică la alta, în timp ce o urma pe Moiselle prin holul vast, ca de palat şi în susul scării late. Singurul sunet pe care-l auzea erau pantofii care răsunau pe gresie. În clipa în care servitoarea deschidea uşa camerei sale, o pereche de braţe au cuprins-o de mijloc.

— Flora! Ai venit!

— Da.

A zâmbit şi s-a întors s-o salute pe Sonia, care afişa o expresie încântată.

— Ce mă bucur! a exclamat Sonia, în timp ce se ţinea după Flora, care intra în dormitor cu servitoarea.

Ferestrele erau deschise şi briza împrospăta camera. Sonia a sărit pe pat în timp ce fata în casă a început să

despacheteze cufărul Florei.

— A fost foarte plictisitor de când am venit din Franţa. Regişorul nu s-a simţit bine, ştii? Mama are grijă de el.

— Of, ce s-a întâmplat?

— Mama zice că a răcit când era la Paris şi de când s-a întors, acum două seri, nu i-am văzut nici pe el, nici pe mama şi am rămas singure aici.

Sonia s-a întins pe patul mare, cu tăblia de un bleu mătăsos, cu ghinde aurii în fiecare colţ.

— Ăsta are o saltea foarte bună, a remarcat ea. Pot să dorm cu tine la noapte?

— Dacă te lasă Nannie, sigur că da.

— Nannie e foarte îngrijorată din cauză că mama e îngrijorată din cauza regişorului, aşa că probabil n-ar zice nimic, nici dacă nu ne-am spăla toată ziua pe mâini.

În acel moment, Flora şi-a dat seama că regele era foarte bolnav.

— Ce casă frumoasă, nu?

Flora s-a dus lângă Sonia pe pat, în timp ce servitoarea închidea uşa.

— Da, dar a plouat mult de când am venit şi toată lumea pare posomorâtă.

— Mă rog, eu mă bucur că sunt în Franţa. Nu am mai fost aici.

— Nu e foarte diferit, a răspuns experta în vârstă de nouă ani. Doar vorbesc altă limbă şi mănâncă la cină chestii ciudate, cum ar fi melcii.

Nannie a venit în căutarea copilei şi Sonia a plecat. Flora s-a întins pe pat şi a simţit cum i se închideau ochii. A trezit-o o bătaie în uşă.

— *Entrez*[26], a spus ea şi s-a ridicat în şezut.

— *Mademoiselle* Flora, v-am lăsat cât am putut.

---

26 În limba franceză în original, „intraţi”.

Era Moiselle.

— Mulţumesc, cât e ceasul?

— E trecut de ora trei. Doamna Keppel întreabă dacă mergeţi cu ea la Hotel du Palais la ora cinci, ca să aveţi timp să vă schimbaţi.

— Pentru cină?

— Nu a menţionat, dar în mod cert regele va fi prezent. O să trimit fetele să vă ajute să vă îmbrăcaţi.

— Mulţumesc.

În timp ce Flora închidea fereastra şi se grăbea să se pregătească, o durea stomacul la gândul că avea să ia cina cu regele. Nu-l văzuse de când luaseră ceaiul împreună în octombrie.

După ce a fost forţată să intre într-o rochie de culoarea ceaiului verde, a fost băgată într-o maşina care a dus-o la hotelul regelui, care dădea spre mare. Cu faţada sa roşie cu alb şi ferestrele înalte, arăta într-adevăr ca un palat. La intrare a fost întâmpinată de un bărbat îmbrăcat elegant.

— Domnişoară MacNichol?

— Da.

— Sunt Sir Arthur Davidson, ofiţerul regelui şi vă voi conduce în apartamentul său.

Flora a fost condusă degrabă prin holul palatului şi cu liftul la etaj. Au pătruns într-un coridor lat şi somptuos, acoperit de covoare şi s-au îndreptat spre un majordom în uniformă care stătea în faţa uşilor duble.

— Vă rog să-i spuneţi doamnei Keppel că a sosit domnişoara MacNichol, a spus însoţitorul ei.

Majordomul a încuviinţat şi a dispărut înăuntru. Flora a aşteptat în linişte, nesigură de felul în care ar fi putut să converseze cu ofiţerul regelui.

— Flora, draga mea! Doamna Keppel a apărut în uşă şi a îmbrăţişat-o pe loc. Intră, intră! a îndemnat-o ea,

închizând uşa în nasul ofiţerului.

A condus-o apoi pe Flora în sufrageria mobilată extrem de elegant, cu ferestre înalte şi o privelişte deosebită spre ocean.

— Regele doarme în clipa asta, dar se va trezi ca să luăm cina. Vrea să mănânce aici, în salonul nostru privat. Trebuie să te avertizez că nu se simte bine.

Şi cu asta, doamna Keppel s-a înecat de emoţie şi o tuse înfiorătoare şi profundă s-a auzit din camera alăturată.

— Hai să te aşezi şi să bem un pahar de *sherry*. Mie sigur mi-ar prinde bine.

Doamna Keppel s-a îndreptat spre decantoarele aranjate pe un bufet şi a turnat două pahare. I-a dat unul Florei, cu mâinile tremurânde şi Flora i-a observat cearcănele adânci.

— Cât de bolnav e regele? a îndrăznit Flora, destul de speriată.

— A răcit la Paris şi de două zile are un atac infernal de bronşită. Eu şi doctorul Reid, medicul lui, l-am îngrijit întruna, dar slavă Domnului, sora Fletcher a sosit în sfârşit din Anglia. Ea a mai avut grijă de el. Doamna Keppel a dat paharul pe gât. Cel puţin nu i s-a înrăutăţit starea, deşi, evident, prostuţul refuză să facă orice pentru sine. Insistă să-şi vadă de rutina lui, în loc să stea în pat, dar măcar am reuşit să-l reţinem în apartamentul ăsta.

O altă criză înfiorătoare de tuse a răsunat de alături şi Flora a luat o gură sănătoasă de *sherry*.

— Sunteţi sigură că se cuvine să mă aflu aici dacă e atât de bolnav?

— Draga mea, după cum spuneam, regele refuză să se predea în faţa bolii şi mă îndoiesc că a cinat de unul singur vreodată în viaţa lui! Va fi la cină şi marchizul de Soveral, ambasadorul portughez, dar, desigur, regele nu

va fi mulţumit să ia cina doar cu noi şi cu medicul său. Când i-am spus că ai sosit mai devreme, şi-a exprimat dorinţa de a te invita şi pe tine.

— Atunci mă simt onorată.

— Cel puţin n-a mai fumat trabucurile alea nenorocite. Doctorul Reid e convins că ele sunt cauza problemelor lui cu bronhiile. Nu mă îndoiesc că, după ce îşi revine, o să se apuce din nou să le fumeze. Dar ce să facem? Până la urmă, el e regele.

Flora voia să întrebe de ce, dacă era regele atât de bolnav, nu venise regina să îşi îngrijească soţul, dar a simţit că nu era treaba ei să facă asta.

— Probabil că sunteţi obosită dacă nu aţi dormit în ultimele două nopţi, a spus Flora.

— Asta aşa e. Am stat toată noaptea cu el şi i-am umezit fruntea, fiindcă avea febră mare. Sinceră să fiu, Flora, au fost moment în care m-am temut pentru viaţa lui. Dar acum că a sosit sora Fletcher, e pe mâini bune.

Alături s-a auzit un alt puseu.

— Scuză-mă, Flora, trebuie să mă duc la el!

În următoarele cincisprezece minute, uşile apartamentului s-au deschis şi s-au închis, în timp ce se plimbau în şi din apartamentul regelui castroane aburinde şi comprese aromate bizar. Flora se retrăsese în cel mai îndepărtat colţ, la fereastra salonului, încercând să rămână nevăzută.

În cele din urmă, în vreme ce lumina se retrăgea dincolo de mare şi soarele picta norii în nuanţe splendide de roşu şi portocaliu, au apărut doamna Keppel şi doctorul Reid, cufundaţi în conversaţie.

— Întrebarea e dacă s-o anunţăm pe regină, spunea doctorul Reid.

— Regele a spus deja că nu vrea s-o alarmeze pe soţia lui, s-a răstit doamna Keppel. Şi-apoi, ea detestă

Biarritz.

— Poate că da, dar ar fi tragic dacă...

Doctorul Reid îşi frământa mâinile disperat.

— Sigur, ar trebui să fie la spital, dar nu vrea să audă de aşa ceva.

— Nu prea cred. Îţi dai seama ce agitaţie ar stârni ziarele dacă s-ar afla aşa ceva?

— *Madame*, au venit deja o sumedenie de reporteri care întreabă de ce nu îşi face regele obişnuitele plimbări pe faleză şi nu părăseşte hotelul ca să ia cina. Mă îndoiesc că-i mai putem ţine deoparte mult.

— Şi-atunci ce facem?

— În seara asta voi sta cu el şi îl voi veghea oră de oră, iar dacă nu i se uşurează respiraţia până dimineaţă... fie că regele vrea sau nu ca soţia lui şi restul lumii să afle de starea în care se află, trebuie să luăm legătura cu palatul.

S-au întors amândoi auzind o bătaie în uşă. Flora s-a ridicat să răspundă.

— Flora, draga mea, uitasem că eşti aici!

Doamna Keppel s-a îmbujorat când şi-a dat seama că le fusese auzită conversaţia. Ofiţerul a intrat în apartament.

— Au venit servitoarele să pună masa pentru rege.

— Da, da, să intre!

Doamna Keppel a suspinat şi i-a aruncat o privire disperată Florei.

— Insistă să se ridice din pat şi să cineze cu noi în seara asta.

Doamna Keppel a ieşit din cameră, ca să se pregătească pentru cină şi doctorul Reid a dispărut în dormitorul regelui. Flora a urmărit pregătirea mesei de către cele trei servitoare, care puneau farfurii de porţelan cu margine aurie şi tacâmuri de argint, pe care le aşezau

perfect, în unghiuri precise, alături de paharele de cristal pentru vin, înainte să plece, la fel de tăcute cum veniseră.

Flora era recunoscătoare că nu mai auzea tuşea din camera alăturată. Poate că regele dormea în sfârşit. În timp ce se deschidea uşa dormitorului, Flora s-a întors neliniştită, aşteptându-se să dea ochii cu doctorul. În schimb, a apărut însuşi regele, îmbrăcat complet şi gâfâind.

— Maiestate!

Flora s-a ridicat repede şi, jenată, a făcut o plecăciune profundă. Simţea privirea regelui, care mijea ochii la ea din cealaltă parte a camerei.

— Măi să fie! E chiar domnişoara Flora MacNichol! a exclamat el, respirând greoi.

— Da, Maiestate!

— Hai, ajută-mă să mă aşez, te rog! Am scăpat de temnicerii care sunt ocupaţi la baie, ca să-mi pregătească cine ştie ce compresă urât mirositoare sau o injecţie.

Flora s-a dus spre el, atentă la respiraţia lui neregulată şi cu speranţa să nu-i moară în braţe. El i-a întins braţul şi ea l-a apucat timidă.

— Unde doriţi să vă aşezaţi? a întrebat ea.

Înaintau lent şi cu mare greutate prin încăpere, iar efortul nu-i permitea să şi vorbească, astfel că regele doar a arătat cu mâna scaunul lui preferat. Flora s-a străduit destul de tare să-l sprijine până s-a aşezat, greoi, şi l-a privit cum se lupta cu o altă criză de tuse. Îi dăduseră lacrimile şi i se înteţise respiraţia.

— Să-l chem pe doctorul Reid, Maiestate?

— Nu! a şuierat el. Toarnă-mi nişte brandy!

Flora a traversat camera spre decantoare, dorindu-şi ca regele să aibă un puseu de tuse care să-l alerteze pe doctor în privinţa evadării din dormitor. În schimb, a urmărit cuminte degetul gras care arăta decantorul dorit

şi, încuviinţând, a turnat într-un pahar mic, cu care s-a întors spre el.

— Mai mult!

Flora s-a supus şi a umplut paharul până la buză, după care s-a întors la el şi l-a urmărit cum îl dă pe gât dintr-odată.

— Încă unul! a şoptit el.

Flora nu avea de ales decât să repete procedura.

— Aşa, a spus apoi regele, în timp ce-i întindea paharul gol, asta numesc eu medicament. Sst! A dus un deget tremurând la gură, în vreme ce Flora punea paharul pe tavă. Stai jos, i-a cerut, arătându-i scaunul de lângă el. Aşadar, domnişoară MacNichol, Flora... îmi place numele ăsta. E scoţian, să ştii!

— Da, Maiestate!

— Ciudat, nu?

— Ce anume, Maiestate?

A urmat o pauză îndelungă, înainte ca regele să poată vorbi.

— Că suntem doar noi doi. În condiţiile în care e posibil să nu mai apuc ziua de mâine.

— Vă rog, Maiestate, nu spuneţi aşa ceva!

— Păi...

Flora îl vedea cum se chinuia să respire şi cum i-au dat lacrimile.

— Am făcut multe greşeli.

— Sunt sigură că nu e aşa.

— Ba da, ba da...

A mai urmat o pauză lungă.

— Om sunt şi eu, înţelegi? Şi am iubit...

Flora a decis că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să nu se uite, în timp ce regele îşi continua monologul poticnit.

femei, a reuşit să îngaime în cele din urmă. Urmează

să te căsătoreşti parcă.

— Da.

— Cu un viconte, am auzit, a zâmbit el deodată.

— Da, Maiestate, cu Freddie Soames.

— Şi... îl iubeşti?

— Cred că voi învăţa să o fac, da.

Auzind asta, regele a început să chicotească, apoi şi-a dat seama că nu poate şi s-a abţinut să râdă.

— Semeni cu mine la spirit. Vino încoace.

Flora s-a dus spre el şi a apucat mâna sa întinsă. Îi auzea hârşâitul din piept.

— Nu eram sigur, ştii?

— În legătură cu ce, Maiestate?

— Când mi-a sugerat doamna George. Deşteaptă femeie, doamna George... întotdeauna are dreptate.

În acel moment s-a deschis uşa dormitorului şi doctorul Reid a intrat, urmat de sora medicală.

— Parcă v-am lăsat dormind, Maiestate! Doctorul Reid s-a uitat acuzator la Flora. Doar ştiţi că somnul e cel mai bun medicament.

— Aşa zici tu, a ripostat regele, cu glas răguşit. Dar şi compania bună prinde bine.

Regele i-a făcut cu ochiul Florei, înainte ca tusea să nu mai poată fi controlată. I s-au adus apă şi aburi şi a apărut doamna Keppel, proaspătă şi calmă, într-o rochie de seară din catifea albastră.

— Doamnă George, unde naiba ai fost?

— Serios, Bertie, ar trebui să fii în pat, l-a dojenit ea.

— Unde e Soveral? A întârziat la cină. Şi mor de foame!

Două ore mai târziu, Flora a părăsit apartamentul hotelului şi s-a întors la Villa Eugénie. Cina pe care o îndurase – şi alt cuvânt mai potrivit nu exista – fusese plină de agonie şi tensiune. Oaspeţii regelui ascultaseră

respiraţia lui din ce în ce mai anevoioasă, în timp ce se prefăcea sănătos, şi se temuseră să nu se prăvălească în toiul crizelor de tuse. Regele mâncase ceea ce Flora ar fi numit o cină substanţială, pentru cel puţin două persoane, şi, de asemenea, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale unora dintre oaspeţii săi, băuse o cantitate considerabilă de vin roşu.

— Rămân aici cu el, îi spusese doamna Keppel Florei. Transmite-le dragostea mea fetelor şi spune-le că ne vedem când se simte regişorul mai bine.

Îşi luaseră la revedere şi Flora a fost însoţită la Rolls-Royce-ul care o aştepta. Şi-a sprijinit capul de proeminenta tetiera din piele, extenuată fizic şi psihic de evenimentele zilei.

Capitolul 28

Flora nu a mai văzut-o în următoarele trei zile pe doamna Keppel, aşa că ea şi copiii s-au distrat cu plimbări pe faleză şi cu cina luată la vilă. Când a ieşit soarele, au stat în grădina vilei şi au desenat şi au pictat plante neobişnuite care creşteau acolo.

Violet nu dăduse încă semne că ar fi pasionat-o pictura, dar se ataşase de Flora şi, într-adevăr, acuarelele ei delicate dădeau dovadă de talent pur. Ambele surori erau neliniştite şi se întrebau de ce le fusese schimbată şi tulburată rutina lor de la Biarritz. Flora nu le putea lămuri, fiindcă primise ordine de la doamna Keppel să nu care cumva să menţioneze ceva despre gravitatea stării de sănătate a regelui.

— De ce nu mergem la picnic cu mama şi cu regişorul? E foarte plictisitor la vilă şi nu am apucat să port nicio rochie până acum, se plângea Sonia.

— Pentru că a fost umezeală şi regişorul nu vrea să răcească.

— Dar azi e soare, Flora şi nu am văzut-o pe mama de patru zile! Sigur s-a plictisit şi ea!

— Este clar că o vom revedea curând, şi pe ea, şi pe regişor, a răspuns Flora, deloc convinsă de spusele ei.

În seara aceea, după ce au luat cina mai devreme, Nannie a dus-o pe Sonia sus să-i facă baie, iar Violet a rămas cu Flora şi a tot scris în caietul pe care-l lua peste tot cu ea.

— Flora?

— Da?

— Regişorul e foarte bolnav, nu-i aşa? O să moară?

— Doamne, nu, e doar răcit! Toată lumea e precaută fiindcă vorbim de rege.

— Ştiu că minţi. Dar nu contează.

Violet s-a întors la jurnalul ei, ronţăind capătul creionului.

— Ce scrii?

— Poezie, cu toate că nu mă pricep deloc, în comparaţie cu Vita. Cred că într-o zi va deveni scriitoare. Pare să se distreze de minune la Londra, în timp ce se pregăteşte de începerea Sezonului şi îndrăznesc să spun că nici nu se gândeşte la mine.

— Mă îndoiesc că e adevărat ce spui, a încercat Flora s-o liniştească, fiindcă îi vedea cearcănele care-i trădau tristeţea.

— Ba da. E aşa de frumoasă, o sălbatică pursânge, de neîmblânzit şi neîncătuşată. Dar cert e că viaţa şi bărbaţii o vor îmblânzi.

— Poate că viaţa ne îmblânzeşte pe toţi, Violet! Poate aşa trebuie să fie.

— De ce? De ce noi, femeile, trebuie să ne măritǎm cu cineva care ne e ales de altcineva? Lucrurile încep să se

schimbe, Flora! Uită-te doar ce fac sufragetele pentru drepturile femeilor! E clar că poate fi altfel! Şi căsătoria în sine... s-a cutremurat Violet. Nu înţeleg cum doi oameni care nici măcar nu se cunosc trebuie să-şi petreacă restul vieţii împreună. Şi să facă... chestia aia de neimaginat, în ciuda faptul că sunt nişte străini unul faţă de altul.

— Sunt sigură că vei înţelege când vei mai creşte, Violet!

— Ba nu, a răspuns ea sec. Oamenii numai asta spun, dar mie nu-mi plac bărbaţii. E ca şi cum ai cere unei pisici să trăiască cu un câine şi să doarmă împreună. Nu avem nimic în comun. Uită-te la mama şi la tata!

— Ei, haide! Din ce-am văzut, părinţii tăi sunt foarte fericiţi împreună şi foarte buni prieteni.

— Atunci spune-mi de ce, în momentul ăsta, tata stă la biroul din Londra şi mama are grijă de un rege bolnav?

— Poate că e prea mult să-i ceri unui partener de viaţă să-ţi ofere tot ce ai nevoie.

— Nu sunt de acord. Vita mă împlineşte la orice nivel. Cu ea nu m-aş plictisi niciodată.

— Atunci ai noroc să fi găsit o asemenea prietenă.

— Îmi e mult mai mult decât o prietenă. Îmi este... totul. Nu mă aştept să înţelegi, nici tu, nici altcineva, de fapt. Violet s-a ridicat deodată în picioare. Mă duc la culcare. Noapte bună, Flora!

Doamna Keppel a venit la vilă în următoarea dimineaţă şi s-au intersectat pe scări, în timp ce Flora cobora la micul dejun.

— Cum se simte regele? a şoptit Flora.

— Slavă Domnului, a depăşit şi acest moment! I-a scăzut febra şi, pentru prima oară, a dormit bine azi-noapte.

— Ce veste minunată!

— Într-adevăr! Iar azi-dimineaţă a insistat să ia

prânzul cu prietenii lui, aşa că trebuie să mă pregătesc. Au fost nişte zile lungi şi, sinceră să fiu, mă simt extenuată. Fetele sunt în camera lor?

— Da.

— Atunci mă duc să le liniştesc. Nu mă îndoiesc că Bertie va dori ca lucrurile să revină la normal, acum că are impresia că s-a însănătoşit şi vrea şi ca lumea să ştie asta. Ba azi-dimineaţă şi-a aprins şi un trabuc nesuferit.

După aceea, viaţa a revenit, într-adevăr, la normal. În fiecare zi, Flora a ajutat fetele să se îmbrace pentru ieşirea cu mama lor şi cu regele.

— E îngrozitor de bizar, Flora, că sunt atâtea locuri drăguţe în care putem sta şi mânca, iar regişorul insistă să facem picnic pe marginea drumului! a spus Sonia, când se întorcea de la o astfel de ieşire şi îşi smulgea pălăria de paie de pe cap.

— Fiindcă vrea ca toată lumea din Franţa să-l vadă şi să se încline în faţa lui, i-a explicat Violet cu cinism. Poate crede că asta îl va supăra pe regele francez.

— Ei, nu ştiu ce să zic, a răspuns Sonia, dar serios, a îmbătrânit îngrozitor. Şi pare foarte bolnav!

— Ai putea spune la fel şi despre Caesar. Câinele ăla pute ca naiba, s-a plâns Violet, periindu-şi blana câinelui de pe rochie.

A doua zi, Flora a primit o scrisoare, înmânată de majordom.

High Weald Ashford, *Kent Anglia 14 martie 1910*

Draga mea Flora.

Ştiu că în acest moment eşti cu doamna Keppel şi domnul Rolfe a binevoit să-mi dea adresa din Biarritz, *căci*, *draga mea soră*, *vreau să fii prima care află că înainte de sfârşitul anului vei deveni mătuşă*! *Da*, *sunt însărcinată*! *Mărturisesc că sunt îngrozită şi mă simt înfiorător*, *dar medicul meu spune că este normal să fie aşa în primele*

etape ale sarcinii.

Draga mea Flora, *tânjesc să te revăd şi să te întreb dacă ai putea veni să stai cu mine o vreme la întoarcerea în Anglia*! *Mama nu poate veni din Scoţia să stea cu mine*, *fiindcă* papa *a căzut şi şi-a rupt glezna*. *Îmi petrec toată ziua de una singură*, *pentru că nu mă simt destul de bine să ies din casă*. *Sunt singură*, *dragă soră*! *Ştiu că se apropie nunta ta şi nu vreau să te reţin din planurile tale*, *dar poate mi-ai putea acorda măcar câteva zile*. *Te rog să-mi scrii cât de curând poţi şi să-mi spui când să te aştept*!

Sora ta iubitoare.

Aurelia

Flora a citit scrisoarea la micul dejun şi i s-a făcut rău, la fel cum se simţea şi sora ei. Dovada concretă a faptului că Archie şi Aurelia se culcaseră împreună a făcut-o să se ridice de la masă şi să alerge în camera ei. Numai gândul de a sta la High Weald era un coşmar.

— Nu mai fi aşa egoistă! s-a certat singură, în timp ce se fâţâia prin cameră. Aurelia are nevoie de tine şi trebuie să te duci la ea!

S-a aşezat la birou şi a scos hârtia şi stiloul.

Villa Eugénie Biarritz

Franţa

19 martie 1910

Draga mea soră.

Mă bucur nespus pentru tine! *Mă întorc în Anglia într-o săptămână. În ciuda planurilor nesfârşite de nuntă*, *sigur că voi veni să te vizitez*. *Voi veni imediat ce sosesc în Anglia*.

Sora ta iubitoare.

Flora

Ultima seara a Florei la Villa Eugénie a coincis cu prima vizită a regelui aici. Când a coborât scările, salonul era deja plin de oaspeţi, din care mulţi vorbeau franceză

rapid şi indescifrabil. Doamna Keppel era gazda, cu o diademă strălucitoare peste buclele bogate şi arămii. Uitându-se la ea, Flora şi-a dat seama că aceasta era de fapt Curtea doamnei Keppel. Timp de o lună pe an, departe de Anglia, aici era regină, aşa cum îşi dorea.

Sosirea regelui a fost anunţată de Caesar, foxterrierul, care alerga în faţa lui, urmat de duhoarea trabucului. Toată lumea şi-a luat ochii de la doamna Keppel şi s-a concentrat asupra nou-venitului. Flora era uşurată să-l vadă pe rege în stare să respire măcar, cu toate că ochii încă îi lăcrimau şi era palid.

— Am auzit că pleci dimineaţă.

Un domn, uluitor de asemănător cu regele, a apărut lângă ea. Având în vedere barba, mustaţa şi râsul, putea fi dublura sa.

— Da.

— Regele pare să-şi fi revenit din boală, nu?

— Da, aşa este, a răspuns Flora, care ar fi vrut ca domnul să se prezinte, neştiind cum îl chema. Slavă Domnului!

— Mi-a spus regele că l-ai alinat în timpul suferinţei sale.

— Nu prea cred, domnule...

— Regele aşa spune. Şi noi îţi mulţumim cu toţii.

— Iertaţi-mă, domnule, a spus ea în cele din urmă, dar nu sunt sigură că ni s-a făcut cunoştinţă.

— Mă numesc Ernest Cassel, iar dumneata eşti oaspetele meu.

I-a zâmbit vesel.

— Îmi cer scuze, domnule, în ultimele luni am văzut multe figuri noi...

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Vestea bună e că eu ştiu cine eşti dumneata. Dă-mi voie să-ţi ofer cartea mea de vizită. S-ar putea să vină un moment în viitor, în care să

ai nevoie să mă contactezi. Nu sunt numai gazda dumitale la Villa Eugénie, ci şi prieten apropiat şi consilierul regelui şi al doamnei Keppel. Bun, îmi dai voie acum să te însoţesc la cină?

Abia mai târziu, când regele şi anturajul său plecau, a venit s-o caute. Ea i-a zâmbit şi a făcut o plecăciune.

— Mă bucur că arătaţi mai sănătos în seara asta, Maiestate!

— Mulţumesc, domnişoară MacNichol! Ne vom revedea când mă voi întoarce la Londra, cu voia Domnului! La revedere, draga mea!

Regele i-a sărutat mâna şi a plecat oferindu-i un zâmbet.

Flora a sosit la High Weald două zile mai târziu. Aurelia o aştepta la uşă, de unde a târât-o în salon, ca să-i ofere un ceai reconfortant.

— Spune-mi, deci, despre rege. Nu-mi vine să cred că l-ai cunoscut!

— Era bine, jovial, ca întotdeauna, a răspuns Flora.

— Sigur că da, doar nu e prima oară când te întâlneşti cu el. Având în vedere... statutul doamnei Keppel în viaţa lui.

— Fără îndoială, sunt prieteni extrem de apropiaţi.

— Înţeleg dacă doamna Keppel te-a pus să păstrezi orice secret în privinţa asta.

— Nu a făcut aşa ceva.

— Arabella susţine că îşi arată puterea chiar şi în ce priveşte guvernul. Flora, iartă-mă, uit cât de inocentă eşti şi că ai încredere doar în firea bună a oamenilor şi a animalelor. Mă rog, nu îţi voi mai compromite discreţia şi în schimb îţi voi spune tot ce s-a petrecut aici de când ai plecat ultima oară.

Flora şi-a ascultat sora care trăncănea veselă despre grija pe care i-o arăta Archie de când rămăsese însărcinată

şi se detesta pentru duplicitatea de care dădea dovadă.

— E greu de crezut că în curând o să am un copil, care o să mă ţină ocupată. Toată lumea de-aici se roagă să fie băiat, iar eu sper să fie fată. Şi sănătoasă, bineînţeles!

— Şi Archie se bucură de venirea copilului?

— O, da şi cred că am şi reuşit să o fac pe Arabella să zâmbească. Ştii, uneori mă întreb cum de a fost mama aşa de prietenoasă cu ea. Aurelia a coborât tonul. Poate era mai drăguţă pe vremuri. Sau poate din cauza faptului că l-a pierdut pe tatăl lui Archie în război, dar chiar nu e deloc o persoană caldă.

— Mi-e teamă că nu am ce comenta, fiindcă mie nu mi-a adresat niciodată mai mult de câteva fraze. Biata de tine, trebuie să fie tare dificil să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu ea.

— Cel puţin e plecată şi ea acum, aşa că avem toată casa la dispoziţie. Ah, şi mai am o veste! Cu toate că mama nu poate veni acum, din cauza gleznei lui *papa*, mi-a scris ca să-mi spună că a murit mama lui Sarah acum câteva săptămâni şi mi-a sugerat să-i scriu şi să o întreb dacă nu ar vrea să vină aici permanent, ca servitoare personală, ca să mă ajute cu sarcina şi cu naşterea. Spre bucuria mea, mi-a răspuns imediat şi mi-a spus că i-ar face o plăcere deosebită. Aşa că mâine vine Sarah la High Weald şi o să simt că am măcar un om de partea mea în casa asta.

— Minunat! Şi zici că Archie a fost atent cu tine?

— O, da, când nu stă cu nasul în cartea de botanică sau într-o plantă din seră. Din păcate a plecat la Londra, că are treabă acolo. A spus că se întoarce cândva săptămâna viitoare. În funcţie de momentul plecării tale, mă îndoiesc că îl vei vedea, ceea ce e păcat.

— Da.

Flora s-a simţit uşurată, înainte să se cufunde ca o

trădătoare în dezamăgire.

— Cel puţin asta înseamnă că mă voi bucura doar eu de tine.

— Ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată de el, Flora, dar e un om bun şi amabil cu mine.

— Atunci asta e tot ce contează.

— Da. iartă-mă, Flora, dar cred că trebuie să mă duc să mă odihnesc.

— Sigur. Vrei să te ajut să ajungi în camera ta? a întrebat, apucând-o de cot, când a văzut că Aurelia s-a ridicat verde la faţă.

— Da, te rog! După-amiaza mă simt mai bine, de obicei.

Flora a urcat cu Aurelia. În timp ce chema servitoarea şi cerea ceai, Flora a tras cearşaful şi pătura de pe patul enorm cu baldachin în care dormeau – fără niciun dubiu – Aurelia cu Archie.

— Mulţumesc, a spus Aurelia, în timp ce Flora o ajuta să se aşeze pe saltea. Mi s-a spus că greţurile astea o să treacă foarte repede. Mă ajută enorm că eşti aici.

Flora s-a aşezat pe scaun, aproape de sora ei, până când aceasta a închis ochii şi a adormit. A ieşit pe vârfuri şi s-a dus în camera ei ca să se schimbe, dar s-a simţit atrasă de fereastră, de unde se zărea soarele în grădină. Cu toate că ştia că femeile gravide se simt rău în primele două-trei luni, Aurelia depăşise perioada respectivă, fiindcă era în patru luni. Flora se ruga să fie sănătoasă.

Sarah cea bună şi grasă a sosit a doua zi, copleşită şi roşie la faţă în urma lungii călătorii de la Esthwaite, dar bucuroasă tare să le vadă pe cele două fete.

— Mama a spus că va veni când voi naşte, dar Sarah e trimisul lui Dumnezeu, a spus Aurelia, când s-a dus în salon, lângă Flora, în seara aceea. Pare foarte încântată de noua ei uniformă de servitoare, deşi va trebui lărgită. Sper

din tot sufletul să nu o supere şi să nu se poarte urât cu ea restul servitorilor. Au impresia aparent că toată lumea născută în nord e inferioară, inclusiv eu.

A râs uşor şi fals.

— Nu fi prostuţă, dragă Aurelia! Sunt sigură că e doar în mintea ta lucrul ăsta.

— Iar eu sunt sigură că nu. Până şi soţul meu spune că sunt timidă şi că nu trebuie să le permit servitorilor sau Arabellei să îmi spună ce şi cum să fac. Poate nu sunt făcută să conduc o casă.

— Bunătatea şi amabilitatea nu exclud autoritatea sau respectul. Te simţi vulnerabilă doar pentru că eşti însărcinată, atâta tot.

— Şi din nou, eu zic că nu. E foarte ciudat, pentru că – iartă-mă că spun asta – acasă păreai să fii mereu o umbră, pe când în casa asta eu sunt aceea. Ce s-au mai schimbat lucrurile în ultimul an!

— Dar eşti fericită cu Archie?

— Bineînţeles! Ştii că îl ador, dar acum, că sunt însărcinată, nu prea mă mai vizitează. Şi... Aurelia a suspinat, înainte să continue: Mi-e greu să-ţi explic, dar e singura perioadă în care simt că e cu totul al meu. În curând vei înţelege complet la ce mă refer, după ce te măriţi cu Freddie.

— Da, sunt sigură de asta, a răspuns Flora, reprimând fiorul obişnuit. Şi dacă tu ai impresia că ai o problemă aici, stai să vezi viitoarea mea casă. Sunt foarte bucuroasă dacă va continua contesa să o conducă, fiindcă eu nici nu aş şti de unde să încep.

— Sora mea, vicontesă... Aurelia a clătinat din cap. Cine ar fi crezut?

— Chiar aşa...

Flora era uşurată că Sarah adusese cu ea aer proaspăt de la lacuri, metaforic şi fizic şi, în grija ei, în

următoarele zile Aurelia s-a întremat considerabil.

— Nu credeam să vină ziua în care să am fetele înapoi. Una măritată şi însărcinată, cealaltă pe cale să devină... aproape prinţesă! a exclamat Sarah, în timp ce o învelea pe Aurelia pentru somnul de după-amiază. Întotdeauna mi-a plăcut de Lord Vaughan, zău, ce domn plăcut! Ţi-aduci aminte, domnişoară Flora, când a venit în vizită la Esthwaite vara trecută şi era să te îneci când ai urcat pe muntele Scafell?

Florei i-a îngheţat sângele în vine când a auzit remarca lui Sarah. Nu-i suflase o vorbă Aureliei sau altcuiva despre povestea asta, despre unde fusese în acea zi, când apăruse în bucătăria de la Esthwaite udă leoarcă.

— Şi erai îmbrăcată cu pantalonii şi şapca tatălui tău! Nu mai văzusem aşa ceva! Io şi doamna Hillbeck am râs de ne-am prăpădit când te-am văzut!

— Archie te-a vizitat la Esthwaite vara trecută?

Aurelia se uita nedumerită la sora ei.

— Da. Flora s-a îndreptat de spate şi a continuat. Venea de la vânătoare, din Scoţia, şi a hotărât să treacă pe-acolo. Sunt sigură că ţi-am spus, draga mea!

— Dacă mi-ai spus, nu-mi amintesc. Aurelia avea buzele livide. Aţi urcat împreună pe Scafell?

— O, da, şi a adormit înainte să-i pot pregăti baia în seara aia, a chicotit Sarah. Ce haine caraghioase purta, arăta ca un bărbat şi în câteva săptămâni o să fie vicontesă!

— Asta chiar că nu mi-ai spus! a protestat Aurelia.

— Nu, după cum îţi poţi imagina, eram jenată. Sarah are dreptate, chiar m-am întors acasă într-un mare hal, dar Archie voia să vadă munţii şi nu am avut de ales decât să-i arăt. Bun, te simţi bine acum? Te lăsăm în pace. Flora s-a dus lângă ea şi a sărutat-o pe obraz. Să te odihneşti, eu mă duc să citesc în camera mea.

Înainte să se trădeze prin vreo privire, Flora a ieşit din cameră.

La adăpostul camerei ei, şi-a luat capul în mâini şi a început să gâfâie şi să se fâţâie. Acum ar fi vrut ca Archie să fie aici, ca să poată vorbi cu el despre cele întâmplate. Era clar că Sarah îl cunoştea pe hangiul din sat, care îi împrumutase hainele lui Archie pentru drumeţie şi poate că cineva îi văzuse în maşina lui, la poartă. În fond, era o comunitate mică. Nici nu mai era relevant de unde ştia Sarah că îşi petrecuse ziua aceea cu Archie. Ce conta era să poată explica de ce nu-i spusese nimic Aureliei despre asta.

În seara aceea, la cină, Aurelia nu a menţionat nimic despre spusele lui Sarah şi nici nu a mai cerut detalii atunci când Flora a condus-o la culcare şi a sărutat-o de noapte bună. Totuşi, şi poate asta era doar în mintea ei, simţise o răceală în atitudinea surorii ei.

Flora nu a dormit bine în noaptea aceea. Într-un fel sau altul, a fost recunoscătoare când a venit scrisoarea din partea contesei, care o ruga să se ducă la Selbourne câteva zile pentru a discuta despre nuntă.

Aurelia nici n-a cârtit când a întrebat-o Flora dacă o deranjează că pleacă la Hampshire.

— Sigur, trebuie! Oricum mă simt mult mai bine.

Aurelia s-a uitat cu drag la Sarah, care făcea ordine în cameră. Iar Archie va veni acasă curând.

— Plec mâine devreme, aşa că nu ne mai vedem înainte, dar mă voi întoarce în trei zile, promit!

— Mulţumesc. O am pe Sarah acum şi toate vor fi bine. Transmite-l dragostea mea contesei şi lui Freddie!

Aurelia a zâmbit crispat şi s-a întors pe partea cealaltă, gata de somn. Flora a plecat, ştiind fără niciun dubiu că sora ei bănuia ceva. A intrat în camera ei, s-a dus drept la birou şi a scos hârtia şi stiloul.

High Weald Ashford, Kent 2 aprilie 1910

Aurelia ştie de vizita ta la Lacuri. Servitoarea noastră, Sarah, care a venit la High Weald *ca să aibă grijă de ea i-a spus. Te rog să faci tot posibilul ca să o asiguri că nu s-a întâmplat nimic neadecvat! Mi-e teamă pentru starea surorii mele şi nu vreau să-i compromit sănătatea. Nu a fost niciodată puternică. Tu vei fi tată şi naşterea în siguranţă a copilului tău este cea mai importantă.*

F.

Capitolul 29

— În sfârşit! a exclamat Freddie şi i-a sărutat mâna, în salonul de la Selbourne Park. Începusem să mă întreb dacă ne-ai părăsit definitiv şi pe mine, şi ţărmurile Angliei. Cum a fost la Biarritz? Şi regele? Umblă vorba prin Londra că a fost mult mai bolnav decât spuneau supuşii lui.

— Era bine când am plecat eu, a răspuns Flora, cât de cât sincer. A fost răcit, atâta tot.

— Bun, bun! Mama speră să poată veni la nunta noastră. I s-a trimis invitaţia. Ţi-a spus ceva despre asta când v-aţi văzut?

Freddie i-a oferit braţul şi au pornit împreună spre salon.

— Nu, secretara lui personală îi organizează programul, aşa că şi dacă ar veni la nuntă, e posibil să nu fi aflat încă. Mama ta e aici?

— Nu în momentul ăsta, nu. S-a dus la unul dintre evenimentele caritabile din Winchester, iar *papa* e în Londra. Aşa că, draga mea Flora, suntem doar noi doi.

Mâinile lui Freddie s-au strecurat pe talia ei şi au tras-o spre el. Buzele s-au apropiat de ale ei şi Freddie i-a forţat gura cu limba.

— Freddie, te rog! Flora s-a zbătut ca să scape de el, înainte să continue: Ne pot vedea servitorii.

— Şi ce dacă? Cu siguranţă au văzut mai rău de-atât, a chicotit el şi a încercat din nou s-o sărute.

— Nu! Nu pot. Nu suntem căsătoriţi încă.

— Cum vrei. Freddie i-a dat drumul şi s-a bosumflat. Nu văd în ce fel schimbă lucrurile un inel şi numele din registru. Sper că după aceea să nu fii reţinută cu pasiunea faţă de mine.

— Sigur că nu. Vom fi uniţi în ochii Domnului.

Flora a plecat ochii cast.

— Fir-ar să fie, abia aştept! a exclamat el. Având în vedere că mă ţii la distanţă ca pe un lepros deocamdată, o să chem să aducă ceaiul, ca să-mi povesteşti aventurile tale din Franţa.

Flora s-a simţit uşurată când a apărut contesa o oră mai târziu. Tot încerca în acest timp să fenteze pipăitul lui Freddie, care devenise ca un tigru nesăţios. După prânz, Freddie a plecat, după spusele sale, să îşi consume energia călărind, în timp ce ea şi Daphne s-au pus pe discutat diverse detalii ale nunţii.

Daphne şi-a scos ochelarii de la ochi şi i-a zâmbit.

— Bănuiesc că te gândeşti cât de ridicol e totul, draga mea! Şi dacă nu te gândeşti tu, mă gândesc eu cu siguranţă. Dar, desigur, trebuie să ne supunem convenţiilor. Ce face tânăra Violet Keppel? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Foarte bine. Ambele fete abia aşteaptă să fie domnişoare de onoare.

— E o fată tare stranie, mereu mi-am spus asta. Lady Sackville, o dragă prietenă a mea, îmi spunea chiar săptămâna trecută că Violet pare să aibă o obsesie pentru fiica ei, Vita. Ce părere ai?

— Ştiu doar că sunt prietene.

— Oricum ar fi, Victoria a refuzat să se întreţină cu doamna Keppel la Knole, lucru care mă surprinde, având în vedere trecutul scandalos al propriei sale mame. Dar apoi, adesea, tocmai aceia care au fost alungaţi din propriul palat de cleştar sunt cei mai dornici să arunce primii piatra în ceilalţi. Victoria nu e încântată deloc că fetele Keppel fac parte din suita ta. Mi-a luat foarte mult să-l conving pe Algernon că trebuie să facem asta. Lui nu-i place să se conformeze timpului în care trăieşte, e mai de modă veche, dragul de el. În sfârşit, a conchis contesa şi a bătut-o uşor pe mână. Cred că e momentul să bem un sherry, nu?

Mai târziu, Flora stătea la una dintre ferestrele înalte până în tavan ale camerei sale şi se uita la grădinile enorme ce se întindeau în faţa ei. Dincolo de gardul viu de tisă, se afla un parc cu căprioare, unde se vedeau animalele conturate ca nişte umbre în lumina amurgului. Proporţiile gigantice ale lucrurilor din casă o făceau să se simtă ca o păpuşă infimă, scoasă din căsuţa ei de jucărie şi mutată într-una umană.

S-a gândit apoi la High Weald, care, deşi era o casă mare, avea totuşi o atmosferă plăcută şi caldă. Spera ca Archie să fi primit scrisoarea ei, înainte să plece din Londra.

După trei zile cu Freddie – mai mult de-atât nu petrecuse împreună până atunci – Flora înţelesese că omul nu se putea concentra deloc. De multe ori, îi punea o întrebare şi, până să înceapă ea să-i răspundă, îşi muta privirea şi îşi pierdea complet interesul. Într-o zi, doar ca să-l testeze, Flora începuse să-i povestească despre copilăria ei şi când a văzut că îi fugise gândul în altă parte, îi recitase în schimb o poezioară. El nici măcar nu băgase de seamă.

Flora hotărâse să nu-şi mai consume energia stând

de vorbă cu el. Cel mai mult, lui Freddie îi plăcea să-şi petreacă timpul cu băutura. Când era beat, Flora ştia că putea sta şi în cap pe masa din sufragerie cu poalele-n cap şi el tot nu ar observa. În ultima seară a şederii ei, Freddie îşi invitase prietenii abjecţi la cină. Flora a devenit atunci ţinta multor glume de prost gust, fiindcă erau cu toţii beţi la masă.

Daphne a prins-o pe scări, în timp ce Flora se retrăgea din toiul haosului creat de beţivii care râdeau de se zguduia casa.

— Draga mea, trebuie să mărturisesc că atitudinea fiului meu din seara asta nu este ceea ce ne dorim vreuna din noi. Dar crede-mă când îţi spun că o face pentru ultima oară. Înţelege care-i sunt responsabilităţile viitoare faţă de tine şi de Selbourne şi nu se va dezice de ele.

— Bineînţeles.

Flora şi-a plecat ochii cu respect. Contesa a întins mâna spre mâna ei.

— Ţine minte doar, căsătoria nu e sfârşitul vieţii unei femei, într-un fel, e abia începutul. Atâta timp cât aduci pe lume un moştenitor şi eşti discretă, poate deveni chiar plăcută. Învaţă de la binefăcătoarea ta. Noapte bună, draga mea!

Daphne i-a strâns mâna şi s-a retras în propriul ei apartament.

Uşurată şi tulburată, Flora s-a întors la High Weald.

— Aurelia doarme în momentul ăsta. Nu s-a simţit deloc bine de când ai plecat, a informat-o Arabella, care se întorsese de la Londra, când s-au întâlnit pe hol la intrare. Noua ei servitoare insistă să-i dea tot soiul de fierturi oribile, care sigur nu o ajută.

— Eu am luat remediile lui Sarah de când eram mică şi de fiecare dată mi-au prins bine, a răspuns Flora defensiv.

— Sunt sigură. Cissons te aşteaptă în camera ta.

— Mulţumesc.

— Nu cred că bucătarul ţi-a pregătit ceva de mâncare, domnişoară MacNichol, dar sunt sigură că îţi poate face o supă dacă trebuie, a spus menajera, care o conducea pe Flora în camera ei.

— Nu mi-e foame acum, mulţumesc.

Flora a aşteptat câteva minute, apoi s-a dus spre camera Aureliei. A deschis uşa şi s-a strâmbat să-i audă scârţâitul lemnului. Camera era întunecată, dar şi-a ajustat ochii la întuneric şi a văzut-o pe Sarah, care aţipise pe un scaun la fereastră. A ieşit din cameră cu nevoia bruscă de aer curat, s-a întors şi a coborât la parter.

În clipa în care a ieşit din casă, a prins aroma primăverii. Narcisele mărgineau bordurile, ca la Esthwaite, iar când a intrat în grădina cu ziduri înalte, a văzut încântată că aceasta se dezmorţea în urma somnului de iarnă.

Din fericire, grădina era pustie, cu toate că pe drum Flora se convinsese singură să vină şi era calmă la gândul că se va întâlni cu Archie. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia ignorat cu desăvârşire. Nu numai că Archie era acum cumnatul ei, dar în curând avea să fie tatăl nepoatei sau nepotului ei, iar Flora însăşi avea să se mărite în câteva săptămâni. Acum făceau parte din aceeaşi familie şi nu puteau evita să petreacă timp împreună. Era hotărâtă să aibă o relaţie platonică cu el, pentru că doar atât era posibil.

Iar când am să-l văd, *îi voi şi spune asta*, s-a convins ea, în timp ce înainta pe alei. Vedea felul în care Archie aranjase grădina, în aşa fel încât florile încărcate de nectar să atragă cât mai multe albine posibil, albine care acum zumzăiau ca nişte grăsane fericite deasupra florilor de spânz şi de călin. Aerul era plin de viaţă, ca şi cum grădina

însăşi ar fi fost la fel de însărcinată ca sora ei. Flora spera să o vadă vara, când dădea naştere unei abundenţe de arome şi culori, îşi imagina ea.

— Flora!

Vocea din spatele ei a făcut-o să tresară.

— Archie! S-a întors cu faţa spre el. De ce te furişezi mereu pe lângă mine?

— Fiindcă eşti tu mereu cu gândul departe. Am primit scrisoarea ta la Londra.

— Slavă Domnului! Mi-era teamă să nu ajungă pe mâini greşite. Am vrut să te avertizez în caz că îţi spunea Aurelia despre... întâlnirea noastră de la Esthwaite.

— Mulţumesc. M-am întors ieri şi până acum nu a spus nimic.

— Atunci să sperăm că a uitat. Nu arată prea bine.

— Nu prea. Dar tu da, Flora! Vrei să ne plimbăm?

Flora a consimţit şi cei doi au pornit la plimbare pe alei. În timp ce Archie îi povestea despre planurile lui viitoare pentru grădini, Flora făcea eforturi să nu uite de promisiunea pe care şi-o făcuse mai devreme, cum că va fi prietenă cu cumnatul ei.

— Ce mai faci, deci?

Archie s-a oprit deodată sub arborele magnific de tisă. Flora vedea mugurii mititei în vârful crengilor şi încerca să uite că ultima oară tot aici erau.

— Bine. Tocmai am fost la Selbourne, unde m-am întâlnit cu Freddie.

— Şi totul merge conform planului?

După o clipă de ezitare, Flora a încuviinţat, dar lui Archie nu i-a scăpat.

— Dintre toţi oamenii, sper că ştii că poţi fi sinceră cu mine! Oricât zice toată lumea că Freddie e marea captură de la Londra, e numai o iluzie fizică şi fiscală. Sunt sigură că ştii deja că adevăratul Freddie este un un beţiv dement.

Personal, cred că a căzut din leagăn şi s-a lovit la cap când era mic.

— Cu siguranţă este... altfel, da.

Flora şi-a reprimat zâmbetul.

— În ce situaţii ne aflăm cu toţii... Crede-mă, nu îţi spun asta doar din egoism, dar mi-aş dori din tot sufletul să nu te măriţi cu el, pentru binele tău.

— Aşa stau lucrurile. Dar îmi place mama lui.

— Nu cu ea te vei culca noaptea în pat. Dar iată!

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?!

Flora a simţit cum se înroşea toată.

— Iartă-mă! Nu mă pot abţine, doar gândul că tu şi el o să... Doamne, Flora, trebuie să înţelegi ce simt! Mi-ai lipsit îngrozitor de mult în ultimele luni!

— Să nu cumva să-mi mai adresezi vreun cuvânt! Vorbesc serios!

S-a întors şi s-a îndepărtat de el, dar înainte să ajungă prea departe, el a prins-o de mână. Atingerea lui i-a dat involuntar fiori, pe care însă i-a alungat.

— Dă-mi drumul, Archie! a murmurat ea. Trebuie să mă întorc la Aurelia. Soţia ta!

— Da, normal. A suspinat din străfundul inimii şi a confirmat cu un gest al capului, înainte să-i dea drumul. Ne vedem la cină.

În timp ce se ducea să vadă dacă se trezise Aurelia, Sarah i s-a pus în cale şi a ridicat degetul la buze.

— E tare supărată azi, mititica, se plânge că o doare rău capul. Mi-a spus să-ţi transmit că vrea să rămână singură, dar cred că o să vrea să te duci la ea mai târziu.

Flora s-a dus în camera ei ca să se îmbrace pentru cină. Se simţea îngrozitor din cauza faptului că Aurelia nu o primea. S-a tot gândit de câte ori stătuse la patul ei în trecut, când nu se simţea bine şi i s-a făcut un gol în stomac de îngrijorare. După ce s-a îmbrăcat, a coborât în

salon, unde se aflau Arabella şi Archie.

— Se pare că soţia ta iar nu se simte bine, a murmurat Arabella, cu paharul de *sherry* în mână. Sper să-i treacă repede. Eu am avut o sarcină normală cu tine, dragul meu!

— Poate pur şi simplu oamenii sunt diferiţi, *Mama*, a protestat Archie. Sunt sigur ca Aurelia nu îşi doreşte să se simtă mizerabil.

— E aproape cert că va face o fată. Toate contemporanele mele care au născut fete s-au simţit la fel de rău în timpul sarcinii lor.

— Ei bine, mie, unuia mi-ar plăcea să am o fată, a spus Archie. Sunt sigur că e mai uşor decât cu băieţi.

— Mai uşor, poate, dar nu la fel de util. Mergem în salon?

Cei trei s-au aşezat la capătul îndepărtat al mesei lungi de stejar şi Flora se gândea ce ironică era scena în care ea stătea în faţa lui Archie, mama lor între ei, conştientă că luase locul surorii ei. Tocmai când se pregăteau să servească supa, s-a deschis uşa şi a apărut Aurelia.

— Iertaţi-mi întârzierea, dar odihna mi-a priit, căci mă simt mult mai bine.

Aurelia s-a aşezat lângă soţul ei şi servitoarea s-a grăbit să mai pună un tacâm. Flora şi-a dat seama că era tot palidă, însă ochii ei albaştri sclipeau cu o intensitate stranie.

— Sigur te simţi suficient de bine cât să stai la masă, draga mea? a întrebat-o Archie, cu o mână pe umărul ei.

— Bineînţeles! De fapt, mă simt extraordinar de bine! a chicotit ea, cu un ton piţigăiat şi fals.

Flora se bucura că Archie era atent cu ea, ba chiar îi tăia carnea de vită şi, spre dezacordul evident al Aureliei, îi dădea câte o bucăţică în gură.

— Nu trebuie să te lăsăm să slăbeşti, draga mea, eşti înfiorător de slăbuţă!

— Îţi reamintesc că în câteva luni voi fi cât o casă.

Până la sfârşitul serii, Flora a observat că surorii ei îi revenise culoarea în obraji şi s-a relaxat.

— Spune-mi deci, cum e viitoarea ta casă? Din ce-am auzit, e magnifică.

Aurelia se uita întrebător la sora ei.

— Aşa e. Va fi fără îndoială o provocare pentru mine.

— Căsătoria e o provocare pe care trebuie să o înfruntăm cu toţii.

— Aşa este.

— Şi Freddie pare să-ţi fie deja foarte devotat. Asta e tot ce poate cere o soţie, nu-i aşa?

Aurelia s-a întors radioasă spre Archie.

Flora urmărea tăcută cum trecuse neobservat comentariul strategic al Aureliei şi Arabella le-a sugerat să se mute în salon, unde să-şi bea cafeaua.

— Vă supăraţi dacă mă retrag? Mă simt mult mai bine, dar nu vreau să exagerez. Ai putea să vii cu mine sus, Flora?

— Desigur.

Flora s-a ridicat în timp ce Aurelia îi ura noapte bună soţului ei şi au ieşit împreună din cameră. Cât au urcat scările, Aurelia nu a scos o vorbă. Sarah a dat buzna pe coridor spre ele când Aurelia a deschis uşa camerei sale.

— Să te ajut să-ţi pui cămaşa de noapte, domnişoară Aurelia?

— Nu, mulţumesc, Sarah! Sunt sigură că mă poate ajuta Flora în seara asta. Mergi la culcare.

— Orice ai nevoie, ştii unde sunt! Somn uşor, domnişoară!

— Nu-i ciudat că tot domnişoară îmi zice? Chiar şi când sunt femeie măritată – şi, de fapt, „doamnă” în toată

regula de câteva luni, a comentat Aurelia, în timp ce închidea ferm uşa dormitorului în urma ei.

— Vrei să te ajut cu nasturii?

— Mulţumesc.

Aurelia s-a aşezat pe taburet în faţa mesei de toaletă, iar Flora în spatele ei, privind-o în oglindă.

— Ce interesant că lucrurile pot fi atât de diferite faţă de cum le priveşti, nu-i aşa?

— Cum adică? a întrebat Flora agitată, în timp ce-i desfăcea nasturii rochiei.

— De exemplu, faptul că am fost convinsă că tu şi Archie vă detestaţi. Dar apoi aflu că de fapt aţi petrecut trei zile împreună la Esthwaite, când eu eram la Londra vara trecută.

— După cum spuneam, Archie era în drum spre casă, venea din Scoţia când s-a gândit să treacă pe-acolo.

Flora îşi forţa mâinile să continue ce începuseră şi desfăcea nasturi unul câte unul.

— Da.

Aurelia s-a ridicat ca Flora să-i poată da jos rochia de pe umeri.

— Aşa mi-ai zis acum trei zile şi asta am crezut, a continuat ea, în timp ce Flora îi desfăcea corsetul. Până când am început să mă gândesc.

— La ce?

— Ah, la una-alta. Dă-mi cămaşa de noapte, soră dragă! E frig aici.

Amorţită, Flora a luat cămaşa de noapte din mătase, întinsă pe pat şi Aurelia a întins braţele în aer, ca să i-o treacă peste cap şi peste burta umflată.

— În seara nunţii mele, imediat după ce a anunţat logodna voastră, Freddie mi-a spus ceva care mi-a dat de gândit, a adăugat Aurelia.

— Ce anume?

Flora a dat pătura la o parte, ca sora ei să se poată băga în pat.

— M-a sărutat şi m-a felicitat pentru căsătoria mea, eu i-am răspuns asemenea, ca un compliment pentru viitoarea căsătorie cu tine. El a râs şi mi-a şoptit că amândoi ar trebui să avem grijă la soţii noştri pe viitor, fiindcă amândoi păreaţi foarte ataşaţi unul de altul. Eu, bineînţeles, l-am corectat şi i-am spus că se înşală şi că de fapt mă îngrijorează faptul că sora şi soţul meu se displac de când erau mici. „Ah, cum te înşeli!” mi-a şoptit el, în timp ce mă conducea pe ringul de dans. Şi chiar mă înşelam, nu-i aşa, Flora?

Pe obrajii Aureliei apăruseră două pete roz şi ochii îi străluceau când aranja pernele.

— Aurelia, nu prea cred! Freddie era foarte beat în seara aceea.

— Aşa am crezut şi eu atunci şi am uitat cu totul despre povestea asta. Până am aflat despre vizita lui Archie în Ţinutul Lacurilor.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus, mi-a scăpat, pur şi simplu.

— Nu prea cred, soră dragă! Când te-am văzut la Londra, la scurt timp după aceea şi te-am întrebat despre Archie, voiam să ştiu de ce nu mă ceruse de soţie încă. Ai spus că nu ai idee şi totuşi petrecuseşi trei zile în compania lui, cu doar câteva săptămâni în urmă. Dacă era să ştie cineva ce gândea atunci, tu erai aceea.

— Nu am vorbit despre asta, sincer, am vorbit doar despre plante.

— Da! Aurelia a zâmbit. Un interes comun în botanică. Dar chiar dacă nu ţi-ar fi împărtăşit viitoarele lui intenţii faţă de mine, trebuie să înţelegi de ce mă miră că nu mi-ai vorbit niciodată despre vizita lui.

— Aşa e, da, retrospectiv, e adevărat. Dar tocmai

venisem în Londra şi eram copleşită. iartă-mă, Aurelia! Mi-a scăpat.

— Poate, chiar şi după cele ce mi-a spus Freddie în seara nunţii, aş fi continuat să nu observ. Din păcate, a început să mă îngrijoreze. Aşa că astăzi, în timp ce Sarah credea că dorm şi ştiam că Archie era în grădină, am căutat în garderobul lui. Şi uite ce am găsit, îndesat în buzunarul hainei lui, după ce s-a întors ieri din Londra!

Aurelia a băgat mâna sub pernă şi a scos scrisoarea, pe care i-a dat-o Florei.

— Cred că este scrisul tău, dragă soră, nu-i aşa?

Flora a citit repede scrisoarea pe care i-o trimisese lui Archie, în care îl avertiza că Aurelia aflase despre timpul petrecut de ei la Esthwaite.

— Asta nu dovedeşte nimic! Eram îngrijorată că o să crezi altceva. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Te rog, nu mă lua de sus! a tunat vocea Aureliei cu o furie latentă. Scrisoarea asta doar arată că aveţi o relaţie intimă evidentă, despre care eu habar n-aveam. Şi dacă nu e suficient, în timp ce stăteam şi o citeam la lumina ferestrei, v-am văzut împreună în grădină. Flora, soţul meu te ţinea de mână!

— Dar... Flora a clătinat din cap. Nu mai avea cuvinte cu care să se apere. iartă-mă, draga mea soră! Nu pot decât să-ţi jur că, oricât mă condamnă dovada asta, între mine şi Archie nu s-a întâmplat nimic necuviincios.

— Şi eu care credeam că voi doi nu vă suportaţi, a chicotit ea mohorâtă. Ei bine, mulţi poeţi deştepţi au spus că există o graniţă foarte fină între dragoste şi ură. Se pare că e adevărat în ce-i priveşte pe soţul şi pe sora mea. Dumnezeule, cât să fi râs voi de prostia mea!

— Niciodată! Tot ce mi-am dorit a fost ca Archie să se căsătorească cu tine!

— Din milă!

Aurelia a ameninţat-o. Flora s-a retras de lângă pat.

— Poate a vrut să se căsătorească cu tine în tot acel timp, dar tu l-ai implorat să nu o facă după ce m-ai văzut tulburată la Londra. Ei bine, dragă soră? Tu ai aranjat cu el să-ţi alini sentimentul de vinovăţie?

Cuvintele ei au rămas în aer. Flora a încremenit la veninul, dar şi la adevărul pe care i le arunca sora ei.

— Am înţeles.

Aurelia a dat din cap şi i-au dat lacrimile.

— Ei bine, nu pot să-ţi mulţumesc pentru asta. M-ai condamnat la o viaţă nefericită, în care sunt căsătorită cu un bărbat pe care îl iubesc, dar care nu mă poate iubi. Iar acum sunt însărcinată cu copilul lui şi nu mai are niciunul din noi nicio scăpare. Flora, ce mi-ai făcut? Şi ce ţi-am făcut eu ţie vreodată ca să merit o asemenea cruzime din partea ta?

Aurelia clătina capul disperată.

— Aş prefera să mor.

Nu a mai putut continua şi a izbucnit în plâns. Flora a dat s-o mângâie, dar Aurelia i-a dat agresiv peste mână.

— Te rog, Aurelia, îţi repet că nu am intenţionat să se întâmple nimic din toate astea. Aş face orice să nu te văd rănită. O să plec, chiar dacă între mine şi Archie nu e nimic.

— Soţul meu te ţinea de mână în grădină chiar azi! a şuierat ea printre dinţi. Să nu îndrăzneşti să mă minţi în continuare! Mă tratezi ca pe un copil când sunt femeie măritată cu un copil pe drum! Şi ştii ce-i mai rău? Nu relaţia pe care ai avut-o cu soţul meu – oricare ar fi fost aceea ci faptul că în tine am avut mai multă încredere decât în oricine pe lumea asta! Am crezut că mă iubeşti, că îmi vrei binele! Te-am admirat din ziua în care m-am născut. Nu mi-am pierdut doar soţul, dacă l-am avut vreodată, ci şi sora iubită!

— Te rog, Aurelia, gândeşte-te la starea ta! a implorat-o Flora, văzând că devenea isterică.

— Te-ai gândit la starea mea când îl ţineai de mână pe soţul meu azi în grădină?

— El m-a luat de mână, nu l-am putut opri...

— Nu da vina pe el! Te-am văzut cum ai rămas mai mult decât era necesar şi te uitai îndrăgostită în ochii lui!

Flora s-a întors şi s-a îndreptat spre taburetul de la masa de toaletă, simţind că se prăbuşea dacă nu se aşeza. O vreme, cele două surori nu şi-au mai adresat niciun cuvânt.

— Numai să te rănesc nu mi-am dorit, Aurelia! îmi asum întreaga responsabilitate pentru comportamentul meu ruşinos şi nu mi-o voi ierta niciodată.

— Păi, să nu te ierţi! întrebare e, eu ce naiba fac acum?

— Îţi înţeleg suferinţa şi durerea, dar îţi jur că Archie ţine foarte mult la tine!

— Dar pe tine te iubeşte pasional! Poate ar trebui să-l împărţim, la fel cum binefăcătoarea ta îl împarte pe rege cu biata regină! Poate îi poţi fi amantă, iar eu doar să-i nasc copiii, ţi-ar conveni asta?

Flora s-a ridicat tremurând toată.

— O să plec mâine-dimineaţă. Chiar dacă nu mă crezi, ştiu că tu şi Archie veţi avea o căsnicie fericită şi plină de succes! îi voi spune...

— Nu vei face aşa ceva! Măcar atât, îmi vei promite că nu vei mai vorbi niciodată cu soţul meu şi nu-l vei contacta în niciun fel! Ca să avem orice şansă la un viitor împreună, nu trebuie să afle despre această discuţie. Îi voi spune că ai fost chemată la Londra.

— Nu vei veni la nunta mea?

— Nu. Voi pretexta că sarcina mă ţine indispusă. Şi voi profita de o vagă alinare că te vei simţi aproape la fel

de nefericită ca şi mine, într-o căsătorie cu un bărbat pe care nu-l poţi iubi şi care, sincer, este de neiubit.

— Vrei să spui că nu doreşti să mă mai vezi vreodată?

— Niciodată. Nu mai eşti sora mea, a răspuns Aurelia hotărât.

A urmat tăcerea şi Flora s-a ridicat.

— Pot spune sau face ceva ca să-mi ispăşesc pedeapsa?

— Nu. Pleacă, te rog! Adio, Flora!

— O să mă gândesc la tine tot restul vieţii, zi de zi, şi nu mă voi ierta niciodată pentru felul în care te-am rănit. Adio, dragă Aurelia!

Flora, cu ochii plini de lacrimile prea vinovate să curgă, s-a mai uitat o dată la sora ei, ca pentru a-i reţine pe veci imaginea şi a părăsit încăperea.

Capitolul 30

— Dumnezeule! Nu te aşteptam aşa curând, domnişoară Flora! a comentat Nannie când a văzut-o intrând în camera de zi a copiilor din Piaţa Portman.

— Trebuie să fac probe pentru rochie şi trusou, a minţit Flora.

— Cred că-ţi lipsesc luminile strălucitoare ale Londrei, nu-i aşa? Şi ce mai tânjeai după casa de la ţară... Ai devenit fată de oraş! a râs Nannie.

— Doamna Keppel şi fetele sunt sus?

— Nu, nu s-au întors din Franţa încă. Trebuie să vină săptămâna viitoare. A tăcut şi a evaluat-o pe Flora. Te simţi bine, domnişoară? Nu pari în apele dumitale.

În următoarele zile, Flora s-a bucurat de liniştea casei goale, în care putea fi nefericită în voie. Făcea plimbări

lungi prin parcurile Londrei, în care primăvara se arăta repede, în speranţa că natura o va alina, dar în schimb nu făcea decât să-i amintească de Archie şi, imediat după aceea, de Aurelia. În timp ce mergea hotărâtă şi disperată să se extenueze ca să-i poată amorţi mintea în somn, gândul de a pierde cea mai iubită persoană din lume o răvăşea. Nu se mai putea odihni ori mânca. Vina ei nu cunoştea limită şi se pregătea de nunta cu un bărbat care o scârbea. Astfel, Flora îşi vedea pedeapsa în condamnarea la nefericire pe care i-o dăduse viaţa.

Cu aproximativ trei săptămâni înainte de nuntă, doamna Keppel şi fetele s-au întors din Franţa.

— Draga mea, ce-ai slăbit! a exclamat doamna Keppel, în timp ce luau ceaiul în salon. Probabil din cauza stresului că urmează nunta, îmi amintesc că şi eu am pierdut doi centimetri din talie înainte să mă mărit cu George.

— Cum se mai simte regele? a schimbat Flora subiectul.

— Şi-a revenit mult după ce ai plecat, dar este foarte tensionat din cauza presiunilor pe care le face guvernul, care e hotărât să-şi bage coada – ba nu, să-l şantajeze – ca să îl convingă să schimbe constituţia într-un fel în care el nu-şi doreşte. Mă bucur că a fost plecat în străinătate şi, cel puţin, s-a distanţat de toate. Nu mă îndoiesc că stresul i-a afectat sănătatea, ca să nu mai vorbim de starea mentală. Nu e puternic, aşa cum ai observat la Biarritz. Mi-e tare milă de el, bietul! E un rege mult mai bun şi mai bărbat decât crede lumea despre el.

Flora a plecat mai târziu din salon, cu gândul că nici doamna Keppel nu era în apele ei şi se întreba care erau secretele ei.

În următoarele două săptămâni, în timp ce aştepta cu groază ziua infernală, Flora a fost recunoscătoare că

avea treabă. Participase la ultimele probe de rochie la Worth, împreună cu cele şapte domnişoare de onoare, unde i-a explicat lui Daphne că Aurelia nu putea veni, din cauza sarcinii. Violet auzise conversaţia şi o căutase mai târziu acasă.

— Flora, îmi pare foarte rău să aud că *votre sœur1* nu poate să-ţi fie domnişoară de onoare!

Ultimul obicei al lui Violet de a presăra franţuzisme în discursul ei irita întreaga casă şi Flora a zâmbit amar.

— Mulţumesc.

— Aş vrea să spun că, având în vedere că acum sunt cea mai în vârstă dintre domnişoarele tale, dacă vrei pot să preiau rolul de domnişoară de onoare principală, aş fi onorată.

— E foarte amabil din partea ta, Violet şi sunt sigură că voi avea nevoie de ajutorul tău! Am probat diadema pe care o voi purta la nuntă şi nu ştiu cum îi voi suporta greutatea, a spus Flora, emoţionată de propunerea ei.

Violet s-a aşezat pe patul Florei şi a urmărit-o în timp ce se pregătea pentru cină.

— Flora?

— Da, Violet?

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Depinde.

— Ei bine, să nu zici că-s nepoliticoasă, dar arăţi *misérable1* în momentul ăsta. Nu e ce-ţi doreşti?

— Ba da, dar ca orice fată, sunt agitată înainte de nuntă.

— Îl iubeşti pe Freddie?

Ceva din sinceritatea lui Violet merita un răspuns onest.

— Nu-l cunosc destul de bine cât să-l iubesc. Dar probabil că îl voi iubi în timp.

— Eu cred că pur şi simplu voi refuza să mă mărit.

Prefer să rămân nemăritată decât să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l iubesc. Toată lumea zice că o să mă răzgândesc, dar eu ştiu că nu. Nu ca Vita... Expresia lui Violet s-a întunecat. O dezertoare!

— Cum adică?

— Vara asta îşi face debutul şi nu vorbeşte decât despre noile ei rochii şi despre tinerii care deja o caută la Knole. Şi după toate câte mi-a spus...

— Oamenii se schimbă, Violet! Uneori lumea nu poate fi cum ne dorim.

— Când eram mai tânără, credeam în basme, tu nu?

— Ca orice copil.

— Poate pentru mine lucrurile stau altfel. Am crescut cu o mamă care poartă diademă şi îşi petrece vacanţele cu regele Angliei, întotdeauna am fost tratată ca o prinţesă. De ce aş creşte şi aş vedea lucrurile altfel? Pur şi simplu... Violet a suspinat şi s-a întins teatral, înainte să continue: „vreau să fiu cu omul pe care-l iubesc. E greşit?

— Nu. Flora a înghiţit în sec. Sau cel puţin, nu e greşit să-ţi doreşti asta. Dacă se întâmplă sau nu, e altă poveste.

— Şi nu un basm.

Violet s-a ridicat în şezut şi şi-a coborât picioarele din pat.

— Poate nu toată lumea merită un final fericit, a răspuns Flora, mai mult sieşi.

— Mda... a îngăimat Violet, în timp ce se ridică şi traversa camera. Eu merit.

Şi cu asta, a ieşit din cameră şi Flora s-a întors cu gândul la perioada în care era o copilă la Esthwaite, care crezuse şi ea în basme.

Într-o zi ploioasă de la începutul lunii mai, Flora a fost chemată în salonul doamnei Keppel.

— Te rog să ne laşi singure, s-a răstit doamna Keppel

la servitoare. Să nu cumva să fim deranjate.

Speriată, Mabel a ieşit repede din cameră şi Flora se întreba ce se întâmplase. Nu o văzuse niciodată pe doamna Keppel altfel decât politicoasă cu personalul ei.

— Te rog, ia loc!

Flora s-a supus şi doamna Keppel s-a dus spre şemineu, a luat vătraiul din suportul său şi a atacat cărbunii încinşi cu răutate.

— E frig, cu toate că e mai, nu zici? Iar regele, din ce mi se spune, a răcit din nou. Totuşi, ghici unde cinează în seara asta! Acasă la femeia kaiser! Se duce să joace bridge cu *ea*, când abia s-a întors la Londra! Ce vede la ea, numai Dumnezeu ştie! iartă-mă, Flora, a spus doamna Keppel, în timp ce se aşeza. Poate nu se cade să-ţi vorbesc despre grijile mele, dar cui să spun?

Flora habar nu avea cine era „femeia kaiser”, dar presupunea că poate doamna Keppel nu era singura „prietenă” a regelui.

— Pot să vă torn un sherry? s-a oferit ea, penibil.

— Poate mai bine un brandy. Ca şi regele, am cam răcit. În mod normal pleca din Franţa direct în croaziera mediteraneană. Dar având în vedere actuala criză politică, a trebuit să se întoarcă acasă mai devreme, ca aceia care doresc să îl critice să nu o facă în absenţa lui. Şi soţia lui unde e? L-a lăsat în urmă şi se plimbă cu vaporul prin insulele greceşti! Chiar nu există nicio femeie căreia să-i pese cu adevărat de bietul om?

Flora i-a întins paharul cerut şi doamna Keppel l-a luat cu o mână tremurândă.

— Mulţumesc, draga mea! iartă-mă că îmi dezvălui sentimentele!

— Nu cred că grija dumneavoastră faţă de bunăstarea regelui necesită iertare.

— Toată lumea în oraşul ăsta a stat cu sabia

deasupra capului meu din cauza relaţiei pe care o am cu Bertie, dar nu din egoism o am. Ci pentru că îl iubesc pe omul ăsta. E o crimă?

— Nu, nu cred.

— Da, a făcut greşeli, a continuat doamna Keppel, punând paharul jos, dar când îţi spune mama că nu se cade să calci pe pământul pe care a călcat tatăl tău şi apoi ţi se neagă locul de drept ca rege din cauză că ea nu are încredere să-i ia locul, ce-i rămâne acelui copil ca moştenire, mai ales prinţului de Wales? Ce era să facă în toţi anii ăştia în care nu a făcut nimic, ci doar a aşteptat să-şi asume în mod natural rolul? Şi toate din cauza dragostei ei oarbe pentru acest tată „perfect" al lui. Dă-mi voie să-ţi spun, Flora, nicio fiinţă umană nu e perfectă. Bertie a suferit foarte mult din cauza acestui dispreţ constant al ei faţă de el.

Flora s-a şocat să audă diatriba doamnei Keppel. Se născuse în timpul domniei reginei Victoria, cea mai puternică suverană a creştinătăţii, însăşi esenţa maternităţii, cu familia ei enormă şi soţul ei iubitor. Ceea ce spunea doamna Keppel era opusul imaginii de Madonă pe care Flora o avea despre fosta regină, imagine pe care nu o putea ingera.

— Iar acum, după ce s-a consumat să dovedească lumii că *poate* fi un rege bun, e extenuat şi îl lasă sănătatea repede. Flora... – doamna Keppel a luat-o de mână, cu degetele reci – mă tem pentru viaţa lui. Chiar mă tem.

— Dar sunt destui oameni care să aibă grijă de el la palat, nu?

— Ai să te miri! Bertie e înconjurat de femei şi de bărbaţi slabi, care fac tot ce vrea el, care trăiesc ca să-i facă pe plac lui sau oricui stă pe tron. Ca să fii apropiatul unui suveran înseamnă să înveţi că, în ciuda numeroşilor

oameni cărora pare să le pese, în realitate e poziţia în care te simţi cel mai singur om din lume.

A doua seară, când ieşea din casă, Flora a surprins-o pe doamna Keppel prin fereastra camerei copiilor. La fiecare pas agitat pe care-l făcea, îi tremurau penele prinse la pălăria mare din catifea. Violet a venit lângă ea la fereastră, cu Panteră în braţe.

— Mama s-a purtat foarte ciudat în ultimul timp. Iar nu se simte regişorul bine?

Flora a păstrat un ton calm.

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic.

Flora nu a văzut-o deloc pe doamna Keppel a doua zi. Fie era plecată, fie stătea în apartamentul ei. Spera doar că regele nu avea un nou atac de bronşită, precum cel pe care-l îndurase la Biarritz.

A doua zi a coborât cu Sonia, ca să se ducă în parcul din faţa casei, să se bucure de soarele lui mai şi să deseneze nemţişorii care înmugureau. În holul de la intrare, s-a întâlnit cu doamna Keppel.

— Cum se simte? a şoptit ea, în timp ce se îndreptau împreună spre ieşire.

— Doctorul Reid spune că deloc bine. I se administrează oxigen şi a cerut să fiu chemată. Regina e încă plecată.

S-a urcat în cupeu, iar Sonia şi Flora şi-au văzut de drum. La cinci şi jumătate, Flora a văzut cupeul oprind în faţa casei. Doamna Keppel a coborât. Mai târziu, când Flora s-a dus la cină, La găsit numai pe domnul George la masă. El a salutat-o cu un zâmbet obosit când s-a aşezat ea la masă.

— Mi-e teamă că doamna Keppel e indispusă astă-seară şi va mânca în camera ei, i-a explicat el. Bănuiesc că ai aflat că regele nu se simte bine.

— Da.

— Au pus un anunţ în faţa Palatului Buckingham, care spune că „Maiestatea Sa suferă de o stare care creează anxietate”. Soţia mea a fost la el în vizită astăzi şi confirmă gravitatea stării regelui. Slavă Domnului, regina s-a întors din croazieră şi acum se află la palat.

— Tot ce putem face e să ne rugăm, am spus eu în cele din urmă.

— Da, a încuviinţat cu tristeţe domnul George. Exact asta mi-a spus şi soţia mea astă-seară.

— Domnişoară Flora, dormi?

Flora s-a trezit brusc, neştiind nici ce oră era.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, când a văzut-o pe Barny în cadrul uşii sale.

— Doamna Keppel e isterică! Dacă aţi putea merge la ea...

— Desigur. Unde e?

— În budoarul ei. Vedeţi dacă o puteţi linişti.

De fapt, Flora ştia deja unde se afla doamna Keppel, căci plânsetele ei jalnice care răsunau din spatele uşii ar fi ghidat-o oricum. Era inutil să mai bată, dar tot a făcut-o înainte să intre.

Doamna Keppel se fâţâia prin cameră în cămaşă de noapte, cu halatul de mătase deasupra. Părul ei castaniu îi cădea sălbatic pe umeri şi oglindea starea în care se afla.

— Ce e? Regele?

— Nu.

Doamna Keppel s-a oprit să vadă cine întreba, şi-a dat seama că era Flora şi a continuat, în timp ce ea închidea uşa în urma ei.

— Regina! A venit aseară acasă, după ce a fost plecată de lângă Bertie toate săptămânile astea în care el a fost bolnav şi m-a alungat de la palat! Acum nu am voie să-l văd pe patul de moarte! Cum e posibil aşa ceva? Cum se poate?

Doamna Keppel s-a prăvălit grămadă pe covor şi a hohotit. Flora s-a dus şi a îngenuncheat lângă ea. În cele din urmă, doamna Keppel s-a calmat şi a reuşit să articuleze din nou.

— Flora, îl iubesc! Şi el mă iubeşte! Şi are nevoie de mine! Ştiu că vrea să-i fiu alături!

Doamna Keppel a căutat în buzunarul halatului şi a scos o scrisoare, pe care a despăturit-o.

— Uite, a spus ea, împungând cu degetul arătător, citeşte!

Supusă, Flora, a luat scrisoarea din mâinile ei tremurânde.

Draga mea doamnă George, *în cazul în care mă îmbolnăvesc grav*, *sper că vei veni să mă înveseleşti*, *dar dacă starea mea va fi atât de gravă încât să nu îmi mai revin*, *sper că tot vei veni să mă vezi*, *ca să pot să-mi iau rămas-bun şi să-ţi mulţumesc pentru toată bunătatea şi prietenia ta de care m-am bucurat*. *Sunt convins că toţi cei care ţin la mine îmi vor îndeplini dorinţele exprimate în aceste rânduri*.

— Înţeleg, a spus Flora încet.

— Ce să fac?

— Ei bine, cred că el este regele şi dumneavoastră sunteţi unul dintre supuşii săi. Iar scrisoarea asta vă cere să mergeţi la el.

— Dar cum să-i arăt reginei? Soţia lui? Ar fi oare nedemn să mă folosesc de scrisoare ca să implor să fiu în prezenţa unui bărbat care mai are de trăit doar câteva ore, ca să-mi pot lua rămas-bun? Vreau... doar... să-mi iau rămas-bun.

Dacă Flora a simţit vreodată povara lumii pe umerii ei, atunci acela a fost momentul. Nu era treaba ei să o sfătuiască pe amanta regelui să fugă la patul morţii lui şi să ignore neplăcerea cauzată reginei. Se putea pune doar

în poziţia unei femei care iubea un bărbat şi care voia să-l vadă înainte de moarte.

— Cred, a spus Flora după ce a tras adânc aer în piept, că eu m-aş duce la palat. Da, aşa aş face, a reiterat. Doar pentru că, chiar dacă nu vi se va permite să-l vedeţi pe rege, veţi şti pe veci că aţi făcut cum v-a cerut suveranul. Da. Flora s-a uitat în ochii doamnei Keppel. Asta aş face.

— Disidenţii mei de la palat mă vor urî cu atât mai mult pentru asta.

— Poate. Dar nu şi el.

— Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu mine după moartea lui... Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

— Încă nu a murit.

— Draga mea Flora! Doamna Keppel şi-a ridicat braţele tremurânde spre ea. Eşti o bucurie pentru mine! Şi pentru rege! A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns. Îi voi transmite dragostea ta.

— Vă rog! îmi este foarte drag.

— Şi tu lui. Doamna Keppel şi-a şters lacrimile şi s-a ridicat de pe jos. Mă voi duce la palat şi dacă nu mă lasă să-mi văd iubirea, atunci asta e! Dar cel puţin am încercat. Mulţumesc, Flora! Poţi s-o trimiţi pe Barny să mă ajute să mă îmbrac? Nu trebuie să port negru – s-a cutremurat ea –, ci o culoare veselă care să-i provoace bucurie.

— Desigur. Succes!

Flora a ieşit din cameră.

Restul zilei, locuitorii din Piaţa Portman au stat de veghe, în aşteptarea doamnei Keppel. Nannie aducea frecvent veşti despre starea regelui, pe care le primea de la doamna Stacey, care le prelua pe stradă de la negustorii care livrau mâncare la uşa bucătăriei lor.

În camera de zi a copiilor, Sonia a venit să stea lângă Flora.

— Crezi că regişorul pleacă în rai azi? Toţi servitorii spun că o să moară.

— Dacă moare, sigur în rai se duce, i-a răspuns Flora. E un om foarte bun.

— Ştiu că unii se tem de el, dar cu mine mereu s-a jucat. Făceam împreună curse cu bucăţele de pâine prăjită pe pantalonii lui şi se murdărea tot de unt. E bun, dar câinele lui nu-mi place şi tot cred că regişorul o să prindă aripi şi o să se ducă să trăiască cu Dumnezeu pe un nor. În fond, şi El tot rege e.

— Da, aşa e, a confirmat Flora, în timp ce Sonia se ghemuia în ea şi-şi sugea degetul.

S-a lăsat amurgul când Flora a auzit cupeul oprind în faţa casei, sub fereastră şi a văzut o siluetă mai mult adusă pe braţe înăuntru. A gonit pe scări şi s-a aplecat peste balustradă, străduindu-se să audă vocea doamnei Keppel. Nu a auzit însă decât liniştea.

— Domnul şi doamna Keppel vor cina în apartamentul lor, domnişoară Flora! Dumitale îţi aducem o tavă în cameră, a spus doamna Stacey, care purta deja doliu.

Poate întotdeauna a purtat negru şi nu am observat, s-a gândit Flora.

La miezul nopţii, zăcea încă trează şi cu urechile ciulite la clopotele bisericii, care băteau la miezul nopţii prevestitor. Curând după ora unu, clopotele s-au tânguit în toată Londra.

— S-a dus, Dumnezeu să-l aibă în pază, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe rege!

Aşa a întâmpinat-o Nannie pe Flora dimineaţă, când a intrat pe coridorul copiilor.

— Fetele sunt de neconsolat. Poate vrei să intri să vorbeşti cu ele.

— Sigur.

Flora a intrat în camera fetelor şi le-a găsit ghemuite pe un singur fotoliu, cu Panteră peste ele.

— Of, Flora! A murit regişorul azi-noapte! Nu e îngrozitor? plângea Sonia.

— Da, e foarte trist.

— Ce se face mama acum? Nu o să mai mergem niciodată la Biarritz şi nu va fi niciodată regină, a comentat Violet.

— Regişorul va rămâne pe veci rege şi mama voastră va fi mereu regină, le-a mângâiat Flora, în timp ce se apropia de ele.

Fetele au îmbrăţişat-o.

— Se adună cu miile la palat, dar şi la uşa noastră, a spus Nannie, care stătea la geam şi se uita în stradă. Vor să le spună ceva, dar ce poate spune? Doamna Keppel era regina poporului, dar, desigur, ea nu e aici.

— Unde e? a întrebat Flora.

— A plecat cu domnul George la familia James, pe strada Grafton, a răspuns Nannie încet. Mergem şi noi curând acolo. Tu stai cu copiii, eu mă duc să fac bagajele.

Flora a încuviinţat.

— Vreau la mama, a plâns Sonia pe umărul Florei. De ce a plecat cu *papa* şi ne-a lăsat?

— Când sunt trişti, oamenii vor să fie lăsaţi în pace.

— Atunci de ce nu putem trage obloanele şi să fim triste aici?

— Poate îi e greu să suporte zgomotul mulţimii de afară, draga mea! i-a explicat, în timp ce-i mângâia părul Soniei.

Violet s-a îndepărtat de Flora şi s-a ridicat.

— De ce s-au dus la familia James? E cea mai îngrozitoare casă şi ei sunt cei mai îngrozitori oameni. Violet şi-a ţuguiat buzele, în timp ce privea mulţimea din faţa casei lor. De ce fac atâta zgomot? De ce nu ne lasă în

pace?

— Şi ei jelesc şi vor să fie aproape de regişor.

— Aş vrea să mă alătur celor de la palat, să fiu invizibilă şi să-l jelesc acolo.

— Sunteţi cine sunteţi şi nu putem face nimic în privinţa asta. Nannie face bagajele acum, iar voi trebuie să fiţi mature şi curajoase, aşa cum şi-ar dori regişorul.

— O să încercăm, dar încă nu ne-am maturizat, Flora, suntem doar nişte *enfants*[27], a spus Violet trufaş, ieşind ca o furtună din camera lor.

Flora a ieşit şi ea, ca s-o caute pe Nannie.

— Ştiţi cumva dacă eu am vreun ordin? Vin cu dumneavoastră?

— Doamna Keppel nu a menţionat nimic, domnişoară Flora! Eu am primit instrucţiuni doar să duc copiii şi pe Moiselle în strada Grafton.

— Am înţeles.

— Ei bine, într-o săptămână vei fi măritată. Poate s-a gândit că vrei să stai cu sora ta sau cu familia logodnicului tău.

— Da, desigur.

— Se încheie o epocă, domnişoară Flora! Nannie a clătinat din cap şi a oftat din rărunchi. După ziua de azi, nimic nu va mai fi la fel pentru noi.

Pe holul de la intrare, Flora le-a făcut fetelor cu mâna, în timp ce le privea, cu lacrimi în ochi, cum se urcau în cupeu, alături de Nannie şi de Moiselle. Reporterii şi curioşii erau ţinuţi deoparte de către poliţie. Domnul Rolfe a închis portiera şi Flora îi privea pe spectatorii în doliu ca pe nişte vulturi. În timp ce urca treptele, se întreba dacă avea să mai vadă familia Keppel vreodată.

Din camera ei, casa părea straniu de mută. Flora a scris o telegramă pentru Freddie, ca să-l întrebe dacă era

---

27 În limba franceză în original, „copii”.

convenabil ca ea să sosească a doua zi la Selbourne, apoi i-a înmânat-o domnului Rolfe ca s-o trimită. Ştia că la High Weald nu se putea refugia.

După ce şi-a strâns lucrurile în cutii şi valize, s-a dus în nou la fereastră şi a observat că mulţimea începea să se risipească. În vreme ce se lăsa noaptea, strada amuţea şi mai tare, *ca un cavou*, îşi spunea ea. Încerca să nu se simtă rănită şi abandonată. În fond, aşa cum spusese Nannie, doamna Keppel presupusese mai mult ca sigur că Flora avea cel puţin două sanctuare în care se putea refugia – asta dacă dedicase vreun gând în acest sens, având în vedere suferinţa pe care o încerca.

Flora a deschis fereastra şi s-a aşezat pe pervaz, cu Panteră în braţe, uitându-se la cerul senin al nopţii.

— Adio, dragă rege! Şi Domnul să te aibă în pază! a urat ea stelelor de pe cer.

Capitolul 31

— Aveţi un musafir, domnişoară Flora! a anunţat Peggie, când a intrat în camera Florei.

— Cine?

— Contesa de Winchester. Am condus-o în salonul de la parter şi i-am oferit ceai.

— Mulţumesc.

Flora se simţea uşurată că îi răspunsese contesa la telegramă la doar o zi după ce o trimisese, cu toate că era mirată că Daphne venise până aici în persoană. A coborât şi a deschis uşa salonului, unde a găsit-o pe Daphne pe şezlong, îmbrăcată cu o rochie neagră din catifea, foarte somptuoasă, cu safire negre pe o diadema prinsă în părul grizonant.

— Draga mea Flora, îmi pare foarte rău pentru

pierderea ta!

Daphne s-a ridicat şi a luat-o în braţe pe Flora.

— Nu e neapărat pierderea mea, ci a ţării mai degrabă şi a lumii.

— Ei bine, cu toţii am pierdut, a spus Daphne.

Ca o gazdă adevărată, a invitat-o pe Flora să şadă.

— Ce tragedie, nu-i aşa? Şi în cea mai proastă perioadă.

— Probabil că nu există o perioadă bună în care să-l pierdem pe regele Angliei.

— Desigur, dar acum nunta nu mai poate avea loc săptămâna viitoare. Orice formă de celebrare va fi văzută ca o ofensă adusă regelui.

— Înţeleg că va trebui amânată.

— Da, sunt sigură. Mai ales în... condiţiile date.

Flora nu prea înţelegea comentariul ei evident înţepător, dar i-a răspuns chiar şi-aşa:

— Bănuiesc că aţi primit telegrama mea. Familia Keppel a părăsit casa şi simt că nu are rost să mai stau aici. Speram să pot veni şi să locuiesc la Selbourne, până când ne căsătorim eu şi Freddie.

— Dar poţi locui la sora ta în Kent!

— Nu ar fi... convenabil.

Daphne s-a uitat cu atenţie la ea.

— Serios? Credeam că draga de Aurelia se baza pe compania ta.

— Da, aşa este, am fost întotdeauna apropiate... Flora căuta o explicaţie potrivită, dar nu o găsea. Nu pot rămâne acolo şi cu asta, basta.

— Înţeleg.

S-a lăsat tăcerea.

— Draga mea, a suspinat în cele din urmă Daphne. Având în vedere cum stau lucrurile după moartea regelui, trebuie să te anunţ că nunta nu va mai avea loc niciodată.

Sunt sigură că înţelegi.

Flora s-a uitat nedumerită la Daphne.

— S-a anulat?

— Da.

— Îmi puteţi spune de ce?

Daphne nu s-a grăbit să-şi adune gândurile înainte să deschidă gura.

— Pot să-ţi pun nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. Vă implor să-mi spuneţi de ce nu va mai avea loc căsătoria mea cu Freddie. Înţeleg că trebuie amânată, dar...

— Din cauză că eşti cine eşti, draga mea! Nu mă îndoiesc că înţelegi asta, într-un moment în care toată lumea plânge alături de regină pentru pierderea ei cumplită. Nu ar fi potrivit, nu?

— Ah, a exclamat Flora când i-a picat fisa, din cauza doamnei Keppel.

— Da, şi asta.

— Înţeleg.

— Nu prea cred, draga mea, dar în ce mă priveşte, tot ce pot spune este că mă doare această turnură neaşteptată a evenimentelor. Credeam că îi poţi oferi lui Freddie stabilitatea de care avea nevoie şi abia aşteptam să te primim în casa noastră. Dar, având în vedere felul în care s-au schimbat lucrurile, soţul meu nu poate sprijini nicio uniune între tine şi moştenitorul lui. După cum ştii, femeile pot face numai ce le cer soţii lor. Bun, te rog să nu te amărăşti acum, draga mea! Pur şi simplu aşa s-a întâmplat şi nu e vina ta.

Flora nu a mai spus nimic, ci doar se simţea ca o frunză în vânt, lipsită complet de control asupra destinului ei.

— Poate poţi să te întorci în Scoţia şi să stai cu părinţii tăi, dacă nu poţi locui cu sora ta, i-a sugerat

Daphne.

— Poate, da.

— Ei bine, atunci, nu prea cred că a mai rămas ceva de spus. Te asigur că Freddie este devastat, ca noi toţi, dar îşi va reveni cu certitudine, ca şi tine. Daphne s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. La revedere, draga mea, fii binecuvântată!

Flora a rămas încremenită pe scaun o vreme după ce a plecat Daphne. Era amorţită, nu simţea niciun soi de uşurare că scăpase brusc de căsătorie, nici teamă că nu avea unde se duce. Viaţa ei părea că începuse şi se terminase în casa asta.

— Ori poate că s-a încheiat şi apoi a început, a murmurat ea, încercând să se separe de suferinţa provocată de moartea regelui, de brusca plecare a familiei Keppel şi de şocul viitorului ei care tocmai ce încremenise.

Se lăsa amurgul, un amurg pe care regele nu avea să-l mai vadă. Străzile amuţiseră mormântal, de parcă întregul oraş stătea şi jelea în case plecarea monarhului lor. Rezemată de scaun, a lăsat o lacrimă să-i cadă pe obraz, în vreme ce şi-l amintea în chiar această casă, o prezenţă impozantă cu chef de viaţă. Probabil că a adormit, căci a trezit-o sunetul clopoţelului brusc şi a deschis ochii. Era întuneric. A căutat în beznă uşa salonului, a deschis-o uşor şi a ciulit urechile prin crăpătură, de unde le-a auzit pe doamna Stacey şi pe Peggie urcând scările.

— Mergi şi vezi dacă domnişoara Flora e în camera ei şi eu aprind lumina în salon. Trebuie să ştim când are de gând să plece, fiindcă domnul George a trimis un mesager mai devreme şi mi-a cerut să pregătesc casa, care nu va mai fi locuită până se hotărăsc ce să facă. Am trimis pajul în pod să coboare cearşafurile pentru mobilă.

— În locul ei, aş pleca cât mai repede din Londra. Din

respect pentru regină, dacă nu de altceva.

— Nici măcar nu cred că ştie, a răspuns doamna Stacey.

— Păi, dacă nu ştie, ar cam trebui. Toată Londra pare să fi aflat, a şuierat Peggie.

— Vezi-ţi de treabă! Vezi dacă e sus şi eu aprind luminile.

Flora s-a retras de lângă uşă în clipa în care intra doamna Stacey, care a chiţăit de spaimă să dea ochii cu ea. Flora stătea în beznă, chiar în faţa ei.

— Doamne, domnişoară Flora! M-ai speriat!

— Scuzele mele, a spus Flora, în timp ce doamna Stacey aprindea luminile.

— Ai un oaspete. îl voi trimite sus şi o voi chema pe Mabel să vină să facă focul. S-a făcut cam frig aici.

— Cine e?

— Sir Ernest Cassel, domnişoară Flora!

Doamna Stacey a ieşit şi Flora s-a îndreptat spre oglinda mare şi aurită, care atârna deasupra şemineului, ca să-şi aranjeze părul. Se întreba de ce naiba o vizita Sir Ernest ori, în aceeaşi ordine de idei, la ce se referea Peggie când spunea că ar trebui să plece din Londra de dragul reginei. Bănuia că avea reputaţia pătată din cauza relaţiei cu doamna Keppel.

— Bună seara, dragă domnişoară MacNichol!

Sir Ernest Cassel a intrat în salon şi a venit să-i sărute mâna. Avea ochii roşii, în contrast cu tenul palid.

— Vă rog, Sir Ernest, luaţi loc!

— Mulţumesc. Îmi pare rău că vin pe nepusă masă în timpul doliului. Este, într-adevăr, o zi înfiorătoare pentru toţi cei care l-am cunoscut şi iubit pe rege. Şi, desigur, pentru supuşii lui. S-ar minuna şi s-ar bucura să vadă câtă lume din imperiul lui iubit îl plânge. Mulţimea stă în continuare de veghe la porţile Palatului Buckingham. Şi

regele credea că nu va putea călca niciodată pe urmele mamei sau tatălui său... A înghiţit în sec, înainte să continue. Este un tribut potrivit.

— Pot să vă întreb care este scopul vizitei, sir? Doamna Keppel nu se mai află la această reşedinţă.

— Ştiu asta. I-am făcut o vizită la adresa din strada Grafton, pentru a-i oferi personal condoleanţe, ei şi familiei sale. Era indispusă, iar Sonia mi-a spus că mama ei era înnebunită de durere şi că nu voia să-şi vadă nici măcar fiicele.

— L-a iubit foarte mult.

— Aşa cred, da. De asemenea, sincer să fiu, domnişoară MacNichol, poate şi pentru ea plânge. „Domnia" ei s-a încheiat odată cu cea a regelui.

— Trăieşte un moment dificil.

— Ca şi fiicele ei. Cu toate că, aşa cum o cunosc, sunt sigur că doamna Keppel îşi va reveni, dar în clipa asta este normal să îşi dorească singurătatea.

— Aveţi idee dacă a reuşit să fie primită de rege înainte ca el să moară?

— Da. Eram acolo. Întreg episodul a fost unul nefericit. Când l-a văzut pe rege, doamna Keppel a devenit întru totul isterică. Regina a fost nevoită să ceară să fie scoasă din încăpere. Nu a fost un spectacol demn, având în vedere cum o cunoaştem, dar apoi, a suspinat Sir Ernest, ce este demn la moarte? Astfel că, în timp ce mă aflam la reşedinţa din strada Grafton, am cerut să te văd şi am aflat cu surprindere că ai rămas aici. Se pare că ai fost cu totul abandonată.

— Ah, sunt sigură că nu a intenţionat să facă asta. Aşa cum spuneaţi, doamna Keppel este înnebunită de durere. În cel mai rău caz a uitat, iar în cel mai bun caz, s-a datorat faptului că ştia că-mi voi găsi adăpost acasă la sora sau la logodnicul meu.

— Vă admir loialitatea, dar vă asigur că tot ce a făcut doamna Keppel în viaţa asta a fost gândit cu mare grijă, până la capăt. Poate înţelegi de ce a simţit că este important să se disocieze de dumneata în acest moment.

— Nu, a chicotit Flora. Cu toate că nu sunteţi primul care mă vizitează azi. Contesa de Winchester, mama logodnicului meu, vicontele Soames, a sosit în această după-amiază ca să-mi spună că nunta mea de săptămâna viitoare nu a fost doar amânată, din cauza morţii regelui, ci cu totul anulată. Pentru totdeauna.

— Atunci regele chiar a fost un om înţelept, căci a prevăzut asta.

— Da? A făcut asta din cauza relaţiei mele cu doamna Keppel?

— Parţial da, dar atât.

— Sir Ernest! S-a ridicat şi şi-a încălzit mâinile la foc, din ce în ce mai frustrată, mai extenuată şi mai îndurerată. De când mi s-a cerut să vin la Londra, cu şapte luni în urmă, ca să locuiesc sub acest acoperiş, am simţit că sunt un pion nevinovat într-un joc ale cărui reguli le cunoaşte toată lumea, în afară de mine. Iertaţi-mă că sunt atât de directă, dar vă implor să-mi spuneţi de ce am fost adusă la Londra de la bun început. Aveam numai nouăsprezece ani şi veneam dintr-o familie bună, dar nu aristocrată, cu nişte părinţi care nu aveau bani nici pentru debutul fiicei lor mai mari. Apoi m-am trezit brusc că doamna Keppel era binefăcătoarea mea în cele mai înalte cercuri ale societăţii şi beam ceaiul cu însuşi regele! Un viconte m-a cerut de soţie, ceea ce presupunea că într-o zi voi deveni contesă, măritată cu un conte şi proprietara uneia dintre cele mai măreţe moşii din întreaga Anglie. Gâfâind de emoţie, Flora s-a oprit şi s-a întors spre el. Iar acum că a murit regele, doamna Keppel m-a abandonat aici şi nu mai urmează să mă mărit. Sincer, nu înţeleg niciun dintre aceste schimbări

bruşte ale sorţii, lucru care mă face să-mi pierd minţile! Simt constant că toată lumea ştie ce eu nu ştiu. Şi...

— Domnişoară MacNichol, acum îmi dau seama de ce te descrii ca un pion nevinovat. Ca şi restul lumii, am presupus că ştii. Te rog, dă-mi voie să torn câte un pahar de brandy pentru amândoi!

— Chiar nu beau brandy.

— Ia-l ca pe un medicament. Vei avea nevoie de el.

Sir Ernest s-a ridicat şi s-a dus la tava cu decantoare, în timp ce Flora, jenată de emoţiile pe care le afişase, făcea tot posibilul să se întremeze.

— Poftim, bea, draga mea, te va încălzi!

— Vă rog, Sir Ernest, nu am vrut să vin la Londra iniţial şi, când mă gândesc, mă bucur foarte tare să fiu eliberată din căsnicia cu un bărbat pe care nu l-aş fi iubit niciodată. Aşa că vă rog să nu credeţi că mai pot fi tulburată de-acum. Însuşi faptul că aţi venit la mine în vizită în seara asta, în noaptea morţii regelui nostru, îmi confirmă că deţineţi toate răspunsurile de care am nevoie.

— Iartă-mă, căci în seara asta, dintre toate, mă emoţionezi nespus. Anul trecut, regele mi-a spus că nu era sigur dacă ideea doamnei Keppel de a te aduce să locuieşti cu ea la Londra era una bună. Dar apoi, bineînţeles, te-a îndrăgit şi, aşa cum intenţionase doamna Keppel, a îndrăgit-o mai mult şi pe ea, pentru faptul că te adusese în viaţa lui, mai ales într-un moment în care avea zilele numărate. Şi ştia asta, o, ştia! După ce ai fost cu el la Biarritz, m-a chemat şi mi-a cerut să-ţi fac o provizie, în caz că moare. Mi-a cerut să-ţi dau asta.

Sir Ernest a deschis servieta şi a scos un plic subţire, pe care i l-a înmânat. Ea l-a luat şi a văzut că îi era adresat, cu un scris dezordonat, haotic.

— De asemenea, când am fost aseară la rege, mi-a cerut să iau bani cu mine – o sumă mare – în bancnote. M-

am dus la el şi am pus banii pe noptiera lui. A încuviinţat şi mi-a mulţumit, apoi mi-a spus că spera să poată trimite banii acolo unde intenţiona. Din păcate, la scurt timp după aceea, a intrat în comă. Unul dintre consilierii săi mi-a dat plicul înapoi, cu sentimentul că nu se cădea ca o sumă atât de mare să stea lângă patul regelui. Erau aproape zece mii de lire. Ştiam pentru cine erau banii. Şi iată-mă!

S-a întins din nou spre servietă şi a scos un pachet învelit în hârtie maro, pe care l-a pus în mâinile tremurânde ale Florei.

— Doar nu vreţi să spuneţi că banii sunt pentru mine? Nici nu-l cunoşteam bine pe rege. L-am întâlnit de două ori...

— Draga mea fată, mă miră foarte tare că doamna Keppel nu ţi-a spus niciodată. Şi aş vrea să nu fiu cel a cărui datorie e să-ţi spună acum. Sir Ernest a dat paharul pe gât, în timp ce Flora îl privea nerăbdătoare. Domnişoară MacNichol... Flora...

— Da?

— Eşti fiica lui.

Flora ştia că nu va uita în veci acea propoziţie scurtă. În timp ce se uita în noapte, a început să se întrebe de ce nu se gândise mai devreme la asta. Totuşi, ştia că şi dacă s-ar fi gândit, i s-ar fi părut absurd. Acum, în timp ce se uita la plicul din poală ei şi la bărbatul care fusese cel mai apropiat consilier al regelui, totul avea sens.

Poate că într-un fel ştiuse, dar nu-i venise să creadă şi nu permisese gândului să rămână la suprafaţă.

Amanta şi fiica nelegitimă...

Hotărând că avea nevoie brusc de brandy, Flora a luat o gură din paharul pe care-l ignorase mai devreme.

— Iertaţi-mă, domnule, e un şoc! Şi nu există nicio dovadă în acest sens?

— Toţi cei implicaţi ştiu că este adevărat. Mai ales

tatăl tău. Adevăratul tău tată, s-a corectat. Trebuie să înţelegi că, după legătura regelui cu mama ta, situaţia ei neplăcută nu trebuia cunoscută sub nicio formă. Mama ta a căzut de acord să se mărite imediat şi să se mute din Londra.

— Motiv pentru care bunicii mei nu au vrut să mă vadă niciodată sau să participe la nunta mea.

— De aceea nu ai avut parte de debut. Nu ar fi fost posibil să fii prezentată la Curte reginei, care ştia sigur cine erai.

— Aşa este, domnule, de acord! Iar tatăl meu – adică soţul mamei mele – avea motive să nu se uite la mine. Sigur ştia.

— Fără îndoială că ai dreptate în privinţa asta. Dacă te uiţi la certificatul de căsătorie al părinţilor tăi şi la certificatul tău de naştere, ai să vezi că există o eroare de trei luni între date.

Flora s-a gândit la scrisoarea pe care o găsise în sertarul tatălui ei.

— Da. Şi mai ştiu că banii s-au plimbat. Cred că tatăl meu vitreg a fost plătit ca să se căsătorească cu mama. A iubit-o pe mama? Regele?

— Iartă-mă, dar nu pot comenta. Sunt sigur însă că tu îi erai dragă.

— Doamna Keppel avea cunoştinţă despre relaţia dintre mama şi rege?

— Şi-au făcut debutul împreună. Erau prietene.

— Întreaga Londră a ştiut cine eram, a şoptit ea. În afară de mine.

— Cel puţin ţi-au crescut şansele, sub patronajul doamnei Keppel.

— Eram şi eu parte din curtea „alternativă” a regelui...

— O curte de care regele se bucura.

— De ce m-a adus doamna Keppel la Londra?

— Din nou, nu pot spune sigur dacă dorea să te prezinte tatălui tău de dragul tău sau al lui. Sau, de fapt, să beneficieze chiar ea şi să câştige patronajul regelui. Oricum, lucrurile s-au întâmplat ca atare, iar regele mi-a mărturisit de mai multe ori că se bucura de compania ta. Şi, într-adevăr, i se părea că semănaţi în multe feluri. Apariţia ta în viaţa lui l-a bucurat nespus, domnişoară MacNichol! Dacă ar mai fi trăit, sunt sigur că aţi fi devenit mai apropiaţi.

— Şi astfel, am devenit râvnită de alţii pentru că ştiau că eram fiica regelui şi, recent fusesem acceptată de el, chiar dacă eram copil nelegitim, şi-a spus ea încet. De-asta voia Freddie să se căsătorească cu mine. Contesa tot vorbea de descendenţa mea „bună” şi chiar de posibilitatea ca regele să participe la nunta noastră.

— Probabil a avut o influenţă asupra evenimentelor, da. Dar, desigur, acum că regele a murit şi că regina trăieşte...

— Iluzia creată de bagheta magică a doamnei Keppel a dispărut ca un vis. Ei bine... a zâmbit Flora, orice-a fost şi ce-o să vină, măcar mă bucur că am apucat să petrec nişte timp cu el.

— Era mândru de tine, domnişoară MacNichol, dar trebuia să păstreze secretul. Sper că înţelegi.

— Da.

— Iar acum, aşa cum ai spus şi tu, începe o nouă epocă. Fosta Curte se apropie de final, iar noi, supuşii ei, suntem luaţi de val şi trebuie să supravieţuim mai departe. Eu, în numele regelui, sper ca ceea ce se află în plic să îţi permită să faci asta. Şi îţi sugerez să-i foloseşti fără falsă mândrie. El te vedea ca pe un spirit liber, inocent şi nepătat de toate cele ce l-au urmărit pe el de la naşterea sa. Oricare ţi-ar fi viitorul, foloseşte cu înţelepciune

moştenirea de care beneficiezi. Aşadar, te vei muta la sora ta?

— Nu pot.

— Îţi sunt uşile deja închise acolo?

— Da.

Flora nu voia să detalieze.

— Te rog să nu uiţi că poziţia în care te afli nu e din vina ta. Să nu te simţi defel vinovată. Maşinaţiunile din jurul tău nu au depins de tine. A fost un accident din naştere. Acesta ţi-a fost blestemul şi, sper sincer, noua ta bucurie.

— A fost chiar o bucurie să îl cunosc pe rege.

— Domnişoară MacNichol, trebuie să plec acum! După cum îţi poţi imagina, am multe de făcut, dar ştiu că erai prima în gândurile regelui când se apropia de moarte.

— Mulţumesc că v-aţi făcut timp să mă vizitaţi.

Flora s-a ridicat şi Ernest Cassel a urmat-o.

— Nu-mi mulţumi mie! Mă simt înfiorător că trebuie să plec şi să te las singură în casa asta.

— Nu, Sir Ernest, chiar îţi mulţumesc. La bine şi la rău, mi-aţi dat răspunsurile pe care le căutam de când m-am mutat la Londra. Acum că ştiu, pot să merg mai departe.

— Iar eu voi fi mereu la ordinele dumitale. Dacă doreşti să te ajut cu administrarea moştenirii dumitale, nu ezita să mă contactezi. Şi dă-mi voie să îţi spun că graţia cu care ai acceptat toate cele câte ţi-am mărturisit în această seară face din tine o mare prinţesă. Eşti fiica tatălui tău. Noapte bună, domnişoară MacNichol!

Ernest Cassel a făcut o uşoară plecăciune şi a ieşit degrabă din salon, iar Flora şi-a dat seama că omul nu-şi mai putea reţine emoţia. Cu Panteră alături, a urcat liniştită în camera ei, ca în orice altă zi. Cineva aprinsese lămpile cu gaz şi ea s-a aşezat pe pat, studiind plicul greoi.

O învăluise un sentiment bizar de calm. Ceea ce tocmai aflase nu era cu mult mai surprinzător decât evenimentele din ultimele şapte luni. Acum totul avea sens şi piesele se îmbinau ca un puzzle complet.

Apoi a dormit, căci natura s-a îndurat de ea şi i-a permis să se odihnească. S-a trezit la primele ore ale zilei, înaintea zorilor. Panteră torcea lângă ea, când a deschis primul plic.

26 aprilie 1909

Draga mea Flora.

(*O felicit pe mama ta pentru numele tău, doar ştii că sunt subiectiv când vine vorba de Scoţia*)

După cum vei afla dacă citeşti ce îţi scriu acum, sunt tatăl tău de sânge. Dacă te îndoieşti de asta, aşa cum te asigur că m-am îndoit şi eu înainte ca doamna Keppel să-mi sugereze să te cunosc, nu mai e cazul. Draga mea fată, ai până şi nasul meu! Aici te compătimesc, căci nu e atrăgător, dar îţi şade nobil pe chip. Mă văd în multe din trăsăturile tale şi sincer să fiu, Flora, nu-mi doream asta, cu toate că nu pot nega faptele conceperii tale, confirm că mama ta era neatinsă de altul atunci când am început scurta noastră legătură.

Mai întâi, trebuie să mă ierţi pentru felul în care m-am purtat cu ea, şi, în consecinţă, cu tine. Sper să poţi înţelege situaţia în care m-am aflat. Nu trebuie să mai spun nimic, în afară de faptul că m-am bucurat să aud că mama ta s-a măritat cu bine.

Ernest Cassel va veni la tine şi îţi va da acest plic, împreună cu o sumă, care sper să îţi asigure viitorul. Te implor să te consideri norocoasă că nu ai parte de viaţa fraţilor şi surorilor tale vitrege. Sper ca măcar unul dintre copiii mei să ducă o viaţă necondiţionată de protocol şi de cerinţele poziţiei de la Curte. Trăieşte-ţi viaţa în libertatea anonimatului, aşa cum mi-aş fi dorit să o pot face eu. Şi,

mai presus de toate, fii sinceră cu tine însăţi!

Draga mea Flora, îţi doresc fericire, împlinire şi dragoste! *Mă întristează că nu am avut mai mult timp să te cunosc mai bine*.

Ţine minte scurtele noastre momente petrecute împreună.

Şi te implor să arzi scrisoarea asta de dragul celor implicaţi.

Scrisoarea era semnată cu scrisul lui Eduard şi purta sigiliul regal. Flora a deschis apoi plicul greu şi bănuia deja ce avea să găsească în el: sute de bancnote, pe care le putea număra mai târziu. A îndesat banii la loc şi a pus scrisoarea în buzunarul de mătase din spatele jurnalului. Apoi s-a ridicat de pe pat şi a sunat după Peggie, căreia i-a cerut să-i spună lui Freddie că avea nevoie de el, ca s-o conducă imediat la gara Euston.

Cum s-a îmbarcat în tren şi s-a făcut comodă în vagon, s-a uitat pe geam, în timp ce părăsea gara. Panteră a mieunat în coşul său şi, fiindcă era singură în compartiment, l-a luat în braţe.

— Nu plânge, dragul meu! a murmurat ea. Mergem acasă.

STAR
HIGH WEALD, KENT
OCTOMBRIE 2007

***Rubus fruticosus* (mura – familia *Rosaceae*)**

Capitolul 32

— Iată, deci! Ce poveste, nu?

Vocea lui Mouse avea o rezonanţă plăcută, iar eu închisesem ochii şi uitasem unde mă aflam, acolo unde mă transportase, cu aproape o sută de ani în urmă. Limbajul bogat şi descriptiv al Florei, cel pe care Orlando îl adora şi pe care continua să-l folosească, amplifica şi mai mult imaginea pe care mi-o creasem în minte.

Adevăratul tată al Florei era rege! Dar nu asta era ideea. Emoţia pe care mi-o stârnise şi pe care o descrisese atât de bine în jurnal îmi pusese un nod în gât. Mă întrebam cum m-aş fi simţit dacă mi s-ar fi întâmplat mie aşa ceva.

— Star? Mai eşti aici?

Am făcut tot posibilul să mă concentrez la silueta care stătea în faţa mea, pe canapea.

— Povestea asta... Crezi că e adevărată? Adică, era totuşi regele Angliei...

— Bineînţeles că putea fi adevărat! Eduard era cunoscut pentru numeroasele idile din timpul domniei sale. Am verificat documentele istorice şi am găsit înregistrată o sarcină pentru care Eduard al VII-lea ar fi fost responsabil. Având în vedere nivelul de contracepţie ori mai degrabă lipsa acesteia din acea vreme, aş zice că

ar fi un miracol dacă nu a avut şi alţii, pe care nu i-a înregistrat nimeni nicăieri.

— Ce îngrozitor pentru regină! Mă surprinde că doamna Keppel era un stâlp al societăţii.

— În înalta societate a Angliei, monogamia a devenit o condiţie obligatorie pentru căsătorie abia recent. Pe vremea Florei, căsătoriile aranjate între marile familii ale Angliei erau o afacere şi nimic mai mult. Odată ce apărea moştenitorul în peisaj, şi bărbaţii, şi femeile aveau permisiunea de a-şi alege amanţi, atâta timp cât erau discreţi.

— Eşti istoric?

— Am studiat arhitectura la universitate. Dar în mod interesant, nevoile şi dorinţele umanităţii au mult de-a face cu clădirile în care locuiesc. Pasaje secrete care duceau de la un budoar la altul, de exemplu... Mouse mi-a studiat expresia. Pari afectată, Star! Eşti?

— Am o etică, am răspuns cât am putut de calm.

Nu era cea mai bună întrebare după discuţia cu Shanti.

— Corect. Şi? Te entuziasmează faptul că e posibil să faci parte din familia regală britanică? în fond, tatăl tău ţi-a lăsat o pisică făcută de Fabergé ca indiciu, despre care Flora scrie în jurnalul ei ca a primit-o de la Eduard al VII-lea.

— Nu tocmai, am recunoscut.

— Poate te-ar impresiona dacă ai fi englezoaică. Cunosc foarte mulţi oameni care ar da orice să dovedească o conexiune cu regalitatea. Noi, britanicii, tindem să fim nişte snobi şi arivişti infernali. Cred că în Elveţia domneşte egalitarismul.

— Da. Vreau mai mult să ştiu ce s-a întâmplat cu Flora după ce s-a întors acasă, în Ţinutul Lacurilor.

— Ei bine, tot ce-ţi pot spune e...

Am auzit atunci cheia în uşă şi m-am ridicat imediat.

— Sora ta?

— Da.

— Oricum trebuie să plec.

Mouse s-a ridicat când CeCe intra în cameră.

— Doamne, Sia, ce zi de rahat am avut...

S-a oprit brusc când a dat cu ochii de Mouse.

— Salut, eu sunt Mouse, s-a prezentat el.

— CeCe, sora lui Star.

— Încântat de cunoştinţă!

A întins mâna, însă CeCe a trecut pe lângă el, în drum spre bucătărie.

— Mda, hai că mă duc.

L-am condus la uşă.

— Poftim. Păstrează-le. Mi-a dat jurnalele Florei. Poate vrei să le reciteşti. Şi – s-a aplecat să-mi şoptească la ureche – uită-te în coperta de mătase din spate.

— Mulţumesc, am spus, onorată că avea atâta încredere, încât să-mi lase pe mâini ceea ce, în esenţă, era demn de arhivele istoriei Angliei.

— Sia? Ai făcut ceva de mâncare? Mor de foame! s-a auzit un strigăt din bucătărie.

— Du-te, a îndemnat-o el. Pa, Star!

S-a aplecat şi m-a pupat pe obraz.

— Pa!

Am trântit uşa după el imediat ce a ieşit şi simţeam că mă ardea pielea acolo unde mă atinsese.

M-am trezit înaintea lui CeCe a doua zi şi când a coborât i-am făcut pâine prăjită cu miere în semn de pace, ştiind că îi plăcea foarte mult.

— Trebuie să fug, mi-a spus, când a terminat de mâncat. Ne vedem mai târziu.

M-am dus sus să iau jurnalele. De când mi le lăsase Mouse, cu o seară înainte, eram disperată să le citesc. Am

hotărât să nu insist asupra lipsei de politeţe a lui CeCe faţă de el sau a faptului că nici măcar nu mă întrebase cine era.

Am deschis coperta fiecărui jurnal pe rând şi în curând am găsit ce căutam. Am scos o coală de hârtie fragilă, ascunsă în buzunarul de mătase de la spate. Am desfăcut-o cu grijă şi am citit scrisoarea pe care regele Angliei i-o scrisese Florei, fiica sa nelegitimă. M-am minunat cum de rămăsese secret timp de aproape o sută de ani. Am pus-o la loc şi am citit ultimele pagini ale jurnalului, chinuindu-mă să descifrez scrisul. M-am gândit cum ar fi fost dacă eram într-adevăr înrudită cu mai marii acestei ţări. Dar, în acelaşi timp, îl cunoşteam şi pe Pa Salt destul de bine ca să ştiu că astea erau doar nişte firimituri în calea descoperirii mele. Şi ceva îmi spunea că încă nu terminasem aventura.

Problema era că nu o puteam face singură şi pe lumea asta erau doar doi oameni capabili să mă ajute, din care de unul nu mai puteam să dau şi celălalt... Ei bine, nu ştiam ce să zic de Mouse.

Apoi mi-am dat seama că seara-trecută, când ne-am văzut, aş fi putut să-i dau înapoi cheile de la librărie. Trebuia să le înapoiez şi să rup ultima legătură pe care o mai aveam cu Orlando şi cu lumea magică a cărţilor de la Arthur Morston Books. Mai aveam nevoie de o referinţă, pe care chiar o meritam. I-am scris lui Orlando o scrisoare şi am hotărât că, dacă era închis magazinul, să o las împreună cu cheile în cutia poştală. Şi-apoi, oricum simţeam nevoia să ies din casă, ca să mă gândesc la ce-mi spusese Shanti cu o seară în urmă.

Tocmai mă urcam în autobuz, când mi-am dat seama că nu interogatoriul asupra sexualităţii mele mă dăduse peste cap. În fond, în călătoriile mele cu CeCe, oamenii pe care-i întâlniserăm presupuneau că eram un cuplu. Nu

prea păream surori, ea avea pielea închisă la culoare, mică de statură în contrast cu înălţimea mea şi cu tenul meu alb. În plus, dădeam dovadă de afecţiune una faţă de alta. Nici măcar faptul că Shanti mă considerase atrăgătoare nu mă deranjase, ci celălalt lucru pe care-l menţionase. Percepţia ei acută lovise drept la ţintă problema mea principală.

Am coborât din autobuz şi m-am dus la uşa librăriei, rugându-mă ca Orlando să fi rămas baricadat la etaj, ca să pot lăsa scrisoarea şi cheile în cutia poştală şi să fug. Am împins uşa şi am văzut că era descuiată. Am simţit un gol în stomac la gândul de a-l înfrunta.

Din fericire, nu era nici urmă de el în magazin, aşa că am lăsat cheile şi scrisoarea pe masă şi m-am retras spre uşă. Mă pregăteam să plec, când m-am oprit brusc, cu gândul că era iresponsabil din partea mea să las un set de chei al unui magazin plin ochi cu cărţi rare la vedere. Le-am luat din nou şi le-am ascuns în nişa secretă din fundul magazinului. Le-am pus într-un sertar şi am hotărât să-i scriu lui Orlando un mesaj, ca să ştie unde le putea găsi.

M-am întors să plec repede şi am văzut că uşa care ducea sus era întredeschisă şi dincolo de ea, pe jos, se afla un bocanc negru, foarte frumos lustruit, care încălţa un picior ce zăcea într-un unghi ciudat. Mi-am înăbuşit un ţipăt şi am tras aer în piept, înainte să împing uşa cât am putut.

L-am văzut pe Orlando, întins pe holul micuţ care ducea spre etaj, cu capul pe prima treaptă şi cu prăjitura încă în mână.

— O, Doamne!

M-am aplecat şi i-am auzit respiraţia superficială. Avea o rană însângerată în mijlocul frunţii.

— Orlando, sunt Star! Mă auzi?

Nu a avut nicio reacţie, aşa că m-am aşezat şi am

scos telefonul, am sunet la urgenţă şi i-am spus operatoarei, cât am putut de succint, ce se întâmplase. M-a întrebat dacă victima avea probleme de sănătate şi dacă lua medicamente şi atunci mi-am amintit.

— Da, suferă de epilepsie.

— Am înţeles. O să vină imediat ambulanţa.

M-a învăţat apoi cum să-l aşez pe Orlando şi i-am urmat instrucţiunile. Era el slab, dar destul de înalt pentru spaţiul micuţ de la capul scărilor. Din fericite, câteva minute mai târziu am auzit sirena şi am văzut girofarul în faţa vitrinei.

— E aici, le-am făcut eu cu mâna paramedicilor când au intrat. Nu-l pot trezi!

— Nicio grijă, domnişoară, ne ocupăm noi de el! m-a liniştit unul dintre ei.

M-am ridicat şi le-am făcut loc ca să ajungă la pacient. Au evaluat situaţia, i-au luat pulsul şi l-au monitorizat, în timp ce eu l-am sunat pe Mouse. Mi-a intrat căsuţa poştală şi i-am explicat cât am putut de calm ce se întâmplase.

— Începe să-şi revină, domnişoară! S-a lovit destul de rău la cap, aşa că o să-l ducem la spital să-i facem nişte analize. Vreţi să îl însoţiţi?

În timp ce îl puneau pe Orlando pe targă, am luat cheile librăriei din sertarul în care le pusesem, am încuiat după mine şi m-am dus la ambulanţă.

Câteva ore mai târziu, Orlando stătea în şezut pe pat, ameţit şi palid, dar conştient. Mi-a explicat un doctor că avusese o criză de epilepsie şi că, mai mult ca sigur, se împiedicase de scări şi îşi pierduse cunoştinţa.

— Are o contuzie în urma căzăturii, dar rezultatele tomografiei la cap sunt normale. îl ţinem sub observaţie peste noapte şi mâine ar trebui să poată pleca acasă.

— Scuze, a scârţâit o voce din pat.

— Orlando, nu ai de ce să-ţi ceri scuze!

— Te-ai purtat minunat cu mine şi acum mi-ai salvat şi viaţa! I-a curs o lacrimă pe obraz. Îţi sunt veşnic recunoscător, domnişoară Star, veşnic recunoscător!

Apoi a adormit şi eu am ieşit la aer. I-am dat un mesaj lui CeCe, ca să-i spun că şeful meu a avut un accident şi că s-ar putea să ajung târziu acasă, fiindcă eram la spital. Tocmai când mă pregăteam să intru, mi-a sunat mobilul.

— Star, scuză-mă! Am fost toată ziua pe tractor şi nu am semnal aici! a spus Mouse încordat. Sunt la gara din Ashford acum. Ne vedem în aproximativ o oră. Cum se simte?

— Îşi plânge de milă, dar bine.

— Îţi garantez că nu şi-a luat tratamentul ca lumea. Poate în semn de protest că vindem librăria. Nu m-ar mira deloc dacă asta s-a întâmplat.

— Nu cred că Orlando şi-a risca viaţa cu bună ştiinţă, Mouse!

— Fiindcă nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Mă rog, slavă Domnului că l-ai găsit când l-ai găsit!

— Mă duc înăuntru. Ne vedem mai târziu.

Mi-am smuls telefonul de la ureche şi am intrat în spital. Orlando a fost mutat într-un salon privat pe secţie şi imediat ce l-au dus acolo şi asistentele şi-au terminat treaba, m-au lăsat şi pe mine să intru.

— E numai al dumitale, mi-a mormăit una dintre asistente, în timp ce ieşea.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Orlando? l-am întrebat, după ce m-am aşezat.

— Cine, eu? Am întrebat doar dacă au Earl Grey în loc de apa de ploaia pe care o numesc ei ceai. Şi aparent nu au prăjitură.

— E trecut de ora trei.

— Aşa se pare, a răspuns el şi s-a uitat la întunericul de-afară. Stomacul meu a rămas în urmă cu două ore din cauza... incidentului. E clar că suferă din cauza diferenţei de fus orar.

— Probabil.

— Am crezut că te-ai dus acasă şi m-ai lăsat, a adăugat el.

— A trebuit să dau nişte telefoane. Mouse e pe drum, vine să te vadă.

— Atunci le voi informa pe asistentele medicale că nu doresc să-i permită accesul.

— Orlando, e fratele tău!

— Ei bine, să nu se deranjeze din cauza mea! Dar sunt sigur că tu te bucuri de prezenţa lui.

Nu am spus nimic. Cu toate că Orlando se purta ca un copil răsfăţat, mă bucuram în secret că-şi revenise.

— Îmi cer scuze, domnişoară Star! mi-a spus în cele din urmă. Sunt conştient că această situaţie nu are nimic de-a face cu tine şi că vorbele pe care ţi le-am adresat deunăzi au fost pline de cruzime şi nepotrivite. Adevărul este că mi-a lipsit compania dumitale. De fapt, astăzi urcam scările ca să te sun, să-ţi cer iertare şi să te rog să revii la muncă. Asta dacă nu cumva ai acceptat slujba de la High Weald.

— Nu.

— Ai găsit alt serviciu?

— Nu. Îţi sunt loială.

— Chiar dacă, în disperarea mea, m-am grăbit să te alung?

— Da.

— Hm, ce chestie! a zâmbit el. Te întorci, aşadar, la librărie? Sau cel puţin deocamdată, cât mai reuşim să navigăm „vaporul” cu cărţi până când se scufundă de tot?

— Da. Mi-a lipsit. Şi tu mi-ai lipsit.

— Măi, măi, chiar aşa? Doamne, Star, ce drăguţ din partea ta să spui asta! Eşti un veritabil înger al milostiveniei pentru noi toţi. Şi, desigur...

A închis ochii destul cât să mă îngrijorez că şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

— Da, Orlando? am insistat eu.

A redeschis ochii şi a continuat:

— Înţeleg că ar fi egoist din partea mea să te păstrez doar pentru mine. Când alţii – mai ales Rory – au nevoie de tine. Am decis să pun fericirea lui înaintea mea şi să te împărţim. A închis din nou ochii şi a ridicat extenuat o mână. Ai binecuvântarea mea să mergi la High Weald ori de câte ori este necesar.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a apărut asistenta.

— Domnule Forbes, a sosit fratele dumneavoastră!

— Să intre! Vrea doar să vadă că te simţi bine, i-am explicat lui Orlando, înainte ca el să apuce să protesteze.

S-a uitat lung la mine şi a încuviinţat ca un copil ascultător. În cazul în care l-ar fi mirat fermitatea cu care vorbisem, nu era singurul.

— Salut, bătrâne! Cum te simţi?

Mouse a intrat în salon şi a venit spre noi. Părea extenuat, arăta mult mai rău decât fratele lui pe patul de spital.

— Prost, acum că te văd pe tine! a răspuns Orlando răspicat şi a întors capul spre geam.

— E spre bine, deci.

Mouse s-a uitat neimpresionat la mine.

— Da, i-am confirmat şi m-am ridicat să-i ofer scaunul.

— Serios, nu pleca din cauza fratelui meu, mi-a cerut Orlando acid.

— Ar trebui să plec.

— Desigur, a spus Mouse.

— Să fii cuminte! Măcar încearcă!

Am zâmbit şi l-am sărutat pe Orlando pe frunte, pe lângă bandaj. Mi-am luat rucsacul şi m-am îndreptat spre uşă.

— Să mă ţii la curent! l-am rugat pe Mouse.

— Aşa voi face! Şi mulţumesc încă o dată, Star! Eşti o eroină!

În timp ce luam cina cu CeCe mai târziu, mi-a sunat mobilul.

— Scuză-mă, trebuie să răspund!

M-am ridicat şi am simţit privirea ei cum îmi sfredelea ceafa. Am ieşit pe terasă să vorbesc cu Mouse.

— Bună, Star! Am sunat să-ţi dau raportul. Dacă nu se mai întâmplă nimic între timp, o să-i dea drumul mâine, dar doctorul zicea să nu-l lăsăm singur în următoarele câteva zile, având în vedere că s-a lovit la cap şi că suferă de epilepsie. E posibil să aibă şi alte crize, mai ales că, aşa cum bănuiam, Orlando a recunoscut că uitase să-şi ia pastilele în ultimul timp. Partea bună e că, fie că-i convine sau nu, o să-l iau cu mine în Kent.

— Vrei să vin şi eu să te ajut? Orlando a zis că e în regulă.

— Star, dacă ai vrea, ar fi fantastic! Marguerite pleacă din nou în Franţa duminică seara şi Orlando m-a anunţat cât a putut de răspicat că nu va sta cu mine la Home Farm, aşa că vei avea parte şi de el, şi de Rory la High Weald. Dă-mi un mesaj şi spune-mi când ajunge trenul duminică şi vin să te iau de la gară.

— Bine, aşa am să fac.

Am încheiat convorbirea şi m-am întors la masă.

— Ce mai vrea familia asta de la tine de data asta? a cerut CeCe să ştie.

— Duminică trebuie să mă duc la High Weald. Şeful meu o să aibă nevoie de ajutorul meu acolo.

— Adică are nevoie de o asistentă neplătită, a pufnit ea. Doamne, Sia, te plătesc cu doi bani şi, să fim serioşi, în fond eşti doar angajată la magazin!

— Ţi-am spus, îmi plac şi casa, şi familia, chiar nu e o corvoadă. Am strâns vasele goale de pe masă şi le-am dus la chiuvetă. Putem să nu mai discutăm despre asta? Mă duc şi cu asta, basta!

— Ştii ce, Sia? a răbufnit CeCe după o pauză. Te-ai schimbat de când i-ai cunoscut. Chiar te-ai schimbat!

Capitolul 33

Poate chiar mă schimbasem. Ca la orice dependenţă, fie că vorbim de narcotice sau de oameni, primisem undă verde să mă întorc la High Weald şi toate motivele să nu o fac îmi dispăruseră pur şi simplu din minte. Mi-a sunat mobilul în timp ce terminam cu micul dejun şi am văzut că era Orlando.

— Bună! Cum te simţi? l-am întrebat.

— Cel puţin nu mai sunt închis între patru pereţi, dar am fost cărat fără pic de jenă în condiţiile arctice de la High Weald. împotriva voinţei mele, aş putea spune. Mă simt foarte bine şi pot avea grijă de mine. Detest să fiu tratat ca un copil de trei ani.

— Mouse face doar ce spune doctorul.

— Singura parte bună e că am aflat că vii şi tu curând. Cel puţin o să am parte de mâncare decentă, în acest deşert al nenorocirii mele.

— Aşa e.

— Slavă Domnului! Serios, habar nu am cum supravieţuieşte bietul Rory. Nu m-ar mira să aflu că suferă de malnutriţie şi scorbut. Kent e supranumit Grădina Angliei şi totuşi trăim cu pâine prăjită şi fasole. O să sun la

fermă să comand provizii, ca atunci când vii să mâncăm regeşte. Mă întrebam dacă pot să-ţi cer o favoare.

— Ce anume?

— Ai putea să treci pe la librărie să îmi iei laptopul? Cred că în momentul ăsta e în dormitorul de sus. Am câţiva clienţi care caută un Trollope şi un Fitzgerald, cadouri pentru cei dragi, de Crăciun.

Sunt sigur că au internet în Tenterden şi vrei, nu vrei, dacă trebuie, trebuie!

— Mouse are internet la Home Farm, i-am reamintit.

— Sunt conştient de asta, domnişoară Star, căci tehnic aceea este casa familiei mele. Dar având în vedere circumstanţele, nu i-aş călca pragul nici dacă aş fi pe moarte, darmite ca să vând o carte.

— Da, o să trec, am spus, ignorând comentariul lui.

— Mulţumesc. Abia aştept să te văd mâine.

— Pa, Orlando!

Am luat autobuzul până la Kensington şi, în drum spre librărie, mi-am cumpărat trei pulovere groase de lână, şosete şi un termos care să-mi ţină de cald.

Am ajuns la magazin, am urcat scările şi am deschis uşa dormitorului lui Orlando. Fiecare suprafaţă din încăpere era acoperită cu teancuri de cărţi. Un morman ţinea loc de noptieră, iar *Robinson Crusoe* stătea stingher sub veioză. Laptopul era în mijlocul patului, peste plapumă, înconjurat de alte cărţi, de mă întrebam unde dormea Orlando noaptea.

Am coborât cu laptopul şi îmi spuneam că era destul de evident care era dragostea vieţii lui Orlando şi cât de cooperantă era această dragoste: cu fiecare pagină pe care o dădea, ajungea oriunde dorea să evadeze, departe de caznele vieţii.

Am străbătut librăria şi, în timp ce am trecut pe lângă secţiunea de ficţiune engleză 1900 – 1950, m-a

trăsnit. Am tresărit când mi-am dat seama că o bucată din acel raft de lemn era acum goală şi se mai vedea doar dâra de praf în locul jurnalelor Florei MacNichol. Am ieşit din magazin, întrebându-mă dacă Orlando le mutase în altă parte sau dacă avea de gând să facă altceva cu ele.

Drumul până la High Weald îmi era deja cunoscut şi nici măcar nu am intrat în panică atunci când am ajuns la Ashford şi nu am văzut maşina lui Mouse, care trebuia să mă aştepte. În cele din urmă a apărut, m-a salutat laconic şi am gonit cu o viteză ameţitoare spre casă.

— Mă bucur că ai venit! Nu e deloc plăcut să fac pe asistenta medicală cu fratele meu. Ştiu că îţi e drag, dar, vai de mine! Mă scoate din minţi când vrea! încă refuză să vorbească cu mine.

— O să-i treacă la un moment dat, evident.

— S-ar putea să fie nevoie să îi treacă mai repede. Am primit un telefon de la proprietarii magazinului alăturat librăriei, care vând antichităţi din Orientul îndepărtat şi, aparent, afacerile merg din ce în ce mai bine, fiindcă ruşii cumpără în neştire proprietăţi în Londra. Mi-au făcut o ofertă pentru magazin. E bună şi agentul consideră că poate obţine şi mai mult de la ei dacă ameninţă să scoată clădirea pe piaţa publică.

— Şi cărţile? Unde vor ajunge? Ca să nu mai vorbim de Orlando! am spus eu.

— Dumnezeu ştie! mi-a răspuns Mouse posomorât. Nu mă aşteptam să trebuiască să mă gândesc la asta aşa repede. Dar fiind o piaţă complicată, trebuie să luăm în considerare oferta.

— O să mai rămână bani pentru Orlando, să-şi găsească locuinţă pentru el şi pentru cărţile lui?

— Odată ce vindem şi plătim datoriile, o să împărţim restul banilor între noi doi. De fapt, fiindcă el are sute de mii de lire în acţiuni, n-o să ieşim prea rău din afacerea

asta. O să aibă destul cât să închirieze un spaţiu în altă parte, dacă asta îşi doreşte.

— Bun.

— Sincer să fiu, nu am ajuns în situaţia asta din cauza lui Orlando, ci şi din cauza felului prost în care am administrat eu ferma. În sfârşit, a suspinat Mouse, nu ne aşteptam la asta, dar trebuie să aşteptăm să vedem cât de serios e cel care licitează. Bun.

A intrat pe aleea de la High Weald şi a continuat:

— Sper să nu te superi că te las şi plec, dar am un milion de lucruri de făcut acasă în seara asta.

— Nicio problemă.

Am coborât din Land Rover şi Mouse s-a dus să-mi ia geanta de voiaj din spate.

— Poţi să-l pregăteşti pe Rory de şcoală mâine-dimineaţă la opt şi jumătate? E la niciun kilometru depărtare de centrul satului High Weald. Ştii să conduci, Star?

— Da. Mi-am luat permisul în Elveţia, acum opt ani.

— Superb. M-ar ajuta enorm dacă te-ai putea deplasa cu Fiatul lui Marguerite. O să mă ocup eu de asigurare.

— Bine.

Am înghiţit în sec, cu gândul la puţina mea experienţă în condus, pe lângă faptul că trebuia să conduc pe partea stângă a drumului.

Mouse a plecat şi mi-am dus geanta la uşa care s-a deschis imediat.

— Star!

Rory m-a întâmpinat primul şi mi s-a aruncat în braţe, aproape dărâmându-mă de pe treaptă.

— A venit salvarea! a exclamat Orlando din spatele lui.

Mi-a luat geanta şi a lăsat-o lângă scară, apoi ne-am dus spre bucătărie, unde masa era încărcată cu provizii pe

care le comandase de la fermă. Am suspinat în sinea mea când mi-am dat seama ce risipă făcea Orlando. În ciuda crizei economice prin care treceau, familia Forbes nu învăţase să facă economii.

— Nu ştiam exact ce vrei, aşa că am cumpărat tot ce mi-a trecut prin cap. Trebuie să recunosc că speram să mâncăm pulpă de miel în seara asta. De fapt, eu şi Rory am cules deja rozmarinul. Ştiai că după ce creşti o tufă în grădină, aduce ghinion să o tai vreodată?

A luat puţin rozmarin pe care şi l-a aşezat sub nas, ca o mustaţă, lucru care l-a făcut pe Rory să izbucnească în râs.

— Mi-aduc aminte că tufa asta de rozmarin era aici când eram un pici ca tine. Domnişoară Star, cu ce te putem ajuta?

Ne-am aşezat să mâncăm două ore mai târziu şi apoi am jucat Scrabble. Orlando a câştigat de departe.

— Unchiul Lando e foarte deştept, mi-a comunicat Rory prin semne, în timp ce-l duceam spre camera lui. A zis că Mouse îl pune să vândă magazinul de cărţi.

— Poate. Hai să te băgăm în pat şi pe urmă îl trimit pe Orlando să-ţi citească o poveste.

— Noapte bună, Star! Mă bucur că te-ai întors!

— Şi eu! Noapte bună, Rory!

— Bună dimineaţa! a salutat Mouse, când s-a urcat Rory în Land Rover.

I-am aruncat o privire în timp ce ne îndepărtam de casă şi m-am gândit din nou cât de obosit părea.

— Uită-te pe unde mergem, Star! Dacă te obişnuieşti cu Fiatul, nu văd de ce nu l-ai duce tu pe Rory la şcoală de-acum încolo.

M-am concentrat la drum, care probabil că n-a durat mai mult de şapte minute, dar care avea multe cotituri, ba în dreapta, ba în stânga. Am oprit în faţa unei şcoli vechi şi

fermecătoare, aflată lângă de un spaţiu verde în centrul satului.

— Star, intră cu mine! m-a rugat Rory şi a tras de mine.

Am intrat împreună pe poartă şi m-am alăturat mamelor care-şi conduceau copiii spre terenul de joacă. În vreme ce toată lumea îşi punea haina în cui, Rory s-a întins să-l iau în braţe.

— Vii să mă iei mai târziu? m-a întrebat.

În clipa aia a venit o fetiţă care l-a luat de mână.

— Hai, Rory! l-a chemat ea. O să întârziem.

Rory mi-a făcut din nou cu mâna şi a pornit pe coridor.

— Toate bune? m-a întrebat Mouse când m-am urcat în maşină.

— Da. Se vede că e fericit aici.

— Cel puţin deocamdată. Cei de-aici s-au purtat fenomenal cu el, dar nu ştim încă dacă îşi va putea continua educaţia aici când mai creşte, mi-a explicat, în timp ce ne întorceam pe drumurile de ţară. Crezi că te descurci să-l iei diseară? Am o întâlnire la trei şi jumătate.

— O să mă plimb un pic cu maşina după-amiază, ca să exersez.

— Cheile sunt în ghiveciul de lângă telefon. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

La capătul drumului am sărit din maşină, iar el a plecat fără să mai spună nimic. În bucătărie, Orlando stătea la masă.

— Avem un bacon excelent în frigider şi nişte ciuperci culese din zonă. Ador ciupercile, mi-a spus, uitându-se dintr-o parte la mine.

— Cum te simţi? l-am întrebat, în timp ce adunam din cămară şi din frigider ingredientele cerute de el.

— Sănătos tun. Cu toate că, zău dacă înţeleg cum ar

putea fi un tun sănătos. Ce program ai azi?

— Învăţ să conduc Fiatul. Trebuie să-l iau pe Rory de la şcoală la trei şi jumătate.

— Perfect! Atunci poate mă poţi include în planurile tale. Trebuie să ajung la Tenterden, un orăşel de calitate din apropiere. Are cea mai minunată librărie, acolo mă ducea mama când eram mic. Orlando s-a pierdut în amintiri, dar situaţia actuală l-a readus cu picioarele pe pământ. În sfârşit, a spus repede, sunt sigur că găsim lăţime de bandă undeva, iar la magazinul de delicatese au cel mai bun *mousse* de somon afumat din câte am gustat vreodată.

Astfel că, după ce am convins motorul leneş al Fiatului şi am dat înainte şi înapoi pe alee de câteva ori ca să mă obişnuiesc cu schimbătorul care semăna cu o acadea mare şi neagră, eu şi pasagerul la fel de neliniştit ca mine am pornit spre Tenterden. Mă puteam bizui pe instrucţiunile lui Orlando la fel de mult ca pe maşina pe care o conduceam, aşa că ne-am tot poticnit în diverse feluri pe drum. Până am ajuns la Tenterden, cedasem nervos. Am reuşit să găsesc loc de parcare lângă spaţiul verde din centrul satului, unde arborii se dezbrăcau rapid şi îşi aruncau hainele proiectiv asupra caselor cu şindrilă, bine îngrijite.

— Te asigur că travaliul drumului va merita efortul până la urmă, a spus Orlando, în timp ce traversa gazonul în faţa mea. Aveam impresia că ajunsesem într-un alt timp, mai blând cu lumea. Turnul bisericii străjuia asupra vechilor clădiri de lemn, iar oamenii stăteau şi vorbeau în faţa magazinelor colorate sau pe băncuţele din parc.

S-a oprit brusc în faţa vitrinei unei cafenele pline cu dulciuri, apoi mi-a ţinut uşa să intru. Femeia care servea un client a ridicat privirea şi a zâmbit larg când l-a văzut.

— Domnişorul Orlando! Ce mă bucur să vă văd!

— Şi eu, dragă doamnă Meadows! Cum vă tratează viaţa în ultimul timp?

— Vremuri grele pentru magazinele micuţe. Doar aţi văzut ce-am păţit alături.

A arătat în stânga cu degetul mare.

— Nu, am venit din cealaltă parte. Ce-i?

— Domnul Meadows a trebuit să închidă librăria. Ne omorau chiriile pentru amândouă, iar cea care face bani e cafeneaua.

Orlando parcă tocmai primise un pumn în stomac.

— S-a închis librăria?

— Da, de două luni deja, dar până acum nu am reuşit să găsim pe nimeni care să preia contractul. Rămâneţi la prânz?

— Da, a răspuns el. Ce avem azi?

— Plăcintă cu pui şi piure de cartofi.

— Atunci luăm două porţii, doamnă Meadows, vă rog! Şi două pahare cu...

— Sancerre, a răspuns doamna Meadows în locul lui. Sunteţi la fel de schilod ca întotdeauna, domnişorule Orlando! Domnişoara nu vă hrăneşte?

A dat din cap spre mine şi a zâmbit.

— Vă asigur că mă hrăneşte la fel de bine cum o făceaţi dumneavoastră. Hai, domnişoară Star!

Ne-am aşezat la o masă din lemn de pin cu noduri şi Orlando s-a prăvălit pe scaunul de lemn şi a clătinat din cap.

— Sunt în doliu. A mai dispărut o parte din viaţa mea de altă dată. Librăria Meadows era farul meu de pace şi linişte, care mi-a luminat amintirile copilăriei. Şi acum nu mai e.

Ne-am mâncat plăcintele, care erau într-adevăr delicioase, şi Orlando a întrebat-o pe doamna Meadows dacă aveau „lăţime de bandă la faţa locului” Femeia l-a

condus pe Orlando, cu laptopul după el, în biroul din spate.

Între timp m-am dus să explorez orăşelul şi am savurat englezismul său unic, casele pitoreşti şi magazinele tradiţionale înşirate de-a lungul străduţei pavate şi înguste. Am tras cu ochiul prin vitrina unui magazin cu jucării, plin cu pânze de păianjen artificiale, păianjeni de plastic şi mături de paie. Venea Halloweenul în două zile şi am hotărât că m-aş putea distra cu Rory, aşa cum făceam întotdeauna împreună cu surorile mele la Atlantis. Pa Salt ne spusese că CeCe Şapte Surori Pleiade se apropiau de cel mai înalt punct al cerului în noaptea de Halloween, aşa că pentru noi fusese sărbătoarea noastră într-un fel. Când era acasă, ne duceam sus, în observatorul lui şi, pe rând, ne lăsa să ne uităm prin telescop la ciorchinele de stele. Eu eram cea care îşi găsea cel mai greu steaua – Asterope. Nu părea să strălucească la fel de puternic precum stelele surorilor mele.

— Dar, draga mea, tu ai două stele asociate numelui tău! Doar că sunt atât de aproape una de alta, încât par una singură. Vezi?

Şi Pa Salt mă ridicase din nou. Şi atunci văzusem.

— Poate că eu sunt steaua ta geamănă, intervenise CeCe atunci.

— Nu, CeCe, tu ai steaua ta, o contrazisese Pa, cu blândeţe. Şi e foarte aproape de ele.

După ce am luat un costum de Harry Potter pentru Rory, mi-am cumpărat o pelerină şi o pălărie de vrăjitoare pentru mine şi un costum de vrăjitor pentru Orlando. Cel puţin ştiam că pe el nu va trebui să-l conving. M-am oprit apoi în faţa unei perechi de urechi de şoarece, cu mustăţi şi o coadă lungă. Am chicotit în sinea mea şi le-am luat şi pe acestea. Am ieşit în strada mare cu ditamai sacoşa şi m-am oprit să cumpăr un bostan.

— Dumnezeule mare! Cum laşi o femeie la

cumpărături, duce pe loc familia la faliment!

Orlando stătea în stradă.

— Am cumpărat câte ceva pentru Halloween.

— High Weald e mereu plin de fantomele trecutului, dar cred că mai putem primi câteva. Ia uite aici! A arătat spre uşa magazinului cu delicatese şi vitrina sa, dominată de un mare anunţ pe care scria: „DE ÎNCHIRIAT” Ce trist! a oftat el. Foarte, foarte trist!

Până la Halloween, mă obişnuisem deja cu excentricităţile Fiatului. L-am lăsat pe Rory la şcoală şi i-am spus că îl aştepta o surpriză mai târziu, la High Weald. În drum spre casă, am mers ceva mai departe şi am făcut stânga spre Home Farm.

În cel mai rău caz, *poate să refuze*, mi-am spus, în timp ce m-am dus la uşa din spate şi am bătut.

— E deschis, s-a auzit un strigăt dinăuntru.

Mouse stătea la masă, cu capul aplecat în registrul de contabilitate.

— Bună, Star! m-a salutat el, zâmbindu-mi pentru prima oară în câteva zile. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc!

— Şi eu, de fapt. Am veşti. Pun de ceai. S-a ridicat, a umplut ceainicul vechi din fier şi l-a pus pe sobă la fiert. Vecinii noştri din Londra au mărit oferta pentru librărie şi vor să începem cât de curând tratativele.

— Aha!

— Nu pari prea mulţumită.

— Mă gândeam doar la Orlando, atâta tot.

— Mai bine aşa, decât să ajungem amândoi pe străzi, fără un ban în buzunar. Acum Orlando va avea destul cât să închiriere un spaţiu pentru magazin şi chiar să cumpere o căsuţă a lui, dacă asta îşi doreşte.

— Am venit să te întreb dacă vrei să vii diseară la High Weald. E Halloweenul şi ne costumăm.

— Bună idee, a spus, iar reacţia lui pozitivă m-a luat prin surprindere. Doamne, Star, ce uşurat sunt! Habar n-ai cât de prost am stat cu finanţele în ultimul timp.

— Poţi să te rog să nu-i menţionezi nimic lui Orlando în seara asta? Aş vrea ca Rory să se distreze.

— În regulă. Cum se mai simte?

— Bine.

— Şi tu? Arăţi bine. Te prinde puloverul ăsta. Are culoarea ochilor tăi. Apropo, ai dat cumva peste jurnalele alea la High Weald? m-a întrebat dintr-odată.

— Nu, îmi pare rău, am minţit eu, doar pe jumătate, însă.

Dispăruseră, aşadar, din nou şi nu de la High Weald.

— Cine ştie unde or fi... Păcat că nu pot confirma ce mi-a spus tata înainte să moară.

— Dar poate e mai bine ca trecutul să rămână în trecut. Ai veşti de la Marguerite?

— A sunat aseară, da. A spus că merge bine treaba.

— Şi am impresia că nu doar frescele, banii şi vinul scos direct din *peşteră* o ademenesc în Franţa. Impresia mea e că a cunoscut pe cineva.

— Serios?

— Nu am mai văzut-o de foarte mulţi ani atât de plină de energie. E uimitor ce poate face dragostea, nu? Te luminează dinăuntru în afară.

S-a uitat trist şi mi-a zâmbit.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Star?

— Nu, am răspuns sincer.

— Ce păcat!

— Da.

M-am ridicat brusc. Nota intimă a conversaţiei mă făcea să mă simt prost.

— Ne vedem diseară la cină, la şapte fix. Apropo, am spus în timp ce mă îndreptam spre uşă, avem costumaţie

şi pentru tine.

După ce l-am adus pe Rory de la şcoală, am aprins lumânarea din dovleac şi l-am aşezat la uşa de la intrare. Apoi ne-am costumat amândoi.

— Nu am mai jucat „Halloween” până acum, m-a anunţat Rory încântat. Marguerite zicea că e o idee americană şi că nu ar trebui s-o sărbătorim.

— Nu cred că are importanţă de unde vine ideea, atâta timp cât e una bună. Şi întotdeauna e amuzant să te costumezi.

Am coborât pe scări ca să ne dăm mari cu costumul de Harry Potter al lui Rory în faţa lui Orlando, care se afla deja în bucătărie, cu pelerina pe umeri, cu pălărie şi barbă lungă şi albă. Am hotărât că putea să-şi schimbe cariera ca dublura lui Dumbledore.

— Arăţi perfect malefic, a comentat Orlando, uitându-se la costumul meu de vrăjitoare.

— Star e o vrăjitoare albă, adică bună.

Rory m-a luat în braţe. Exact atunci a ajuns şi Mouse şi Orlando s-a uitat la mine în semn de dezacord.

— Nu mi-ai zis că vine şi el, mi-a reproşat, cu o şoaptă pe care o auzea foarte clar şi fratele lui.

— Mouse are costum? a întrebat Rory.

— Bineînţeles. Uite!

Am scos geanta din dulap şi i-am dat-o. S-a uitat în ea şi s-a încruntat.

— Serios, Star, nu e genul meu!

— De dragul lui Rory! i-am şoptit. Poate doar urechile.

Le-am scos din sacoşă şi i le-am întins.

— Acum poţi să fii un şoarece adevărat! a strigat Rory încântat de idee. Te ajut eu.

Am continuat să amestec în supa de dovleac, fără să îndrăznesc să mă uit dacă Mouse îi ceda convingătorului

Rory.

— Ce mai faci, Orlando? a întrebat Mouse, în timp ce intra în cămară.

Nu a primit niciun răspuns, aşa că s-a întors cu o sticlă de bere şi nişte vin şi mi-a oferit un pahar. Am ridicat ochii la el şi m-am abţinut să râd de urechile pe care Rory i le pusese la întâmplare pe cap. M-am întins să-i îndrept o ureche strâmbă.

— Îţi stă bine, i-am zâmbit eu.

— Mersi! a murmurat, în timp ce se întorcea la masă.

În ciuda tensiunii dintre fraţi, încântarea lui Rory ne-a contaminat pe toţi. Am mâncat supa şi apoi am produs „burgeri fantomă" şi „cartofi cu păianjeni", pe care-i făcusem întâi piure şi apoi prăjiţi. După desert, am scos din sertar un DVD cu filmul *Harry Potter*, pe care-l cumpărasem din oraş.

— Mergem să-l vedem? i-am întrebat.

— Nu ne uităm la *Superman*? m-a întrebat Rory prin semne.

— Nu, dar cred că o să-ţi placă ăsta, l-am încurajat eu. Vrei să te duci şi să-i dai drumul, Dumbledore?

— Sigur. Am tot încercat să-l conving pe Rory să mă lase să-i citesc cartea anul trecut.

Orlando s-a ridicat şi a rotit bagheta magică.

— Haide, Harry, dă-mi voie să te conduc la Hogwarts şi la gloria sa!

— Trebuie să plec. Mouse şi-a scos urechile şi le-a pus pe masă. Mulţumesc pentru seara asta, Star! I-a plăcut la nebunie copilului.

— Mă bucur.

— Eşti foarte bună cu el, pe bune.

A venit la mine şi, după o scurtă pauză, m-a strâns tare în braţe. Am ridicat ochii la el şi i-am văzut expresia cu care mă privea în timp ce capul i se apropia de al meu.

Apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, mi-a plantat un sărut pe frunte.

— Noapte bună!

— Noapte bună, i-am urât.

Mi-a dat drumul şi a ieşit pe uşa din spate. Cu toate că Harry Potter era unul dintre filmele mele preferate, m-am uitat mai mult prin el, căci mintea îmi zbura întruna la momentul în care Mouse intenţionase să-mi atingă buzele.

— Haide, tinere, trebuia să dormi de mult!

L-am ridicat pe şovăitorul Harry Potter de pe canapea, în timp ce rula genericul pe ecran.

— În seara asta fără poveşti, bătrâne, e târziu, a spus Orlando. Somn uşor, vise plăcute, puricii să te sărute!

După ce l-am pupat de noapte bună, m-am întors la parter ca să fac ordine în bucătărie.

— Unde te mai duci acum? Orlando mi-a vânturat în faţă bagheta magică, în timp ce adunam cănile cu urme de ciocolată din sufragerie. Nu prea stai locului, nu? Te rog, domnişoară Star, ia loc! Nu prea am vorbit în ultimul timp.

— Bine.

M-am aşezat pe fotoliu, la foc, exact cum stăteam şi la noi, în librărie.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre tine.

— Ah!

Mă aşteptam să înceapă iar să se lamenteze despre vânzarea magazinului.

— Da, domnişoară Star, despre tine, a repetat el. Nu pot să nu observ câte faci pentru familia asta şi mai ales pentru mine şi Rory. De aceea, simt că trebuie să-ţi ofer ceva în schimb.

— Serios, Orlando, nu e nevoie...

— Nu e, cu certitudine, o compensaţie bănească, dar din punctul meu de vedere, e mult mai important.

— Serios?

— Da. Serios. Vezi tu, domnişoară Star, nu am uitat cum ai ajuns la librăria Arthur Morston prima dată: ai fost trimisă de tatăl tău, cu scopul de a-ţi descoperi adevăratele rădăcini.

— Da.

— La început am fost precaut, bineînţeles, cum ar fi oricine, atunci când un străin anunţă o conexiune cu familia sa. Mai ales cu o familie care are o istorie atât de complexă ca a noastră. M-ai întrebat cine era Flora MacNichol şi ţi-am spus că a fost sora stră-străbunicii noastre, cu alte cuvinte, stră-strămătuşa noastră, ceea ce e adevărat. Dar nu e acesta tot adevărul.

— Înţeleg.

— Mă cam îndoiesc. Şi nu înţelege nimeni în afară de mine. Pentru că, domnişoară Star, cât timp am fost bolnav, în anii cumpliţi ai copilăriei mele, tot ce puteam face era să citesc ca să evadez.

— Mi-a spus Mouse.

— Nu mă îndoiesc, da. Dar nici măcar el nu are cum să ştie că, în cursul călătoriei mele vorace prin rafturile de la Home Farm, am citit tot ce am găsit acolo. Inclusiv jurnalele Florei MacNichol.

Orlando a făcut o pauză teatrală.

— Toate.

— Aha... Am decis să-i fac jocul. Şi ştii că unele lipsesc? Mouse le caută ca să poată cerceta istoria familiei. Ştii unde se află?

— Bineînţeles că ştiu.

— Şi-atunci de ce nu i-ai spus?

— Adevărul e că nu simţeam că face cercetare cu intenţii bune. Domnişoară Star, trebuie să înţelegi că fratele meu a fost un om foarte ursuz şi tulburat de când au murit soţia lui şi tatăl nostru. Am considerat că

informaţiile din acele jurnale nu aveau decât să alimenteze focul care ardea în el. Te asigur că a fost foarte greu să scot un cuvânt civilizat de la el, atât de ancorat în suferinţa lui a fost. Nu era în toate minţile.

— Şi de ce ar fi înrăutăţit jurnalele situaţia?

— Sunt sigur că Mouse ţi-a spus deja că a primit anumite... informaţii de la tata înainte să moară. Mouse a devenit obsedat să descopere adevărul despre trecutul lui. Doar pentru că nu mai avea un viitor de care să se agaţe. Înţelegi?

— Da. Dar ce are asta de-a face cu mine?

— Ei bine... Orlando s-a întins spre un sac de pânză, îndesat lângă scaunul lui. A băgat mâna în el şi a scos un teanc de jurnale cu copertă de mătase. Ştii ce sunt astea?

— Jurnalele Florei MacNichol.

— Într-adevăr, într-adevăr! a încuviinţat el. Le-am luat, bineînţeles, de la Home Farm, cu ceva timp în urmă şi le-am ascuns printre miile de cărţi din librărie. După cum ştii, ar dura o eternitate să le găseşti acolo, a adăugat vesel.

Am hotărât să nu-i stric dispoziţia şi să nu-i spun că deja le găsisem.

— Aşadar, domnişoară Star, iată-le! Viaţa Florei MacNichol, între anii 1910 – 1944. Jurnalele conţin dovada scrisă a decepţiei care a avut loc în familia noastră şi care a avut efect de-a lungul anilor. Şi, ai putea spune, au contribuit din plin la situaţia în care ne aflăm toţi trei în prezent.

Nu am spus nimic şi bănuiam că se referea la el, la Mouse şi la Marguerite.

— Prin urmare, având în vedere că ai fost o adevărată doamnă cu năpăstuiţii membri ai familiei Forbes, simt că e corect să continui să te îndrept în direcţia bună, de unde te-au lăsat informaţiile aflate de la

fratele meu.

— Bine, mulţumesc!

— Acum, unde ai ajuns cu Mouse?

— Flora tocmai aflase cine era tatăl ei şi fugea din Londra spre casă.

— Atunci îţi sugerez să reluăm povestea de-acolo. iartă-mă dacă nu citesc fiecare cuvânt în parte, în fond trebuie să acoperim treizeci de ani.

A arătat spre teancul de volume subţiri.

— Unele sunt extrem de plictisitoare, dar stai liniştită, intriga se îndreaptă spre un punct culminant magnific. Să începem, aşadar! Ai dreptate când spui că Flora a fugit „acasă”, în Ţinutul Lacurilor, în acea zi. A reuşit să-şi găsească calea spre Ne-ar Sawrey şi s-a lăsat la mila lui Beatrix Potter, care a primit-o în casa ei. Apoi, câteva luni mai târziu, a folosit moştenirea tatălui ei ca să cumpere în apropiere o mică fermă, iar în următorii nouă ani, a trăit izolată şi a avut grijă de animalele ei şi de pământ.

— Era încă foarte tânără, avea douăzeci şi ceva de ani, am şoptit eu.

— Ei, ei, răbdare, domnişoară Star! Tocmai ţi-am spus că lucrurile se vor schimba.

Orlando a ridicat primul jurnal şi i-a răsfoit paginile, l-a lăsat jos şi a răscolit în alt teanc.

— Am ajuns în Ţinutul Lacurilor şi suntem în februarie 1919, într-o dimineaţă rece cu ninsoare...

FLORA
NEAR SAWREY, ŢINUTUL LACURILOR
Februarie 1919

Capitolul 34

Flora curăţa o potecă îngustă de zăpadă, pornind de la uşă. Era o sarcină inutilă, după cum prevedea dacă se uita la cerul încărcat, căci în curând toată munca ei avea să devină invizibilă. Totuşi, trebuia să iasă din căsuţă şi să se ducă la Beatrix, care făcuse recent bronşită. Nu avea sens să o ia pe Giselle, poneiul ei de Northumbria, pe care l-ar fi folosit în astfel de condiţii, dar care scâncea dacă îi trecea zăpada de genunchi şi care refuza cu încăpăţânare să înainteze.

Îmbrăcată cu pantaloni groşi de tweed pe care şi-i croise singură – erau mult mai practici decât fustele – şi cu încălţări de vreme rea, şi-a luat coşul cu provizii şi a pornit pe povârnişul alunecos spre o potecă ascunsă sub mormanele de zăpadă.

S-a oprit, ca întotdeauna, să se uite la ferestrele de la Esthwaite Hall care îi făceau cu ochiul de peste lac, un lac atât de îngheţat, încât se gândea să-şi pună o pereche de patine şi să-l traverseze în câteva minute. Anul ăsta, vremea fusese mai rea ca niciodată, cum nu o ştiuse în cei nouă ani de când stătea aici. Spre tristeţea ei, pierduse mai multe oi, ca orice alt fermier din zonă.

În depărtare se vedea Castle Cottage, casa în care se

mutase Beatrix de când se căsătorise cu dragul de William Heelis, soţul ei, un avocat cu suflet mare. Beatrix fusese cea care-i spusese că Wynbrigg Farm era de vânzare şi îi sugerase să o cumpere. Flora se chinuise să renoveze căsuţa şi să aprovizioneze ferma.

Beatrix nu mai era tânără, ca pe vremuri, oricât încerca ea să respingă ideea şi se căţăra mereu pe grohotişul munţilor să-şi caute oile sau cine ştie ce specie nouă de floare sălbatică ce nu creştea în grădina ei. Multe dintre plante ajungeau şi la Flora, dacă îi dădea Beatrix din ele.

În seara aceea fatidică din 1910, când fugise din Londra, Beatrix o salvase. Mulţi dintre săteni o considerau pe autoare cam ciudată şi cam ţâfnoasă, dar Flora îi văzuse şi simţise bunătatea din inimă.

Era cea mai apropiată şi, de fapt, singura ei prietenă. O adora, pur şi simplu. Singurătatea era un preţ mic pe care trebuia să-l plătească pentru independenţa ei, îşi spunea Flora, în timp ce se lupta cu nămeţii ce-i ajungeau până la genunchi. Şi, cel puţin, ea fusese lovită cu mult mai uşor decât majoritatea de Războiul cel Mare[28] – armistiţiul a fost declarat abia în noiembrie trecut – fiindcă ea nu avusese pe cine să piardă apropiat. Ar fi fost totuşi o minciună să nu recunoască faptul că se gândea constant la cei pe care îi iubea. Archie Vaughan îi bântuia visele şi coşmarurile, oricâte eforturi făcea să nu se gândească la el încă din clipa în care se trezea.

Cel puţin ferma o ţinea ocupată şi războiul o învăţase arta autosuficienţei. Lăptăria rămăsese fără lapte şi mulgea cele câteva vaci pentru băieţii din Franţa, astfel că Flora cumpărase o capră ca să aibă şi ea o rezervă. Caii

---

28 Războiul cel Mare sau Războiul Naţiunilor, denumit până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1939, când istoricii l-au redenumit Primul Război Mondial (1914-1918).

din zonă fuseseră luaţi la război şi nu putuse s-o păstreze decât pe Giselle, poneiul. Nici legume nu prea mai erau, de aceea Flora îşi crease un petic pe care să crească şi legume, şi găini pentru ouă. În ciuda foametei, nu fusese niciodată tentată să le sucească gâtul. Nu mâncase nicio felie de carne de când se întorsese la Lacuri.

Uneori, Flora se gândea la marile dineuri din Piaţa Portman, la abundenţa de mâncare şi de carne de animale şi mulţumea Domnului că acum avea casa ei, oricât de sărac era meniul.

— Eşti în viaţă? a întrebat ea aerul îngheţat şi imaginea lui Archie care i se forma în minte.

Adevărul era că o chinuia îngrozitor faptul că nu ştia nimic de el. Beatrix, căreia Flora îi povestise toată tărăşenia cu ani în urmă, o implorase să o caute pe sora ei ca să-i spună unde poate fi găsită şi să se intereseze de amândoi.

— Războiul schimbă multe, spusese Beatrix, dar Flora ştia că nimic nu putea schimba trădarea ei cumplită ori expresia Aureliei atunci când îi spusese Florei că nu mai dorea s-o vadă vreodată.

Din când în când, mai afla veşti despre părinţii ei de prin bârfele localnicilor şi, cu mare tristeţe, auzise că tatăl ei murise cu doi ani în urmă. Îi scrisese o scrisoare mamei ei în Scoţia, dar nu o trimisese niciodată. Amărăciunea pe care i-o lăsase Rose Florei în urma abandonului după moartea regelui nu îi permisese să comunice. Auzise de curând că Rose plecase din Scoţia în străinătate, dar nimeni nu părea să ştie unde.

Pentru ea, iarna era cea mai grea perioadă a anului, căci atunci nu se putea extenua cu munci fizice ca să alunge gândurile negre ce nu-i dădeau pace. Avea să se bucure la primăvară, când redevenea ocupată. Gâfâind după efortul de a merge prin zăpadă, Flora a ajuns la

Castle Cottage şi a bătut la uşă. Ca întotdeauna, a fost mai întâi întâmpinată de cei doi căţei pechinezi ai lui Beatrix.

— Flora dragă, intră, te rog! a spus Beatrix, în timp ce o învăluia aerul cald. Tocmai făceam o prăjitură cu ultimul ou. Probabil tu o să te bucuri de el, că William a plecat prin nămeţi la biroul din Hawkshead. Nu te teme să încerci asta, m-a ajutat şi doamna Rogerson.

— Ce drăguţ din partea ta! Uite, ţi-am adus ouă proaspete!

Flora şi-a scos mănuşile şi a pus cu grijă trei ouă pe masă. Te simţi mai bine, dragă Beatrix?

— Mult mai bine, mulţumesc! A fost o răceală urâtă. Şi zilele astea, mi s-a dus în piept.

— Ţi-am adus şi nişte camfor, a spus şi l-a scos din coş. Şi un borcan cu miere din stupii mei, de anul trecut.

S-a aşezat la masa din bucătărie, în timp ce Beatrix îi tăia o bucată de prăjitură cu o mulţime de gem la mijloc. A gustat, a savurat aroma şi i-a venit brusc o idee.

— Ce zi e azi? a întrebat.

— Păi, şaisprezece februarie.

— Dumnezeule! Flora s-a rezemat şi a chicotit. Îţi vine să crezi că azi e ziua mea? Şi că tu mi-ai oferit prăjitură?

— Draga mea! Atunci chiar că am făcut-o pentru cel mai nobil scop.

Beatrix s-a aşezat şi i-a strâns mâna.

— La mulţi ani, Flora!

— Mulţumesc!

— Adu-mi aminte, te rog, câţi ani faci?

Flora s-a gândit câteva secunde înainte să răspundă:

— Douăzeci şi nouă.

— Eşti încă foarte tânără. Ai jumătate din anii mei, a spus Beatrix. Întotdeauna am impresia că tu eşti mai în vârstă ca mine. Şi te rog să o iei ca pe un compliment,

dacă se poate.

— Sigur. Oricum simt că am trăit foarte mult.

— Ei bine, ştii că îmi place la ţară, dar până şi eu am nevoie să mă întorc uneori la civilizaţia din Londra şi uneori mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o faci şi tu. Mai ales acum, că s-a terminat războiul.

— Sunt destul de fericită, a comentat Flora, uşor iritată.

— Ştiu, dragă, dar eu şi William vorbeam alaltăseară că suntem puţin îngrijoraţi din cauza ta. Eşti încă tânără şi frumoasă.

— Te rog, Beatrix, nu e nevoie să mă flatezi!

— Nu asta fac. Adică nu te flatez, ci doar subliniez faptele. Nu vrei să iei legătura cu familia ta? Poate chiar să le faci o vizită, ca să calmezi apele?

— Ştii că am mai discutat despre asta şi răspunsul e tot nu. Aurelia nu vrea să mă mai vadă niciodată. Ce aş putea aduce în viaţa ei, în afară de amintirea dureroasă a trecutului?

— Şi dragostea, Flora?

Flora s-a uitat nedumerită la Beatrix. Nu era sentimentală de fel şi nu înţelegea motivul pentru care îi vorbea prietena ei despre aşa ceva. A băgat restul de prăjitură în gură şi s-a ridicat.

— Trebuie să mă întorc. Mulţumesc pentru urările de bine şi te asigur că sunt bine şi fericită. La revedere!

Beatrix şi-a privit prietena care ieşea din bucătărie şi înainta apoi prin zăpadă pe potecă, îngrijorată în continuare din cauza singurătăţii şi izolării Florei.

Patru luni mai târziu, într-o zi însorită de iunie, cu lacrimile pe obraz, Flora deschidea uşa casei la care Beatrix bătea neîncetat.

— Doamne! Ce s-a întâmplat? a întrebat Beatrix tulburată.

— Panteră! S-a culcat, ca de obicei, pe patul meu aseară, dar azi-dimineaţă nu s-a mai trezit.

— O, draga mea! a exclamat Beatrix şi a intrat, închizând uşa. Ce rău îmi pare!

— L-am iubit aşa de mult! Era singura mea legătură cu trecutul. De fapt, el era tot ce aveam...

— Gata, gata...

Beatrix a condus-o în bucătărie pe Flora, a pus-o să se aşeze şi s-a dus să fiarbă apă pentru ceai.

— A trăit o viaţă lungă şi bună.

— Avea numai zece ani! Am auzit că multe pisici trăiesc mai mult de-atât.

Flora şi-a plecat capul şi a plâns pe muteşte.

— Ei bine, cât a trăit, a trăit sănătos şi fericit. Şi amândouă ştim că nu-i nimic mai rău pentru un animal bătrân decât să-l vezi cum suferă până moare.

— Dar s-a întâmplat atât de brusc! Nu înţeleg!

— Nimeni nu înţelege, în afară de Dumnezeul nostru care ne păzeşte! Beatrix a turnat apa în ceainic. Unde e acum?

— Tot pe patul meu. Pare să stea comod acolo, nu vreau să-l mut.

— Trebuie să fii pragmatică, Flora! Panteră trebuie îngropat. Vrei să te ajut?

— Da...

I s-au umplut ochii de lacrimi din nou. iartă-mă că sunt aşa sentimentală. Ştii că am pierdut multe animale până acum, dar Panteră era special.

— Sigur că da. Unele animale aşa sunt, pur şi simplu.

— E ridicol dacă spun că fără el mă simt mai singură ca niciodată?

— Deloc.

Beatrix a pus o ceaşcă de ceai în faţa ei.

— Sigur ai o cutie prin cămară. Mă duc să o aduc şi

urc să pun în ea pisoiul tău drag, ce zici? îl aduc jos, ca să-ţi iei rămas-bun de la el, înainte să închid cutia. Apoi mergem afară să ne hotărâm unde anume o îngropăm în grădină.

— Mulţumesc.

Flora a zâmbit trist, când prietena ei a ieşit din cameră.

După ce au îngropat pisoiul şi a făcut tot posibilul să o consoleze pe devastata Flora, Beatrix a plecat de la Wynbrigg Farm şi s-a întors singură pe potecă, spre Castle Cottage. A deschis un sertar al biroului, a scos scrisoarea pe care o primise cu câteva zile în urmă şi a recitit-o. A început să plângă, ceea ce nu prea se mai întâmpla în zilele acelea din urma războiului, în timpul căruia avuseseră loc numeroase tragedii. În timp ce luau cina, a discutat chestiunea cu William, soţul ei.

— Am fost la Flora azi-dimineaţă ca să vorbim despre asta, dar mi s-a părut că nu era cel mai bun moment. Era tulburată că-i murise pisoiul.

William a bătut gânditor în pipă.

— Din ce mi-ai spus, cred că sugestia ar fi şi mai bine plasată atunci. Şi sunt înclinat să îi prezint situaţia ca pe un fapt împlinit. Poate doar să refuze, în cel mai rău caz.

— Poate că ai dreptate. Mulţumesc, dragul meu!

O săptămână mai târziu, încă dezolată, Flora a zărit-o din nou pe Beatrix pe alee, cu un ghemotoc dolofan în braţe.

— Bună dimineaţa, Flora! a spus Beatrix, în timp ce intra în casă. Arată foarte frumos grădina ta, mai ales statul de flori steaua Persiei. A fost o idee foarte bună!

— Mulţumesc! a răspuns Flora.

Nu-i păsase de mare lucru de când murise Panteră.

— Ce-i... aia?

Beatrix a dat la o parte pătura care proteja

conţinutul.

— Draga mea, este un copil!

— Vai!

Flora s-a dus spre Beatrix şi s-a uitat mai bine la figura micuţă, cu ochii închişi.

— Şi ce faci cu asta aici?

— Este un „el” şi are două săptămâni. Ştii că sunt una dintre binefăcătoarele spitalului şi micuţul acesta a fost adus la câteva ore după ce a fost născut. O vecină i-a auzit ţipetele din casa de lângă Black Fell. Din păcate, a găsit-o moartă pe mama lui, care a pierit după naştere, dar mititelul urla ca din gură de şarpe dintre picioarele ei. Cordonul care le leagă pe mame de copii încă nu fusese rupt. Femeia l-a tăiat cu cuţitul de pâine, şi-a trimis bărbatul după gropar, apoi a coborât de pe munte cu copilul la spital. Pot să mă aşez? E mai greu decât pare. Tare puternic mai eşti, micuţule! a gângurit Beatrix cu afecţiune spre cocoloş.

Flora a condus-o în bucătărie şi i-a tras scaunul, minunându-se de latura maternă, pe care nu o cunoscuse până atunci la prietena ei.

— Unde e tatăl copilului?

— Ei bine, e o poveste tragică. Tatăl era păstor şi a fost trimis în Franţa să lupte acum trei ani. Ultima dată a venit în august şi apoi, după ce s-a întors pe front, a pierit în tranşee în timpul bătăliei de la Epehy. Şi asta cu doar câteva săptămâni înainte de armistiţiu. Nu i-au mai trimis trupul acasă.

Beatrix a clătinat din cap cu tristeţe.

— Iar acum, niciunul dintre ei nu mai e, ca să-şi vadă fiul. Mă rog pentru ei să se întâlnească în rai, Dumnezeu să-i odihnească!

— Copilul nu are rude?

— Din câte ştiu vecinii, nu. Tot ce ne-au putut spune

la spital e că mama era din Keswick şi că o chema Jane. Când m-am dus la vizita lunară la spital, mi s-a povestit despre bebeluş şi despre soarta lui tragică. M-am dus la el şi, cu toate că nu se simţea bine atunci, am rămas impresionată de necazul lui.

— Pare sănătos acum.

Copilul s-a mişcat şi l-au privit amândouă cum şi-a ţuguiat buzele rozalii cu nemulţumire, înainte să scoată un sunet de supt.

— În curând se va trezi şi va trebui hrănit. Vei găsi biberonul în coş. Vrei să-l încălzeşti, te rog? Mi s-a spus că nu le place laptele rece.

— E lapte de mamă? a întrebat Flora fascinată, în timp ce punea biberonul din coş la încălzit, într-o oală cu apă, pe sobă.

— Toţi copiii sunt înţărcaţi cu lapte de animal diluat, deşi am înţeles că laptele de vacă le dă colici, caz în care li se dă lapte de capră.

— Da... a ezitat Flora. De ce ai venit cu copilul aici? Vă gândiţi să-l adoptaţi?

— Doamne, nu! Oricât mă doare că nu voi fi niciodată mamă, accept faptul că nu ar fi corect să adopt un copil acum. Flora, draga mea, poate uiţi că am cincizeci şi doi de ani şi aş putea să-i fiu bunică ăstuia. Ce idee! a chicotit Beatrix. Eu şi William vom fi morţi până devine major.

— Deci ai grijă de el doar azi?

— Da.

Copilul a început să se agite şi a scos mânuţele din pătură, ca să se întindă.

— De câte ori mă duc la spital, a continuat Beatrix, văd mulţi copii bolnavi, dar ăsta mic e un luptător. În ciuda circumstanţelor traumatice de la naştere, mi-au spus asistentele că şi-a revenit complet. Nu ai vrea să-l ţii un

pic? Mă dor braţele îngrozitor.

— Dar nu am mai ţinut niciodată un copil în braţe şi nu vreau să-l scap sau să-i fac vreun rău...

— Nu-l scapi. Şi noi am fost mici şi totuşi, sunt sigură că în ciuda faptului că mamele noastre erau la fel de neştiutoare, dar binevoitoare, am reuşit să supravieţuim. Poftim! Mă duc să aduc biberonul.

Beatrix a pus copilul în braţele Florei. Greutatea sa a speriat-o pe Flora. Părea foarte mic şi totuşi, în timp ce fiecare parte din el începea să se mişte în direcţii diferite şi mieuna ca Panteră după mâncare, vehemenţa lui de a rămâne în viaţă i-a adus lacrimi în ochi.

— Am testat sticla pe mână ca să mă asigur că nu e prea fierbinte să-l ardă sau prea rece să-l sperie, i-a explicat Beatrix, în timp ce-i dădea biberonul.

— Şi ce fac cu ea? a întrebat Flora, în timp ce copilul, care probabil adulmecase laptele atât de aproape şi totuşi atât de departe, a început să urle.

— Cum adică? i-o bagi în gură!

Flora a dus tetina la buzele copilului, care s-au strâns cu încăpăţânare.

— Nu vrea.

— Pune-i o picătură de lapte pe buze, Flora, te-am văzut îngrijind miei şi cum îi încurajai să mănânce. Foloseşte aceeaşi metodă.

Flora a făcut exact cum i-a sugerat şi, după câteva secunde, a reuşit să îi dea copilului să mănânce. Ambele femei au răsuflat uşurate şi s-a lăsat liniştea în bucătărie.

— Ce se va întâmpla cu el? a întrebat Flora după o vreme.

— Cine ştie? Acum că e sănătos, nu poate rămâne în spital. Mi-au scris ca să-mi ceară să întreb în jur dacă nu-l vrea cineva, altfel va fi trimis la un orfelinat din Liverpool. Beatrix s-a cutremurat. Am auzit că e cel mai îngrozitor

loc. Şi-apoi, când se face mare, i se va găsi de lucru într-o fabrică de bumbac, şi asta dacă are noroc, altfel mina de cărbune îl aşteaptă.

— Asta e tot ce poate spera acest copil nevinovat?

Flora s-a uitat îngrozită la mutra mulţumită a bebeluşului.

— Din păcate, da. Poate cel mai bine era dacă murea odată cu mama lui. Viitorul lui nu prea e sigur, având în vedere câţi orfani apar lună de lună. Multe femei fac eforturi cumplite să îşi hrănească copiii singure, având în vedere că soţii lor nu s-au mai întors din Franţa.

— Dar câte vieţi pustiite să mai vedem?

— Pustiul vine cu pustiu, draga mea! întreaga lume încearcă să-şi revină în urma distrugerii sale. iartă-mă că-ţi spun, dar cuibăriţi aici în faţa focului, tare-i uşor să n-avem idee despre cele care se petrec mai departe de noi. Când mă duc la Londra, văd disperarea soldaţilor desfiguraţi şi schilodiţi care cerşesc pe la colţuri de stradă, sărăcia care reprezintă propriul epilog al acestui război infernal.

— A terminat, adoarme. Flora a pus biberonul pe masă. Beatrix, de ce ai adus copilul la mine?

— Fiindcă am vrut să-l vezi.

— Atâta tot?

— În principiu, da. Dar şi...

— Ce?

— Uneori mă tem că te-ai izolat de tot de lumea de afară.

— Poate pentru că aşa vreau. Ca şi tine, prefer animalele în locul oamenilor.

— Nu-i adevărat, Flora, şi ştii asta! Principala mea sursă de fericire e o altă fiinţă umană. Dacă nu era soţul meu, viaţa mea ar fi fost într-adevăr pustie.

— Poftim! Flora i-a dat copilul lui Beatrix. E hrănit.

— Deocamdată.

Beatrix l-a luat în braţe şi s-a ridicat.

— Îmi dai coşul, te rog?

Flora i l-a dat şi s-a uitat la Beatrix care pregătea copilul de plecare.

— Mulţumesc că ai venit cu el, i-a spus, în timp ce ieşeau pe uşă. Cum îl cheamă? a întrebat Flora, în timp ce Beatrix deschidea poarta.

— I se spune Teddy, pentru că toate asistentele vor să-l ţină în braţe[29], a zâmbit Beatrix. La revedere, Flora!

În seara aceea, mai târziu, Flora scria în jurnalul ei, dar nu se putea concentra. Ochii mari ai copilului şi privirea lui îndrăzneaţă o bântuiau. Până la urmă, a cedat şi a început să se fâţâie prin sufragerie. Totul era la locul lui, aşa cum le pusese ea. Nu venea nimeni niciodată să-i tulbure ordinea de care se înconjurase.

Şi-a făcut o cană de Ovaltine, pe care Nannie le dădea lui Violet şi Soniei înainte de culcare. Violet... Draga de ea, aşa de pasională şi totuşi dominată de iubirea ei copleşitoare pentru prietena ei, Vita Sackville-West. Ştia că Vita se măritase cu câţiva ani în urmă, dar Beatrix venise de curând cu bârfe de la Londra, care anunţau o nouă relaţie între cele două femei. Flora, ca întotdeauna, şi-a închis urechile la orice aducea în discuţie trecutul ei, dar chiar şi aşa, pusese cap la cap şi înţelesese că dragostea dintre cele două prietene din copilărie înflorise şi se aprofundase.

Flora a suspinat la gândul că, dacă era să devină cineva ultimul subiect de bârfă la Londra în ce priveşte legăturile scandaloase, numai Violet putea fi aceea, cu adevărat fiica mamei ei. Fusese şcolită în sensul ăsta şi învăţase prin educaţia primită că notorietatea era normală.

Pe când ea... Ea fugise.

---

29 În engleză, teddy sau teddy bear înseamnă ursuleţ de pluş.

Sus, în pat, a stat şi a ascultat bufniţa, singura creatură trează la acea oră şi pe toată durata nopţii adormite. Pe când cobora scările spre birou, singurătatea a învăluit-o asemenea unei mantii negre. A scos o cheie dintr-un sertar şi a descuiat un compartiment secret, din care a scos un jurnal, pe care l-a deschis, ca să ajungă la buzunarul de mătase al coperţii din spate. De-acolo a luat scrisoarea pe care i-o trimisese tatăl ei, Eduard, prin Sir Ernest Cassel.

Trăieşte-ţi viaţa în libertatea anonimatului, *aşa cum mi-aş fi dorit să o pot face eu*. *Şi*, *mai presus de toate*, *fii sinceră cu tine însăţi*!

S-a uitat o vreme la semnătură.

— Eduard... Teddy! a exclamat deodată.

Apoi, Flora MacNichol a râs pentru prima dată de foarte multă vreme.

— Bineînţeles, bineînţeles! şi-a spus.

Capitolul 35

Copilul Teddy s-a mutat în casa Florei două zile mai târziu şi amândoi au făcut tot ce le-a stat în putinţă – uneori dând greş – să se obişnuiască unul cu altul. Flora îl privea ca pe un miel orfan, care avea nevoie de căldură, dragoste şi, cel mai mult, de lapte. Totuşi, se minuna că putea curăţa orice fel de balegă fără să-i pese, dar i se făcea rău ori de câte ori îi schimba scutecul copilului.

Teddy nu era în niciun caz un copil mulţumit. Ca un căţeluş care-şi pierduse mama, îl punea în leagănul improvizat – un sertar plin cu pături aproape de sobă – după ce-l hrănea. Apoi se pregătea de culcare, urca tiptil scările şi se strecura în aşternuturi, unde închidea ochii uşurată. Dar câteva minute mai târziu, copilul începea din

nou să plângă.

Încerca să-l ignore, fiindcă Beatrix îi dăduse instrucţiuni să-l „dreseze ca pe animale”, însă Teddy nu părea tentat să se supună regulilor. Pe măsură ce creştea intensitatea decibelilor care făceau să se cutremure pereţii, Flora ştia că era un război de uzură, pe care Teddy îl câştiga de fiecare dată.

Părea împăcat doar atunci când stătea ghemuit în pat, lângă ea. În cele din urmă, cu toate că ştia că se supunea la alte cazne, dar fiind fizic, mental şi emoţional extenuată, l-a lăsat să doarmă noaptea cu ea.

După aceea, s-a lăsat oarecum liniştea în casă. Ferma începea să sufere de neglijenţă şi până la urmă a trebuit să angajeze un tânăr din sat, care să se ocupe de treburile zilnice, pentru care ea nu mai avea timp. În ciuda faptului că rutina ei firească fusese întreruptă pentru totdeauna, fiinţa a cărei inimă bătea la pieptul ei în fiecare noapte îi dezgheţa inima nepăsătoare.

A venit vara şi a început să-l scoată pe Teddy la plimbare. îl lega de ea cu o bucată de bumbac, fiindcă un cărucior ar fi fost complet nepotrivit pe potecile şi pe terenul stâncos. Ignora privirile curioase ale sătenilor, care, în mintea ei cel puţin, o bârfeau şi chicoteau pe seama lor. Pe măsură ce treceau zilele, începea să se bucure de o senzaţie de pace şi împlinire, despre care crezuse că o vor ocoli pe veci. Asta până când, într-o zi toridă de iulie, a primit un oaspete.

Tocmai îl lăsase pe Teddy să-şi facă somnul de după-amiază şi se îngropase în grădină, unde, straturile de flori neglijate o lună întreagă plângeau la fel de tare după atenţie ca şi Teddy. În timp ce smulgea buruienile de pe lupini şi asuda în soarele puternic, se gândea cât de puternică era natura, care, chiar şi abandonată pe perioade scurte, tot îşi recăpăta controlul prin propriile

puteri.

— Bună, Flora!

Pline de ţărână şi buruieni, i-au încremenit pe loc mâinile.

— Sunt Archie Vaughan. Mă mai ţii minte?

Cred că am halucinaţii de la soare, şi-a spus ea. Dacă-l mai ţinea minte? Bărbatul care-i bântuise gândurile în ultimii nouă ani? Era cea mai absurdă întrebare pe care ar fi putut-o concepe mintea ei.

— Pot să intru, te rog?

Flora s-a întors spre halucinaţia ridicolă care aştepta răbdătoare dincolo de poartă şi, în vreme ce privea silueta, a clătinat din cap şi a clipit de câteva ori, dar imaginea tot refuza să dispară.

— Ridicol! a strigat ea, cu voce tare.

— Ce e ridicol? voia să ştie halucinaţia.

— Tu! a răspuns ea, în timp ce s-a ridicat şi s-a dus spre poartă.

Citise destule cărţi ca să ştie că atunci când eşti deshidratat, mirajul închipuit dispare dacă te apropii de el.

— Da?

Se uita acum peste poartă, destul de aproape cât să-i simtă mirosul familiar şi chiar respiraţia uşoară pe obraz.

— Pleacă, te rog! i-a ordonat ea cu disperare.

— Flora, te rog... Sunt eu, Archie! Nu mă ţii minte?

Apoi, mirajul a întins mâna şi un deget i-a atins obrazul, aducând senzaţii care nu mai puteau fi un vis. Atingerea lui părea să-i sece şi ultima picătură de sânge din vene şi s-a clătinat, întinzând mâna să se ţină de poartă, în timp ce-i vâjâia capul.

— Doamne, Flora...!

Deodată s-a prăbuşit la pământ.

— Iartă-mă! a auzit ea vag, în timp ce simţea o briză răcoroasă pe faţă. Ar fi trebuit să trimit o telegramă, ca să

ştii că vin. Dar mi-era teamă că o să faci în aşa fel încât să pleci de-acasă.

Vocea blândă a făcut-o să deschidă ochii şi a dat cu ochii de un ventilator bej care i se plimba prin faţă. Când a reuşit să se adune, şi-a dat seama că era pălăria ei de soare, dincolo de care se afla o faţă. Mai slabă decât şi-o amintea, aproape scobită, cu o şuviţă albă la tâmplă. Nu mai avea strălucirea din ochii care acum păreau de-a dreptul torturaţi.

— Poţi să te ridici? Trebuie să te luăm de la soare.

— Da.

S-a sprijinit de el şi astfel a ajuns în casă, unde l-a îndrumat spre bucătărie.

— Vrei să te întinzi, nu?

— Doamne, nu! a ripostat ea, de ruşine că părea o eroină dintr-o romanţă de doi bani. Poţi să-mi aduci apă din cămară?

I-a adus urciorul şi a băut cu sete, sub privirile lui atente. Brusc, şi-a dat seama cum o vedea el: ca pe o femeie plină de riduri acumulate în urma suferinţei, singurătăţii şi vremii aspre de la Lacuri. Ca de obicei, avea părul nearanjat, îi ieşea din coc şi corpul acoperit de o salopetă murdară şi cusută neglijent. Mai avea nişte pantaloni de bumbac cu pete de iarbă şi nişte saboţi de lemn. Pe scurt, arăta de groază.

— Arăţi minunat! a murmurat Archie. Au trecut frumos anii peste tine.

Ea a pufnit în râs, gândindu-se că l-a orbit soarele. Din fericite, îşi revenea în simţiri şi se aduna, precum o armată extenuată la comandă.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea deodată. Cum m-ai găsit?

— Îţi voi răspunde la a doua întrebare deocamdată şi o să-ţi spun că familia ta ştie de ani buni unde locuieşti. Să

nu te mire să afli că prezenţa ta aici a fost pe loc raportată mamei tale de către Stanley, ajutorul grăjdarului de la Esthwaite Hall. Şi, necunoscând drama care se desfăşurase între fiicele ei, Rose i-a scris Aureliei.

— Înţeleg.

— Îţi dai seama că, pentru a permite căsniciei noastre să supravieţuiască, a fost cel mai bine pentru toţi trei să nu mai răscolim trecutul şi să pierdem orice contact. Totuşi, Aurelia te-a urmărit de la distanţă.

— Asta chiar mă miră.

— E un truism că timpul le vindecă pe toate, Flora! Şi noi toţi ne-am dat seama în ultimii ani cât de puţin timp mai avem la dispoziţie.

Privirea lui Archie s-a întunecat.

— Aşa e.

S-a lăsat liniştea, în timp ce priveau în depărtare şi amintirile reveneau grăbite.

— Am venit pentru că Aurelia vrea să vă împăcaţi, a continuat el, în cele din urmă.

— Dar noi suntem cei vinovaţi.

— De acord, dar ea a fost cea care te-a alungat din viaţa ei. Când ni s-a născut copilul, cu o lună în urmă, primul ei gând a fost să-ţi scrie. A simţit că venise momentul.

— Un alt copil? câţi aveţi acum?

— Doar unul...

Flora a surprins durerea din glasul lui Archie şi i-a observat expresia, moment în care şi-a dat seama.

— Nu...

— Aurelia a murit acum trei săptămâni, la zece zile după ce a născut. Îmi pare foarte rău, Flora! Ştii că nu a fost niciodată puternică, iar sarcina i-a fost fatală.

A închis ochii şi i-au dat lacrimile. Frumoasa şi dulcea ei soră nu mai avea suflu în ea. Nu se va mai uita niciodată

în ochii ei de un albastru senin, plini de speranţă şi veselie. Chiar şi în exilul autoimpus, o simţise mereu aproape de ea. Sfârşitul o oripila şi s-a dojenit aspru pentru toţi anii pierduţi.

— Doamne! Doamne! a murmurat. Nu suport să aud... A fost şi... vina noastră? Mi-aş da viaţa pentru ea, ştii asta!

— Mai mult ca oricine, Flora! Ţi-ai sacrificat propria fericire pentru a ei. Şi sincer, când ne-am căsătorit, a fost... greu. Mai ales că ne străduiam să obţinem ceea ce ne putea lega, şi anume copilul. Aurelia a pierdut primul copil, apoi alte sarcini. Curând după aceea a venit războiul şi eu m-am înrolat în armată, la Forţele Aeriene, aşa că am fost departe de High Weald mai mult de trei ani şi jumătate. Am tot continuat să încercăm să facem un copil, dar degeaba. Doctorul ne-a avertizat că era mai bine pentru Aurelia să nu mai rămână însărcinată, dar nu voia să accepte. Şi toamna trecută, a rămas din nou. Avem... Am, s-a corectat el, o fiică.

— Oh, Archie!

Flora a scos o batistă murdară din buzunar şi şi-a suflat nasul.

— Îmi pare tare rău că am venit cu vestea asta îngrozitoare, dar Aurelia a insistat.

— Să ce?

— Să vin personal şi să-ţi dau asta. A fost ultima ei dorinţă înainte de moarte.

A scos un plic din buzunarul hainei şi i l-a dat. Doar vederea scrisului familiar a făcut-o să ameţească.

— Ştii ce mi-a scris?

— S-ar putea să am o idee, da.

Îi tremurau mâinile de groază în timp ce scotea scrisoarea din plic, cu gândul la ce cuvinte dureroase putea citi în ea. Apoi a simţit o mână caldă.

— Nu te speria! Ţi-am spus că voia să vă împăcaţi. Nu vrei s-o citeşti?

— Scuză-mă!

Flora s-a ridicat şi s-a retras pe hol. S-a dus în sufragerie şi s-a aşezat pe fotoliu, după care a rupt sigiliul de ceară.

High Weald Ashford, Kent 16 iunie 1919

Draga mea soră.

Aş vrea să-ţi spun multe, dar, după cum ştii, nu mă pricep la vorbe ca tine. De altfel, îmi pierd puterile pe zi ce trece, aşa că iartă-mă că nu scriu mult.

Mi-ai lipsit enorm, draga mea soră! Nu a trecut zi în care să nu mă gândesc la tine. La început, da, te-am urât, dar acum am început să mă dojenesc singură pentru acţiunile trezite în mine de gelozie, cu nouă ani în urmă. Am pierdut mult timp, pe care nu-l mai putem recupera niciodată.

De aceea, în timp ce-mi privesc iubita fiică ce doarme împăcată în leagăn, lângă mine, care nu ştie că nu îşi va cunoaşte mama, trebuie să îndrept lucrurile. Flora, nu vreau ca fiica mea să crească fără mamă. Oricât ar iubi-o Archie pe Louise, nu-i va putea niciodată oferi tandreţea braţelor unei femei sau sfaturile care s-o îndrume spre maturitate.

Draga de Sarah va rămâne aici, desigur, ca să aibă grijă de nevoile copilei, dar şi ea îmbătrâneşte. Şi amândouă înţelegem că educaţia şi perspectivele ei asupra lumii sunt limitate, şi asta nu din vina ei.

De aceea, aş vrea să-ţi cer o favoare: când mi-am întrebat recent spionii de la Esthwaite despre tine, mi-au spus că locuieşti singură. Dacă lucrurile nu s-au schimbat şi ai vrea să renunţi la izolare, te implor gândeşte-te să te muţi la High Weald, *unde să-mi creşti copilul ca pe al tău.*

Sunt sigură că o vei iubi cu fiecare fibră din inima ta

frumoasă. De asemenea, îi poţi oferi bietului meu soţ alinarea de care are nevoie. Flora, nu ştii prin câte a trecut în timpul războiului şi acum trebuie să înfrunte pierderea soţiei şi să-şi crească singur fiica, lucru la care mi-e greu şi să mă gândesc.

Te rog, măcar gândeşte-te la acest plan şi dă-mi voie să-mi ispăşesc sufletul nemuritor de egoista mea eroare. Ai suferit destul. Poate te miră această scrisoare, dar mi-am dat seama în timp că nu putem alege pe cine iubi. Iar Archie mi-a mărturisit vina pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. Mi-a spus cum s-a ţinut după tine şi că te-a indus în eroare în privinţa aranjamentului deja făcut între el şi tata în Scoţia.

Draga mea Flora, sunt extenuată şi nu prea mai pot scrie. Dar crede-mă când spun că a fost destulă suferinţă în lume în ultima vreme şi ultima mea dorinţă aprigă este să-i scutesc pe cei dragi de orice suferinţă pe viitor. Şi sper ca ei să-şi afle fericirea.

Mă rog să ai înţelegere şi iertare pentru mine şi, dacă îţi convine, să-mi creşti fiica în casa ei, cu dragoste şi compasiune.

Cu toată dragostea de soră, roagă-te pentru mine!

Aurelia

Flora şi-a aruncat ochii pe geam, amorţită de scrisoarea extraordinară. Generozitatea de care dădea dovadă era cumva mai rea decât acuzaţiile pe care simţea că le merita.

— Flora? Ce faci? s-a auzit o voce din uşă.

— Mi-a cerut mie iertare, a şoptit ea. Doamne, Archie, nu ar fi trebuit să facă asta! Noi suntem cei care i-am provocat ei durere!

— Da, şi totuşi, o mare parte din vină stă pe umerii mei. Eram orbit de dragostea pentru tine.

— Cum a reuşit să fie atât de iertătoare? Mă îndoiesc

că aş fi simţit la fel în locul ei. Şi, a adăugat ea după o pauză de întremare, nu o să-i pot spune niciodată că nu doar căsătoria voastră m-a forţat să fug şi să trăiesc singură aici.

— Serios?

Flora a ezitat şi, apoi, hotărând că nu mai voia secrete, s-a dus la birou, de unde a scos scrisoarea din buzunarul de mătase al jurnalului din 1910.l-a dat-o lui Archie şi i-a spus:

— A mai fost şi asta.

L-a privit cum a citit, ridicând din când în când din sprânceană.

— Măi să fie! a exclamat el, în timp ce i-a dat-o înapoi.

— Ai ştiut? Cred că toată Londra ştia la vremea aceea.

— Sincer, am auzit zvonuri despre... legătura ta cu o anume familie, dar nu le-am dat crezare. Şi-apoi, când a murit regele şi a venit George al V-lea la tron, orice bârfa despre fosta Curte a fost îngropată odată cu el, iar curtenii au făcut tot posibilul să se ridice la înălţimea noului regim. Aşa că... Pe faţă i s-a citit un licăr de zâmbet, pentru prima oară. Să te numesc prinţesa Flora acum? Doamne, nici nu ştiu ce să zic, cu toate că asta explică multe!

— Nu e nimic de zis, dar acum înţelegi de ce am plecat imediat din Londra. Lumea plângea de mila reginei, iar eu, ca şi doamna Keppel, le aduceam aminte de comportamentul de nedorit al soţului ei.

— Dar, spre deosebire de doamna Keppel, tu nu ai fost de vină pentru nimic, a contrazis-o Archie. Pe când tu ai demnitatea să te retragi din societate, ea a revenit la Londra şi o duce din ce în ce mai bine. În ce-o priveşte pe fiica ei, este în centrul atenţiei. Violet şi Vita au fugit în Franţa după armistiţiu. Vita şi-a părăsit soţul şi doi copii.

Toată Londra vuieşte. Se spune chiar că Violet a încurajat-o. Familia Keppel nu are ruşine, pe când tu te-ai purtat cu demnitatea şi graţia unei prinţese.

— Nu tocmai.

A zâmbit şi ea, în timp ce-şi privea hainele.

— Vorbim de calităţi care vin din interior, Flora! Trebuie să te întreb, ce părere ai despre ultima dorinţă a Aureliei?

— Archie, nici nu ştiu cu ce să încep! Şi-apoi...

Ca şi cum l-ar fi chemat, copilul a început să plângă la etaj.

— Ce se aude? s-a încruntat Archie.

— Scuză-mă! Trebuie să-l hrănesc pe Teddy.

S-a ridicat şi a urcat să ia ghemotocul transpirat, mirositor şi veşnic zgomotos, cum îi spunea şi, pe drum, a chicotit. Chiar dacă era adevărat că viaţa îi stătuse în loc timp de nouă ani, acum era rândul ei să-l surprindă pe Archie Vaughan.

Şi-ncă ce surprinză, şi-a spus ea, în timp ce se întorcea cu Teddy în braţe.

A intrat în bucătărie şi s-a îndreptat spre biberon, iar câteva minute mai târziu Archie a intrat după ea, nemaiputând de curiozitate.

— Ai un copil! a exclamat el, în timp ce ea se concentra să ţină biberonul într-un anumit unghi, cum îi plăcea lui Teddy.

— Da.

— Am înţeles. Oftatul lui s-a făcut auzit îndelung. Şi tatăl locuieşte aici cu tine? a întrebat el, în cele din urmă.

— Nu, a murit.

— Era soţul tău?

— Nu.

— Atunci...

L-a lăsat pe Archie destul cât să-i umble imaginaţia,

fără să mintă deloc. Abia apoi i-a explicat.

— E orfan. Locuim împreună de numai o lună. Sper să-l adopt. A ridicat ochii şi şi-a înăbuşit râsul când a văzut mutra uşurată a lui Archie. îl cheamă Teddy, a adăugat ea.

— Sigur... de la Eduard. Credea că înţelesese pe loc legătura cu numele tatălui ei adevărat. Recunosc că m-ai şocat.

— Şi eu am fost la fel de şocată când am hotărât să-l primesc. Dar acum... S-a uitat la Teddy, sătul, bucuros că avea stomacul plin şi l-a sărutat cu drag pe cap. Nu mă mai văd fără el.

— Cât are Teddy?

— Aproape şase săptămâni. S-a născut în ultima săptămână din mai.

— Atunci are doar cu câteva zile mai mult decât Louise, care s-a născut la începutul lui iunie. Ar putea fi gemeni.

— Dar provin din lumi diferite. Tatăl lui era păstor şi a murit în război.

— Îţi zic, Flora, că eşti prinţ sau cerşetor, moartea nu cunoaşte bariere sociale. În orice clasă socială ar fi fost tatăl lui Teddy, dacă a luptat şi a murit pentru ţara lui, a fost un erou. Fiul lui trebuie să afle asta într-o zi, a spus Archie vehement.

— Încă nu am hotărât ce să-i spun.

— Şi acum că eşti versată ca doică...

Cuvintele lui Archie au rămas în aer, dar Flora pricepuse aluzia.

— Unde e Louise acum?

— Sarah are grijă de ea la High Weald. Dacă nu poţi, din cauza noilor circumstanţe, să te muţi ca să ai grija de Louise, atunci voi face tot posibilul, cu ajutorul lui Sarah, să fiu şi mamă, şi tată fiicei mele.

— Dar şi dacă sunt de acord cu propunerea, ce se va

întâmpla cu Teddy? îl vei accepta la High Weald alături de copilul tău? Căci, dacă simţi că fiul meu nu este bine-venit, atunci trebuie să-ţi spun că în niciun caz nu pot fi de acord să vin.

— Flora, nu înţelegi? Mai bine de-atât nu se poate! Louise va avea un prieten – mai mult, un frate! – şi ar creşte împreună!

Abia atunci a văzut disperarea din ochii lui Archie. Că venea din gândul la fiica, la soţia moartă sau la el însuşi, nu era clar.

— Pot să-l ţin în braţe? a întrebat deodată.

— Sigur.

Flora i l-a pus pe Teddy în braţe.

— Ce flăcău frumos, cu ochii mari şi albaştri şi părul blond! Ce ironie, Louise seamănă cu mine şi e brunetă! Teddy seamănă mai mult cu Aurelia. Salutare, prietene! a murmurat el şi i-a oferit un deget, pe care Teddy l-a strâns ferm în pumnul micuţ. Cred că noi doi o să ne înţelegem foarte bine.

Flora s-a ridicat cu senzaţia că altcineva luase deja decizia în locul ei.

— Mi-e teamă că aş vrea să pleci acum, i-a spus, în timp ce-l lua pe Teddy înapoi. Nu îţi pot da un răspuns pe loc. Oricât de pustie îţi pare existenţa mea aici, aş avea multe de sacrificat. Am o fermă şi multe animale depind de mine. În ciuda momentelor de solitudine, îmi iubesc casa şi mare parte din viaţa mea, mai ales că acum am un companion de minune. Îmi ceri să renunţ la tot fără să stau pe gânduri.

— Iartă-mă, Flora, pentru egoismul meu! Ştii că nu-mi ascund sentimentele şi doar pentru că pare să existe o soluţie ideală, accept faptul că nu vezi lucrurile la fel.

— Mulţumesc pentru vizită. Îţi voi scrie decizia mea.

— Şi, cu toate că o aştept cu nerăbdare, nu te grăbi

să o iei!

S-au îndreptat spre uşă şi Flora a deschis.

— La revedere, Archie!

— Vreau doar să reiterez înainte să plec că îţi accept prezenţa la High Weald în orice condiţii doreşti să stipulezi. Şi nu voi presupune că va exista o... relaţie între noi. Deşi aş vrea să-ţi spun că dragostea mea pentru tine nu s-a stins, oricât de vinovat mă simt, nu am ce face. E parte din mine. Dar cea mai importantă persoană din toată povestea asta nefericită este copila mea, orfană de mamă. Voi face cum îmi ceri şi te voi lăsa în pace. La revedere!

În timp ce se îndepărta pe potecă, Flora i-a observat şchiopătatul accentuat.

În următoarele două zile, a citit şi recitit scrisoarea surorii ei. S-a plimbat cu Teddy prin împrejurimi, cerând sfat şi îndrumare de la iarba ce-i gâdila nasul, în timp ce stăteau la umbra unui arbore sau de la ciocârliile care treceau în zbor.

Ele nu spuneau nimic, mute ca sufletul ei. În cele din urmă, cu mintea obosită în căutarea unei decizii, l-a legat pe Teddy cu cordonul de ea şi a pornit la drum spre prietena şi sfătuitoarea ei.

— Măi, măi, a spus Beatrix, în timp ce se aşezau în grădina ei la ceai. Ascultase fără întrerupere noul capitol al poveştii Florei. Trebuie să recunosc că pari să ai o capacitate înnăscută de a atrage drama, dar apoi, fundalul în care ai crescut a fost de la bun început unul extraordinar. Mai întâi, condoleanţele mele pentru moartea bietei tale surori! Aşa tânără şi, din ce-mi spui despre scrisoare, aşa de generoasă! Şi deşteaptă, aş putea adăuga.

— Cum adică?

— Vezi bine că darul ei de despărţire pentru soţul şi sora pe care i-a iubit a fost să găsească o cale de a vă

reuni! Din ce mi-ai spus pe vremuri, era deja conştientă de sentimentele reciproce pe care le aveaţi. Şi în acelaşi timp, asta ar oferi fiicei ei iubite o mamă, în loc să crească cu o bonă bătrână. Nu înţelegi că a vrut să vă ofere tuturor fericirea pe care ştia că o meritaţi?

— Ba da. Dar şi dacă mă hotărăsc să mă duc, ce ar zice oamenii?

— De parcă ţi-a păsat vreodată de asta! a râs Beatrix. Şi ce e mai firesc decât ca sora nemăritată a mamei moarte să aibă grijă de nepoata ei? îţi garantez că nimeni nu se va uita urât.

— Dar dacă...?

— Tu şi Archie reluaţi relaţia? a terminat Beatrix propoziţia. Din nou, cred că odată ce a trecut timpul, toată lumea se va bucura pentru copila fără mamă şi pentru bietul văduv, venit recent din război ca un erou care a avut de îndurat încă o pierdere tragică.

— Şi Archie? Mă întreb cum se poate uita la mine fără să-l înnegureze sentimentul de vinovăţie.

— Flora, de când sunt pe lumea asta, un lucru am învăţat şi anume că trebuie să mergi înainte şi să nu te uiţi înapoi. Şi îţi garantez că al tău Lord Vaughan a văzut destulă moarte şi distrugere în timpul războiului ca să se convingă. Aşa cum spunea sora ta în scrisoare, nu putem alege pe cine iubim. Nu numai că are binecuvântarea soţiei sale pentru acest viitor, ba chiar ea l-a încurajat serios în privinţa asta. Nu au mai rămas secrete, nu mai există motive de vinovăţie. Ştii că sunt pragmatică din fire, dar din păcate, morţii s-au dus şi nu mai are sens să iei decizii greşite pe considerentul vinovăţiei.

— Crezi, aşadar, că ar trebui să mă duc la High Weald?

— Flora dragă, e evident că asta ar trebui să faci! O fiinţă umană fără dragoste e ca un boboc de floare fără

apă. Va supravieţui o vreme, dar nu se va deschide niciodată de tot şi nu poţi nega că-l iubeşti.

— Nu, nu pot. îl iubesc, a spus ea pentru prima oară cu voce tare.

— Şi zici că şi el te iubeşte. Cred că în multe feluri este un mare noroc. Louise are nevoie de o mamă şi Teddy de un tată. Singura problemă e că te voi pierde ca vecină.

— Mi-ar fi îngrozitor de dor de tine, Beatrix! Şi de iubitele mele animale şi lacuri.

— Ei, întotdeauna facem sacrificii pe alocuri. Mi-ar plăcea să cumpăr ferma ta dacă doreşti s-o vinzi. Terenurile mele se înmulţesc văzând cu ochii. Tocmai mi-am făcut testamentul şi, după ce mă duc, pământul va ajunge la Trustul Naţional, care-l va retroceda oamenilor din Ţinutul Lacurilor şi va fi conservat pe veci. Dar, ca să ne întoarcem la misterul tău, nu mai am ce spune ca să te ajut, altfel decât să nu tărăgănezi în luarea deciziei. E foarte uşor să te convingi singură să faci o schimbare în bine. Mai ales când te sperie lucrul ăsta. Nu uita că fiecare zi care trece e o altă zi pierdută din viitorul tău. Mi-e teamă că trebuie să te las acum. Am o sumedenie de scrisori de la tinerii mei cititori din America despre dragul şoarece de oraş Johnny şi aş vrea să le răspund fiecăruia dintre copii în parte.

— Desigur!

Flora s-a ridicat şi s-a dus să-l recupereze pe Teddy de sub copac, unde îl aşezase şi unde gângurea la păsări.

— Mulţumesc pentru tot, Beatrix! Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Cu un nod în gât, şi-a contemplat viaţa fără prietena ei aproape. Şi, în acel moment, a ştiut că luase hotărârea.

Capitolul 36

Flora nu mai călătorise în sudul Angliei de la moartea tatălui său, regele. În clipa în care a călcat pe holul casei High Weald, au asaltat-o amintirile şi totodată şocul de a vedea starea în care ajunseseră casa şi împrejurimile, atât de glorioase în mintea ei. În timp ce îi arăta grădinile, atât de magice pe vremuri, Archie menţinea o distanţă respectuoasă între ei şi şchiopăta pe lângă ea, iar Flora era atentă la sălbăticia care se aşternuse de când fusese ultima oară aici.

— După cum ştii, familia Vaughan a avut dintotdeauna probleme financiare, a spus Archie mâhnit. Aureliei i-a fost greu să se ocupe de moşie cât am fost eu plecat şi tinerii din sat luptau pe front în Franţa. Mai ales că mama a murit la câteva luni după ce a izbucnit războiul.

În camera copiilor, Sarah a întâmpinat-o bucuroasă şi înlăcrimată.

— Ce tragedie! Şi-a tras nasul în timp ce o ducea pe Flora spre leagăn, ca să-i facă cunoştinţă cu nepoata ei. După tot acest timp, Aurelia a avut copilul pe care şi l-a dorit, dar nu mai e aici să o vadă. Mai e şi frumoasă şi blândă ca mama ei.

Flora a luat-o în braţe pe Louise şi a simţit imediat cum o învăluia sentimentul de dragoste şi protecţie.

— Bună, micuţo! a gângurit ea, în timp ce copilul stătea placid în braţele ei.

În acel moment, Teddy, simţind poate că Flora era distrasă, a început să ţipe din coşul lui. Sarah l-a luat în braţe.

— Ce băiat puternic! a observat ea. Lord Vaughan mi-a povestit despre felul în care a murit familia lui. Câtă generozitate din partea dumitale să-l iei în grijă, serios, domnişoară Flora! Şi ştii că şi sora dumitale s-ar bucura să

ştie.

În primele două săptămâni, Flora şi-a petrecut timpul mai mult cu copiii, mai ales că Teddy îi cerea cel mai mult atenţia. Cu ajutorul lui Sarah, noaptea îl culca pe Teddy în camera lui Louise, ca să nu-l obişnuiască cu ea în pat. Băiatul ţipase până se învineţise de indignare, timp în care Flora se fâţâia afară, până într-o seară când îi spusese Sarah că voia să rămână ea de pază peste noapte. Flora se culcase recunoscătoare şi se trezise a doua zi complet odihnită după multe săptămâni de nesomn. A dat fuga disperată în camera copiilor, întrebându-se dacă nu cumva murise Teddy peste noapte şi a dat de Sarah, care tricota lângă fereastră.

— Bună dimineaţa, domnişoară Flora! a întâmpinat-o, în timp ce se uita cum ea a dat fuga la coşul lui Teddy, pe care la găsit gol.

— Unde e? a întrebat Flora.

— Uită-te acolo! a arătat Sarah spre leagănul lui Louise.

Teddy şi Louise dormeau duşi, cu capetele lipite unul de altul.

— Îi place compania, cred eu, i-a explicat Sarah. A început să plângă şi l-am pus în leagăn cu Louise. De-atunci n-a scos unul niciun sunet.

— Sarah, eşti o minune! a suspinat Flora uşurată.

— Aşa făceam şi cu Aurelia când se agita noaptea, o puneam lângă tine în pat. Parcă-s gemeni ăştia doi, mai au şi aceeaşi vârstă.

— Asta aşa e, a confirmat Flora.

Archie a ajuns mai târziu în camera copiilor să spună bună dimineaţa fiicei sale şi a văzut amândoi copiii în leagăn.

— Ce împăcaţi sunt! Poate aşa trebuia să se întâmple.

A ieşit din cameră, atingând-o pe Flora pe umăr pe drum.

Fiindcă Sarah începuse să preia mai multe din treburile cu copiii, Flora şi-a găsit timp şi pentru ea. Obişnuită să petreacă timpul afară la Lacuri, de dimineaţa până seara, a început să facă plimbări în jurul fermei şi al grădinii şi să se bucure de aerul verii, dornică să-şi umple mâinile de ţărână în straturile de flori, a căror frumuseţe era înăbuşită şi ascunsă de buruieni.

Dar grădinile erau teritoriul lui Archie, nu al ei. Până acum, cei doi stabiliseră o înţelegere tacită de a-şi păstra fiecare spaţiul lui, din respect pentru Aurelia, lucru deloc dificil, având în vedere dimensiunea casei. Seara mâncau împreună ceea ce gătea, destul de prost, o femeie în vârstă din sat, singura care acceptase suma neînsemnată pe care o putea plăti Archie.

În sufragerie, stăteau şi discutau bunăstarea copiilor, un subiect de conversaţie neutru, care umplea liniştea dintre ei, cu toate că rămăseseră atât de multe lucruri nespuse. Flora se scuza imediat după ce se servea desertul şi se ducea la culcare.

Evident că nu de oboseală făcea asta, dar chiar şi puţinul timp petrecut cu Archie îi dădea emoţii, iar în timpul nopţilor încinse de august, lăsa fereastra deschisă ca să intre aerul, oricât de firav şi tânjea după ţipetele lui Teddy numai ca să rupă monotonia gândurilor care nu-i dădeau pace până dimineaţă.

Totuşi, în timp ce se apropia septembrie, când natura – în special partea sa care putea fi controlată – avea nevoie de atenţie ca să poată supravieţui peste iarnă, Flora s-a hotărât să-l înfrunte pe Archie. L-a găsit în livadă, unde umplea o roabă cu prunele căzute.

— Bună, a salutat-o el timid.

— Bună.

— E totul în regulă cu copiii?

— Perfect. Îşi fac somnul de după-amiază.

— Bun. E minunat că se au unul pe altul.

— Aşa e. Archie, putem vorbi?

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

— Nu, deloc. Doar că... ei bine, dacă e să rămân aici, la High Weald, dacă asta va fi şi casa mea... aş vrea să contribui şi eu.

— Flora, o faci mereu!

— Mă refer la o contribuţie financiară. Moşia are nevoie de o investiţie şi mulţumită moştenirii primite de la tatăl meu şi cu vânzarea fermei, am aceste fonduri la dispoziţie.

— Apreciez oferta, dar nu uita că familia ta deja a contribuit enorm la High Weald când a vândut Esthwaite Hall. Cred că nu cunoşti sumele necesare întreţinerii unei astfel de proprietăţi, darmite îmbunătăţirii ei.

— Ei bine, aş putea măcar să-mi ofer serviciile gratuite în grădină? Şi poate să angajez câţiva tineri să ne ajute?

— Dacă mai găseşti vreunul în viaţă, a murmurat mohorât Archie. Îmi dau seama că eu nu mai sunt... ce eram.

A arătat spre picior.

— Mi-ar plăcea să încerc, fiindcă dacă nu luăm măsuri până vine iarna, munca ta va fi de pomană. Iar mie îmi va da o preocupare. Sarah devine din ce în ce mai iritată de vizitele mele constante în camera copiilor.

— Atunci aş fi recunoscător pentru orice ajutor îmi poţi oferi, i-a zâmbit el. Mulţumesc.

Restul lunii septembrie, cei doi au muncit cot la cot, zi-lumină, în grădina cu ziduri înalte. Flora reuşise chiar să găsească şi câţiva soldaţi din sat, care se bucurau să dea o mână de ajutor.

În elementul ei şi cu nişte haine mai feminine de grădinărit, pe care i le confecţionase Sarah, Flora era mai calmă. În loc să vorbească încordaţi la cină, cei doi vorbeau despre elagaj[30], plivire şi cataloage de agricultură. Râsul lor începuse să răsune între pereţii de la High Weald.

Uneori, după-amiaza, Flora aşeza căruciorul sub uriaşul arbore de tisă, iar Teddy şi Louise dormeau duşi unul lângă altul, în vreme ce ei lucrau pământul.

— Chiar sunt ca gemenii, a spus Archie când s-a uitat la copii într-o după-amiază călduţă de toamnă. Cine ar fi crezut?

Chiar aşa, *cine*? şi-a spus Flora, în timp ce se urca în pat în seara aceea, extenuată de munca în grădină. Cel puţin o ajuta să doarmă, cu toate că se întreba cât îşi va mai putea reprima sentimentele. Cu cât mai mult timp petrecea cu Archie, cu atât îşi dădea seama, cu durere, cât de mult îl schimbase războiul. Tânărul exuberant pe care-l iubise devenise un adult serios şi contemplativ. Adesea, îl vedea pierdut în gânduri, cu ochii trişti, în timp ce retrăia, probabil, suferinţele prin care trecuse. În plus, îi văzuse şi pe alţii suferind.

Archie avea o nouă slăbiciune, care-i răpea orice urmă de încredere în sine şi care-o făcea să-l îndrăgească şi mai tare. Se purtase impecabil cu ea în ultimele săptămâni şi Flora se întreba în ultimul timp dacă nu cumva visase că-i mărturisise dragostea lui.

Şi-apoi, încă rătăceau în umbra pe care moartea Aureliei o aruncase peste High Weald. Orice ar fi spus în scrisoare, Flora se tot întreba dacă umbra aceea avea să se ridice vreodată.

Nopţile începeau să se mărească şi, disperaţi să termine treaba înaintea iernii, Archie şi Flora se puneau pe

---

30 Operaţie de îndepărtare a ramurilor din partea inferioară a coroanei unui arbore.

treabă în grădină la lumina felinarelor.

— Nu mai pot, a anunţat Archie într-o seară răcoroasă de octombrie.

S-a ridicat şi Flora a văzut că o făcuse cu greutate. Şi-a aprins o ţigară, obicei pe care-l prinsese în război şi s-a dus lângă tisă.

— Du-te în casă. Termin eu aici, a sugerat ea.

— Ştii că lumina felinarelor şi aerul rece îmi amintesc de noaptea în care te-am sărutat aici, a remarcat Archie.

— Nu-mi aminti, a murmurat Flora.

— De sărut sau de circumstanţe?

— Ştii foarte bine de care, Archie!

Flora s-a întors spre stratul de flori.

— Da, a răspuns el, înainte să facă o pauză lungă. Aş vrea să te pot săruta din nou, Flora!

— Dar...

A simţit atingerea lui pe umăr şi şi-a dat seama că era chiar în spatele ei. A luat-o de mână şi a ridicat-o, apoi i-a întors faţa spre el.

— Pot? Dragostea nu greşeşte, dragă Flora, doar momentul poate da greş! Iar acum e cel mai bun moment, a murmurat el.

L-a privit, încercând să găsească un răspuns, dar înainte să apuce, buzele lui deja le acopereau pe ale ei şi braţul lui o trăgea mai aproape. Orice motiv să nu-i răspundă îi fugise din minte.

După aceea, cei doi au stabilit o relaţie domestică stranie, prin care restul celor din casă nu trebuiau să afle, cu toate că Archie îşi dorea să se căsătorească cu ea cât mai repede.

— Am pierdut deja foarte mult timp, o încuraja el, însă Flora se opunea cu fermitate.

— Trebuie să aşteptăm cel puţin un an înainte să anunţăm logodna, i-a spus ea. Nu vreau să avem parte de

disidenţi sau de bârfe când o facem.

— Doamne, Flora!

Archie a luat-o în braţe. Erau în acel moment în seră, unde se întâlneau pe furiş, lucru care o entuziasma foarte tare pe Flora.

— Ce-ţi pasă aşa mult? Sunt stăpânul casei şi dacă e după mine, într-un an vei fi soţia mea. Îţi spun de pe-acum, orice am face, tot ne vor bârfi.

— Atunci vom aştepta de dragul Aureliei, l-a contrazis ea.

În cele din urmă, Flora l-a convins pe Archie să îi permită săâşi folosească banii pentru a aduce în casă un personal care să-i ajute, în timp ce constructorii se fâţâiau prin casă unde reparau acoperişul, igrasia şi puneau tapet pentru a lumina camerele, ea a înţeles în sfârşit ce observase Beatrix că-i lipsise din viaţă. În ciuda haosului în care trăiau în acel moment, Flora era mai fericită ca niciodată, chiar dacă adevărata natură a relaţiei lor era necunoscută celorlalţi.

— Draga mea, trebuie să-ţi mărturisesc ceva! O surpriză, să spunem! a anunţat-o Archie într-o seară, la cină. Mi-am adus recent aminte că nu înregistrasem naşterea lui Louise. Funcţionarul a fost de mare ajutor şi, având în vedere circumstanţele traumatice ale morţii Aureliei, m-a scăpat şi de amenda pe care o primeşti dacă trec patruzeci şi două de zile. Şi... a continuat el, trăgând aer în piept, cât eram acolo, ca să ţinem lucrurile sub control, am hotărât să trec şi data naşterii lui Teddy în aceeaşi zi cu a lui Louise. Teddy e în siguranţă, draga mea, nu ni-l mai poate lua nimeni! Oricum o dai, e fiul meu şi geamănul lui Louise.

— Dar...

Flora s-a uitat şocată în ochii negri ai lui Archie.

— Acum nu mai pot fi mama lui legal! Şi ai minţit

într-un document oficial!

— Dumnezeule! Draga mea, nu există minciuni când vine vorba de dragoste! Credeam că vei fi încântată! Chestia asta ne scuteşte de toată hârţogăraia care trebuie completată, mai ales având în vedere provenienţa lui Teddy, ca să nu mai zicem de faptul că trebuie să te prezinţi de nenumărate ori la tribunal ca să poţi adopta un copil. Iar acum copiii noştri pot creşte ca gemeni.

— Şi Sarah? Şi doctorul?

Flora se întreba dacă nu cumva Archie o luase razna.

— Amândoi ştiu adevărul.

— Deja i-am spus lui Sarah şi i-am cerut părerea în privinţa asta. A fost de acord că era cel mai simplu mod prin care să-i oferim siguranţă lui Teddy. În ce-l priveşte pe medicul care a asistat la naştere, şi-a mutat de-atunci cabinetul în... Ţara Galilor.

— O, Doamne, Archie! Aş fi vrut să-mi ceri părerea asupra unei astfel de decizii!

— M-am gândit că e mai bine să îţi prezint faptul consumat, fiindcă ştiu cât eşti de sinceră. Şi ai fi încercat să mă convingi de contrariu. Te rog, nu uita că eu sunt cel care i-a oferit titlul şi moşia lui Teddy pe tavă. Într-o zi, fiul unui păstor din Ţinutul Lacurilor va fi următorul Lord Vaughan. Archie a zâmbit mohorât. Şi nu cred că există un alt mod de a onora un om care a murit în tranşee altfel decât a-l face *lord* pe fiul său.

Flora nu a mai spus nimic, fiindcă înţelesese în sfârşit raţionamentul lui Archie. Devenea din ce în ce mai conştientă de vina pe care o simţea el faţă de cei mulţi căzuţi pe câmpul de luptă. Făcea un dar pentru a se ispăşi faţă de vieţile pierdute şi i-l oferea lui Teddy.

Ştia că nu mai avea ce zice. Faptul era consumat. La bine şi la rău. Şi Flora îşi dădea seama acum că şi ea era vinovată pentru această decepţie.

Archie şi Flora şi-au anunţat în sfârşit logodna în toamna următoare, a anului 1920, iar nunta urma să aibă loc trei luni mai târziu, de Crăciun.

După o îndelungă agonie şi convinsă de Archie, Flora a hotărât în cele din urmă să o invite pe Rose la nuntă. Rose se întorsese recent din India, unde locuise o vreme, cu o verişoară, după moartea soţului ei. La sosirea acasă, vânduse casa din Scoţia şi închiriase un apartament elegant în Londra, pe strada Albemarle. Îi scrisese fiicei ei atunci când primise invitaţia la nuntă şi o încurajase pe Flora să-i facă o vizită. Rose a plâns şi şi-a cerut scuze pentru minciunile şi pentru copilăria dificilă de care avusese parte Flora, apoi pentru faptul că nu-i acordase niciun sprijin după moartea regelui.

— Înţelegi că, la fel ca doamna Keppel, a trebuit să stau deoparte? Având în vedere suspiciunile care planau asupra ta, ca să nu mai vorbim de severitatea cu care Alistair privea constant situaţia, nu puteam avea niciun contact cu tine. Am simţit că aşa era cel mai bine. M-am temut să te revăd ştiind că mă puteai acuza. Mă poţi ierta?

În cele din urmă, Flora o iertase. În starea ei de fericire, ar fi iertat orice, oricui. Cel puţin cele două puteau să împărtăşească suferinţa din pricina pierderii Aureliei.

— Nu am aflat decât la două luni după moartea ei. Nu te poţi baza pe poşta din Poona, i-a explicat Rose. Nu am putut merge la înmormântarea fiicei mele.

Cu toate că mama ei nu pusese la îndoială faptul că Archie o menţionase doar pe Louise în scrisoarea prin care o informa despre moartea Aureliei, considerase că făcuse o scăpare pe fondul durerii lui. Odată ce Rose a sosit la High Weald pentru nuntă şi a văzut „gemenii”, a dispărut orice urmă de dubiu.

— Dragul de Teddy seamănă foarte mult cu mama lui, comentase Rose, ştergându-şi lacrimile, cu Teddy pe

genunchi.

Ochii lui albaştri şi inocenţi îi aminteau şi Florei de cei ai surorii ei.

— Cine-ar fi crezut? murmurase Rose, în timp ce o ajută pe Flora să se îmbrace cu rochia crem de mireasă, în ziua nunţii. Toţi am crezut că îl detestai pe Archie Vaughan. Sunt sigură că Aurelia ar fi fericită să vadă ce s-a întâmplat şi că gemenii ei cresc frumos în grija ta.

Nunta s-a ţinut în vechea biserică în care, pe vremuri, Flora îşi văzuse soţul căsătorindu-se cu sora ei. A fost o slujbă mică şi intimă, din respect pentru Aurelia. Privirea din ochii lui Archie în clipa în care i-a pus inelul pe deget avea să-i rămână veşnic întipărită în minte.

— Te voi iubi pe veci! a şoptit el, în timp ce o săruta.

— Şi eu te iubesc.

Abia în noaptea nunţii a văzut Flora daunele pe care le făcuse războiul asupra corpului lui. Avea picioarele masacrate de cicatrici în urma arsurilor pe care le suportase atunci când se prăbuşise cu avionul Bristol22. Se chinuise să se elibereze din epava în flăcări, dar copilotul lui murise câteva minute mai târziu, când avionul luase foc.

Flora nu putea decât să-l iubească şi mai mult pentru curajul şi vitejia lui, când au făcut dragoste pentru prima oară.

În primul an al căsătoriei lor, Flora se minuna adesea că putea cuprinde în corpul ei bucuria pe care o simţea alături de Archie şi dragostea şi optimismul pe care-l aduceau Teddy şi Louise, care creşteau la High Weald.

Louise era blândă şi dulce, ca mama ei, şi totuşi, moştenise inteligenţa şi aerul natural autoritar al tatălui. Teddy, cu toate că avea o fire mai volatilă, nu era doar tolerat de Louise, căci fata îl adora şi îl apăra pe băiatul pe care-l credea, ca toată lumea de altfel, geamănul ei.

Într-o seară, la cină, Archie i-a povestit Florei cum îl dusese pe micul Teddy, în vârstă de doi ani, la grajduri şi-l aşezase pe cal.

— Ştii că nu a plâns deloc? Nici măcar când a pornit la trap! Tot striga „mai vreau, tată, mai vreau!” spunea Archie mândru.

Flora se bucura că cei doi au o legătură atât de strânsă şi şi-a spus că decizia lui Archie de a minţi în legătură cu naşterea lui Teddy fusese, probabil, cea bună.

Familia Vaughan s-a bucurat de anii bătrâneţii dintre războaie în paradisul frumoasei lor case. „Gemenii” creşteau şi înfloreau şi apropierea dintre ei era remarcată de toată lumea, fie că aceştia făceau parte din personalul care lucra în casă, fie că erau vizitatori.

Totuşi, când au ajuns la vârsta de zece ani, Flora nu a mai suportat disconfortul decepţiei legate de faptul că nu era mama lor naturală.

— Mă simt ca o infractoare, i-a mărturisit ea, dezolată, lui Archie. Cel puţin Louise trebuie să ştie că Aurelia era de fapt mama ei. Şi-apoi, cineva din sat sigur îi va spune când va creşte. Dar asta înseamnă că trebuie să-l minţim pe Teddy în legătură cu mama lui.

— Aşa cum am discutat de atâtea ori, e un preţ mic pe care-l plătim cu toţii pentru siguranţa şi confortul lui aici, a contrazis-o Archie. Deşi, sunt de acord, trebuie să le spunem despre Aurelia.

Astfel, Teddy şi Louise au apărut de mână în salon, câteva zile mai târziu, ca nişte serafimi, proaspăt ieşiţi din baie. Flora şi Archie stăteau în faţa lor şi le-au povestit despre adevărata lor mamă, lucru care a răvăşit-o pe Flora când l-a privit pe Teddy în ochii săi încrezători. Ambii copii au rămas şocaţi şi nesiguri.

— Mai putem să-ţi spunem „mama”? a întrebat Louise timid, cu ochii căprui fixaţi asupra Florei.

— Bineînţeles, draga mea!

— Pentru că tu ai fost mereu mama noastră, a adăugat Teddy, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, ştiu. Flora i-a tras aproape de ea. Iar eu vă voi iubi şi voi avea mereu grijă de voi, promit!

Pe măsură ce Teddy devenea bărbat, Archie îl învăţa tot ce ştia despre zona rurală. Copil crescut în Ţinutul Lacurilor, Teddy se simţea acolo ca peştele în apă. Dar, când a împlinit treisprezece ani, Archie a insistat să-i calce pe urme şi – împotriva dorinţelor înflăcărate ale Florei şi ale lui Louise – l-a trimis la Charterhouse, un internat din apropiere. Acolo a început Teddy să se împotrivească şcolii şi rutinei pe care o impunea o astfel de instituţie. Flora a încercat să-i explice lui Archie că Teddy era cel mai fericit în aer liber, că îi era în sânge să rătăcească prin ţinut, dar el nu voia să audă aşa ceva.

— Trebuie să facă precum orice tânăr din clasa lui şi să înveţe să fie un domn, insistase el.

Nefericirea şi continua rebeliune a lui Teddy erau singurul spin care-o necăjea pe Flora. Ştia că, asemenea celorlalţi de la High Weald, Archie uitase cine era Teddy de fapt.

Capitolul 37

Decembrie 1943

A MURIT BEATRIX!

Lady Flora Vaughan, nemaiputând să vadă pagina din jurnal, a lăsat stiloul din mână şi a plâns. Telegrama sosise cu numai două ore în urmă şi nu-i venea încă să creadă că, printre morţile şi nenorocirile cu care revenise războiul, printre telegramele care soseau regulat în satul High Weald, primise şi ea una.

— Draga mea prietenă...

Părea aproape de neconceput că o asemenea forţă a naturii, femeia şi scriitoarea, cea mai bună şi mai inteligentă persoană pe care o cunoştea, nu avea să mai traverseze ţinutul ei iubit.

— Ce e, draga mea? Archie s-a aplecat peste umărul ei ca să citească telegrama. Îmi pare tare rău! Ştiu că însemna foarte mult pentru tine.

— Pentru noi! Beatrix a fost cea care m-a încurajat să vin aici, la tine şi la Louise. Ca să nu mai spunem că mi l-a adus pe Teddy la uşă.

— Da, ce pierdere îngrozitoare! Vrei să rămân cu tine azi? Trebuie să mă duc la Ministerul Aviaţiei la o întâlnire, dar pot să contramandez.

— Nu. Flora i-a sărutat mâna de pe umăr. Aşa cum spunea Beatrix mereu, când moare cineva, viaţa trebuie să meargă mai departe. Dar mulţumesc că te-ai oferit. Te întorci diseară la cină?

— Aşa sper. Trenurile merg haotic în perioada asta.

Archie şi-a sărutat tandru soţia pe obraz.

— Ştii unde sunt dacă ai nevoie de mine.

— Te duce Teddy la gară?

— Mă duc singur, a spus Archie brusc. Ne vedem mai târziu, draga mea!

A ieşit din birou şi Flora s-a pierdut cu privirea în grădina cu ziduri înalte, pe care o reconstruiseră împreună. În acel moment, un strat gros de gheaţă îi proteja gloria şi îi amintea de acea zi din decembrie, cu treizeci şi patru de ani în urmă, când Archie o sărutase sub tisă. Acum, Louise şi Teddy erau mai în vârstă decât erau ea şi Archie pe vremea aceea. Şi venea un nou Crăciun.

Ştiind că nu prea avea timp de jelit, Flora s-a rugat pentru draga ei prietenă plecată în ceruri şi apoi şi-a consultat lista cu lucruri de făcut. La ora cinci începeau să

sărbătorească cu o petrecere pentru fetele din Land Army[31] şi o ajuta pe doamna Tanit să pregătească cidrul făcut în casă şi plăcintele cu carne, proaspăt făcute. Flora voia ca fetele să se distreze, fiindcă veniseră cu un an în urmă ca să înlocuiască bărbaţii plecaţi la război şi munciseră din greu pe moşia High Weald. A doua zi dimineaţă urmau să plece cu un autobuz special, care să le ducă la familiile lor de Crăciun.

Apoi, în Ajunul Crăciunului, urma să vină mama ei şi să petreacă sărbătorile acolo. Flora se minuna cât se schimbase relaţia cu ea. Rose era un oaspete bine-venit la High Weald şi venea din ce în ce mai des, acum că scădeau raţiile la Londra. Flora era recunoscătoare că avea găini care făceau ouă, cu toate că în ziua aceea, cea mai grasă dintre ele nu avea să se mai întoarcă în cuib. În timp, fusese nevoită să cedeze nevoii de carne a membrilor familiei şi Dottie era sacrificiul de anul acela.

Ca să se înveselească, şi-a socotit că a fost binecuvântată şi familia ei nu a avut de suferit de pe urma războiului ca alte familii şi niciunul dintre bărbaţii pe care-i iubea nu plecase pe front: Archie, fiindcă era invalid din Primul Război şi era prea în vârstă să se mai înroleze, iar Teddy din cauza miraculosului fapt că avea platfus. Flora tot nu înţelegea cum îl împiedica asta să fie soldat, mai ales că era foarte agil, dar nici nu-i păsa. Chestia asta îi salvase fiul de la o potenţială moarte.

Vestea îl îngrijorase pe Archie, pentru că, în fond, tânărul moşier trebuia să fie un exemplu pentru săteni, dar nu prea era vina lui Teddy, care jurase că va juca un rol la fel de activ acasă, în măsura în care putea.

---

31 WLA, Land Girls sau Womens Land Army a fost o organizaţie civilă britanică creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru ca femeile să poată lucra în agricultură şi să înlocuiască bărbaţii plecaţi pe front.

Din păcate, încercările lui de a face asta au eşuat curând. Soţul ei numea atitudinea lui lipsă de disciplină, dar Flora o punea pe seama bunei dispoziţii a unui tânăr care devenise major în timpul războiului. Când prietenii lui de la Oxford s-au înrolat în armată, entuziasmul fiului ei s-a dus pe apa sâmbetei şi, după un semestru în care directorului facultăţii îl numise „student la Oxford cu un comportament necuvenit”, Teddy fusese suspendat.

De-atunci, încercase să intre în Garda Naţională, dar i se păruse prea dificil să accepte ordine şi spunea că garda locală era formată din „bătrâni senili, veşnic nemulţumiţi”. Flora a consimţit până la urmă, la cererea lui Teddy, să îi dea pe mână ferma, când se înrolase Albert, administratorul. Incapacitatea lui Teddy de a se trezi în zori iritase puţinii servitori de-o viaţă care lucrau acum sub comanda lui.

Archie îi asigurase atunci o slujbă administrativă la Ministerul Aviaţiei pe strada Kingsway, unde lucra şi el, dar nici acolo n-a rezistat prea mult. Flora nu cunoştea detaliile, căci Archie, posomorât, îi spusese numai că aşa se hotărâse şi că Teddy trebuia să-şi găsească altă slujbă. Citind printre rânduri, Flora a bănuit că avea de-a face cu o fată.

Nu era deloc de mirare că leşinau femeile în faţa lui. Înalt, bine făcut, blond, cu ochi albaştri, ca să nu mai vorbim de farmecul personal, era aproape imposibil să nu atragă atenţia femeilor. Teddy urma să împlinească douăzeci şi cinci de ani şi să se aşeze la casa lui. Flora era sigură că, atunci când avea să facă asta, toate relele vor fi fost îndreptate şi dragul ei fiu avea să-şi merite titlul şi moşia pe care urma să le moştenească într-o zi.

Flora înainta prin coridorul îngheţat spre bucătăria caldă de la aburi, unde doamna Tanit cocea ceva ce mirosea a plăcinte cu carne, dar care erau foarte inteligent

făcute din ingrediente alternative.

— Ce mai faceţi? a întrebat-o Flora.

— Foarte bine, mulţumesc, doamnă! Ce doriţi la cină, mai târziu? Mă gândeam să folosesc pateurile rămase ca să fac o plăcintă delicioasă pentru ceilalţi. Am spanac, piure şi ouă pe care le pot prăji, a spus ea cu un uşor accent.

— O, plăcintă! Ăsta da, răsfăţ! Asta dacă avem ce pune în ea.

— Domnul Tanit a găsit nişte rasol de vită în sat. Asta mă gândeam să pun în ea.

Flora nu voia să ştie de unde provenea. Piaţa neagră locală abunda de carne. Şi măcar de data asta, nu avea de gând să se împotrivească.

— Foarte bine, a confirmat ea, recunoscătoare încă o dată pentru prezenţa familiei Tanit.

Tânăra pereche nu se ferea de munca grea. Domnul Tanit conducea maşina, o ajuta pe Flora cu nesfârşitele treburi în grădini şi în livadă, cum ar fi culesul merelor căzute şi o ajuta şi să îngrijească animalele pe care Flora le adunase sub aripa ei ocrotitoare de-a lungul anilor.

— Poţi să-i pregăteşti camera mamei? a întrebat-o Flora pe doamna Tanit. Ah, şi desigur, vom avea nevoie de vin fiert pentru mâine la prânz, ca să avem ce le da ţăranilor. Ia nişte vin roşu din pivniţă, dar va trebui să ne mulţumim fără portocale.

Numai gândul la portocale o făcea să saliveze.

— Da, doamnă!

— Şi în seara asta, Louise vine cu fetele la ora cinci, a adăugat după o vreme.

A ieşit din bucătărie şi s-a întors în birou, ca să-i scrie o scrisoare de condoleanţe lui William, soţul lui Beatrix. Tocmai pusese stiloul jos, când Flora a auzit o bătaie la uşă.

— Intră.

— Bună, mamă, te deranjez?

Louise a băgat capul pe uşă, cu părul castaniu până la umăr, prins frumos în doi piepteni şi cu ochii negri, că ai lui Archie.

— Sigur că nu. Deşi am primit nişte veşti foarte proaste. Prietena mea, Beatrix, a murit ieri.

— O, mamă, ce rău îmi pare! Ştiu cât ţineai la ea! Şi ce talent am pierdut şi noi! Mi-aduc aminte cum ne citeai mie şi lui Teddy poveştile ei cu animale.

— Lumea nu va fi la fel fără ea, asta e cert.

— Ce păcat că nu a apucat să prindă pacea! Sunt sigură că vom avea pace curând. Sau, cel puţin, aşa sper, s-a corectat Louise.

— Ce voiai să-mi spui, draga mea?

— Ei, nimic, poate aştepta pe altă zi. Fetele sunt foarte încântate de petrecerea din seara asta, a continuat ea cu entuziasm.

— Iar noi vom face tot posibilul să le înveselim.

— Am cusut pentru ele săculeţi cu levănţică, pe care să le ia ca dar acasă. Şi ne costumăm!

— Minunat! Şi, te rog, să nu crezi că voi fi tristă în seara asta. Beatrix nu ar vrea s-o jelim.

— Chiar şi aşa, orice pierdere e dificilă!

Louise s-a dus şi a pupat-o pe Flora pe obraz.

— Ne vedem la cinci.

— Ştii cumva dacă vine Teddy astă-seară? L-am rugat şi pe el să vină.

— A zis că o să încerce, dar că e foarte ocupat astăzi.

Cu ce? s-a întrebat Flora, în timp ce Louise ieşea din cameră. Apoi a alungat gândul. Era fiul ei şi trebuia să aibă încredere în el.

Fetele s-au adunat mai târziu în acea seară în salon, unde au băut cidru şi au mâncat excelentul tribut pe care-l

adusese doamna Tanit plăcintelor cu carne, făcute din prune şi mere uscate, pe care le culesese din livadă la începutul toamnei. Louise a fost încurajată să cânte la pian şi au cântat colinde de Crăciun cu ardoare, înainte să termine cu cântecul Verei Lynn, „Well Meet Again”.

În timp ce Louise le conducea pe fete să-şi ia hainele din hol şi să se întoarcă în cele două căsuţe pe care le ocupau lângă grajduri, Flora a observat privirea îngrijorată a fiicei sale.

— Toate bune, Louise?

— Una dintre prietenele mele, Tessie, pare să fie de negăsit. Lasă, sunt sigură că o să apară mai devreme sau mai târziu. Louise a sărutat-o pe Flora pe obraz. Dacă nu te superi, nu o să iau cina cu tine şi *papa*. Aş vrea să-mi petrec restul serii cu fetele.

— Sigur. Teddy încă nu a dat niciun semn?

— Nu. Noapte bună, mamă!

Louise a ieşit cu fetele şi Flora s-a uitat de la fereastră cum mergeau pe alee, la lumina unui felinar. S-a gândit cu drag la ajutorul enorm pe care i-l oferise fiica sa, care se ocupa singură de tinerele din Land Army, calm şi prietenos, fără urmă de snobism. Flora ştia că o adorau toate.

S-a dus apoi în bucătărie şi, cu ochii la cuptor, a văzut că plăcinta cu carne stătea la cald, alături de piureul de cartofi şi de varza pe care le lăsase doamna Tanit înainte să plece acasă.

Gândul a dus-o din nou la existenţa ei solitară, fără servitori, de la Lacuri, care o pregătise perfect pentru anii de război de-acum. A luat din salon o tavă pe care a pus paharele goale de cidru şi s-a dus să le spele, cât îi aştepta pe Archie şi pe Teddy să se întoarcă. În perioada asta mâncau la masa din bucătărie. Era cel mai călduros loc din casă şi, chiar dacă aveau copaci pe care-i puteau tăia

pentru lemne de foc, Flora şi Archie căzuseră de acord să nu beneficieze de lucruri pe care cei suferinzi nu le aveau.

Archie a intrat pe uşa din spate douăzeci de minute mai târziu, extenuat, dar cu o privire luminoasă.

— Ce faci, draga mea? a întrebat-o şi a sărutat-o cu căldură. Cum a fost petrecerea? iartă-mă că nu am ajuns, dar am avut o întâlnire. Şi am veşti bune.

— A fost foarte veselă.

Flora şi-a pus şorţul şi a servit cina, cu gândul că se strica plăcinta dacă-l mai aşteptau pe Teddy.

— Ce veşti ai?

— O să spun doar că nu mai trebuie să fac naveta asta lungă până la Londra. Voi lucra la baza aeriană din Ashford, la doar câţiva kilometri. Ştii deja din ziarele locale că avem escadrile de la RAF şi de RCAF[32]. Plus de la yankei, normal.

— Da.

Flora a zâmbit când şi-a adus aminte de bucuria pe care au manifestat-o fetele din organizaţie la începutul anului, când au aflat că escadrilele canadiene, americane şi britanice vor fi staţionate acolo. După mai multe baluri, fetele primiseră ciocolată şi ciorapi de nailon.

— Ce veste bună, dragul meu! Ce vei face acolo?

— Tot ce pot spune e că se apropie ceva important. Voi fi ofiţerul de legătură între diverse escadrile, voi organiza zborurile prin rotaţie şi voi fi consultant de strategie. Ştii, draga mea, pentru prima oară azi, chiar simt că începe să se întrevadă sfârşitul.

— Ce-o să ne mai bucurăm dacă ai dreptate!

Flora a pus o farfurie în faţa soţului ei şi l-a privit cu drag.

— Arată excelent, mulţumesc! a spus el, în timp ce

---

32 Royal Air Force (Forţele Aeriene Regale) şi Royal Canadian Air Force (Forţele Aeriene Regale Canadiene).

ridica cuţitul şi furculiţa. Niciunul dintre copii nu mănâncă cu noi astă-seară?

— Nu, Louise e cu fetele şi Teddy... în oraş.

— Ca de obicei, a murmurat Archie.

Era ora două dimineaţa când insomniaca Flora a auzit scândurile scârţâind şi uşa închizându-se pe coridor. Ştia că se întorsese în sfârşit fiul ei.

— Unde ai fost aseară? a întrebat Flora când a intrat Teddy în bucătărie, unde Flora şi doamna Tanit erau foarte ocupate cu pregătirile pentru sezonul festiv şi ascultau colinde la radio.

— În oraş. Ai o problemă cu asta, mamă? Nu mai am vârsta la care să cer voie.

Teddy a luat două tarte cu gem puse la răcit.

— Ce mai faceţi, doamnă Tanit? Ce zi frumoasă!

— Bine, mulţumesc, domnule! a răspuns ea.

Flora observase că menajera era una dintre puţinele femei care refuzau să se lase impresionate de farmecul deosebit al fiului ei.

— Excelent, i-a zâmbit el. Care-i planul pentru astăzi, mamă?

— La prânz oferim băuturi sătenilor şi apoi soseşte bunica ta la Ashford, la ora cinci. Dacă eşti amabil, ai putea s-o iei de la gară?

— Depinde, a răspuns Teddy, care s-a dus să se sprijine de sobă, unde doamna Tanit amesteca în vinul fiert. Băieţii din sat vor să ne vedem la cârciumă înainte de cină. În fond, e Ajunul Crăciunului!

— Ne-ar ajuta foarte mult dacă ai putea s-o iei.

— Dar soţul tău nu se poate ocupa de asta? a întrebat-o el pe doamna Tanit, care a tresărit când a atins-o cu mâna pe spate.

— Domnul şi doamna Tanit au liber diseară, pentru a sărbători Crăciunul împreună, pentru că doamna Tanit va

veni mâine să mă ajute să gătesc şi să servesc masa de prânz. Sunt sigură că bunica ta ar aprecia efortul.

— Avem pâine? Teddy a aruncat o privire în bucătărie. Mi-e atât de foame, că aş mânca şi-un cal.

Flora a arătat spre cămară.

— Sunt trei pâini proaspăt coapte, dar te rog să nu iei mai mult de o felie. Avem nevoie pentru sandvişurile ţăranilor.

În timp ce fiul ei căuta pâinile, Flora a oftat. Din când în când, până şi ea îşi mai pierdea răbdarea.

— Cred că va fi un Crăciun minunat, a spus Teddy, în timp ce ieşea din cămară, molfăind o bucată de pâine.

— Aşa sper.

— Şi bineînţeles că mă duc s-o iau pe bunica. Teddy a zâmbit brusc, apoi s-a dus la mama lui şi a luat-o în braţe. Râdeam şi eu de tine.

Şi, după cum s-a dovedit, chiar a fost un Crăciun fericit. Archie părea mai optimist decât îşi aducea Flora aminte, încurajat, credea ea, de noua lui slujbă la Ashford. Louise era, mai mult ca niciodată, o fiică bună şi cuminte, care oferea confort şi fericire tuturor. Chiar şi Teddy a reuşit să-şi controleze chemarea de a-şi însoţi prietenii la cârciuma din sat şi a rămas acasă până de Boxing Day.

În seara aceea, Flora şi Archie s-au prăbuşit în pat, extenuaţi în urma petrecerii de Crăciun.

— Parcă am distrat tot cartierul, şi bogaţi, şi săraci, de capul nostru.

— Chiar am făcut asta, a chicotit Flora, cu gândul la toţi cei care trecuseră pe la High Weald în ultimele zile. Dar aşa şi trebuie să fie, nu? în fond, Crăciunul este o sărbătoare a generozităţii.

— Da, iar tu ai fost cea mai generoasă dintre toţi! Mulţumesc, draga mea! A sărutat-o înainte să adauge: Să sperăm că Noul An aduce pacea pe care o meritătm cu

toţii.

Capitolul 38

Anul 1944 i s-a părut mai lung ca oricare altul Florei. Poate pentru că ea, asemenea tuturor din lumea asta, era epuizată de război, de veşti proaste şi de vocea de la radio, care se prefăcea veselă şi care le cerea oamenilor să fie optimişti.

În afară de asta, deasupra ei plana un nor ameninţător, precum zăpada densă ce acoperea grădina. Singurul lucru bun în luna februarie, care a fost destul de neplăcută, fusese o scrisoare de la William Heelis.

Castle Cottage Ne-ar Sawrey 15 februarie 1944

Draga mea Lady Vaughan – sau să îţi spun „Flora”?

Sper ca această scrisoare să te găsească cu bine. Aici mă năpădeşte zăpada, chiar în timp ce îţi scriu, şi e foarte linişte de când nu o mai am pe Beatrix care să mă certe. Îţi scriu ca să îţi spun că am dat citire cu glas tare testamentului lui Beatrix, în prezenţa pisicii (care, observ, a primit moştenire o conservă cu sardine). A fost o procedură formală, cerută legal de avocat (eu) şi de executor (eu). În curând va avea loc o întâlnire formală a mandatarilor şi a tuturor beneficiarilor, dar având în vedere condiţiile neîndurătoare actuale, am decis să mă abţin să o organizez până la topirea zăpezii şi o voi ţine la Londra, unde locuiesc mulţi dintre beneficiari, inclusiv Trustul Naţional. Îţi poţi imagina că e o listă lungă şi există toate şansele să fie necesar să închiriez o sală de bal pentru a încăpea cu toţii. Glumesc, dar este un testament complex şi va dura foarte mult să-i dau de capăt. E cu atât mai dureros pentru umilul avocat care se ocupă de el, cu cât acesta aparţine lui Beatrix.

Acum, am vrut să te informez că Beatrix ţi-a lăsat o moştenire şi pun în plic scurta scrisoare pe care ţi-a scris-o cu toate explicaţiile de rigoare. Sper să fii de acord!

Între timp, dragă Flora, să ne rugăm să treacă această iarnă nesfârşită şi să vină primăvara cu speranţe pentru viitor. Recunosc că în prezent mă străduiesc să accept că această primăvară va veni fără iubita mea soţie.

Să ţinem legătura, dragă prietenă!

William Heelis

Flora a scos şi celălalt plic, l-a deschis şi şi-a făcut curaj să citească.

Castle Cottage Ne-ar Sawrey 20 iunie 1942

*Draga mea Flora, îţi voi spune pe scurt despre ce e vorba, f*iindcă *ştiu că scrisorile de dincolo de mormânt pot fi triste.*

La subiect, aşadar: Ţi-am lăsat moştenire o librărie în Londra, pe care am cumpărat-o cu câţiva ani în urmă, când familia care o deţinea a avut probleme financiare. Arthur Morston (adică stră-strănepotul proprietarului original) a murit acum câţiva ani şi, fiindcă era librăria copilăriei mele pe vremea când locuiam în Kensington şi fiind foarte ataşată de proprietarul său, am cumpărat-o eu). Din păcate, a trebuit s-o închid la începutul războiului, din cauza lipsei de personal şi a rămas închisă până în ziua de azi.

Flora dragă, faci ce doreşti cu ea! Clădirea, cel puţin, este valoroasă. Fiindcă locuieşti atât de aproape de Londra faţă de mine, dacă te hotărăşti să o păstrezi, vei fi un angajat şi un proprietar mult mai bun decât am fost eu vreodată. Dacă o vinzi, sunt sigură că, prin dragostea ta pentru cărţi, vei găsi un scop nobil stocului. E un miracol că a reuşit să supravieţuiască războiului – cel puţin până acum – când multe dintre clădirile din apropierea ei au fost distruse. Este un locşor minunat şi te încurajez să-l vizitezi

măcar, înainte să iei o hotărâre.

Prin urmare, dragă Flora, e timpul să-mi iau rămas-bun. Îmi voi aminti mereu cu afecţiune timpul petrecut cu tine. Te rog ţine legătura cu William. Când va veni momentul, mi-e teamă că va fi pierdut fără mine.

Beatrix

— Câtă generozitate şi amabilitate din partea ei! a spus Archie în seara aceea, la cină. Când vei primi contractul şi cheile, trebuie să mergem la Londra s-o vedem.

— Sper că mai e în picioare. Ar fi insuportabil s-o găsim dărâmată.

— O fi Teddy interesat s-o administreze? Nu pare să aibă vreo grijă în perioada asta. Nici nu se poate scula din pat înainte de prânz. Şi în sat se spune că se duce seară de seară la cârciuma de la han.

— După cum ştii, a fost răcit cobză.

— Toţi am fost răciţi iarna asta, Flora, dar asta nu ne opreşte să facem ceva util cu viaţa noastră.

— Cred că e deprimat. Anii tinereţii i-au fost înnegurați de război.

— Cel puţin el are toată viaţa înainte, spre deosebire de mulţi dintre semenii lui, s-a răstit Archie, încercând să-şi ţină mânia în frâu. Mă gândeam recent că trebuie să discutăm testamentul meu. Nu l-am mai citit de când ne-am căsătorit. În momentul ăsta, High Weald rămâne pe mâinile lui Teddy, fiindcă este cel mai în vârstă şi singurul fiu, primul născut şi moştenitorul meu, dar trebuie să recunosc că încep să mă întreb dacă e destoinic. Astăzi mă gândeam că, în ciuda faptului că nu pot face nimic în privinţa titlului pe care-l primeşte de la mine, poate ar trebui să las moşia pentru totdeauna pe numele tău, draga mea! Apoi, în funcţie de atitudinea lui Teddy pe viitor şi, de asemenea, dacă Louise ar fi să dea naştere unui fiu, te

poţi hotărî cum e mai bine să procedezi. Felul în care se poartă în momentul ăsta mă face să mă întreb dacă...

— Putem discuta despre asta altă dată? Poate când se termină războiul şi se liniştesc apele? Trupul lui Beatrix nici nu s-a răcit bine şi nu pot să mă gândesc la astfel de lucruri.

— Sigur, draga mea! Archie s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna. Când va veni momentul, va trebui să sărbătorim că am reuşit să trecem cu bine peste asta.

Pe măsură ce Anglia ieşea din iarnă şi apăreau primele semne ale primăverii, Flora devenea mai optimistă. Era foarte încântată să vadă că seminţele plantate de ea şi de domnul Tanit cu o toamnă în urmă începeau să dea roade. Război sau nu, o grădină, asemenea unui copil, are nevoie de atenţie constantă. Numai faptul că simţea pământul solid sub picioare îi dădea o senzaţie de bine.

În ciuda perspectivei cinice asupra propagandei distorsionat de optimiste debitată de Ministerul de Război, până şi Flora vedea că soarta Aliaţilor suferea o schimbare. Ştia, din spusele lui Archie – dar şi din ce nu-i spunea – că Aliaţii se pregăteau de un fel de atac organizat în Europa. Cu toate că timpul petrecut de Archie la baza aeriană se întindea de multe ori până noaptea târziu, îi citea anticiparea în ochi.

A venit chiar şi o veste bună pentru Louise, care participase la un dans de Anul Nou cu Teddy, după ce o convinsese Flora cu greu.

— O să-ţi prindă bine să te duci în oraş şi să iei o pauză, că munceşti prea mult aici, insistase Flora.

Îi împrumutase fetei o rochie de seară, pe care lui Louise o modificase foarte îndemânatic cu propriile mâini, la fel cum făcuse şi Aurelia odată. Teddy o însoţise şi când s-a întors acasă a doua zi, Flora observase în ochii ei o

schimbare.

Tânărul cu pricina se numea Rupert Forbes, genul de savant a cărui miopie cronică nu-l lăsase să lupte pentru ţara lui. Teddy îl cunoscuse la Oxford şi Louise îi spusese că acum lucra în spionaj.

— Nu poate spune ce anume, bineînţeles, dar sunt sigură că e foarte important. E foarte deştept, mamă, a câştigat o bursă la Oxford pentru a studia limbile clasice.

— Cam sec individul, a intervenit Teddy. Foarte direct, chiar a refuzat al doilea pahar de şampanie de Revelion.

— Nu trebuie să bei până nu mai poţi ca să fii fericit, se răstise Louise la el.

Nu-i stătea în fire să se răstească la nimeni, cu atât mai puţin la fratele ei iubit şi Flora se întrebase atunci dacă acel comentariu venise din dorinţa de a-i lua apărarea lui Rupert sau începuse Teddy s-o irite.

Relaţia amoroasă între Rupert şi Louise înflorise foarte repede şi devenise profundă. Şi Flora, şi Archie îl plăcuseră pe Rupert pe loc, atunci când l-au cunoscut, şi se bucuraseră foarte tare să fie martorii unei iubiri din ce în ce mai mari între cei doi. În consecinţă, cu numai două săptămâni în urmă, cuplul îşi anunţase logodna şi Rupert venise la High Weald ca să petreacă weekendul şi să sărbătorească. Fusese fascinat de moştenirea primită de Flora de la Beatrix şi o implorase să-i permită să meargă cu ea la următoarea vizită la librărie, care urma să aibă loc în câteva săptămâni. Aflaseră că edificiul nu fusese bombardat în timpul Blitzului[33] şi Flora urma să primească foarte curând contractul.

Rupert, cu toate că provenea dintr-o familie bună, nu

---

33 „The Blitz” se referă la bombardarea continuă a Regatului Unit, de către Germania nazistă, în perioada 7 septembrie 1940-10 mai 1941, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

avea un venit al său, astfel că Archie şi Flora căzuseră de acord ca tânărul cuplu să se mute la Home Farm, peste drum, unde ferma rămăsese goală de când plecase administratorul. Ştia că, după o mână de vopsea şi cu nişte perdele noi, mâinile dibace ale lui Louise aveau să creeze miracole în casa care li se potrivea numai bine porumbeilor. Flora se gândea deja la darul perfect de nuntă pentru tinerii miri.

— Mamă, pot să-ţi spun ceva?

Louise a găsit-o pe Flora în grădină, într-o dimineaţă însorită de mai.

— Sigur. Flora s-a ridicat şi s-a uitat cu atenţie la figura îngrijorată a lui Louise.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem să ne aşezăm?

Louise a arătat spre o bancă la umbră, sub pavilionul cu trandafiri, construit recent de domnul Tanit.

— Ce e?

Flora vedea cum îşi frământa fata degetele lungi şi agitate.

— E... delicat. E vorba de o fată din Land Army. Şi de Teddy.

— Atunci ar fi bine să-mi spui.

— Ştiu încă de la Crăciun că se petrecea ceva între ei. Ţii minte seara în care Tessie nu a ajuns la petrecere?

— Da.

— Ei bine, în seara aceea veneam de la căsuţe spre casă, când i-am văzut pe Teddy şi pe Tessie cum au apărut de pe o alee de la Home Farm. Era trecut bine de miezul nopţii şi mi-a confirmat ceea ce-mi menţionaseră deja câteva fete.

— Adică ştiau unde era ea?

— Da, şi cu cine.

— Înţeleg.

— Speram ca relaţia să se sfârşească – sunt sigură că ştii care e puterea de concentrare a lui Teddy, mai ales când vine vorba de femei – şi asta părea să se întâmple.

— Atunci de ce îmi spui acum?

Louise a oftat din rărunchi şi şi-a mutat privirea spre grădină.

— Pentru că Tessie a venit ieri la mine, plângând de mama focului, şi m-a anunţat că „stătea în calea familiei”, după cum s-a exprimat. E însărcinată, mamă, şi jură că e copilul lui Teddy.

— O, Doamne! De data asta, Flora a fost cea care şi-a încleştat mâinile de teamă. Şi este?

— E în patru luni sau mai mult şi logodnicul ei a fost pe front, în Franţa, în ultimele şase luni, fără permisie. Toate celelalte fete ştiau că a fost cu Teddy până dimineaţă şi au minţit pentru ea. Mi-e teamă că se confirmă datele şi aş zice că da, e copilul lui.

— Şi Teddy? Ce zice?

— Încă nu i-a spus. El a rupt relaţia cu ea după aceea, după cum spune Tessie, imediat ce şi-a făcut treaba cu ea.

— Atunci trebuie să se căsătorească cu ea.

— Nu vrea. Nu o iubeşte sau, într-adevăr, nici n-o mai place măcar! Şi-apoi, Tessie e o tânără foarte inteligentă şi foarte frumoasă, dar provine din cartierul East End al Londrei[34]. Cei doi nu au nimic în comun, iar copilul, dacă este băiat, va fi moştenitorul proprietăţii High Weald. Ce naiba ar zice *papal*

Flora s-a gândit la consecinţele faptelor demne de dispreţ ale fiului ei şi apoi la reacţia pe care urma să o aibă Archie la auzul veştii. Ar fi fost cireaşa de pe tortul unei relaţii şi-aşa tensionate.

— Spui că femeia are un logodnic?

---

34 East End era o zonă renumită pentru sărăcie şi probleme sociale.

— Da, are. Sunt iubiţi din copilărie şi sunt împreună de ani buni.

— Crezi că ar putea să o iubească destul cât să o ierte şi să privească acel copil ca pe al lui? Nu va fi prima fată care are parte în timpul războiului de această soartă, în fond.

— Nu ştiu, mamă, dar mă îndoiesc, tu nu?

Louise a fost foarte atentă la acest răspuns, cu un ton care sugera că disperarea Florei o făcea naivă.

— Adică, dacă era Rupert în locul lui, m-ar fi părăsit una-două. Şi aici nu e doar vorba despre ce simte logodnicul lui Tessie pentru ea. Ci despre ce simte Tessie faţă de Teddy. Crede că e îndrăgostită de el.

— Din ce spui, e evident că Teddy nu simte la fel pentru ea.

— Ai putea oare să stai de vorbă cu el? Pari să fii singura de care mai ascultă. Jur, mamă, a luat-o razna în ultimele luni. Şi în zonă are o reputaţie de alcoolic, că de-ar afla papa, s-ar şoca. iartă-mă că pun totul pe umerii tăi, dar trebuie făcut ceva. Şi repede.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Louise! Lasă pe seama mea acum şi voi încerca să mă gândesc cum e mai bine să procedez.

— Îi voi spune lui Tessie că am vorbit cu tine şi că vei discuta chestiunea cu Teddy.

Flora şi-a petrecut restul serii în grădină, dorindu-şi ca Teddy să fie mai calm şi mai adunat, asemenea domnului Tanit, care vorbea puţin, dar care se ocupa de plante şi de animale cu mare blândeţe.

Are compasiune, şi-a spus ea, întrebându-se dacă fiul ei va învăţa vreodată ce însemna asta.

Într-o noapte lungă în care îl privise pe Archie dormind lângă ea, Flora a luat o hotărâre. Ştia cum va reacţiona soţul ei dacă afla de comportamentul înfiorător

al fiului ei. Pentru el, onoarea era totul şi nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi azvârlit pe Teddy pe loc de la High Weald fără un sfanţ în buzunar.

În acea după-amiază, Flora a rugat-o pe Louise s-o trimită pe tânăra Tessie la ea. Fata a venit în biroul ei, dulce şi palidă, cu ochi mari, albaştri şi temători. Flora a observat forma burţii şi, în acel moment, a simţit o durere bruscă. Chiar dacă ea şi Archie încercaseră să aibă un copil împreună, nu reuşise niciodată să rămână însărcinată, dar avusese totuşi treizeci de ani când se hotărâseră să se căsătorească şi câţiva ani mai târziu, îşi dăduse seama că îi trecuse vremea.

În timp ce o privea pe fată, o clipă de nebunie a făcut-o să-şi imagineze acest copil în braţele ei şi crescându-l ca pe al ei. Copilul lui Teddy... menit să fie încă un copil fără tată. Flora şi-a alungat imaginaţia şi s-a pregătit de confruntare.

— Bună, Tessie! Ia loc, te rog!

— Mulţumesc, doamnă! îmi pare rău că vă implic în povestea asta, mai ales că aţi fost aşa de bună cu mine şi cu fetele. Aţi vorbit cu Teddy? Ce-a spus?

Flora şi-a făcut curaj să mintă.

— Da, am vorbit şi, din păcate, neagă faptul că are cunoştinţă despre această relaţie sau eveniment.

— Da cum îi posibil? Toată lumea ştie că ne vediam de luni de zile, din toamnă până la Crăciun. Ia să întrebaţi celelalte fete, că vă spun ele.

Tessie a izbucnit în hohote de plâns. Flora s-a ridicat şi s-a dus la ea, a scos o batistă de dantelă din mânecă şi i-a oferit-o. O durea sufletul pentru fata asta, dar familia ei era pe primul loc.

— Gata, gata, a spus cu blândeţe. Nimic nu e atât de rău cum pare.

— Ba da! Cum să fie mai rău, mă scuzaţi că zic,

doamnă? Cu un copil pe drum, făcut de un bărbat care neagă fapta şi un logodnic care clar ca bună ziua o să-mi întoarcă spatele când o să vadă ce i-am copt. Iară mama şi tata... or să mă arunce afar' din casă numaidecât. O să rămân pe străzi, lipită pământului. Mai bine mă duc şi m-arunc în râu, ca să termin cu povestea asta!

— Tessie, te rog! înţeleg că eşti supărată, dar întotdeauna există o soluţie, îţi promit!

— Şi care-i soluţia aia, doamnă, mă scuzaţi că vă-ntreb?

— Ei bine, cel mai important acum e ca tu şi copilul să aveţi un acoperiş deasupra capului, nu-i aşa? Adică o casă a ta.

— Normal. Dar cu banii mei, nu-mi pot permit un loc al mieu.

— Nu. De aceea sunt pregătită să-ţi ofer o sumă de bani cu care să-ţi poţi cumpăra o căsuţă a ta. De asemenea, îţi voi oferi un mic venit anual, până când ajunge copilul la şcoală şi îţi poţi găsi de lucru singură.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar de ce? Tessie se uita suspicios la ea. Adică, dacă fiu ăsta al dumneavoastră v-a zis că nu-i al lui şi că nu... ştie de mine, de ce nu mă daţi afară şi mai staţi la poveşti?

— Fiul meu mi-a spus că nu poate fi copilul lui, dar asta nu mă opreşte să ajut o tânără neajutorată, nu-i aşa? Tessie, şi eu am fost tânără şi disperată. Şi am avut parte de bunătate şi ajutor când am avut mai mare nevoie. Pur şi simplu, fac ce au făcut şi alţii pentru mine, a răspuns Flora cu calm.

— Dar casele costă mulţi bani.

Tessie şi-a suflat nasul zgomotos în batistă.

— Ai putea cumpăra ceva potrivit în apropiere de părinţii tăi, dacă doreşti. Unde locuiesc?

— În Hackney.

— Sunt sigură că te vor ierta după ce apare copilul. Poate chiar şi logodnicul tău te va ierta. Asta dacă te iubeşte.

— O, da, mă iubeşte! zice că-s lumina ochilor lui. Şi uite ce i-am făcut. Nu, a clătinat Tessie din cap. Nu mă va ierta niciodată pentru asta, niciodată! Şi ce vreţi în schimb?

— Nimic. Poate doar o fotografie cu copilul, din când în când. Şi promisiunea ta că nu vei târî reputaţia fiului meu prin mocirlă spunând minciuni despre el.

— Mă jur, doamnă, Teddy e tatăl copilului. Şi ere că ştiţi şi dumneavoastră asta şi d-aia faceţi asta pentru noi. Că port nepotul dumneavoastră. A pus mâna pe burtă. Dacă e băiat, ar putea moşteni toate astea.

— După cum bine ştii, nu ai cum să dovedeşti nimic. Aşa că iată oferta mea. Vrei să o accepţi?

— Îi ţineţi partea, îl protejaţi, nu? Dragul fiu... Toată lumea ştie că e lumina ochilor dumneavoastră şi nu poate nimeni să zică nimic de el. Unde e? Tessie s-a ridicat, tremurând de furie. Zic că nici n-aţi vorbit cu el. Vreau să vorbesc eu cu el. Acum!

— Cum doreşti.

Flora a ridicat din umeri cât de nonşalant a putut, apoi s-a întors cu spatele şi s-a dus la birou.

— Dar în clipa în care ieşi din camera asta, îmi retrag oferta. Şi îţi garantez că nu vei afla nimic altceva din gura lui Teddy. Întreab-o pe Louise. Şi în faţa ei a negat, a adăugat, ca o măsură în plus. S-a aşezat la birou şi a scos carnetul de cecuri. Aşadar, ce să fie? Poţi pleca cu un cec pe numele tău cu suma de o mie de lire, să te întorci şi să-ţi faci bagajele. îl voi trimite pe domnul Tanit să te ducă la gara Ashford într-o oră. Alternativa e să pleci cu mâna goală şi să te arunci la picioarele fiului meu. Pe care, aşa cum ştim amândouă foarte bine, nu-l caracterizează mila.

S-a lăsat tăcerea şi Flora spera că reuşise să o convingă, numai că fata era mândră şi deşteaptă, iar Flora îi admira spiritul.

— Ăsta e şantaj!

Flora nu a zis nimic, ci a luat stiloul şi i-a scos lent capacul. În cameră s-a auzit un oftat îndelung, de om învins.

— După cum ştiţi, nu am de ales. O să iau banii şi o să plec.

— Fie! a spus Flora, în timp ce scria cecul uşurată. Ai luat decizia corectă, Tessie!

— Nu am avut de ales, nu ziceţi, doamnă? L-am iubit, să ştiţi! a continuat ea, cu tristeţe. Eram mereu fată bună, dar m-a ameţit cu tot felul de lucruri, cum că mă ia de nevastă.

— Poftim cecul şi numele avocatului meu, care se va ocupa de-acum înainte de orice corespondenţă. De asemenea, te va ajuta la cumpărarea casei dacă va fi necesar.

— Mulţumesc, doamnă! a îngăimat Tessie. E clar că sunteţi om bun. Teddy nu ştie ce noroc are cu o mamă ca dumneavoastră, care strânge mizeria după el. Vă zic, ăsta nu-i om bun.

— La revedere, Tessie! Ai grijă de amândoi!

— O să încerc, doamnă, mă jur!

Tessie a ieşit din cameră şi Flora s-a cufundat uşurată în scaun, în aceeaşi măsură dezgustată de poveste.

Nu există minciuni când e vorba de dragoste...

Îşi amintise cuvintele lui Archie cu ani în urmă. Totuşi, dragostea ei pentru Teddy şi nevoia de a-l proteja o transformase într-o persoană pe care nu o recunoştea şi, pentru asta, se detesta.

— Ce e, mamă? La cinci trebuie să fiu la o întâlnire,

s-a plâns Teddy posomorât, când a intrat în biroul Florei.

— Deja ai întârziat zece minute, aşa că ar fi bine să trecem direct la subiect.

— Ce-am mai făcut de data asta? de bârfe ţi-au mai ajuns la urechi?

— Cred că ştii foarte bine despre ce e vorba.

— Ah! a chicotit Teddy. Bănuiesc că ai aflat despre aşa-zisa mea legătură cu fata pe nume Smith.

— Da, am aflat, de la celelalte fete şi de la sora ta, care pretinde că te-a văzut cu ea când plecaţi de la Home Farm, cu o seară înainte de Ajunul Crăciunului. Şi astăzi, chiar de la Tessie.

— A venit la tine?

— Eu i-am cerut.

— O, Doamne, mamă! Cred că uiţi că am douăzeci şi patru de ani şi sunt perfect capabil să ies singur din încurcătură.

— Recunoşti deci că eşti în încurcătură?

— Nu... s-a bâlbâit Teddy, dar nu vreau să se bage mama mea în viaţa mea. Îţi dai seama că sunt numai minciuni!

— După ce am vorbit azi cu Tessie, mă îndoiesc sincer. O să trec direct la subiect. Ştii că Tessie e însărcinată şi sunt şanse mari să fie copilul tău. Ai refuzat să îţi asumi orice responsabilitate pentru faptele tale, aşa cum faci cu orice altceva. Minţi cu neruşinare şi trebuie să-ţi salvez pielea de fiecare dată.

— Mamă...

— Te rog să nu mă întrerupi! Eşti un beţiv leneş şi obraznic şi, sincer, o ruşine pentru familia asta. Numai săptămâna trecută se gândea tatăl tău să-şi schimbe testamentul.

— Şi să mă dezmoştenească?

— Da. Flora vedea pe faţa lui că dăduse lovitura. Şi

înţeleg de ce. Sinceră să fiu, dacă tatăl tău ar auzi chiar şi o şoaptă din zvonul care umblă despre Tessie, ar fi ultima picătură.

— Înţeleg.

Teddy s-a aşezat trist pe scaun.

— Îţi sugerez ca de-acum înainte să nu ne mai minţi, dacă vrei să te mai scoatem din situaţii neplăcute.

Teddy s-a uitat pe geam, pe lângă mama lui.

— Bine.

— Am trimis-o pe Tessie de-aici cu destui bani cât să fie în siguranţă şi ea, şi copilul.

— Mamă, chiar nu trebuia să faci asta...

— Ba da. E aproape sigur copilul tău şi nepotul meu şi al tatălui tău. Recunoaşte, Teddy, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, a consimţit el, în cele din urmă. E o şansă, dar...

— Puţin îmi pasă de acest „dar" al tău! Nu poţi continua aşa. Înţeleg că eşti plictisit şi că îţi cauţi un scop în viaţă, dar reputaţia ta de afemeiat şi de beţiv e din ce în ce mai cunoscută.

— Sunt într-adevăr plictisit. Şi nu mă mira, de fapt. Dacă nu aveam platfus, eram de mult plecat pe front şi îmi făceam datoria, îmi serveam ţara.

— Oricare ţi-ar fi scuzele, trebuie să alegi în clipa asta. Fie rămâi aici şi devii fiul cu care eu şi tatăl tău ne putem mândri, fie îi voi sugera tatălui tău să te trimită în Ceylon, unde să stai cu mătuşa Elizabeth şi unchiul Sidney şi să-i ajuţi cu plantaţia lor de ceai. Oricum, va trebui să-i dovedeşti tatălui tău că meriţi să-i fii moştenitor.

Ca mai devreme, când era Tessie aici, s-a lăsat o linişte mormântală.

— M-ai alunga? E război, mamă! Vocea lui Teddy se schimbase. Bombardează vasele şi le scufundă constant!

Flora a tras aer adânc în piept înainte să continue:

— Da, doar pentru că nu mai sunt pregătită să te acopăr şi să-ţi scuz faptele. Numai mulţumită intervenţiilor mele constante nu te afli acum într-un moment de criză cu tatăl tău. Totuşi, oricât te iubesc, privirea acelei tinere pe care am văzut-o astăzi şi care stătea unde şezi tu acum în clipa în care i-am spus că ai negat orice relaţie cu ea m-a făcut să-mi dau seama că nu îţi voi mai tolera acest comportament. Înţelegi ce spun, Teddy?

El şi-a plecat capul nefericit.

— Da, mamă!

— Încă mai cred că în tine există bunătate. Eşti tânăr şi există o şansă să repari lucrurile şi să-i dovedeşti tatălui tău că într-o zi vei merita să-i devii moştenitor.

— Da. Voi rămâne, mamă, a spus el în cele din urmă. Şi promit să nu vă mai dezamăgesc pe tine şi pe *papa*.

Fără niciun un alt cuvânt sau privire către ea, Teddy a părăsit încăperea.

Capitolul 39

În următoarele câteva săptămâni, într-adevăr, Teddy părea să o fi luat-o de la capăt. A ajutat cât a putut în casă şi în grădină şi erau multe de făcut, fiindcă, a doua zi după discuţia dintre el şi Flora, domnul Tanit a anunţat că el şi soţia lui plecau urgent de la High Weald. Cu toate că nu le oferise niciun motiv pentru plecarea bruscă, Flora a întrebat cum i-ar putea convinge să rămână, numai că Tanit a rămas mut.

— Aşa e cel mai bine, doamnă! Doamna Tanit nu se mai simte bine aici.

Au plecat în noaptea aceea şi Flora a rămas trează până dimineaţă, întrebându-se ce făcuse ca să o supere pe

buna servitoare. Louise a ridicat din umeri cu disperare când a aflat vestea a doua zi.

— Doar ştii de ce! a şoptit ea. Teddy a stat grămadă pe ea în ultimele luni. Adică, nu sunt sigură, dar în locul bietei fete, mă îndoiesc că aş fi suportat.

Flora a închis ochii şi şi-a adus aminte de momentul în care fiul ei i-a atins doamnei Tanit spatele, când stătuse rezemat de soba din bucătărie.

În următoarea seară, Flora a mâncat singură, fiindcă Archie sunase să le spună că era reţinut la bază, ceea ce se întâmpla destul de des în acea perioadă. În noaptea aceea, a auzit din pat zgomotul bombardierelor germane, foarte aproape, dar nu s-a îngrijorat. Sunetele astea deveniseră familiare, precum ciripitul păsărilor dimineaţa. Totuşi, în noaptea aceea erau foarte aproape şi Flora a suspinat iritată că erau probabil nevoiţi să doarmă în pivniţă dacă veneau şi mai aproape de ei.

Chiar înainte de miezul nopţii, s-au declanşat sirenele care anunţau raidurile aeriene, iar Flora, Teddy şi Louise au coborât scările. Două ore mai târziu, nu s-a mai auzit nimic şi s-au întors la culcare. Flora ştia că Archie va rămâne la baza aeriană toată noaptea.

— Mamă! Mamă, trezeşte-te! striga Louise lângă ea, a doua zi. A sunat cineva! îşi zice şeful escadrilei! Vrea să vorbească urgent cu tine!

Cu sufletul la gură, Flora a zburat la parter, aproape împiedicându-se în graba ei de a ajunge la telefon. Ştia deja motivul apelului.

Şeful escadrilei i-a dat vestea că Archie şi alţi paisprezece piloţi de la RAF fuseseră ucişi pe loc, atunci când căzuse o bombă în zona de corturi în care se aflau piloţii în rezervă şi alţi soldaţi.

Oricât de puternică ar fi fost de fel, Flora a cedat atunci. Toată ironia o copleşea. Archie supravieţuise până

acum, se bucuraseră că primise post mai aproape de casă, la Ashford în loc de Londra, care era ţinta principală a bombardierelor germane, doar ca să-şi piardă viaţa la câţiva kilometri de casă. Era o situaţie pe care mintea ei confuză nu o mai putea desluşi.

Louise a chemat doctorul, care i-a prescris sedative şi, timp de câteva zile, Flora a zăcut în pat, fără voinţa sau energia de a se mai ridica. Fără iubitul ei Archie, prefera să fie şi ea moartă. Nici măcar când îşi vedea fiica extrem de tristă nu o motiva să mai iasă din dormitor. Zăcea acolo şi retrăia fiecare moment în parte pe care îl petrecuse cu Archie şi îi reproşa lui Dumnezeu că nu mai putea fi credincioasă din cauza faptului că i-l luase pe veci. Cel mai rău dintre toate era că nu avuseseră ocazia să-şi ia rămas-bun.

În cea de-a şasea dimineaţă după telefonul fatidic, o bătaie în geam a trezit-o pe Flora, care zăcea adâncită într-un somn indus de somnifere. A ridicat capul şi a văzut un pui de sturz care căzuse probabil din cuibul său din castanul bătrân de lângă geam. Pervazul se pusese în calea lui, dar era isteric şi risca să pice de pe el, fiindcă ţopăia şi ţipa întruna după mama lui.

— Vin acum, micuţule! a şoptit ea.

A deschis cu grijă fereastra şi l-a luat în mână.

— Da, da, a gângurit Flora. Eşti în siguranţă acum. Aducem scara şi te ducem cât ai clipi la mama ta.

Cu pasărea în palmă, a coborât în bucătărie, unde Teddy şi Louise stăteau la masă.

— Mamă, te-ai trezit! Tocmai veneam să-ţi aduc ceai, a spus Louise.

— Lasă asta. Mititelul ăsta a căzut din cuibul din castan. Teddy, poţi să aduci o scară, ca să mă urc şi să-l pun la loc, înainte să moară din cauza şocului?

— Sigur, mamă!

Louise a ridicat ochii la Teddy, care i-a făcut cu ochiul în timp ce se ridica.

— O să se facă bine, a murmurat el surorii lui, în timp ce ieşea după mama lui.

Slujba de înmormântare a avut loc la biserica de pe moşie şi a participat multă lume, printre care ţărani, prieteni şi rude. Archie fusese plăcut şi respectat în sat. Flora stătea între copiii ei şi zâmbea printre lacrimi la elogiile aduse de către colegii din aviaţie, din ambele războaie. În timpul slujbei, Flora a făcut eforturi să-şi găsească măcar o fărâmă de putere şi curaj. În săptămâna solitară putuse măcar să jelească torente de durere şi, în schimb, acum îşi putea sprijini copiii care sufereau. Firul vieţii ei – sau, cel puţin, principala ei sursă de fericire – probabil că avea să fie întrerupt pentru totdeauna, dar copiii aveau toată viaţa înainte şi nu voia să-i dezamăgească.

A doua zi după înmormântare, a primit vizita domnului Saunders, avocatul familiei, care, după ce şi-a oferit condoleanţele, a trecut la treabă.

— Ştiţi probabil că Lord Vaughan nu şi-a rescris testamentul din 1921, a început domnul Saunders, în vreme ce scotea din antica servietă de piele un teanc ordonat de documente. Presupun că dorea în continuare ca moşia să-i rămână fiului său, Teddy?

— Aşa bănuiesc... a confirmat Flora, strangulată de sentimentul de vinovăţie.

— Atunci voi pune roţile în mişcare, ca Teddy să intre în posesia celor discutate. Din păcate, fiindcă nu există niciun document legal care să vă garanteze că aveţi asigurată casa pe moşia High Weald, trebuie să vă spun că fiul dumneavoastră are dreptul să vă dea afară. Nu că ar face asta, desigur, dar am mai întâlnit situaţii similare.

— Voi discuta cu Teddy despre dorinţele lui, a spus

Flora încordată. Sunt sigură că putem rezolva asta între noi. Am o singură întrebare pentru dumneavoastră, domnule Saunders: dacă sora mea, Aurelia, i-ar fi dat naştere doar lui Louise, cu alte cuvinte unei fete, sau dacă Teddy ar fi murit în război, a adăugat încet, ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Ei bine, lucrurile s-ar complica în acel caz. În primul rând, am căuta un moştenitor de sex masculin pentru moşie şi, în cazul în care nu am găsi niciunul, Louise ar primi aproape cu siguranţă dreptul de stăpânire a moşiei până când ar da naştere unui fiu. La maturitate, el ar moşteni şi pământul, şi rangul. Dacă ar da naştere unei fete, acea fiică ar primi aceleaşi drepturi până când s-ar naşte un fiu. Asta dacă nu cumva, desigur, una dintre fiicele surorii lui Lord Vaughan ar face un băiat înaintea ei. Etc, etc.

— Am înţeles.

— După cum aţi văzut, avem mare noroc că există un moştenitor direct, a chicotit el sec. Cunosc destule familii care nu au, din cauza celor două războaie care au devastat generaţii de taţi şi fii. Aveţi noroc, Lady Vaughan! Linia directă a descendenţei poate continua la High Weald, când multe familii într-o situaţie similară nu au beneficiat de această simplă tranziţie.

— Mă întreb, domnule Saunders, dacă e posibil ca Louise să primească măcar o parte din moşie. Se va căsători în curând şi soţul ei nu este un om bogat. Ca femeie, a spus Flora cu grijă, consider că faptul că e femeie nu ar trebui s-o împiedice să aibă pretenţii asupra proprietăţii familiei. Mai ales ca geamănă a lui Teddy.

— De acord, Lady Vaughan! Regulile în privinţa asta sunt arhaice şi nu pot decât să sper că în curând femeile vor avea drepturi egale asupra proprietăţii şi titlurilor. Totuşi, mi-e teamă că numai fiul dumneavoastră poate

decide asta acum. Îmi pare rău să vă spun că niciuna din voi nu are jurisdicţie în privinţa moşiei de la High Weald. E tare supărător că soţul dumneavoastră nu a apucat să rescrie testamentul. De-acum, sunteţi la mâna fiului dumneavoastră. La fel şi sora lui.

— Mulţumesc pentru sfaturi, domnule Saunders! Vom păstra legătura, eu, Teddy şi dumneavoastră, fără îndoială!

— De-acum înainte, orice am de comunicat va trebui să ajungă direct la Teddy şi să vă ocolească pe dumneavoastră, a răspuns domnul Saunders, în timp ce băga actele la loc în servietă. Încă o dată, condoleanţe pentru pierdere! Răposatul dumneavoastră soţ a fost un om tare bun. Să sperăm că fiul lui va fi demn de moştenire. O zi bună, Lady Vaughan!

Cu un suspin adânc ce sugera că bârfa despre Teddy se împrăştiase în tot satul, domnul Saunders a plecat. Flora a rămas pe loc cu ochii pe fereastră, spre grădina care nu avea să mai fie în grija ei. Şi-a dat atunci seama că Archie, oricât de nobile i-au fost intenţiile la vremea respectivă, o eliminase pe Louise, adevărata moştenitoare, din succesiunea ei de drept. Şi, în ciuda ultimelor zvonuri despre incapacitatea lui Teddy de a juca rolul de stăpân al proprietăţii de la High Weald, chiar nu era nimic de făcut, fără a expune înşelătoria comisă de Archie.

Era cel puţin recunoscătoare că avusese mintea să păstreze, prin investiţii sigure, cea mai mare parte din moştenirea primită de la adevăratul ei tată, cu ajutorul şi la sfaturile lui Sir Ernest Cassel. De-atunci, obţinuse o dobândă din acţiuni bine documentate, iar fondurile ei rezistaseră cu bine urcuşurilor şi coborâşurilor pieţei financiare volatile. Pe scurt, era o femeie bogată.

Home Farm urma deja să fie transferată pe numele lui Rupert şi al lui Louise. Archie semnase şi autorizase

transferul titlurilor de proprietate, ca tânăra pereche să se poată muta în august, imediat după nuntă. Doar Teddy nu putea obiecta, nu?

Flora ştia că însuşi faptul că îşi imagina că ar fi fost în stare de aşa ceva sublinia gravitatea situaţiei. În seara aceea a stat de vorbă cu Teddy şi cu Louise şi le-a povestit despre conversaţia pe care o avusese cu domnul Saunders. S-a uitat cu atenţie la expresia lui Teddy şi s-a liniştit când a observat urme de durere şi de uşurare.

— Ei bine, eu şi Rupert vom fi extrem de fericiţi la Home Farm, a mărturisit Louise bucuroasă. E un loc plăcut şi sunt sigură că putem amenaja casa pe gustul nostru.

— Da, nu mă îndoiesc de asta, a spus Flora, fericită că Louise era cuminte şi recunoscătoare din fire. În plus, bănuia Flora, nepoata ei nici nu aşteptase mai mult, fiindcă nu era conştientă de adevăratele circumstanţe. Aşadar, Teddy, toate astea vor fi ale tale! a declarat Flora, arătând veselă spre bucătărie. Cum te simţi?

— Mamă, primesc doar ce mi se cuvine, nu? a răspuns Teddy, sigur pe el.

— Da, dar ştii foarte bine că moşia High Weald necesită foarte multă muncă. Aşa cum îţi va explica domnul Saunders, nu prea mai există fonduri pentru întreţinerea sa. Mai ales pentru fermă. Va trebui să angajezi un nou administrator, a adăugat Flora. Plus un personal care să se ocupe de casă, având în vedere că Louise va avea casa ei în vară.

— Vei fi aici ca să mă ajuţi, mamă! Cel puţin până mă căsătoresc, a zâmbit el timid. Şi cred că ştiu şi cu cine!

— Serios? a exclamat Louise, care s-a luminat la faţă. Ar fi minunat dacă am avea copii de aceeaşi vârstă, care să crească împreună. Nu-i aşa, dragă Teddy?

— Nu mi se pare că e mămoasă, dar mie-mi place de ea.

— Ce secretos eşti, Teddy! Cum o cheamă? a mai întrebat Louise.

— Le veţi afla pe toate la timpul lor. Nu e de pe-aici.

— Ei bine, sigur că mă voi muta imediat ce te vei căsători, a spus Flora. Mă pot muta temporar la casa din Londra, până când renovăm casa de zestre, în care nu s-a locuit de ani întregi.

— Casa din Londra o voi folosi doar eu de-acum înainte. Poate când te duci în oraş poţi sta cu mama ta, pe strada Albermarle? Aşa, a spus Teddy, în timp ce se uita la ceas, trebuie să plec. Trenul de Londra pleacă în jumătate de oră şi trebuie să ajung la gara Ashford cu Rolls-Royce-ul tatii.

— Dar nu a fost folosit de ani, Teddy! Consumă prea mult combustibil şi avem nevoie de cupoane pentru instalaţiile de la fermă, a spus Louise, uitându-se disperată în direcţia mamei.

— Sunt sigur că moşia mea îşi permite măcar acest lux. Mă întorc în câteva zile.

S-a ridicat, şi-a pupat mama şi sora pe creştetul capului şi a părăsit bucătăria. În urma lui s-a aşternut o linişte mormântală.

— Nicio grijă, mamă! s-a întors Louise spre ea. La Home Farm vei avea mereu un loc, alături de noi.

În următoarea lună, Flora şi-a făcut curaj să-şi ia rămas-bun de la High Weald, în timp ce Teddy strălucea prin absenţă, fiind mai mult la casa din Londra. Flora şi Louise au făcut eforturi să-şi depăşească suferinţa şi să administreze împreună proprietatea. Domnul Saunders îi scrisese Florei o scrisoare, mai mult din motive de diplomaţie, căci nu era deloc necesar, ca să-i transmită că transferul moşiei de la High Weald, al casei din Londra şi al titlului decurgea bine şi că cel mai târziu se va finaliza probabil până în noiembrie.

În cazul în care Flora şi Louise aveau vreo părere despre moştenirea lui Teddy, niciuna din ele nu voia să-şi recunoască îndoielile. Măcar luna iunie a adus cu sine bună dispoziţie, mulţumită succesului Zilei Z din Franţa[35]. Flora a făcut tot posibilul să se concentreze asupra nunţii lui Louise, hotărâtă să le ofere darul când sosea Rupert în weekend, pentru a discuta planurile. A fost foarte bucuroasă să le vadă încântarea când le-a spus despre librăria Arthur Morston Books.

— O, Doamne!

Rupert a scos batista şi şi-a şters ochii.

— Şi eu care mă întrebam cum o să menţin stilul cu care a fost obişnuită fiica dumneavoastră. Ei bine, tocmai mi-aţi răspuns! Nu am să vă pot recompensa vreodată. Sunt copleşit.

Florei i-au dat lacrimile când i-a văzut pe cei doi îndrăgostiţi îmbrăţişându-se fericiţi. A ştiut în acel moment că luase hotărârea bună.

— Deasupra librăriei e un mic apartament, care poate fi modernizat şi folosit când staţi la oraş, a spus ea. Cu toate că sunt sigură că fratele tău vă va oferi un loc în casa lui din Londra.

— Mă îndoiesc mamă, a spus Louise. Şi chiar dacă o face, cred că ni se potrivesc mai mult camerele de deasupra librăriei, în orice stare ar fi.

Câteva zile mai târziu, Flora a primit o telegramă de la Teddy:

M-AM CĂSĂTORIT CU DIXIE LA PRIMĂRIA DIN CHELSEA AZI STOP FOARTE FERICIT STOP PLECĂM ÎN ITALIA ÎN LUNA DE MIERE STOP NE VEDEM CURÂND CA SĂ SĂRBĂTORIM STOP SPUNE-I LUI LOUISE CĂ AM AJUNS ÎNAINTEA EI LA ALTAR STOP TEDDY STOP

---

35 Operaţiunea Neptun sau Debarcările din Normandia, operaţiune declanşată de Aliaţii occidentali în cel de-al Doilea Război Mondial.

Louise a citit telegrama în linişte şi pe faţa ei se putea citi tot ce simţea.

— Of, Doamne! a murmurat ea.

— O cunoşti?

— Nu tocmai. Dar sunt sigură că am auzit de ea. Ca toată Londra, de altfel. Mi-a prezentat-o pentru o secundă de Anul Nou.

— Cine e?

— Lady Cecilia O'Reilly. Irlandeză la origini, dintr-o familie bună, dar... boemă. Este, cu siguranţă, foarte atrăgătoare. Cum a intrat la Savoy de Anul Nou, toţi bărbaţii au rămas ca trăsniţi. Are un păr roşu până la brâu şi, aparent, un temperament la fel de înflăcărat. Teddy a rămas ca trăsnit în noaptea aceea şi cred că de-asta a petrecut atâta timp la Londra în ultima vreme, a adăugat Louise. Vor fi un cuplu... interesant.

— Am înţeles.

Flora citea printre rânduri comentariile fetei şi s-a posomorât şi mai tare.

— Iartă-mă, mamă! Aşa cum mi-ai tot spus, nu trebuie să judeci omul la prima vedere. Sau după reputaţia sa. Dixie o fi ea privită ca „neînfrânată", dar e un om bun. Sigur o să înveselească High Weald şi o să-l ţină pe Teddy mereu în stare de alertă, a zâmbit ea abia perceptibil.

În noaptea aceea, Flora stătea în pat, unde tânjea după căldura şi confortul pe care i-l oferise trupul lângă care dormise atâta vreme, în timp ce se sprijinea de perne, a început să-şi facă planuri de viitor şi se întreba cum o să-şi salveze conştiinţa vinovată în legătură cu Louise.

O lună mai târziu, noul moştenitor al moşiei de la High Weald şi-a adus acasă nevasta la fel de nouă. În ciuda aşteptărilor ei, Dixie era o tânără pe care Flora a plăcut-o pe loc. Avea un râs gutural, pe care Flora îl punea

pe seama nenumăratelor ţigări franţuzeşti pe care le fuma, un ten alb, perfect şi o siluetă mlădioasă ca trestia, iar toate laolaltă constituiau o forţă remarcabilă. Era înfiorător de inteligentă şi îl sfâşia cu dinţii pe Teddy pentru fiecare remarcă necinstită pe care o făcea.

Au petrecut o seară sălbatică, în care au sărbătorit şi s-a băut alcool cu nemiluita, în care biata Louise a devenit invizibilă şi în care Dixie şi-a făcut auzite opiniile despre orice, de la situaţia irlandezilor până la război, după care le-a împărtăşit faptul că Churchill avea o personalitate depresivă, despre care ştia din cercurile intime. Flora le-a urat noapte bună şi s-a dus la culcare. Era măcar liniştită de faptul că Archie ar fi apreciat compania vivace a nurorii lui.

A doua zi, Flora l-a chemat pe Teddy în biroul ei, l-a sărutat cu căldură pe obraz şi l-a rugat să se aşeze.

— Felicitări, Teddy! Cred că Dixie e chiar adorabilă. Ai făcut o alegere bună şi sunt sigură că noi două vom deveni prietene bune. Vreau doar să-ţi spun că o să plătesc eu renovarea casei şi aş vrea să ştiu dacă eşti pregătit să-mi vinzi mie cei două sute de acri de fermă din jurul ei. Asta fiindcă terenul se învecinează cu Home Farm, fiind de cealaltă parte a potecii. Sunt pregătită să îl preiau şi să mă ocup de el în locul tău. M-am consultat cu un agent local şi îţi pot oferi un preţ corect, care îţi va oferi apoi banii pentru întreţinerea casei de la High Weald şi a celei de la Londra.

— Am înţeles, s-a mirat Teddy. Aş vrea să discut întâi cu Dixie şi cu avocatul meu.

— Te rog. Eu o să mă mut de-aici după nunta lui Louise.

— Desigur.

— Asta e tot.

— Bine. Teddy s-a ridicat. Poţi să iei orice doreşti din

casă.

— Nu-mi trebuie multe şi sunt obişnuită să o iau de la capăt. Tot ce vreau să spun e că ai primit o moştenire frumoasă. High Weald e un loc special şi sper ca tu şi Dixie să-l preţuiţi, cum am făcut eu şi tatăl tău.

Înainte ca Flora să izbucnească în lacrimi, a ieşit din încăpere.

Într-o zi înăbuşitoare de august, Flora a participat la nunta lui Louise cu Rupert Forbes în biserica în care îşi îngropase recent soţul. În timp ce se ruga pentru cuplu, se ruga şi la forţele atotputernice să aducă pacea care fusese promisă de nenumărate ori şi în viaţa ei, şi în lume.

Spre sfârşitul toamnei, Flora se plimba pe proprietate şi se simţea ridicolă pentru faptul că îşi lua rămas-bun de la o casă pe care ştia că avea să o mai viziteze în viitor, dar care nu îi mai aparţinea. Dar apoi, şi-a spus ea cu tristeţe, nici nu fusese a ei vreodată, căci de fapt nu fusese niciodată a nimănui. Pur şi simplu îşi aparţinea sieşi, ca orice casă foarte veche, care avea să dăinuiască, mult după ce aveau să se prăpădească locuitorii ei.

Se uita pe geamul bucătăriei la grădina împrejmuită de ziduri şi îşi aducea aminte de momentele petrecute cu Archie acolo.

„*Momente de fericire*”, a citat ca pentru ea. Nimic nu durează o veşnicie, se gândea, deşi oamenii aşa cred. Nu poţi decât să te bucuri cât poţi de mult de moment.

Cabrioleta şi poneiul o aşteptau, încărcaţi cu cele mai preţioase lucruri ale ei. A ieşit pe uşa din faţă şi s-a îmbarcat.

— Adio...

A trimis un sărut în zbor către High Weald, către Archie şi toate amintirile, apoi a întors capul şi, după o clipă în care a decis să se ierte pentru toate greşelile pe care le făcuse, a atins poneiul uşor cu biciul şi a pornit

spre un nou viitor.

STAR
NOIEMBRIE 2007

***Roşa x centifolia* (trandafir centifolia – familia *Rosaceae*)**

Capitolul 40

Pendula m-a readus din trecut şi am tresărit. M-am uitat la ceas şi am văzut că era patru dimineaţa. În faţa mea, Orlando ţinea ochii închişi şi se întunecase de oboseală. Am încercat să mă concentrez la ce-mi spunea, dar ştiam că aveam nevoie de somn înainte să încerc să înţeleg orice.

— Orlando? am şoptit, ca să nu-l sperii. Du-te şi culcă-te.

A deschis ochii înceţoşaţi.

— Da, a spus. O să vorbim mâine despre asta.

S-a ridicat şi s-a clătinat până la uşă ca un drogat, apoi s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Acum înţelegi de ce am considerat că e mai bine ca fratele meu să nu ştie toate astea? A fost foarte amărât şi lucrurile s-ar înrăutăţi dacă ar afla sigur că partea noastră de familie a fost păcălită.

— Aşa cred şi eu. Am arătat spre jurnale şi l-am întrebat: Să le ascund?

— Ia-le cu tine. Meschina mea tentativă de a istorisi o poveste atât de complexă ţi-a oferit doar baza piramidei pe care să poţi construi. Noapte bună, domnişoară Star!

— Dar tot nu înţeleg de ce e povestea asta relevantă pentru mine.

— Of, Doamne! a exclamat, privindu-mă suspicios.

Mă mir. Aş fi zis ca mintea ta agilă ar fi dedus asta. Pe mâine.

Mi-a făcut cu mâna şi a ieşit din cameră.

Era trecut de ora unsprezece a doua zi când a apărut Orlando în bucătărie.

— Azi simt toţi cei treizeci şi şase de ani ai mei, pe fiecare în parte, plus încă vreo cincizeci, a spus, în timp ce se aşeza greoi pe un scaun.

Şi eu eram obosită după ce mă agitasem toată noapte, învârtindu-mă de pe o parte pe alta. Am reuşit să adorm doar cu jumătate de oră înainte să sune alarma, aşa că la şapte eram în picioare ca să-i fac micul dejun lui Rory şi să-l duc la şcoală.

— Ce zici de un *brunch*[36]? Ouă Benedict şi somon afumat? i-am sugerat lui Orlando.

— Mai bine de-atât nu se poate! Ne putem preface că suntem la Hotel Algonquin în New York, unde am ajuns după ce am dansat până dimineaţă într-o bodegă ieftină. Cum te simţi azi, domnişoară Star?

— În stare meditativă, am răspuns cu sinceritate, în timp ce făceam ouăle.

— Sunt sigur că dacă provoci digestia, vei ingera mai uşor faptele.

— Ce nu înţeleg este de ce mi-a lăsat Mouse impresia că Flora MacNichol era o persoană malefică. Mie mi se pare că era minunată.

— Întru totul de acord. Dacă nu investea serios în restaurarea casei şi a grădinilor după ce a murit stră-străbunica Aurelia, ca să nu mai zicem de munca pe care a depus-o pentru restaurarea şi administrarea moşiei pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nici familia Vaughan, nici familia Forbes nu ar mai locui în prezent aici. La moartea ei, le-a lăsat lui Louise şi lui Rupert terenul pe

36 Masă între micul dejun şi prânz.

care l-a cumpărat de la Teddy. Pământul în sine generează principalul venit pentru Home Farm în ziua de azi.

— A făcut tot ce a putut ca să se achite faţă de Louise, m-am gândit eu.

— Da, şi încă cum! în dificilii ani postbelici, tata zicea că Flora a ţinut familia laolaltă. Făcea contabilitatea la Arthur Morston Books şi a ajutat-o pe Dixie să-şi crească fiul, pe Michael şi să se ocupe de High Weald. După cum îţi imaginezi, Teddy nu era bun de nimic, în niciun domeniu. Flora a dus o viaţă lungă şi împlinită.

— Câţi ani avea când a murit?

— Aproape optzeci. Tata mi-a spus că au găsit-o într-o după-amiază însorită, în pavilion.

— Mă bucur că a fost fericită spre sfârşitul vieţii. O merita. Cum de are Mouse impresia că ea e de vină pentru toate? în fond, a fost decizia lui Archie să îl treacă pe Teddy în certificatul de naştere ca geamăn al lui Louisei.

— Şi asta din motive de înţeles altruiste, a adăugat Orlando. În felul lui, îi onora pe toţi cei care muriseră în jurul lui în război. Te rog nu uita că Mouse ştie doar o parte din poveste, de la tata, când a zburat în Grecia ca să-l vadă înainte să moară. S-a întors acasă tulburat, fiindcă, dacă ţi-aduci aminte, ţi-am spus că tata a murit la numai doi ani după Annie. Şi atunci când am luat jurnalele relevante şi le-am dus la librărie, am simţit că cel mai rău pentru Mouse era să se înece şi mai adânc în trecut.

— A simţit că fusese înşelat în toate cele, am murmurat eu. A rămas fără soţie, fără tată şi fără moştenirea lui de drept.

— Da. Depresia e un lucru cumplit, domnişoară Star! a oftat Orlando. Măcar boala asta n-o am, din fericire.

— Poate că ar trebui să le citească, Orlando, şi să vadă ce s-a întâmplat. Mie mi se pare că Flora însăşi a fost cea care a pierdut cel mai mult.

— De acord, cu toate că e mare păcat că proprietatea nu a ajuns pe mâinile bunicii Louise şi apoi la copiii pe care i-ar fi avut în viitor, adică pe tata, pe Laurence. Şi Rupert, bunicul, a fost un tip răpitor!

— Poate dragostea de copii ne orbeşte pe toţi.

— În multe cazuri, da, a consimţit Orlando. Flora era o femeie raţională şi pragmatică. Ştia că Archie şi în consecinţă şi ea se făcuseră vinovaţi pentru înşelătoria privind naşterea lui Teddy. El a crescut crezând că era moştenitorul de drept. Nu prea e vina lui, în fond. Dacă ar fi încercat să-i refuze moştenirea, ar fi existat şanse să-l piardă pe veci în bordelurile din Londra, unde şi-ar fi pierdut viaţa pe vin, femei şi muzică. Ceea ce, după cum aflăm din jurnalele ei, a făcut oricum la High Weald. Soţia lui, Dixie, a fost cea care ne-a salvat. L-a născut pe Michael, tatăl lui Marguerite şi a avut grijă de moşie, în timp ce Teddy a băut până a murit. Mă şochează că High Weald a fost mereu salvată de generaţii de femei puternice.

— Iar acum, Rory va moşteni titlul şi moşia prin intermediul lui Marguerite, am adăugat, în timp ce puneam mâncarea pe masă.

M-am aşezat şi Orlando şi-a luat în mână cuţitul şi furculiţa şi a început să mănânce.

— Ah, o să-mi revin perfect după masa asta. Personal, mă bucur foarte mult că Lady Flora le-a lăsat librăria lui Rupert şi a lui Louise. El a reuşit să aibă mare grijă de ea în perioada sumbră postbelică şi în cele din urmă eu am primit o moştenire minunată. Mouse zice că proprietatea e sigur mult mai valoroasă decât ce-a rămas din High Weald.

— Flora nu a avut copii de sânge, nu?

Era un gând care nu-mi dădea pace de când mă trezisem. Orlando m-a privit când mi-a răspuns:

— Nu. Ai făcut deci vreo conexiune?

— Aşa cred.

— Da, păi, e într-adevăr păcat, domnişoară Star, căci ai fi fost o aristocrată britanică extrem de elegantă. Dar se pare că faptele pe care le ştim spun că nu ai pic de sânge regal în tine.

— Atunci de ce mi-a dat tata pisica Fabergé ca indiciu?

— Aha! De când mi-ai povestit despre misiunea ta de căutare, asta m-a nedumerit cel mai tare. Din ce mi-ai spus despre tatăl tău – şi atenţie, am ascultat tot ce ai spus şi, în plus, ce nu ai spus – am considerat că trebuie să existe un motiv pentru asta.

— Care crezi că e acela?

Am crezut că ştiam, dar am vrut să aud mai întâi de la el.

— Avea nevoie de ceva care să facă musai legătura între tine şi familia Vaughan, mai degrabă decât Forbes. Şi Teddy era fiul adoptiv al Florei. Aşa că arborele *lui* genealogic e cel pe care trebuie să-l cercetezi.

— Te referi la copilul nelegitim al fetei din Land Army? am îngăimat suspicios.

— Iată! Ştiam eu că nu o să mă dezamăgeşti! Orlando şi-a sprijinit bărbia în pumni şi m-a studiat. Mi-ai spus în acea zi fatidică la librărie, când te-ai întors să-ţi recuperezi preţiosul dosar de plastic, că sfera armilară prin coordonatele ei îţi sugerase că te-ai născut la Londra.

— Da.

— Şi unde locuia tânăra din Land Army?

— În East End.

— Da. Şi ce adresă ţi-au indicat coordonatele când le-ai căutat pe internet?

— Strada Mare, E8.

— Adică...?

— În Hackney.

— Exact! Estul Londrei!

Orlando şi-a plecat capul şi a lovit masa de bucurie că dezlegase misterul cu inteligenţa lui. M-a iritat, căci rădăcinile mele nu erau de râs.

— Iartă-mă, domnişoară Star, n-am cum să nu mă amuz la ironia asta! Ai venit la mine cu o pisică Fabergé, care te făcea rudă a regelui Angliei şi am descoperit că, aproape sigur, nu ai nicio legătură de sânge, nici cu regele, nici cu familia Vaughan. Dar e posibil să fii stră-strănepoata nelegitimă a răuvoitorului nostru cuc din cuib.

Am simţit că-mi dădeau lacrimile. Cu toate că înţelegeam raţionamentul analitic şi lipsit de emoţie al lui Orlando, faptul că i se părea atât de amuzant mă sfârteca pe dinăuntru.

— Nu-mi pasă care-mi sunt originile, i-am dat eu peste nas furioasă. Şi, deşi creierul meu extenuat debita mii de replici potrivite, m-am oprit. Scuză-mă, mă duc să mă plimb!

Am luat o geacă veche şi nişte cizme de cauciuc din hol, mi le-am pus şi am ieşit în frig. În timp ce ieşeam pe poartă, eram supărată pe Pa Salt, care stătea undeva în cer şi mă întrebam ce-o fi fost în capul lui. În cel mai bun caz, eram aparent stră-strănepoata nelegitimă a unui bărbat care furase fără ştirea lui High Weald de sub nasul moştenitoarei de drept. În cel mai rău caz, eram o nimeni. Nu aveam nimic de-a face cu toate astea.

În timp ce făceam dreapta pe drum, picioarele m-au dus automat pe poteca cu afine, cum o numiserăm eu şi Rory. Nu vedeam în faţa ochilor de lacrimi şi râsul lui Orlando îmi răsuna în urechi. Voise oare să mă umilească? Se bucurase de faptul că putea dovedi fără echivoc că aveam origini sordide? Că aşa numitul lui sânge aristocrat îl făcea superior? De ce erau britanicii atât de obsedaţi de

poziţia socială?

— Doar pentru că au călcat lumea în picioare şi au format un imperiu şi au avut o familie regală nu înseamnă nimic. Oamenii sunt egali, indiferent de unde provin, am şuierat mânioasă la o coţofană care a ridicat ciocul la mine, a clipit şi şi-a luat zborul. În Elveţia nu contează, mi-am spus. Pentru Pa Salt nu ar fi contat, ştiu eu! Aşa că de ce?

Călcam apăsat pe potecă şi mă uram pentru nevoia disperată de a aparţine undeva sau cuiva care nu era CeCe sau vreo lume fantastică şi suprarealistă pe care o crease Pa Salt la Atlantis, pentru stolul lui disparat de porumbiţe. Voiam să-mi făuresc o lume a mea, care să-mi aparţină doar mie.

Am ajuns într-un câmp deschis şi m-am prăvălit pe o buturugă, unde mi-am luat capul în mâini şi am plâns până mi s-au umflat ochii. În cele din urmă mi-am revenit şi m-am şters cu asprime la ochi.

Haide, *Star*, *controlează-ţi emoţiile*! *Nu ajungi nicăieri aşa*.

— Bună, Star! Ce faci?

M-am întors şi l-am văzut pe Mouse la câţiva metri de mine.

— Bine.

— Nu pari. Vrei un ceai?

Am ridicat din umeri ca o adolescentă recalcitrantă.

— Ei bine, tocmai am fiert apa.

Mi-a arătat în spatele lui şi mi-am dat seama că mersesem aiurea până ajunsesem pe câmpul din spatele casei lui.

— Scuze, am murmurat.

— De ce-ţi ceri scuze?

— Nu am văzut pe unde mergeam.

— Nu-i nicio problemă. Vrei ceai sau nu?

— Trebuie să mă duc acasă să spăl vasele.

— Nu fi ridicolă!

A venit lângă mine, m-a apucat de cot şi m-a condus perfect lipsit de orice fast spre casă. Când am ajuns în bucătărie, m-a împins uşor pe scaun.

— Aşază-te. Pun eu ceaiul în cană. Lapte şi trei linguriţe de zahăr, da?

— Da. Mersi.

— Poftim.

În faţa mea a apărut o cană cu ceai fierbinte. Nu puteam ridica ochii şi mă uitam în schimb la textura lemnului mesei de pin. L-am auzit pe Mouse aşezându-se în faţa mea.

— Tremuri.

— E frig afară.

— Aşa e.

Apoi s-a lăsat liniştea o vreme, timp în care am sorbit din ceai.

— Vrei să te întreb ce s-a întâmplat?

Am ridicat din nou din umeri, la fel de adolescentin şi de recalcitrant.

— Mă rog, cum vrei!

Cu cana în mâini, simţeam cum mă cuprindea căldura camerei, care-mi încălzea venele îngheţate. Cred că rezervorul de petrol fusese aprovizionat de când venisem aici ultima oară.

— Cred că ştiu de ce m-a trimis tata la librăria Arthur Morston, am spus în cele din urmă.

— Aşa. E de bine?

— Nu ştiu.

Mi-am şters nasul cu dosul palmei, fiindcă urma să-mi curgă fără eleganţă în cană.

— Prima oară când ai apărut la magazin şi i-ai povestit lui Orlando, m-a sunat.

— Minunat! am exclamat laconic, supărată foc că cei doi fraţi vorbeau despre mine pe la spate.

— Star, încetează! Nu ştiam cine erai. E normal să-mi fi spus despre tine. Tu nu i-ai spune surorii tale?

— Ba da, dar...

— Dar ce? Orice ai auzit sau văzut în ultimul timp, eu şi Orlando am fost mereu apropiaţi. Suntem fraţi. Orice s-ar petrece între noi, ne sprijinim unul pe altul.

— Mda, sângele-i mai gros ca apa, nu? am răspuns deznădăjduită, cu gândul că singurul om despre care ştiam că avea sângele meu în vene eram eu.

— Înţeleg că eşti dezamăgită acum. Şi apropo, ştiam că Orlando a luat jurnalele.

— Şi eu.

Mi-a surprins privirea peste masă şi ne-am zâmbit uşor.

— Probabil că toţi ne-am jucat unul pe altul. Speram să afli de la el unde le-a pus. Ştiam şi de ce le luase.

— Eu nu, până aseară. Am crezut că se supărase pe tine din cauza vânzării librăriei, am recunoscut. Aparent încerca să te protejeze.

— Şi cine crede că eşti?

— Îţi spune el. Doar e fratele tău.

— Poate ai observat că nu vorbeşte cu mine în ultimul timp.

— O să vorbească. Te-a iertat deja. M-am ridicat, obosită de conversaţiile astea. Trebuie să plec.

— Star, te rog!

M-am îndreptat spre uşă, dar m-a apucat de braţ când duceam mâna spre clanţă.

— Dă-mi drumul!

— Îmi pare rău.

Am clătinat din cap. Nu-mi ieşeau cuvintele din gură.

— Înţeleg ce simţi.

— Ba nu înţelegi deloc, am spus, cu dinţii încleştaţi.

— Ba da, serios. Te simţi folosită de noi toţi, în toate felurile. Ca Flora, un pion într-un joc ale cărui reguli nu le cunoşti.

Mai bine de-atât n-o puteam spune nici eu. Am clipit ca să-mi curăţ ochii de lacrimi şi mi-am dres glasul.

— Trebuie să mă întorc la Londra. Spune-i tu lui Orlando că am plecat şi să-l ia pe Rory la trei şi jumătate de la şcoală, te rog.

— Da, dar, Star... S-a întins spre mine, dar m-am zbătut violent să scap. Bine, a suspinat el. Vrei să te duc la gară?

— Nu, mersi. O să chem un taxi.

— Cum vrei. Îmi pare foarte rău. Nu meritai... să-ţi facem asta.

Am ieşit pe uşă şi am închis-o elegant după mine, disperată să-mi stăpânesc reflexul de a trânti lucruri, apoi m-am întors la High Weald. Din fericire, Orlando nu era în bucătărie şi am văzut că făcuse curat după micul dejun. Am chemat un taxi să mă ia cât de repede şi am gonit la etaj ca să-mi strâng lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu, mă îndepărtam de High Weald şi îmi spuneam că viitorul era singurul care conta şi nu trecutul meu. Uram faptul că Pa Salt, pe care-l iubisem şi în care avusesem încredere mai mult decât în oricine altcineva, nu făcuse decât să-mi provoace şi mai multă amărăciune. Nu învăţasem decât să nu mai am încredere în nimeni.

Când am ajuns la Charing Cross, m-am dus automat spre staţia de autobuz care mergea spre Battersea. În timp ce aşteptam, mă luptam cu gândul insuportabil că mă întorceam din nou la CeCe, după o nouă încercare eşuată de a-mi găsi drumul în viaţă.

O să se bucure că n-am reuşit, mi-am spus cu

răutate.

M-am certat singură pentru ideea asta, căci, în ciuda faptului că o parte din ea sigur avea să se bucure că mă avea înapoi, mai ştiam şi că era omul care mă iubea cel mai mult pe lumea asta şi că ar fi vrut să mă consoleze. Dar asta însemna să-i povestesc ceea ce descoperisem şi nu eram în stare să dezvăluiesc asta nimănui, nici măcar ei. Nu încă.

În schimb, m-am urcat în autobuzul de Kensington şi m-am oprit în faţă la Arthur Morston Books, unde începuse întreaga istorie. Am găsit cheile în rucsac, am deschis uşa şi am intrat într-o cameră în care era mai frig ca afară. Se lăsa noaptea repede şi am bâjbâit după întrerupător, apoi am tras obloanele bătrâne peste ferestre. Am aprins focul şi mâinile îmi tremurau de frig. M-am aşezat pe scaunul meu ca să-mi dezmorţesc degetele la foc. Am încercam să judec raţional senzaţia de mâhnire care mă încerca, pentru că, în sinea mea, ştiam că nu gândeam clar. Orlando nu intenţionase să râdă de mine, voise doar să mă ajute cu povestea pe care mi-o spusese, doar că eu eram atât de obosită, de tulburată şi de sensibilă, încât exagerasem cu reacţia mea.

În cele din urmă, am scos puloverele din geanta de voiaj ca să mă învelesc cu ele, m-am ghemuit pe covoraşul din faţa focului şi am adormit.

M-am trezit în aceeaşi poziţie şi m-am mirat să văd că era aproape nouă. Probabil că dormisem somnul adânc al morţilor. M-am ridicat şi m-am dus să-mi fac cafea ca să-mi mai revin puţin, am băut-o fierbinte, dulce şi neagră şi m-am simţit în sfârşit mai calmă. Mă gândeam amuzată să locuiesc aici câteva zile, fiindcă aveam nevoie de spaţiu şi de linişte acum.

Mi-am scos laptopul din geantă şi l-am deschis. Semnalul era slab la parter, dar măcar mergea. Am

introdus coordonatele pe Google Earth ca să mă asigur că nu făcusem vreo eroare. Şi iată: Strada Mare, E8.

Aşadar, după tot ce descoperisem, să fi fost oare o coincidenţă că Tessie Smith locuise în Hackney? Nu. Am scos agenda în care începusem să-mi scriu romanul şi m-am dus la ultima pagină, considerând că propria mea poveste devenea rapid mult mai interesantă decât orice ficţiune aş fi putut scrie.

Am notat numele pe două coloane, una pentru legăturile de rudenie ale lui Louise şi alta pentru cele ale lui Teddy. Mi-am dat seama atunci că linia actuală a bărbaţilor Forbes era înrudită cu Flora prin sora ei, Aurelia: Flora era stră-strămătuşa lui Orlando şi a lui Mouse.

Dar... dacă eu eram stră-strănepoata lui Tessie, atunci eram rudă cu Marguerite prin Teddy. În consecinţă, cu Rory. Cel puţin gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. Următoarea dilemă cu care m-am confruntat a fost dacă voiam să merg mai departe cu toate astea. Şansele erau ca părinţii mei să fie încă în viaţă.

M-am ridicat şi m-am fâţâit prin cameră, în încercarea de a decide dacă voiam sau nu să le dau de urmă. Având în vedere că ştiam numele lui Tessie şi zona în care locuise, ar fi fost de-a dreptul simplu să aflu despre copilul pe care-l născuse în 1944 sau oricare altul după acel an.

Dar... de ce mă dăduseră părinţii mei? M-am oprit brusc din peregrinările din mintea mea când am auzit voci la intrare şi am auzit cheia în broască.

— Rahat!

Am fugit spre şemineu în încercarea disperată de a ascunde faptul că dormisem acolo peste noapte. Uşa s-a deschis şi a apărut Mouse, însoţit de un bărbat micuţ, chinez, pe care l-am recunoscut din magazinul de antichităţi de alături.

— Bună, Star! m-a salutat Mouse mirat.

— Bună, am răspuns, strângând o pernă la piept.

— Domnule Ho, ea e Star, angajata noastră. Nu ştiam că vii azi.

— Da, păi, m-am gândit să vin şi să mă asigur că e totul în regulă, am spus eu în timp ce mă duceam spre fereastră ca să trag obloanele.

— Mulţumesc! a spus, în timp ce a aruncat o privire spre şemineu, unde, alături de geanta de voiaj deschisă, zăceau împrăştiate puloverele care-mi ţinuseră de cald peste noapte.

— Să aprind focul? l-am întrebat. E frig.

— Nu pentru noi, nu. Domnul Ho vrea să arunce o privire în apartamentul de sus.

— Bine. Atunci plec, dacă eşti tu aici, am spus şi m-am aplecat să-mi strâng lucrurile.

— De fapt, voiam să trec pe la tine oricum. Orlando mi-a dat ceva pentru tine. Stai puţin, nu durează.

S-a întors şi l-a mânat pe domnul Ho spre fundul magazinului, unde i-am auzit urcând scările. Eu am aprins totuşi focul şi îmi ardeau obrajii de agonia ruşinii. Când s-au întors, mi-am făcut de lucru în spate, încercând să nu trag cu urechea la ce spuneau în drum spre uşă.

Uşa s-a deschis, s-a închis, domnul Ho a ieşit şi Mouse a venit spre mine.

— Ai dormit aici azi-noapte, nu?

Din ochii lui verzi, nu-mi dădeam seama dacă era supărat sau îngrijorat.

— Da, scuze.

— Nu-i nicio problemă. Vreau doar să ştiu de ce nu te-ai dus acasă.

— Pentru că... voiam să fiu singură.

— Înţeleg.

— Ce face Rory?

— Îi e dor de tine. L-am luat ieri de la şcoală şi, după ce s-a culcat, am stat mult de vorbă cu Orlando. I-am spus despre oferta domnului Ho şi a reacţionat mult mai bine decât mă aşteptam. Părea mai îngrijorat de faptul că te necăjise pe tine.

— Bun. Mă bucur pentru voi doi.

Mi-am auzit irascibilitatea în glas.

— Star, încetează! începi să te pripeşti, a spus cu blândeţe. Orlando, ca şi mine, era foarte îngrijorat că-ţi pot trece prin cap tot felul de lucruri. Ţi-am lăsat amândoi mesaje pe telefon, dar nu ai răspuns.

— Nu avem voie cu mobilul în magazin. Aşa că nu l-am folosit.

A zâmbit fără să vrea.

— Mă rog... Mouse a băgat mâna în buzunarul gecii. Asta e pentru tine.

Mi-a dat un plic mare şi maro.

— Orlando mi-a spus că face nişte investigaţii în numele tău.

— Am înţeles. Ei bine, am spus, în timp ce băgăm plicul în rucsac şi îmi ridicam geanta de voiaj. Mulţumeşte-i din partea mea.

— Star, te rog... ai grijă de tine! O ai pe sora ta măcar.

Nu am răspuns.

— V-aţi certat? a întrebat în cele din urmă. De-asta nu te-ai dus acasă azi-noapte?

— Nu cred că ar trebui să fim atât de dependente una de alta, am spus brusc.

— Când am cunoscut-o mi s-a părut foarte posesivă cu tine.

— Este. Dar mă iubeşte.

— Şi eu cu Orlando ţinem unul la altul, chiar dacă ne mai certăm. Dacă nu era lângă mine în toţi anii ăştia, nu

ştiu ce-aş fi făcut. Are o inimă de aur, ştii asta. Nu ar face rău nici unei muşte.

— Ştiu.

— Star, de ce nu deschizi plicul de la el?

— O să-l deschid.

— Acum şi aici zic. Cred că ţi-ar prinde bine să nu fii singură.

— De ce eşti brusc aşa de amabil cu mine? l-am întrebat încet.

— Pentru că văd că eşti rănită. Şi vreau să te ajut. Aşa cum m-ai ajutat şi tu pe mine în ultimele câteva săptămâni.

— Nu cred că am făcut asta.

— Eu hotărăsc asta. Ai fost bună cu noi toţi, răbdătoare şi tolerantă, când eu, cel puţin, nu o meritam. Eşti un om bun, Star!

— Mersi.

Stăteam cu geanta în mână şi nu ştiam ce să fac.

— Uite, ce-ar fi să vii şi să te aşezi la foc, iar eu mă duc sus şi strâng lucrurile pe care Orlando vrea să i le duc la High Weald?

— Bine, m-am predat eu, doar fiindcă îmi tremurau genunchii.

În timp ce Mouse a dispărut după uşa din spate, am scos plicul din rucsac şi l-am deschis.

High Weald Ashford, Kent 1 noiembrie 2007

Draga mea Star, îţi scriu pentru a-ţi cere iertare pentru felul stângaci în care ţi-am vorbit ieri. Crede-mă, nu îmi băteam joc de tine, departe de mine! Pur şi simplu m-a amuzat ironia geneticii şi a sorţii.

Acum trebuie să recunosc că din prima clipă în care ai călcat în librărie şi mi-ai arătat pisica Fabergé şi coordonatele, am pornit pe urmele rudelor tale. Asta pentru că, evident, e foarte posibil să facem parte din

aceeaşi familie. În plic vei găsi toate faptele de care ai nevoie ca să afli despre adevărata ta familie.

Nu voi mai spune nimic (ceea ce nu-mi stă în fire), dar stai liniştită, sunt alături de tine dacă ai nevoie de explicaţii suplimentare.

Încă o dată, îmi cer scuze. Rory îţi transmite dragostea lui.

Prietenul şi admiratorul tău.

Orlando

Am atins plicul din pergament subţire şi scump, închis cu pecete de ceară. Aşadar, în faţa mea se afla adevărul naşterii mele. Au început să-mi tremure mâinile, am ameţit şi mi s-a făcut rău.

— Te simţi bine? m-a întrebat Mouse, care m-a găsit cu capul sprijinit pe articulaţiile mâinilor.

— Da... nu, am mărturisit apoi.

A venit la mine şi mi-a pus mâna pe umăr. Mi se învârtea capul.

— Biata Star! Doctorul Mouse deduce că pacienta suferă de şoc, emoţie şi sigur de foame. De aceea, şi fiindcă e ora prânzului, mă duc peste drum să-ţi aduc de mâncare. Mă întorc imediat.

M-am uitat după el şi, fără să vreau, am zâmbit în timp ce îmi alungam din minte imaginea Şobolanului de canal şi, cel puţin în ziua aceea, i-am pus – în mintea mea – nişte urechi simpatice şi un nas roz creaturii albe şi pufoase.

— Stai acolo, nu te mişca, a spus Mouse când s-a întors cu cutiile de aluminiu. Azi am eu grijă de tine.

Cu toate că eram uşor suspicioasă, având în vedere interacţiunile noastre din trecut, mă bucuram să aibă cineva grijă de mine. În timp ce mâneam şi eu beam un pahar de Sancerre care mi s-a urcat imediat la cap, am căutat un motiv pentru care făcea asta, dar nu am găsit.

Apoi mi-a trecut prin minte.

— Cine-l ia pe Rory de la şcoală azi?

— Marguerite. A venit ieri-noapte din Franţa. Nu am mai văzut-o atât de fericită. E incredibil cum baţi pasul pe loc ani la rând şi nu se schimbă nimic, apoi, dintr-odată, vine un val de evenimente care te trag în largul mării şi apoi te duc alene la mal, nu-i aşa? Şi pentru cei care se trag din familia Vaughan, şi pentru Forbes, în ultimul timp au avut loc mişcări seismice. Iar tu pari să fi fost catalizatorul.

— Cred că e doar o coincidenţă.

— Sau soarta. Crezi în soartă, Star?

— Probabil că nu. Viaţa e cum îţi aşterni.

— Poate. Mă rog, în ultimii şapte ani, am crezut ca soarta mea era să sufăr. Şi m-am complăcut sută la sută în asta. Adevărul e că m-am tăvălit în starea asta şi nu pot compensa pentru suferinţele pe care le-am pricinuit familiei mele. E mult prea târziu.

Privirea i s-a întunecat şi expresia lui încordată i-a revenit pe chip.

— Ai putea încerca.

— Da, aş putea, nu? în sfârşit, hai să nu mai vorbim despre mine! Ai de gând să deschizi plicul ca să putem vorbi despre asta sau nu?

— Nu ştiu. O să-mi spună doar că părinţii mei s-au descotorosit de mine, nu?

— Habar n-am.

— Ori asta, ori au murit. Dar dacă m-au dat, cum o să-i iert vreodată? Cum poate un părinte să-şi dea copilul? Mai ales un bebeluş, cum ştiu că eram atunci când am ajuns la Atlantis.

— Ei bine, a spus Mouse cu un suspin adânc, poate că ar trebui să afli motivele înainte să-i condamni. Unii oameni nu sunt în minţile lor când fac astfel de lucruri.

— Adică depresie postnatală?

— Aşa cred, da.

— Nu e acelaşi lucru ca atunci când nu îţi ajunge mâncarea să supravieţuieşti sau nu ai un acoperiş deasupra capului.

— Nu, nu e. Oricum, ar trebui să mă întorc. Am treabă. Ştii tu.

— Da.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, a spus el în timp ce se ridica, sună-mă.

— Mersi.

M-am ridicat şi eu şi am simţit că s-a emoţionat brusc.

— Şi mulţumesc pentru masă.

— Nu-mi mulţumi pentru nimic, Star! Nu merit mulţumiri. Pa!

Şi aşa a plecat.

Am rămas pe loc şi am clătinat din cap, certându-mă pentru naivitatea mea. Ce se petrecea cu el? într-o fracţiune de secundă îl încercaseră emoţii contrare. Tot ce ştiam era că ceva... ceva îl bântuia.

Capitolul 41

În seara aia, în timp ce mâneam cu CeCe, tensiunea între noi a fost palpabilă. În mod normal debita orice-i trecea prin minte, dar în acel moment, ochii ei erau o fortăreaţă impenetrabilă.

— Mă duc la culcare. Am zi lungă mâine, a spus în timp ce urca scările. Mersi pentru cină.

Am strâns masa şi am ieşit pe terasă, în noaptea rece, ca să mă uit la fluviul care curgea sub mine. M-am tot gândit la Mouse şi la analogia lui cu valul. Şi eu

treceam printr-o mişcare seismică. Până şi relaţia mea cu CeCe se schimba, în sfârşit. Apoi m-am gândit la plicul nedeschis, care mai avea un pic şi îmi găurea rucsacul dacă nu-l scoteam şi ştiam că trebuia să vorbesc urgent cu cineva în care aveam încredere. Cineva care să nu mă judece şi care să-mi ofere sfaturi calme şi raţionale.

Ma.

Am scos mobilul din buzunarul de la spate şi am sunat acasă – adevărata mea casă – şi am aşteptat să răspundă, cum făcea de câte ori o suna vreuna din noi, chiar dacă era târziu. În seara aceea mi-a intrat căsuţa vocală şi mesajul automat mi-a spus că nu era nimeni acasă. Am fost foarte dezamăgită. Pe cine mai puteam suna?

Maia? Ally? Tiggy? Sigur nu pe Electra... Cu toate că o iubeam şi o admiram pentru tot ce obţinuse în viaţă, empatia nu îi stătea în fire. Pa o numea mereu „instabilă”. Eu şi CeCe o numeam puşlama.

Până la urmă, am încercat s-o sun pe Ally, ştiind că, spre deosebire de Maia, ea cel puţin se afla în emisfera nordică. A răspuns după ce a sunat a treia oară.

— Star?

— Bună. Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Ce faci?

— Bine. Tu?

— Bine.

— Mă bucur să te aud.

— Îţi povestesc tot când ne vedem. Deci, cu ce te pot ajuta? a continuat.

Am zâmbit auzind răspunsul automat al surorii mele mai mari. Ştia că atunci când o sunau surorile mai mici, nu voiam s-o întrebăm de sănătate. Şi nu avea o problemă cu asta, pentru că era rolul ei, de lider al familiei.

— Am un plic, i-am explicat. Şi mi-e frică să-l

deschid.

— Ah! De ce?

I-am povestit cât am putut de succint.

— Înţeleg.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Să deschizi plicul, normal!

— Serios?

— Îţi promit, Star, oricât de dureros e, Pa a vrut să ne ajute pe toate să ne vedem de viaţă. Şi-apoi, dacă n-o faci acum, nu reuşeşti decât să amâni momentul. Tot îl vei deschide la un moment dat, normal.

— Mersi, Ally! Cum e Norvegia?

— Minunată. Minunată! Am... veşti.

— Ce anume?

— Sunt însărcinată. Cu Theo, a adăugat repede. Ma ştie, dar nu am mai spus nici uneia dintre surori până acum.

— Ally...

Mi se pusese un nod în gât.

— Chiar că e minunat! O, Doamne! E uluitor!

— Nu-i aşa? Ah, şi mi-am găsit familia aici, în Bergen. Aşa că, chiar dacă cei doi cei mai importanţi oameni din lume nu sunt cu mine, am sprijin şi urmează să aduc un copil pe lume.

— Sunt foarte încântată pentru tine, Ally! Meriţi, eşti tare curajoasă!

— Mersi. Şi Star, pe şapte decembrie o să ţin un concert de flaut la Sala Grieg din Bergen. Vă invit pe toate, desigur, dar mi-ar plăcea foarte mult să vii. Şi CeCe, dacă e disponibilă.

— Promit că vin.

— Ma zicea că o să vină şi ea, aşa că poate vorbeşti cu ea să veniţi împreună. Sunt fericită, Star, chiar dacă n-am crezut că o să mai fiu după... ce s-a întâmplat. Dar fii

atentă, ca să ne întoarcem la tine, tot ce pot să-ţi spun e că trebuie să-ţi faci curaj, dacă vrei să-ţi schimbi viaţa!

— Vreau.

— Te avertizez că e posibil să nu fie tocmai ce vrei să afli. Atlantis era basmul, dar aia era viaţa noastră atunci şi nu mai e deloc aşa. Ţine minte doar, eşti singura care-ţi conduce destinul. Dar trebuie să pui şi tu mâna la treabă. Înţelegi?

— Da. Mersi, Ally, ne vedem la începutul lui decembrie!

— Te iubesc, Star! Ştii că sunt mereu alături de tine.

— Da. Dea Domnul! am adăugat.

— Dea Domnul!

Am închis şi am intrat în apartament, unde mi-am dat seama că mi se învineţiseră degetele de frig. Mi-am verificat mesajele, le-am ascultat şi pe cele de la Orlando şi de la Mouse. Am făcut un duş rapid şi m-am furişat în dormitor, unde CeCe dormea dusă.

— „Mişcare seismică”, am murmurat, în timp ce am atins perna cu capul, recunoscătoare.

Voiam să îi urmez exemplul surorii mele mai mari. Şi să fiu curajoasă.

Pe la ora patru, CeCe a avut un coşmar şi, după ce m-am băgat în pat ca s-o liniştesc, am simţit că nu puteam dormi. M-am sculat şi am coborât să-mi fac un ceai. Am privit întunericul de catifea ce acoperea Londra şi CeCe Şapte Surori Pleiade – cele mai strălucitoare stele din emisfera nordică pe timpul iernii – care sclipeau deasupra mea. M-am uitat spre est şi m-am întrebat dacă rudele mele adevărate dormeau şi poate se întrebau ce făceam eu sau pe unde eram.

Am strâns din dinţi, am scos plicul din rucsac şi, fără să mai stau pe gânduri, l-am deschis sub privirile singurului martor, oraşul adormit. Am găsit înăuntru două

coli de hârtie. Le-am desfăcut şi le-am pus pe măsuţă. Pe una dintre ele era arborele genealogic scris de mâna sofisticată a lui Orlando, din care ţâşneau săgeţi spre diverse comentarii. A doua era o copie după un certificat de naştere:

Data şi locul naşterii: *21 aprilie 1980*
Maternitatea Armatei Salvării, *Hackney*
Nume şi prenume: *Lucy Charlotte Brown*
Tatăl: – *Mama*: *Petula Brown*

— Lucy Charlotte, am răsuflat. Născută de ziua mea. Eu eram?

M-am uitat la arborele genealogic, desenat cu mare atenţie de Orlando şi l-am studiat. „Tessie Eleanor Smith dăduse naştere în octombrie 1844 unei fete pe care a numit-o Patricia, al cărei nume de familie era Smith. Nu era menţionat niciun tată, deşi Orlando scrisese pe margine „*Fiica lui Teddy*?" Ceea ce indica faptul că Tessie nu reuşise să se împace cu logodnicul ei şi că îşi crescuse singură fiica, pe Patricia.

Apoi, în august 1962, Patricia dăduse naştere unei fete pe care o botezase Petula. Tatăl se numea Alfred Brown. Pe 21 aprilie 1980, Petula, la vârsta de optsprezece ani, o născuse pe Lucy Charlotte.

Am verificat de două ori arborele genealogic şi am văzut că Orlando scrisese că Tessie murise în 1975, iar Patricia în septembrie anul acesta. Ceea ce, probabil, însemna că mama mea – numai când mă gândeam la cuvintele astea şi mă înfioram toată – încă trăia.

Am auzit uşa de la baie trântindu-se la etaj, m-am ridicat şi am început să pregătesc micul dejun, întrebându-mă dacă să-i cer sfatul lui CeCe.

— ’neaţa, a spus ea, în timp ce cobora scările după duş. Ai dormit bine?

— Deloc rău, am minţit.

CeCe nu-şi amintea niciodată coşmarurile pe care le avea, iar eu nu-i stârneam vreo jenă amintindu-i de ele. Părea neobişnuit de palidă şi de reţinută când s-a aşezat la masă.

— Eşti ok?

— Da, a încuviinţat, dar ştiam că minţea. Te-ai întors de tot acasă?

— Nu ştiu. Adică s-ar putea să plec iar, dacă e nevoie de mine.

— Mi-e urât fără tine aici, Sia! Nu-mi place.

— Ai putea să-ţi chemi nişte colegi de facultate să vină când sunt eu plecată.

— Nu am prieteni şi ştii asta! a răspuns morocănoasă.

— Cee, sigur ai!

— Trebuie să plec.

S-a ridicat.

— Apropo, am vorbit cu Ally aseară şi ne-a invitat pe amândouă la Bergen, unde are concert la începutul lui decembrie. Crezi că poţi merge?

— Tu mergi?

— Da, normal! Mă gândeam să zburăm împreună.

— Sigur, de ce nu? Ne vedem mai târziu.

Şi-a pus geaca de piele, şi-a luat portofoliul şi a lătrat un salut spre mine în timp ce ieşea.

Stejarul şi chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Chiar dacă stricam totul ca să ies din umbra ei, măcar încercam. Şi eram convinsă că aşa era mai bine pentru amândouă, deşi CeCe nu îşi dădea încă seama de asta.

Am făcut duş şi mi-am verificat mesajele. Orlando îmi scrisese că se întorcea în ziua aia din Kent, se ducea la librărie şi voia să ştie dacă eram acolo.

— Fată dragă, vino, te rog! Vreau foarte mult să

vorbesc cu tine. Mulţumesc. Ah, sunt Orlando Forbes, apropo, a adăugat, chiar dacă nu era nevoie, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Oficial eram în continuare angajata lui, aşa că am hotărât să mă duc. Dar când m-am urcat în autobuzul de Kensington, am recunoscut că era doar o scuză. Trebuia să vorbesc cu Orlando despre familia pe care o găsise.

— Bună dimineaţa, domnişoară Star! Ce minunat să te revăd aici! Cum te simţi în această zi ceţoasă?

Orlando m-a întâmpinat în prag, plin de viaţă.

— Bine.

— „Bine" nu e suficient. Ţinta mea e să îmbunătăţesc imediat cuvântul acesta îngrozitor. Ia loc, căci avem de discutat!

M-am supus şi am observat că făcuse deja focul şi mirosea a cafea. Orlando era pus pe treabă. A adus două ceşti cu cafea şi a pus un dosar gros de plastic pe masă, în faţa noastră.

— Prioritătile întâi: îmi accepţi scuzele pentru abordarea insensibilă în privinţa crizei actuale de familie?

— Da.

— Chiar ar trebui să vorbesc doar cu mine sau să ţip la personajele din cărţi. Se pare că nu mă pricep la oameni.

— Cu Rory ştii să te porţi.

— Mă rog, asta e altă poveste, dar nu a mea din fericire. Deci, ai deschis plicul?

— Da. Azi-dimineaţă.

— Doamne! Orlando a bătut din palme ca un copil bucuros. Mă bucur. Şi dă-mi voie să-ţi spun, domnişoară Star, eşti mult mai curajoasă decât mine! Am fost Orlando toată viaţa şi mi-ar fi greu să descopăr că am fost un Dave sau Nigel său. Doamne fereşte. Gary!

— Îmi place Lucy. Am avut odată o prietenă dragă pe

care o chema aşa, l-am contrazis eu, fiindcă nu aveam chef de snobismul lui Orlando.

— Da, dar tu, Asterope, eşti menită să zbori spre stele! Aşa cum a făcut mama ta înaintea ta, a adăugat în mod misterios.

— Cum adică?

— Ei bine, în afară de certificatul de naştere, nu am găsit nimic legat de vreo Petula Brown în cercetările mele asidue despre trecutul tău. Absolut nimic pe internet, ceea ce e ciudat, având în vedere numele ciudat de botez. Până la urmă, am scris Arhivelor Naţionale şi oricui mi-a mai dat prin cap, ca să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Şi ieri, am primit în sfârşit un răspuns. Ghici ce mi s-a spus!

— Chiar n-am habar, Orlando!

— Că Petula şi-a schimbat oficial numele. Nu mai este Petula Brown, ci Sylvia Gray. Domnişoară Star, persoana care cred, fără urmă de îndoială, că e mama ta este în acest moment profesor de literatură rusă la Universitatea Yale! Ce părere ai de asta?

— Dar...

— Conform biografiei ei de pe website-ul Universităţii Yale, a continuat Orlando, în timp ce răsfoia dosarul de pe masă, din care a scos o hârtie, profesorul Sylvia Gray s-a născut la Londra şi a câştigat o bursă la Cambridge. Foarte neobişnuit, domnişoară Star, pentru o fată din East End să obţină aşa ceva. A făcut un masterat şi un doctorat şi era de cinci ani acolo când i s-a oferit poziţia la Yale, „unde l-a cunoscut şi s-a căsătorit cu Robert Stein, profesor de astrofizică la Yale. În momentul de faţă trăieşte în New Haven, Connecticut, cu cei trei copii, patru cai şi lucrează la noua ei carte”, a citat Orlando.

— E scriitoare?

— A publicat nişte texte critice prin *Yale University Press*. Vezi cum ies la iveală genele?

— Urăsc caii. Dintotdeauna, am murmurat eu.

— Nu fi pedantă! Credeam că n-o să mai poţi de bucurie.

— Nu neapărat. În fond, m-a dat altcuiva.

— Dar sunt sigur că ai dat de capăt arborelui genealogic pe care ţi l-am desenat cu atâta grijă şi că ai înţeles că Petula, acum Sylvia, avea numai optsprezece ani când te-a născut. S-a născut în 1962.

— Da, m-am prins.

— Probabil că era în anul întâi la Cambridge, ceea ce înseamnă că a rămas însărcinată la un moment dat în vara de dinainte.

— Orlando, ia-o mai uşor, te rog! Mă străduiesc să diger toate informaţiile astea, dar nu-i uşor.

— Iartă-mă! După cum spuneam mai devreme, ar trebui să rămân cu ficţiunea mea şi să las realitatea deoparte.

A tăcut, ca un copil pedepsit aspru, timp în care eu încercam să procesez cele ce-mi spusese.

— Pot să vorbesc? m-a întrebat timid.

— Da, am suspinat eu.

— Ar trebui să vezi ceva, domnişoară Star!

— Ce anume?

Mi-a întins o hârtie.

— Săptămâna viitoare vine în Anglia. Are o conferinţă la Cambridge, universitatea ei de bază.

— Ah!

Am citit fără să văd nimic şi am lăsat-o din mână.

— Nu e uluitor? Să ajungă unde e acum, fără să beneficieze de niciun privilegiu. Asta dovedeşte cât a evoluat lumea.

— Şi nu-ţi place asta.

— Să zicem, a răspuns el, că m-am împotrivit progresului. Dar aşa cum discutam cu fratele meu seara

trecută, m-am schimbat mulţumită ţie. În bine, aş zice. Investigarea originilor tale m-a învăţat multe. Mulţumesc, domnişoară Star! îţi sunt, în multe feluri, îndatorat. Vrei să mergi?

— Unde?

— Să o vezi, la Cambridge, desigur!

— Nu ştiu. Nu m-am gândit...

— Evident că nu. Orlando şi-a întrepătruns degetele şi a priceput în sfârşit aluzia. Şi acum ce-ar fi să-ţi spun ce am hotărât în privinţa viitorului meu?

— Bine.

— Aşa, ziceam că eu şi Mouse am vorbit mult cu o seară în urmă şi că o să te bucuri să afli că ne-am împăcat.

— Mi-a spus Mouse, da.

— Atunci ştii deja că dragul domn Ho ne-a oferit o sumă uluitoare pentru librărie, ceea ce ne va permite, mie şi lui Mouse, să ne plătim datoriile pe care le-am făcut, iar eu voi avea o soluţie alternativă pentru mine şi pentru cărţile mele. Vestea bună e că am impresia că am găsit-o deja, m-a anunţat.

— Serios?

— Chiar aşa.

Apoi mi-a povestit despre librăria domnului Meadows din Tenterden şi cum se oferise deja să preia contractul, lucru cu care domnul Meadows căzuse imediat de acord.

— La etaj e un apartament în care pot locui, a adăugat el. Şi cred că după atâta experienţă, mi-am câştigat dreptul de a-l boteza O. Forbes Esquire – Cărţi rare. Ce părere ai?

— În legătură cu ideea sau cu numele?

— Cu ambele.

— Cred că sunt perfecte.

— Serios? a făcut Orlando, luminându-se ca soarele la faţă. Şi eu! Şi poate că e timpul să o luăm cu toţii de la

capăt. Adică şi tu. În fond, eşti rudă cu draga noastră Marguerite.

— Şi cu Rory, am adăugat eu.

— Eu şi Mouse ne-am sfătuit dacă să-i spunem tot ce ştim despre trecut. Adică, în momentul ăsta chiar nu prea contează, având în vedere că a trecut mult timp de-atunci, dar ironia e că ea nu a vrut niciodată High Weald. După stăpânirea extravagantă a lui Teddy, moşia a rămas falită. Vărul tatii, Michael – fiul lui Teddy şi al lui Dixie – a trebuit să vândă bucăţi din ce mai rămăsese din fermă, plus casa primită ca zestre şi căsuţele adiacente, doar ca să poată întreţine proprietatea cât de cât. Dar, bineînţeles, nu a mai rămas niciun ban pentru renovări. Eu şi Mouse am hotărât să-i dăm lui Marguerite o parte din ce luăm pe librărie, ca s-o ajutăm să repare instalaţiile de apă şi căldură. Cine-ar fi crezut...?

— Ce anume?

Lui Orlando îi zburase deja gândul în altă parte.

— Că şaizeci şi ceva de ani mai târziu, noi, rudele sărace, bieţi comercianţi şi fermieri suntem cei care facem acţiuni de caritate faţă de următoarea stăpână a conacului. Dar asta se întâmplă după o vreme. La fel cum mamei tale i s-a schimbat destinul până la urmă, multe se pot schimba în două generaţii.

— Asta aşa e.

— Vrei să mergi la Cambridge să-i asculţi prelegerea?

— Orlando!

Mi-am dat ochii peste cap când mi-am dat seama cum mă adusese în punctul iniţial, unde voia.

— Nu pot să apar pur şi simplu şi să-i spun că sunt fiica ei demult pierdută.

— Insist să-ţi mai arăt o dovadă. Ai zice că este deznodământul muncii mele asidue de detectiv. Aşa, unde

am pus-o? A răscolit din nou într-un maldăr de hârtii. Aha! Uite!

Mi-a dat-o cu un gest bombastic. M-am uitat în josul paginii şi am văzut o figură care mă privea. Îmi era la fel de cunoscută ca faţa mea, doar mai în vârstă şi mai bine îngrijită, cu ochi albaştri scoşi în evidenţă cu un machiaj subtil şi un ten de alabastru, încadrat de o tunsoare bob, blond-deschis şi strălucitor. Simţeam privirea străpungătoare a lui Orlando şi entuziasmul palpabil.

— De unde o ai?

— De pe internet, normal! De pe una din platformele de socializare. Zi-mi tu mie că doamna profesoară Sylvia Gray nu e mama ta, domnişoară Star!

M-am uitat din nou la ceea ce aş fi putut spune că era portretul meu la patruzeci şi cinci de ani. În ciuda tuturor dovezilor scrise pe care le adunase Orlando pentru mine, abia fotografia asta le făcea reale.

— E foarte frumoasă, nu? m-a împuns el. Ca şi tine. Şi soarta a conspirat ca în câteva zile să o avem chiar în faţa ochilor. E clar că trebuie să profiţi de ocazie! Personal, mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. E o autoritate în literatura rusă, ceea ce, după cum ştii, mă pasionează în mod deosebit. Biografia ei îmi spune că a locuit în St. Petersburg timp de un an, cât şi-a făcut doctoratul.

— Nu, Orlando, încetează, te rog! E prea curând. Am nevoie de timp ca să...

— Sigur că da. Şi, din nou, îmi cer scuze că m-am ambalat aşa!

— Nu pot să mă duc pur şi simplu la o prelegere la Universitatea Cambridge! Nu sunt studentă acolo.

— Adevărat, a căzut de acord, dar din fericire, ştim cine e. Sau, cel puţin, a fost.

— Cine?

— Mouse. A făcut arhitectura acolo şi cunoaşte

procedurile. A fost de acord să te bage pe furiş.

— Şi despre asta ştie?

— Draga mea, normal că ştie!

M-am ridicat brusc.

— Ajunge, te rog, Orlando!

— În acest caz, subiectul este închis până când doreşti să-l redeschizi. Să sperăm că până marţea viitoare, a adăugat cu un rânjet şiret. Iar acum, înapoi la treabă. Domnul Meadows spune că putem să ne mutăm în noua casă oricând dorim. Am sugerat în două săptămâni, ca să profităm de vânzările de Crăciun. Contractul e pregătit chiar acum. Astea, a mai spus Orlando, în timp ce arăta spre rafturile cu cărţi, trebuie împachetate cu grijă şi aşezate în cutii numerotate, pe care le-am comandat deja şi care vor sosi mâine. Le-am spus şi lui Marguerite, şi lui Mouse că nu vor putea beneficia de timpul tău până nu terminăm cu asta. Va trebui să muncim zi şi noapte, domnişoară Star, zi şi noapte!

— Bineînţeles.

— S-au întâmplat foarte repede toate, cu tot cu vânzarea librăriei, iar domnul Ho este foarte dornic să terminăm înainte de Crăciun. Trebuie să vii şi să vezi interiorul librăriei Meadows. Zic că e şi mai şarmantă decât asta. Şi, cel mai important, are şemineu! în timp ce împachetăm, va trebui să renunţăm la o parte din stoc, fiindcă din păcate, avem mai puţin spaţiu acolo, dar Marguerite a fost drăguţă şi a acceptat să depozităm restul la High Weald. Şi apoi mai e şi stocul domnului Meadows, pe care l-am cumpărat. O să fim inundaţi de cuvinte scrise!

Am încercat să mă concentrez la Orlando şi să mă bucur pentru el, uşurată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar ochii mi se îndreptau constant asupra hârtiei din faţa mea. Fotografia profesorului Sylvia Gray, mama

mea.

Am întors-o cu faţa în jos şi am afişat un zâmbet.

— Bun, de unde începem?

Cel puţin toată povestea asta cu împachetatul mi-a dat de lucru şi fizic, şi mental şi, pe măsură ce se grăbeau zilele spre marţi, am blocat orice gând asupra subiectului cu pricina. Şi uite-aşa, s-a făcut luni seara şi eram extenuată şi plină de praf după atâtea zile de pus cărţi în cutii.

— E timpul să facem o pauză, domnişoară Star! mi-a propus el când a apărut din pivniţă, unde împachetase cu fineţe cele mai valoroase cărţi din seiful antic.

— O, Doamne, nu sunt deloc obişnuit cu munca fizică! Şi nici nu mi se potriveşte. Pare-mi-se meritǎm un pahar cu vin roşu bun ca să ne recompensăm pentru efort.

În timp ce urca la etaj, m-am prăvălit pe scaun lângă şemineul care-mi oferea o oază în mormanul de lăzi care ne înconjurau.

— Am desfăcut sticla acum două ore ca să se decanteze, m-a anunţat Orlando, în timp ce înainte pe coridorul îngust dintre lăzi, cu o sticlă şi două pahare şi s-a aşezat în faţa mea.

— Noroc!

Am ciocnit paharele şi a continuat:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul, pur şi simplu nu m-aş fi descurcat fără tine. Sper, bineînţeles, că eşti pregătită să te muţi cu mine la noua librărie.

— Ah!

— „Ah”? Nu se poate să nu te fi gândit deja la asta. O să te tentez şi cu o promovare la gradul de administrator, cu salariul pe măsură.

— Mulţumesc. Pot să mă mai gândesc?

— Nu prea mult. Ştii cât îţi preţuiesc calităţile şi cred

că suntem o echipă invincibilă. Cu siguranţă înţelegi ce înseamnă asta.

— Ce anume înseamnă?

— Că cele două linii disparate ale familiilor Vaughan/Forbes s-au reunit după şaizeci de ani într-o companie mixtă.

— Da, aşa se pare.

— Şi având în vedere că în fond asta a fost librăria Florei MacNichol, care tehnic este stră-strămătuşa ta, dacă nu chiar de sânge, ai aceleaşi drepturi la ea ca şi mine. Înţelegi? Totul se rezolvă până la urmă.

— Da?

— Haide, domnişoară Star, nu-ţi stă în fire să fii pesimistă! Trebuie să te întreb...

— Nu!

Ştiam ce o să spună.

— Nu mă duc mâine. Nu pot.

— Pot să te întreb de ce?

— Pentru că... mi-am muşcat buza. Mi-e frică.

— E normal să-ţi fie.

— Poate iau legătura cu ea altă dată, dar acum e prea devreme pentru mine.

— Înţeleg.

Orlando a suspinat învins, iar eu mi-am golit paharul şi m-am ridicat în picioare.

— Ar trebui să plec, e trecut de opt.

— Ne vedem dimineaţă atunci? Gândeşte-te, te rog, la oferta mea. Am întrebat-o deja pe Marguerite dacă poţi locui la High Weald până îţi găseşti casa ta în zonă. E foarte încântată de ideea asta. La fel şi Rory.

— Doar nu i-ai spus deja despre... legătura dintre noi?

— Nu, dar e posibil să-i fi spus Mouse. Şi-apoi, ea trăieşte în prezent, nu în trecut. Mai ales trăieşte clipa.

Bun, noapte bună, domnişoară Star!

— Noapte bună!

Aş minţi dacă aş spune că nu m-am gândit toată noaptea şi a doua zi la Sylvia Gray şi că nu m-am detestat pentru laşitatea de care dădeam dovadă. La şapte şi jumătate fix, mi-am imaginat-o cum urca pe podium într-un val de aplauze.

Spre ruşinea mea, ştiam că mai exista un motiv pentru care nu mă dusesem la Cambridge şi anume oportunitatea pe care o ratasem cu zece ani în urmă, când nu primisem locul oferit de ei. Am rămas trează mult după ce s-a culcat sora mea şi mi-am mărturisit că eram geloasă pe această mamă pe care nu o cunoscusem niciodată. Mama care nu se împiedicase de nimic în drumul ei spre Cambridge, de unde i se aşternuse calea spre măreţie, în lumea literară şi academică. Nici măcar de mine, copilul ei.

Hotărârea ei de a creşte mare din rădăcini umile m-a făcut să simt că nu făcusem nimic în viaţă pe lângă acest model de perfecţiune: mamă a trei copii, probabil strălucitoare şi motivaţi, soţie, călăreaţă şi femeie de carieră care ajunsese în fruntea profesiei sale.

I-ar fi la fel de ruşine de mine cum îmi e şi mie...

M-am dus spre fereastră şi m-am uitat la cerul senin şi glacial, presărat cu stele.

— Ajută-mă, Pa! am şoptit. Ajută-mă!

Capitolul 42

— Bun, aşadar, weekendul ăsta voi avea nevoie de tine în Kent, ca să mă ajuţi cu despachetatul cărţilor la noua librărie, m-a anunţat Orlando, în timp ce mâneam prăjitura de la ora trei a doua zi. Eu plec dimineaţă ca să

supraveghez descărcarea şi sper ca până ajungi tu să fie gata vopsită faţada şi să se apuce de plăcuţă. Apoi te voi întâmpina la O. Forbes Esquire – Cărţi rare.

Orlando radia de bucurie, pe când eu îmi simţeam steaua stingându-se şi afundându-se şi mai mult în nebuloasă.

— Trebuie să-i dăm cu toţii bătaie, a continuat. Mouse mi-a promis că mă ajută şi el, Marguerite la fel, care, apropo, duminică pleacă din nou în Franţa. Aşa că ar fi extraordinar dacă ai vrea să stai la High Weald o vreme, ca să ne ajuţi pe mine şi pe Rory. Dacă vrei, poţi să o priveşti ca pe o probă pentru a ocupa o poziţie permanentă.

— Da, o să vin, am consimţit. În fond, ce să fac aici după ce se închide de tot librăria?

— Minunat! Atunci rămâne stabilit.

Am discutat cum urma să mă ocup de încărcarea cutiilor în camionetă la Londra, în timp ce Orlando sorta stocul nedorit de la High Weald şi pregătea sosirea cărţilor de la Londra.

În noaptea aceea, i-am spus lui CeCe că urma să plec în Kent în câteva zile.

— Pe urmă te întorci, nu?

Dacă nu prin cuvinte, prin expresie mă implora vizibil.

— Normal.

— Adică, sper că nu te gândeşti să te muţi acolo, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, Star, eşti vânzătoare, sigur ai găsi o slujbă mai bine plătită în Londra! Alaltăieri am trecut pe lângă librăria Foyles şi căutau personal. Ai găsi imediat altă slujbă.

— Da, aşa e.

— Ştii că nu-mi place să stau aici singură, fără tine. Promiţi că te întorci?

— O să fac tot posibilul, am răspuns.

Era timpul să mă gândesc la mine şi nu voiam să-i dau speranţe false lui CeCe. În fond, nu era un copil neajutorat, cum fusesem eu când mama mea se pusese pe ea înaintea mea.

CeCe s-a posomorât. Mi-am petrecut a doua zi la librărie, de dimineaţa până seara. Până vineri dimineaţă, când a venit camioneta în faţa uşii, eram gata. Orlando a insistat să sune la fiecare câteva minute cu tot soiul de instrucţiuni şi, până la urmă, am încălcat regula de aur şi am răspuns la mobil în magazin.

Au apărut câţiva dintre clienţii noştri, care se uitau cu tristeţe la cărţile pe care le încărcăm în dubă. Eram pregătită şi pentru asta, căci eu şi Orlando aleseserăm câte o carte pentru fiecare dintre ei, ca dar de despărţire. Imediat ce-a plecat maşina, cu cele câteva lucruri ale lui Orlando din apartamentul său, am dat roată prin magazinul gol, cu sentimentul că se termina o epocă, una care se ducea departe, în trecut, până la însăşi Beatrix Potter.

Ultima mea sarcină a fost să iau scrisoarea înrămată pe care Beatrix i-o scrisese Florei când era tânără şi pe care am învelit-o în hârtie maro, ca să o iau cu mine la Kent. În timpul ăsta, mi-am promis să mă duc într-o zi în Ţinutul Lacurilor, ca să văd unde locuise Flora. Cu toate că ştiam că nu eram rude de sânge, mă simţeam legată de ea. Şi ea fusese neobişnuită, renegată şi fără un loc al ei. Dar supravieţuise cu vehemenţă şi îndârjire. Până la urmă şi-a găsit locul, alături de bărbatul pe care-l iubea.

— Adio! am şoptit în întuneric, privind pentru ultima oară camera care-mi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Mai târziu, în aceeaşi seară, am sosit cu taxiul în Tenterden şi am rămas în faţa noului magazin, ale cărui lumini sclipeau în negura nopţii. Am privit faţada proaspăt

renovată – Orlando alesese culoarea verde a librăriei din Kensington. Deasupra vitrinei se contura vag plăcuţa deja în lucru şi mă bucuram că măcar un membru al clanului Forbes/Vaughan era fericit în seara aceea.

Orlando şi-a croit drum printre cutii spre mine.

— Bun venit în noua mea casă, Star! Mouse şi Marguerite trebuie să ajungă din clipă în clipă. Am trimis după şampanie alături. Vine şi familia Meadows. Ştii că parcă prefer locul ăsta celui vechi? Uită-te şi tu ce privelişte!

M-am uitat şi am văzut copacii de dincolo de aleea îngustă şi felinarele stradale demodate care străluceau între ei.

— E minunat.

— Şi avem şi o uşă care dă în cafenea, aşa că nu mai luăm prânzul la pachet. îl primim cald pe farfurie, direct din cuptor. Ah! Au ajuns! a exclamat Orlando, în timp ce a aruncat o privire în spatele meu şi a făcut cu mâna.

Land Roverul lui Mouse oprise în faţă. Marguerite şi Rory au intrat în magazin după el.

— La ţanc! a anunţat Orlando, iar eu am recunoscut-o pe doamna Meadows care apăruse în uşa din fundul magazinului, cărând o tavă cu pahare şi şampanie, însoţită de un bărbat mai în vârstă şi mai îndesat, care purta un papion cu buline.

— Domnule şi doamnă Meadows, cred că îi cunoaşteţi pe fratele meu şi pe draga mea verişoară, Marguerite! Şi, desigur, pe Rory. Doamnă Meadows, aţi cunoscut-o şi pe asistenta mea, a adăugat Orlando, în timp ce mă conducea spre ea. Domnişoara are un nume perfect pentru ea, Asterope DApliese, cunoscută ca „Star”. Asta şi este! a încheiat el şi s-a uitat cu drag la mine.

Orlando m-a lăsat cu familia Meadows, ca să-şi întâmpine restul familiei. Am sorbit din şampanie şi am

stat la taclale cu cuplul în vârstă, care se bucura că preluase Orlando afacerea lor.

— Bună, Star!

— Bună! i-am răspuns lui Mouse, care venise lângă mine.

Apoi am fost cuprinsă de două braţe.

— Bună, Rory! am spus cu un zâmbet larg.

— Unde ai fost?

— La Londra, l-am ajutat pe Orlando să aducă aici cărţile.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine.

— Putem să facem *brownes* mâine?

— Normal că putem.

— Am încercat să fac cu Mouse, dar au fost oribile. Lipicioase. Bleah!

Rory a exagerat apoi cu sunetele care sugerau sila.

— Asta aşa e, sunt de acord, a ridicat Mouse din umeri. Cel puţin am încercat.

— Star!

Marguerite m-a luat în braţe şi m-a pupat pe obraji, nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori.

— Aşa eşti întâmpinat în Provence! a râs ea.

M-am uitat la Marguerite cea cu ochi violet şi cu picioare lungi, sceptică în privinţa legăturii noastre genetice. La privire eram foarte diferite, cu toate că aveam tenul asemănător. Dar apoi, acelaşi ten îl aveau şi alţi oameni cu care nu eram înrudită.

— Mi-a spus Mouse că aţi avut nişte zile foarte interesante. S-a aplecat ca să-mi şoptească la ureche. Bun venit în nebuna noastră familie! a chicotit ea. Nu mă mir că te-am primit în sufletele noastre aşa uşor. Eşti de-a noastră. Pur şi simplu.

Şi, în seara aceea, în timp ce stăteam în noua librărie

a lui Orlando, înconjurată de „familie”, am avut senzaţia că aşa şi era.

M-am trezit mai târziu decât de obicei a doua zi, probabil din cauza oboselii psihice şi fizice din ultimele zile. Am coborât în bucătăria goală, care în lipsa mea revenise la starea ei haotică şi am găsit un bilet pe masă.

Suntem toţi la librărie să îl ajutăm pe Orlando. *Mouse vine să te ia la unsprezece*. *M şi R.*

Când am văzut că era trecut de nouă şi jumătate, am urcat şi am făcut rapid o baie cu apă rece ca gheaţa, timp în care m-am tot întrebat dacă aş putea să-mi construiesc o viaţă aici, în Kent. M-am şters cât am putut de repede, mi-am scuturat părul şi l-am stors, apoi mi-am tras blugii şi puloverul albastru pe mine, cel despre care Mouse îmi spusese că-mi stătea bine. Nu că ar fi contat, evident.

Atunci de ce încerci să-i faci pe plac?

Mi-am impus să mă potolesc şi, până am auzit maşina oprind şi paşii grei şi familiari la uşa bucătăriei, stăteam deja lângă sobă cu o tavă cu *brownies*.

— Bună, Star! m-a salutat Mouse când a intrat.

— Bună! Plecăm acum? Am făcut nişte *brownies* şi am pus să fac cafea.

— Sună minunat, s-a auzit o voce şi nouă, şi cunoscută în acelaşi timp. Parcă vorbeam eu cu un accent american.

— Am venit cu cineva care vrea să te cunoască, a spus Mouse, cu o figură vinovată.

Apoi, din spatele lui, a apărut în bucătărie femeia din fotografia pe care mi-o arătase Orlando.

— Bună, Star! a spus figura din fotografie.

M-am uitat lung la ea, la faţa ei, la corpul ei şi apoi n-am mai văzut nimic din cauza lacrimilor care-mi împăienjeniseră ochii. De furie, de teamă sau dragoste, nu ştiam sigur.

— Star! a spus Mouse cu blândeţe. Ea e Sylvia Gray. Mama ta.

Nu-mi amintesc prea multe din următoarele minute, doar că Mouse m-a luat în braţe şi că i-am plâns pe umăr.

— Îmi pare tare rău, mi-a şoptit la ureche. M-am dus la Cambridge să-i ascult prelegerea şi apoi m-am prezentat. Şi-a dorit cu disperare să vină să te cunoască. Spune-mi ce să fac.

— Nu ştiu, am răspuns eu, cu glasul înăbuşit în geaca lui.

Apoi am simţit alte două braţe care mă cuprindeau.

— Şi mie îmi pare rău, mi-a spus ea. iartă-mă, Star, iartă-mă! Nu am uitat nicio clipă de tine. Jur! M-am gândit la tine zi de zi.

— NU! am strigat şi am împins-o.

Am fugit pe hol şi afară, în aerul rece de noiembrie, şi m-am plimbat prin labirintul de buruieni şi plante din grădină. Nu-mi trebuia nici trecut, nici mamă. Voiam un viitor – unul sigur, real şi curat. Iar femeia aia care voia să sară pe mine în casă nu era niciuna, nici alta.

M-am dus orbeşte spre sera în care Archie îşi îngrijea pe vremuri răsadurile pe care Flora le plantase cu atâta grijă şi dragoste, ca să crească puternice şi trainice. M-am aşezat pe jos, tremurând de frig.

Cum îndrăzneşte să vină după mine?! *Şi Mouse cum îndrăzneşte s-o aducă aici*? *Familia asta chiar crede că-mi poate controla astfel viaţa*?

— Star? Eşti aici?

Nu ştiu cât timp trecuse, când l-am auzit pe Mouse intrând în seră.

— Îmi pare foarte rău, Star! A fost o decizie proastă. Ar fi trebuit să te avertizez, să-ţi cer permisiunea... Când m-am dus aseară la Cambridge şi m-am întâlnit cu Sylvia după aceea, i-am spus despre mine şi ce credeam eu şi

Orlando despre tine, aşa că m-a implorat să o aduc aici, la High Weald, ca să te cunoască.

— Probabil că vrea să vadă casa bunicului ei, nu pe mine, am şuierat eu.

— Ei bine, poate vrea să vadă şi casa, dar mai mult voia să te vadă pe tine, jur!

— Douăzeci şi şapte de ani nu a vrut, de ce acum?

— Pentru că mama ei a minţit-o şi i-a spus că ai murit când erai bebeluş. Are până şi un certificat de deces fals de la mama ei.

— Poftim??

Am ridicat ochii la el.

— Ăsta e adevărul. Dar... a suspinat, cred că e treaba ei să-ţi explice toate astea, nu a mea. Star, iartă-mă! Am greşit, toată povestea asta... Ar fi trebuit să-ţi respectăm dorinţele, dar când am văzut-o, când i-am văzut disperarea cu care voia să te cunoască, m-a copleşit.

Nu am zis nimic. Trebuia să mă gândesc.

— Ei bine, te las în pace atunci. Şi din nou, îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. M-am şters la nas şi m-am ridicat. Vin cu tine.

Am făcut un efort supraomenesc să mă ridic în picioare. M-am clătinat către el şi m-a apucat cu braţul lui puternic de mijloc şi m-a condus prin grădina cu ziduri înalte spre casă.

Am intrat în bucătărie şi am văzut că Sylvia plânsese. Machiajul ei subtil şi perfect se scursese şi îmi părea mult mai fragilă decât atunci când intrase pe uşă.

— Să pun de ceai, ce ziceţi? a sugerat Mouse.

— Bună idee, a răspuns femeia, care aparent era mama mea.

Mouse a pus apa la fiert, timp în care eu tremuram toată, cu spatele la sobă şi încercam să mă întremez.

— Nu vrei să vii aici şi să te aşezi?

— De ce m-ai dat? am izbucnit dintr-odată.

S-a întristat şi a tăcut, ca să-şi poată căuta cuvintele.

— Nu te-am dat, Star! După ce te-ai născut, în vacanţa de Paşte, mama a insistat să mă întorc la Cambridge ca să-mi dau examenele din prima sesiune de an. Avea ambiţii în ce mă priveşte. Eram foarte inteligentă şi în mine vedea un viitor de care ea nu avusese parte. Avusese o viaţă grea, pentru că tata murise de tânăr şi fusese nevoită să mă crească singură. Era îndârjită, Star, foarte îndârjită!

— Acum dai vina pe mama ta, nu? am ripostat, îngrozită să mă aud pe mine însămi atât de neînduplecată.

— Ai tot dreptul să fii furioasă. Dar îţi jur, când te-am lăsat în mai în grija mamei, erai un copil sănătos, frumos şi vesel. Planul era ca ea să aibă grijă de tine până terminam universitatea şi îmi luam diploma. Nici prin gând nu-mi trecea să te dau spre adopţie. Nici măcar o dată, jur! Dar da, dacă vrei adevărul, trebuia să fac în aşa fel încât şi viaţa mea, şi a ta să fie mai bune. Apoi, la doar câteva zile după ce s-a terminat sesiunea, am primit o scrisoarea în care aflam că tu muriseşi, aparent de moarte în pătuţ[37].

A băgat mâna în geanta de piele şi a scos un plic.

— Ăsta e certificatul de deces pe care mi l-a dat. Uită-te şi tu!

— Cum poate fi falsificat un asemenea document? m-am oţărât la ea, fără să mă uit.

— Simplu, mai ales dacă eşti aproape măritată cu doctorul. După ce a murit tata, a lucrat ca menajeră la el zilnic, ani la rând. El abia aştepta să o ajute, la fel cum ea îşi dorea să mă tragă pe sfoară. El era un om oribil, membru de nădejde al comunităţii catolice şi probabil

37 SMSS - sindromul morţii subite a sugarului, cunoscut şi sub numele de moarte instantanee sau moarte în pătuţ.

considera că ar fi trebuit să fiu şi pedepsită.

— Şi să-ţi spună că ţi-a murit copilul? Am clătinat din cap. Îmi vine greu să cred. Şi de unde ştiai că trăiesc, dacă credeai că-s moartă?

— Pentru că mama a murit acum câteva săptămâni. Nu m-am dus la înmormântare, nu vorbisem cu ea de aproape douăzeci şi şapte de ani. Dar am primit o scrisoare de la avocatul ei, pe care trebuia s-o deschid după moartea ei. Îmi mărturisea în scrisoare ce făcuse atunci. Evident, a continuat mama, mai mult în sine, probabil credea că era în drum spre iad după minciuna îngrozitoare pe care mi-o spusese.

— Scria şi cine mă adoptase?

— Spunea că doctorul te dăduse preotului la biserică, acesta te dusese la un orfelinat, undeva în East End, dar când m-am dus acolo cu două zile în urmă, chiar înainte să mă întâlnesc cu Mouse, mi-au spus că nu există nicio mărturie despre un copil pe nume Lucy Charlotte Brown.

— Tatăl meu adoptiv nu m-ar fi luat niciodată de-acolo dacă ar fi ştiut adevăratele circumstanţe, am comentat defensiv.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar mama a ştiut întotdeauna cum să mintă eficient. Slavă Domnului că am moştenit-o pe bunica Tessie. Ce doamnă minunată era! A muncit pe brânci toată viaţa şi o dată nu s-a plâns.

M-au lăsat picioarele. M-am lăsat la podea, cu braţele încrucişate peste piept.

— Nu înţeleg cum m-a găsit Pa Salt.

— Pa Salt e tatăl tău adoptiv?

Am ignorat-o.

— De ce nu mi-ai găsit numele la orfelinat?

— Probabil că preotul te-a înregistrat cu alt nume, dar e interesant că timp de două săptămâni după ce îmi spusese că muriseşi, nu primiseră niciun copil. Am verificat

registrele originale cu secretara acolo. Chiar nu ştiu, Star! îmi pare rău.

— Şi acum a murit şi tata şi nu-l mai pot întreba.

Mi se învârtea capul. Mi-am cuprins genunchii şi mi-am pus capul pe ei.

— Ei bine, a intervenit Mouse. Coordonatele tale indică Strada Mare, locul în care a trăit Patricia Brown – bunica ta – până a murit. Acolo te trimit coordonatele, nu la vreun orfelinat. Poate au aranjat o formă de adopţie privată. E ironic, nu? a mai spus, după o pauză. Aţi început amândouă să vă căutaţi una pe alta în acelaşi timp.

— Asta dacă spune adevărul, am mormăit eu.

— Nu minte, Star! Crede-mă, nu putea nimeni să inventeze o astfel de poveste pe loc, în clipa în care am abordat-o după conferinţă, a murmurat el, în timp ce punea cana cu ceai fierbinte pe jos, lângă mine.

— Şi Mouse nu m-ar fi lăsat să vin la tine dacă nu m-ar fi crezut, a spus Sylvia. A verificat şi Arhivele Naţionale ca să vadă dacă fusese înregistrată oficial moartea ta. Şi nu fusese. O, Star, ce fericită am fost! Am tot încercat, fără succes, să dau de urma ta şi am venit mai devreme decât trebuia în Anglia ca să mai încerc o dată. Pierdusem orice speranţă când a apărut iubitul tău.

— Nu e iubitul meu.

— Prietenul tău atunci, s-a corectat ea.

— De ce ţi-ai schimbat numele?

— După ce mi-a zis mama că ai murit, am luat-o razna o vreme. Serios, nu m-ar fi mirat dacă te-ar fi omorât cu mâinile ei. Mi-a spus şi că se ocupase singură de înmormântare, ca să mă scutească de durere. M-am dus acasă imediat, bineînţeles, ca să mă asigur că nu mă minţea şi atunci mi-a dat certificatul tău de deces. Am acuzat-o că nu a avut grijă de tine... Mama şi-a muşcat buza şi i-am văzut durerea în privire. Şi m-a dat afară din

casă. Am jurat să nu mă mai întorc vreodată. Şi aşa am făcut. Am rămas la Cambridge, unde am lucrat în vacanţă ca să mă pot întreţine. Am vrut să mă detaşez de ea complet şi m-am gândit că dacă-mi schimb numele, nu mă va mai putea găsi niciodată.

— Cine a fost tatăl meu?

— Şeful meu de la fabrica de haine la care am lucrat cu o vară înainte să mă înscriu la Cambridge, ca să strâng bani pentru universitate. Era căsătorit, normal... Doamne, mi-e şi ruşine să-ţi povestesc!

Mama şi-a luat capul în mâini şi a plâns. Nu am încercat să o consolez. Nu puteam. În cele din urmă, şi-a revenit şi a continuat.

— Nu eu ar trebui să plâng. Nu am nicio scuză, dar mi se părea fascinant la vremea aceea, mă scotea la restaurante sofisticate, îmi spunea că sunt frumoasă... Of! Ce naivă eram! Habar n-ai cum era mama, exagera cu protecţia şi cu chestiile religioase pe care mi le-a băgat pe gât toată copilăria. Habar nu aveam cum să evit o sarcină. Crede-mă pe cuvânt, versiunea catolică nu funcţionează! Iar tu ai fost rezultatul inevitabil.

— M-ai fi avortat dacă ai fi putut?

— Nu ştiu. Încerc să fiu sinceră pe cât se poate, Star! Ideea e că după acea vară, am intrat la Cambridge şi, în noiembrie, m-am prins că ceva nu era în regulă. Am rugat o prietenă să-mi cumpere un test de sarcină şi medicul mi-a confirmat că eram gravidă în patru luni.

Şi-a ridicat cana cu ceai şi a sorbit din ea şi atunci am observat cum îi tremurau mâinile. M-am emoţionat.

Nu trebuie să treacă prin asta, m-am gândit. Putea să nege că ştie de mine faţă de Mouse.

— Îmi pare rău că sunt nepoliticoasă, am spus.

— De obicei nu e, a intervenit Mouse. Fiica ta ne-a schimbat pe toţi de când a intrat în vieţile noastre.

Am ridicat ochii la el şi i-am citit afecţiunea pentru mine.

— Ei bine atunci, vă las.

A ieşit din bucătărie şi am simţit nevoia să-l chem înapoi.

— Poftim, ţi-am adus ceva ce-am făcut pentru tine când m-am întors la Cambridge după ce te-ai născut. Voiam să ţi-o prind la mână data următoare când aveam să te văd.

Sylvia s-a ridicat, a venit la mine şi s-a aşezat în genunchi.

— Ca să îţi poarte noroc în lipsa mea.

Mi-a dat o cutie de bijuterii, mică, din piele. Am deschis-o şi am citit numele bijutierului din Cambridge imprimat în aur, în interiorul ei. Pe catifeaua albastră era o mică brăţară. Am scos-o şi m-am uitat la inimioară.

Lucy Charlotte

21/04/1980

— Voiam să adaug în fiecare an, de ziua ta, câte un pandantiv, dar nu am avut ocazia. Până acum. Poftim!

A scos-o din cutie împreună cu suportul de catifea din centru şi o bucăţică de hârtie. Mi-a dat să citesc. Era o chitanţă pentru brăţară, cu data 20 mai 1980. Costase 30 de lire sterline.

— Foarte scumpă pentru vremea aceea.

Mi-a zâmbit şi am observat inelul de logodnă cu diamant uriaş sclipind pe degetul ei. Mirosea a parfum dulce şi scump. Nu am spus nimic, doar m-am jucat cu brăţara mică. Dacă toată povestea asta era o păcăleală, era una bună.

— Lucy... Star, uită-te la mine, te rog! A întins mâna şi mi-a ridicat bărbia spre ea. Te-am iubit atunci şi te iubesc şi acum. Te rog, crede-mă!

Mi-a zâmbit, cu ochii albaştri plini de lacrimi. Nu mai

puteam să n-o cred.

— Pot să te iau în braţe? Am aşteptat mult timp asta, m-a încurajat ea.

Nu am spus nu şi a venit spre mine şi m-a îmbrăţişat. Am ezitat un pic, apoi am strâns-o în braţe şi eu.

— E un miracol, a murmurat, cu gura în părul meu, pe care-l mângâia tandru. Copilul meu... fetiţa mea frumoasă...

— Toate bune? m-a întrebat Mouse, care a intrat în bucătărie o oră mai târziu şi ne-a găsit pe jos, cu spatele lipit de sobă.

— Da, i-am zâmbit. Toate bune.

— Păi, sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine, a spus, în timp ce ne privea. S-a întors spre uşă, apoi din nou spre noi. Parcă mă uit la două boabe într-o păstaie. Şi a ieşit din încăpere.

— Mouse ăsta e un om bun, mi-a spus mama, care mă mângâia în continuare pe degete, de parcă şi le imprima în memorie. În ultima oră nu-şi luase mâna de pe mine şi se tot scuza pentru asta, spunând că trebuia să se convingă că era real şi că nu visa. E rudă cu noi?

— Nu.

Am încercat să-i povestesc pe scurt despre mine şi despre copilăria mea la Atlantis, alături de cele cinci surori. Apoi am trecut la High Weald şi la complexităţile familiei Forbes/Vaughan.

— Am auzit că Mouse are un frate destul de ciudat. Parcă Orlando îl cheamă, dacă nu mă înşel, a spus ea.

— Da, şi e minunat.

— Cred că Mouse are o slăbiciune pentru tine, Star! Şi apropo, mă bucur că tatăl tău adoptiv ţi-a dat un nume atât de frumos. Ţi se potriveşte. Ştii că Lucy înseamnă „lumina?

— Da.

— Aşadar, eşti o „stea” care străluceşte puternic, a zâmbit ea.

Am vorbit în continuare, dar deviam de la subiect ori de câte ori ne venea o întrebare în minte. Am aflat astfel despre cei trei fraţi vitregi, cu toţii mult mai tineri decât mine, pe nume James, după Joyce, Scott, după Fitzgerald şi Anna, după eroina tragică a lui Tolstoi. Mi-a spus că avea o căsnicie fericită cu Robert, tatăl copiilor. Viaţa lor părea de-a dreptul idilică.

— Robert ştie de existenţa ta, evident. A fost cu totul alături de mine atunci când am primit scrisoarea de la avocatul mamei, acum câteva săptămâni. O să fie super încântat când o să-i spun că te-am găsit până la urmă. E un om bun, a adăugat. Ţi-ar plăcea de el.

— Mi s-a oferit un post la Cambridge, i-am mărturisit deodată.

— Pe bune? Uau! Asta e o mare reuşită în zilele astea. Pe vremea mea era mai uşor să obţii un post, mai ales că proveneam dintr-o clasă defavorizată. Guvernul îşi dorea să instaureze egalitarismul atunci. Te-ai descurcat mai bine ca mine. De ce nu l-ai acceptat?

— Ar fi însemnat să-mi las sora singură. Şi aveam nevoie una de alta.

— La CeCe te referi? Cea cu care locuieşti la Londra?

— Da.

— Păi, te poţi întoarce, dacă asta îţi doreşti. Nu-i niciodată prea târziu să-ţi schimbi destinul, să ştii.

— Aşa zicea şi Pa Salt. Am zâmbit. Numai lucruri de felul ăsta spunea.

— Îmi place de Pa Salt al tău. Păcat că nu am apucat să ne cunoaştem.

— Da, ne-a fost un părinte minunat tuturor surorilor.

Am simţit că a trecut-o un fior, dar a depăşit repede momentul.

— Şi? Ai idee ce vrei să faci cu viaţa ta, acum că te-ai stabilit în Anglia?

— Nu tocmai, nu. Adică m-am gândit că vreau să scriu, dar e mai greu decât pare şi sunt sigură că nu mă pricep.

— Poate că nu e momentul acum şi inspiraţia îţi va veni mai târziu, cum se întâmplă atâtor scriitori. Mie aşa mi s-a întâmplat.

— De fapt, îmi plac lucrurile simple: să mă ocup de casă, să gătesc, să grădinăresc. M-am întors deodată spre ea. Nu sunt prea ambiţioasă. E ceva rău în asta?

— Evident că nu! Adică ne bucurăm că femeile se emancipează în continuare şi dă-mi voie să-ţi spun că în anii 1980, noi, fetele, chiar eram pioniere, prima generaţie de femei educate care au călcat – pe tocuri chiar – vehement în locurile de muncă dominate de bărbaţi. Dar cred că ceea ce am făcut a fost pur şi simplu să oferim femeilor care au venit în urma noastră alegerea. Cu alte cuvinte, le-am permis să fie cine voiau să fie.

— Atunci pot să spun că în momentul ăsta nu-mi doresc o carieră?

— Da, draga mea, mi-a spus şi mi-a strâns mâna, apoi m-a sărutat pe creştetul capului. Asta e libertatea pe care ţi-a dat-o generaţia mea şi nu-i nimic greşit să vrei să stai acasă şi să-ţi creşti copiii, cu toate că ştiu foarte bine că e mult mai uşor dacă găseşti pe cineva pregătit să te sprijine cât creşti copiii.

— Mda, nu am pe nimeni de felul ăsta, am chicotit.

— O să ai, iubito, o să ai!

— Ăăă... Salut! a spus Mouse din uşa bucătăriei. Am venit doar să spun că a sunat Orlando. El, Marguerite şi Rory se întorc acum din Tenterden.

— Atunci ar trebui să plec.

Mama se pregătea să se ridice, dar am tras-o înapoi.

— Mouse, poate să rămână şi ea?

— Da, Star! mi-a răspuns cu un zâmbet. E perfect în regulă.

Capitolul 43

În timp ce mă băgam în pat mai târziu, am decis că seara aceea a fost cea mai bună din viaţa mea. Cei din familiile Forbes şi Vaughan sosiseră cu toţii şi, evident înştiinţaţi de Mouse în prealabil, au primit-o pe Sylvia cu braţele deschise.

— În fond, face parte din familie, răsese Marguerite, în timpce îşi aprindea una din nesfârşitele ei Gitane şi bea nenumărate pahare cu vin roşu, în timp ce eu găteam o pulpă de vită pe care o adusese Orlando cu el de la fermă.

La cină, îi explicaserăm Sylviei cum ne potriveam eu şi cu ea în puzzle-ul familiei. Vinul curgea şi eu simţeam cum se aşternea liniştea şi pacea între zidurile vechi şi umede ale casei din High Weald, ca şi cum secretele trecutului fuseseră cernute ca o furtună de zăpadă, ce se aşternea acum calm pe sol.

Mai târziu, în timp ce dădeam din picioare în căutarea unul loc cald între aşternuturile reci, mi-am dat seama că în acea seară, cu mama alături, simţisem în sfârşit că-mi găsisem locul.

— Doamne Dumnezeule! a făcut mama când a intrat în bucătărie a doua zi, unde eu deja pregăteam micul dejun lângă aragaz. Ce mahmureală am! Uitasem cum beau englezii, a spus, în timp ce venea spre mine. M-a îmbrăţişat pe neaşteptate. Miroase bine, a comentat, uitându-se la cârnaţii pe care îi prăjeam pentru Rory, care o ştersese ca să se uite la *Harry Potter*, DVD-ul lui preferat mai nou, cu toate că nu-l oprise nimeni. Găteşti

extraordinar, Star, pe bune! Ca şi bunica ta, Tessie. Încă visez la cartofii ei prăjiţi.

— Fac şi din ăia, am spus.

— Mi-ar plăcea să-i gust într-o zi, mi-a zis, uitându-se după cafetieră. Pot să-mi iau cafea?

— Te rog.

— Mersi. Ştii, eu şi Marguerite am mai stat după ce v-aţi culcat toţi. Am tot încercat să ne dăm seama în ce fel suntem înrudite. Până acum credem că suntem verişoare de gradul doi, dar cine ştie? Şi cui îi pasă? Vai, fata aia bea de stinge! S-a aşezat la masă, şi, în ciuda mahmurelii anunţate, părea foarte elegantă în blugi şi puloverul ei de caşmir. Îmi spunea cum s-a amorezat de proprietarul castelului din Franţa unde pictează frescele. S-a săturat de High Weald şi încearcă să le facă pe toate. Am impresia că i-ar plăcea să se mute.

— Unde?

— Păi, în Franţa, cum unde?

— Şi Rory? Ar trebui să înveţe limbajul semnelor în franceză şi e foarte diferit de versiunea britanică.

— Chiar nu ştiu, Star, dar poate o să-ţi povestească. Ştii, venind aici, mi-am dat seama cât de normală sunt. Şi ce viaţa simplă duc, în comparaţie cu verii mei englezi, proaspăt descoperiţi.

— Când pleci în State?

— Am avion diseară. Aşa că dacă vrei, am putea petrece ziua împreună.

— Mi-ar plăcea.

Am servit micul dejun şi am spălat vasele, apoi l-am rugat pe Rory să ne arate grădina. El pedala înaintea noastră pe potecile îngheţate şi mă chema prin semne dacă rămâneam prea mult în urmă.

— E un băieţel tare drăgălaş. Şi inteligent, a comentat mama. Ca să nu mai zicem că te place foarte

mult.

— Şi eu ţin la el. E foarte jovial.

— Aşa e. Dumnezeu să-l aibă în pază, sper ca viaţa să fie bună cu el pe viitor.

— Are o familie care îl protejează.

— Da, aşa e. Cel puţin deocamdată, a zâmbit mama trist.

În acea după-amiază, mai târziu, am rugat-o pe Marguerite să-mi împrumute Fiatul şi am dus-o pe mama la Tenterden, unde Orlando, la fel de mahmur ca mama, punea cărţile pe raft.

— Ah! Rentierele îmi fac cinstea să-mi viziteze umila locuinţă. Bun venit, profesore Gray! Acum pot să spun că un profesor de literatură de la Universitatea Yale este primul meu client. Trebuie să vă arăt minunata mea primă ediţie din *Anna Karenina*.

— Orlando, te-am rugat şi aseară, spune-mi pe nume.

În timp ce Orlando şi mama se bucurau de pasiunea lor comună, am preluat aranjarea cărţilor pe raft, cu senzaţia că, asemenea lui Rory, făceam eforturi să înţeleg despre ce vorbeau.

— Bineînţeles, experta în literatură engleză de la începutul secolului XX e Star. Orlando era destul de sensibil ca să nu mă lase pe dinafară. Poţi s-o întrebi orice despre grupul Bloomsbury, în special despre fosta noastră vecină de la High Weald, draga noastră Vita Sackville-West şi iubitele ei. E o ironie, având în vedere trecutul Florei Vaughan.

— Star mi-a povestit aseară vag despre asta, a comentat mama.

— Data viitoare când revii pe meleagurile noastre, Miss Sylvia, trebuie să citeşti toate jurnalele. Îţi oferă o înţelegere fascinantă asupra Angliei din perioada lui

Eduard.

— Poate că Star ar trebui să le redacteze şi să publice o carte. Sunt sigură că întreaga lume s-ar minuna de povestea Florei.

— Dar chiar aşa! Miss Sylvia, e o idee excelentă! Are vaste cunoştinţe de literatură din perioada respectivă, plus legătura ei personală cu Lady Flora; e clar că numai ea poate face asta! a consimţit Orlando, în vreme ce privirile lor au coborât asupra mea.

— Poate în timp, am ridicat eu din umeri.

— Dacă vrei să faci asta, sunt sigură că editura de la Universitatea Yale ar fi foarte interesată să o publice.

— Şi mulţi alţi editori de-aici, a protestat Orlando. Povestea are toate elementele unei cărţi romantice, ca să nu mai spunem că e şi adevărată.

Mama s-a uitat la ceas.

— Mi-e teamă că trebuie să mă întorc, fiindcă trenul meu pleacă în curând spre Londra.

La High Weald, a coborât cu valiza.

— Te duce Mouse la gară, am spus.

— O, Star! M-a strâns în braţe. Hai să ţinem legătura cât de des putem. Altfel o să am impresia că am visat. Ai numerele mele? E-mailul?

— Le am, da.

De-afară s-a auzit un claxon.

— Bun, trebuie să-mi iau rămas-bun, dar cum ajung acasă, punem la cale altă excursie. Fie vii la mine în Connecticut şi îţi cunoşti fraţii şi sora, fie mă întorc eu aici, bine?

— Mi-ar plăcea.

Mama m-a strâns iar în braţe şi mi-a trimis un pupic în zbor când ieşea pe uşă. S-a urcat în maşina lui Mouse şi au plecat, iar eu m-am simţit deodată nefericită fără ea. Femeia asta părea să mă cunoască foarte bine, într-un fel

în care nu mă ştia nimeni, pe când eu abia începeam să aflu câte ceva despre ea.

Mai târziu, după ce s-a culcat Rory, am servit o mâncare din cartofi cu varză, făcută din resturi, şi am mâncat în linişte, extenuaţi cu toţii după ultimele două zile. Orlando s-a scuzat şi s-a dus la culcare, iar Mouse a urcat să verifice o ţeavă spartă pe care o descoperise Marguerite în tavanul din dormitor.

— Am pus o oală, a oftat ea în timp ce mă ajuta să strâng masa. Apropo, mâine-dimineaţă mă întorc în Franţa. Mouse o să-ţi dea nişte bani ca să cumperi mâncare cât lipsesc.

— Când te întorci?

— Niciodată, dacă e după mine, dar na! Doamne, cât urăsc casa asta! E ca şi cum aş avea grijă de o rudă bătrână şi bolnavă, care nu mai poate fi ajutată. După ce a şters o farfurie, Marguerite s-a întins spre ţigările ei, şi-a aprins una şi s-a prăbuşit pe scaun. Îi spuneam lui Mouse că ar trebui să mă gândesc foarte serios s-o vând. Ştiu că ar trebui s-o moştenească Rory, dar sunt sigură că există pe undeva un băiat de oraş însurat cu o femeie care are mari aspiraţii şi care şi-ar cheltui banii pe o casă de ţară ca asta. Cel puţin Mouse zicea că el şi Orlando o să-mi dea nişte bani de pe urma vânzării librăriei. Doar cât merit având în vedere circumstanţele, a adăugat sumbru.

— Rory e fericit aici.

— Da, el e, pentru că a devenit casa lui. Ce ironie...

S-a uitat spre fereastră şi a suspinat din rărunchi, eliberând fumul de ţigară.

— Mă rog, mâine îmi iau tălpăşiţa şi mai mult ţie îţi datorez asta, Star! Pe bune, ai adus ordinea în casă şi printre noi. Mai ales pentru Mouse.

— Nu prea cred, am murmurat.

— Nu ştii cum era înainte să apari tu. S-a schimbat,

Star, şi cel puţin asta îmi dă speranţe că lucrurile se vor schimba în viitor. Face eforturi pentru Rory, ceea ce, pentru mine, e un miracol. Chiar şi Orlando e mai puţin detaşat de lumea reală de când ai intrat în viaţa lui. M-am întrebat adesea dacă e homosexual, dar nu l-am văzut niciodată cu nimeni, bărbat sau femeie. Bănuiesc că e asexual. Ce părere ai?

— Cred că e îndrăgostit de cărţile lui şi numai de ele are nevoie, am spus, nevoind să comentez asupra sexualităţii şefului meu.

— Ştii ce? Cred că ai perfectă dreptate, a zâmbit Marguerite.

— Rory îţi duce dorul când pleci, am spus, ca să întorc discuţia pe un teritoriu lipsit de riscuri.

— Şi mie îmi lipseşte, dar vestea bună e că s-a obişnuit să tot vină oameni noi să aibă grijă de el. A avut o sumedenie de bone înainte să hotărăsc că era momentul să mă ocup eu de el. Aşa că, dacă nu te superi, te las. S-a ridicat şi şi-a stins ţigara în ghiveciul bietului cactus. Îţi spun un secret: e minunat să te îndrăgosteşti. Ne face mai luminoşi. Noapte bună, Star!

Şi cu asta, mi-a suflat un sărut şi m-a lăsat cu mâinile în clăbuc, ameţită. Am terminat cu ordinea şi m-am îndreptat pe coridor spre sufragerie, cu o cană de ciocolată fierbinte, cu senzaţia că aveam nevoie de timp să îmi trag sufletul.

— Salut.

Mouse a intrat tocmai când mă aşezam.

— Salut.

— Mâine trebuie să chem un instalator să se uite la ţeavă. Nu că va putea face mare lucru. Bănuiesc că e spart acoperişul.

— Ah! am exclamat, cu ochii la flăcările care ţâşneau din buşteni.

— Pot să mă aşez?

— Da. Vrei o ciocolată?

— Nu, mersi. Star, aş vrea să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Mai multe, de fapt, mi-a explicat, în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa mea, unde părea la fel de stânjenit ca mine. Ei bine, a răsuflat, s-au întâmplat multe de când ai pus piciorul prima oară în librărie, nu?

— Da.

— Şi cum te simţi acum că ţi-ai găsit mama?

— Bine. Mulţumesc că te-ai dus la Cambridge în numele meu.

— Nicio problemă, pe bune. De fapt, mi-a făcut bine să mă întorc într-un loc în care fusesem atât de fericit. Acolo am cunoscut-o pe Annie.

— Serios?

— Da. M-am dus la Cambridge cu câteva ore înainte de conferinţă şi am băut o bere în cârciuma unde am vorbit prima oară cu ea.

— Bănuiesc că te-a alinat asta, am spus într-o doară.

— Nu. Deloc. A fost oribil. Am stat acolo şi tot ce am auzit au fost gândurile ei despre comportamentul meu după moartea ei. Ce fiinţă egoistă şi crudă am fost de când m-a părăsit. Am fost rău, Star, chiar am fost.

— Erai în doliu. Asta nu e răutate.

— Ba e atunci când îi afectează pe toţi cei din jurul tău. Aproape am distrus familia asta şi nu exagerez deloc, a adăugat Mouse vehement. Apoi, mai târziu, în aceeaşi seară, am întâlnit-o pe mama ta şi am văzut dragostea pe care ţi-o păstrase în toţi aceşti ani, chiar şi după ce crezuse, până acum câteva săptămâni, că erai moartă. Şi mi-am imaginat-o pe Annie, acolo sus, privindu-mă, cu tot ce am făcut. Sau nu am făcut, s-a corectat. Am stat pe podul de la Kings Collège şi aproape că m-am aruncat în

râu. Ştiu de mult ce haos a produs comportamentul meu, dar, ca orice alt alcoolic care ştie că e un beţiv nenorocit şi continuă să bea ca să se simtă mai bine, nu am ştiut cum să îndrept lucrurile.

— Înţeleg, am spus încet. Chiar înţelegeam.

— Noaptea aia la Cambridge a fost fundamentală, a continuat el. Am înţeles că trebuie să las trecutul în urmă şi să-mi iau rămas-bun de la Annie. Şi să nu mă mai văicăresc atâta. La ce bun să mă agăţ de amintirea ei când asta îi afecta pe cei în viaţă? apoi m-am dus acasă hotărât să încerc să îndrept lucrurile.

— Asta e bine, l-am încurajat.

— Prima escală eşti tu. În seara aia, pe pod, am recunoscut în sinea mea că am... sentimente pentru tine. Ceea ce m-a tulburat. Sincer nu credeam să mai iubesc vreodată. M-a nimicit vinovăţia. După ce am petrecut şapte ani şi jumătate ridicându-i statuie soţiei mele moarte, am simţit că o trădam, că faptul că puteam simţi fericire în compania ta era greşit. Şi, a continuat el, mi-a fost... îmi este îngrozitor de frică. Probabil te-ai prins că atunci când iubesc, mă consum tot pentru asta. Mi-a zâmbit uşor. Şi, Star, sunt sigur că, din păcate pentru tine, m-am îndrăgostit de tine. Eşti frumoasă în toate felurile posibile.

— Ba nu, Mouse, te asigur, am spus repede.

— Ei bine, pentru mine eşti, cu toate că până şi eu îmi dau seama că sigur ai hibe, cum avea şi Annie. S-a aplecat în faţă şi s-a întins spre mâinile mele, pe care le-am cedat şovăitor, în vreme ce-mi sărea inima din piept de emoţie. Habar n-am ce simţi faţă de mine. Calmul pe care-l afişezi e impenetrabil. L-am întrebat pe Orlando aseară, fiindcă pare să te cunoască cel mai bine dintre noi. A zis că părerea lui e că m-am purtat mult prea ciudat cu tine, ba iubitor, ba vinovat că simţeam asta, că probabil eşti

speriată de moarte şi dacă ar fi să simţi ceva. Mouse, foarte elocvent şi tăios de obicei, nu avea de gând să se oprească. Aşa că am decis ca primul lucru pe care vreau să-l fac pentru reabilitarea mea, pentru a redeveni un „eu" nou şi mai bun este să îmi fac curaj şi să-ţi spun. Deci? Crezi că e posibil? Să simţi ceva pentru mine?

Ceea ce simţeam era că Mouse avea un avantaj nedrept cu această epifanie. A avut timp să-şi pună în ordine sentimentele, fie ele reale sau imaginare. Pe când eu nu.

— Nu ştiu.

— Mda, n-a fost tocmai o replică din Romeo şi Julieta, dar cel puţin nu e un „nu" hotărât. Mi-a dat drumul la mâini, s-a ridicat şi a început să se fâţâie. Şi, înainte să decizi dacă simţi sau nu, mai am ceva să-ţi spun. Şi e îngrozitor că, în cazul în care descoperi că simţi ceva pentru mine, chestia asta o să te facă să te răzgândeşti pe loc. Dar nu te pot amăgi de la început, Star, şi dacă avem vreo şansă împreună pe viitor, trebuie să ştii.

— Ce e?

— Aşa... Mouse s-a oprit şi s-a întors spre mine. Chestia e că Annie era surdă.

Am ridicat ochii spre el, căci îmi cerea să fac legătura. O simţeam, dar nu mi-era clară.

— Cu alte cuvinte, Rory e fiul nostru... Al meu.

— O, Doamne! am şoptit.

Tot ce nu pricepusem despre familia asta începea să se clarifice în acel moment de revelaţie. M-am uitat în şemineu şi l-am auzit pe Mouse expirând şi prăvălindu-se pe scaun.

— Când a rămas însărcinată, am fost foarte entuziasmaţi. Apoi s-a dus la primul control şi am aflat că avea cancer ovarian. Evident nu putea face niciun tratament, ca să nu facă rău copilului, aşa că am rămas cu

oroarea de a alege între a continua sarcina şi a suporta consecinţele întârzierii chimioterapie! sau a avorta şi a se apuca imediat de tratament. Optimistă cum era, Annie a hotărât prima variantă, ştiind că şi dacă trăia, şi dacă murea, era singura ei şansă să aibă un copil. Doctorii îi spuseseră că imediat după naştere trebuia scos tot. Mă urmăreşti, Star?

— Da.

— Rory s-a născut şi au operat-o imediat pe Annie. Dar deja cancerul ajunsese în glandele limfatice şi la ficat. A murit câteva luni mai târziu. I s-a pus un nod în gât. Adevărul e că, atunci când am descoperit boala, o rugasem să facă avort şi să îşi dea şansa de a se salva. Ştii deja cât o adoram. Când m-a părăsit, de câte ori mă uitam la Rory nu mai vedeam un copil nevinovat, ci pe ucigaşul mamei sale. Star, l-am urât! L-am urât că şi-a ucis mama... pe dragostea vieţii mele. Era totul pentru mine.

S-a înecat şi nu a putut continua imediat. Am rămas încremenită pe scaun, nici să respir nu îndrăzneam.

— Nu-mi amintesc mare lucru după aceea, dar am suferit un fel de cădere nervoasă şi o vreme am stat în spital. Marguerite, fie binecuvântată, nu a avut de ales decât să-l ia pe Rory la High Weald. Am ieşit din spital sub tratament sever şi mi l-au adus înapoi pe Rory, cu o bonă care se aibă grijă de el. Am fost încurajat, cum ar spune psihologul meu, să creez o „conexiune” cu el. Dar nu puteam. Nici nu suportam să mă uit la el. Apoi a murit şi tata şi de-aici potopul. Până la urmă, după o serie de bone care nu au avut succes, pe care le-am speriat cu agresivitatea mea, Marguerite a sugerat ca Rory să locuiască la High Weald cu ea. Mă priveau ca pe o cauză pierdută. Şi asta eram. Am abandonat arhitectura şi ferma. Culmea e că Marguerite a fost împovărată de creşterea lui Rory în ultimii cinci ani şi nu a putut să-şi vadă de viaţă şi

de carieră. Iar Rory... Of, Star, crede că sunt unchiul lui! Şi cel mai rău e că nu ştie nimic despre mama lui! Nu am lăsat pe nimeni să-i spună despre Annie niciodată. Şi seamănă cu ea. Şi el e talentat. Cum să repar lucrurile faţă de el?

S-a lăsat liniştea şi Mouse s-a aşezat cu capul în mâini, gâfâind.

— Cel puţin i-ai făcut *brownies* zilele trecute, am spus în cele din urmă.

A ridicat ochii la mine şi i-am văzut agonia din ochi. A ridicat mâinile apoi.

— Da. Şi mulţumesc, mi-a răspuns perfect, prin semne.

Capitolul 44

I-am spus lui Mouse că trebuia să mă duc la culcare. Eram extenuată de trauma suferită în ultimele zile şi acum asta! M-am întins pe pat şi m-am băgat în pătură ca într-un cocon, ca să analizez faptele înainte să-mi las inima să decidă.

Cu toate că aveam sentimente profunde pentru Mouse şi îl compătimeam pentru pierderea suferită, aveam sentimente şi pentru Orlando, şi pentru Marguerite, şi, mai ales, pentru Rory. Inocent prin definiţie. Condamnat prin naştere şi nimic mai mult.

Şi totuşi... era un suflet fericit, netulburat, care încuraja dragostea numai prin faptul că o oferea la rândul lui. Îşi acceptase situaţia neobişnuită, aşa cum fac copiii, cum făcusem şi eu, de altfel, fără să ceară nimănui socoteală. În ciuda comportamentului pe care tatăl lui îl avusese faţă de el, fusese alinat de alţii, ca şi mine.

În ce priveşte confesiunea lui Mouse, am hotărât să

nu o iau prea în serios. Avusese o revelaţie influenţată de întoarcerea la Cambridge. Toţi acei ani de singurătate şi nefericire picuraseră o iubire închipuită pentru singura femeie la îndemână: eu. Munceam pentru fratele lui, îl hrăneam pe el şi aveam grijă de fiul lui. Era o greşeală lesne de înfăptuit.

Da, mi-am spus, *ăsta e motivul*.

Nu aveam de gând să-mi deschid inima sensibilă şi să-i permit să-şi toarne sentimentele în apele turbulente ale furtunii emoţionale a lui Mouse.

Dar voi rămâne aici, m-am gândit şi am închis ochii. *Pentru Rory*.

Îl dusesem pe Rory la şcoală şi tocmai mă întorsesem la High Weald a doua zi, când Mouse a intrat pe uşă. Am observat că purta aceleaşi haine în care îl văzusem şi cu o zi în urmă, ca şi cum nu se culcase deloc.

— Bună.

— Bună, am spus, în timp ce scoteam din cămară ouăle şi baconul pentru micul dejun al lui Orlando.

I-am aruncat o privire în drum spre aragaz şi mi-am spus că în acea dimineaţă părea complet devastat. O parte din mine considera că merita.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus aseară? m-a întrebat.

— Da.

— Şi?

— Mouse, te rog, am avut multe de îndurat în ultimele zile, nu pot să mă gândesc şi la asta acum.

— Normal.

— Şi-apoi nu e vorba de tine sau de mine, ci de Rory. De fiul tău.

— Ştiu. Uite, m-am gândit şi eu. Şi ai dreptate. Nu mă pot aştepta să ai încredere în mine, darmite să mă iubeşti, mai ales după felul în care m-am purtat cu amândoi. Dar... vrei să rămâi aici?

— Da. Rory are nevoie de stabilitate. Am şi o slujbă aici, la librărie.

— Ei bine, atunci... Se lăsa de pe un picior pe altul. Cu ajutorul tău, aş vrea să încerc să-mi repar relaţia – sau cel puţin să încep o relaţie – cu fiul meu. Nu pot face mare lucru până nu vindem librăria şi nu intră banii în cont, aşa că m-am gândit să profit de timpul ăsta şi să-l petrec cu Rory. Nu mă pricep, ştiu, dar poate învăţ, nu se poate altfel.

— Dacă vrei, da, poţi.

— Vreau, Star, crede-mă, vreau!

— Atunci asta rezolvă una din problemele mele. îl poţi lua pe Rory de la şcoală şi eu îl pot ajuta pe Orlando la librărie mai mult şi să-l duc acasă. Sunt multe de făcut acolo până deschidem.

— Minunat, a spus pe loc. Deşi nu cred că o să mă descurc cu gătitul.

— Gătesc eu la întoarcere, dar mai e şi baia...

— Şi povestea de noapte bună. Ştiu.

Mi-a zâmbit timid.

— Bună dimineaţa tuturor, a spus Orlando când a intrat în bucătărie. Ne-a privit pe amândoi şi a simţit tensiunea. Am nimerit într-un moment prost?

— Deloc, am răspuns. Micul dejun e gata cât ai bate din palme. îl iei pe Rory la trei şi jumătate? am confirmat cu Mouse, încăpăţânată să nu-i ofer şi micul dejun.

— Da. Pa! a murmurat şi a ieşit imediat.

Orlando a săltat capul spre mine întrebător.

— Mi-a zis Mouse aseară. Că Rory e fiul lui.

— Ah! Ăsta da, pas înainte, având în vedere că până de curând nu recunoştea nici faţă de el. Faci miracole, domnişoară Star, vorbesc serios!

— N-am făcut nimic, Orlando, am spus, în timp ce aşezam farfuria cu ouă şi bacon în faţa lui.

— Atunci o să spun că iubirea face miracole. Sigur că am ştiut din clipa în care te-a zărit prima oară că...

— Ajunge, Orlando!

— Iartă-mă, dar te rog, domnişoară Star, cel puţin dă-i o şansă să se reabiliteze şi să se facă îndrăgit de tine.

— Aş prefera să se facă îndrăgit de Rory, am protestat eu şi am trântit tigaia în chiuvetă, ca s-o spăl.

— Mi se pare mie sau te cam înflăcărezi? Poate că Mouse nu e singurul de-aici care s-a schimbat în ultimul timp mulţumită sentimentelor.

— Orlando...

— Nu mai zic nimic. Altfel decât că, atunci când se căiesc păcătoşii şi vor să-şi repare greşelile, datoria creştină e să-i iertăm. Eu, unul, l-am iertat. Fratele meu e un tip simpatic şi decent şi dacă nu ar fi trecut prin moartea lui Annie...

— Ajunge!

M-am întors spre el cu tigaia udă în mână şi a ridicat mâinile, prefăcându-se speriat.

— Gata, promit! Am tras fermoarul. De-acum depinde de Mouse.

— Da, am consimţit cu ardoare. Aşa este.

În următoarele zile, Mouse s-a ţinut de cuvânt. L-a dus pe Rory la şcoală în fiecare dimineaţă, apoi l-a adus acasă. Ajungeau acasă cu câteva ore înaintea mea şi cumpărau mâncarea de pe lista pe care i-o lăsam în fiecare zi. Eu îl duceam pe Orlando în Tenterden, apoi găteam pentru toţi patru, timp în care îl urmăream pe Mouse care făcea tot posibilul să-şi ispăşească păcatele din anii de viaţă ai fiului pe care îi ratase. După cină îl ducea la baie şi îi citea o poveste. Rory se minuna de noul talent al lui Mouse de a comunica prin semne.

— Se pricepe mai bine ca tine, Star! învaţă repede, nu?

— E foarte hotărât, pentru că te iubeşte, i-am explicat şi l-am sărutat de noapte bună.

— Şi eu îl iubesc. Noapte bună, Star! Vise plăcute, puricii să te sărute!

M-am îndreptat spre uşă şi am stins lumina. În toţi anii ăştia, m-am gândit, Mouse ştiuse foarte bine să comunice prin limbajul semnelor, căci învăţase ca să poată comunica cu Annie. Şi speram ca într-o zi Rory să afle despre mama lui, care îl iubise atât de mult, încât îşi dăduse viaţa pentru el.

Joi, Mouse m-a anunţat că sunase Marguerite cât fusesem eu la librărie.

— Ar vrea să rămână în Franţa până la începutul lui decembrie şi să se întoarcă la deschiderea librăriei. I-am spus că am eu grijă de Rory weekendul ăsta. Tu probabil trebuie să te întorci la Londra.

— Da, trebuie, am încuviinţat.

Era important ca Mouse şi Rory să petreacă cât mai mult timp împreună, fără nimeni în jur.

— Bun, atunci mâine-seară te duc la gară când termini treaba la librărie.

— Mersi. Poate tu şi Rory îl puteţi ajuta pe Orlando în weekend. Vrea să se mute în apartamentul de deasupra magazinului duminică.

— Sigur. Noapte bună!

— Noapte bună!

În seara următoare, am coborât în gara din Londra şi am luat autobuzul spre Battersea. Străzile erau deja decorate de sărbători şi mă întrebam oarecum unde o să-mi petrec Crăciunul. Nu era nimic mai rău decât să stau în apartamentul steril şi sordid, după ce petrecusem glorios, ani la rând la Atlantis sau pe plajele îndepărtate la lumina lunii.

Crăciunul la High Weald *ar fi perfect*!

I-am cerut simţirii neascultătoare să tacă şi, în acelaşi timp, am refuzat să recunosc cum mă uitasem la Mouse, care îl ţinea pe Rory pe genunchi şi îi citea din carte, iar eu am simţit... da, am simţit un val de emoţii pentru el. Dar era mult, mult prea devreme să-mi deschid inima şi să las să iasă ceea ce mă temeam că se afla înăuntru.

Cum am intrat în casă, CeCe s-a bucurat enorm să mă vadă şi am stabilit să petrecem weekendul împreună.

— Trebuie să mă şi tund weekendul ăsta, mi-a spus. Mi-a crescut prea mult părul.

M-am uitat la ea şi mi-am adus aminte cum, copil fiind, avusese o coamă de bucle superbe, ca de ciocolată, care-i treceau de umeri. Apoi, la şaisprezece ani, venise acasă cu părul tăiat şi ne explicase că o enerva.

— Nu-l mai tunde, Cee, am spus, văzând ce drăguţă era, cu buclele suave lângă ochii căprui. Îţi stă bine mai lung.

— Bine, a consimţit, luându-mă prin surprindere. Trebuie să cumpăr nişte haine mai călduroase, dar ştii că urăsc cumpărăturile.

— Vin cu tine. O să ne distrăm.

Astfel că, a doua zi, am pornit pe strada Oxford să ne luptăm cu ceilalţi cumpărători de Crăciun. M-am aventurat şi mi-am cumpărat o rochie pentru concertul lui Allie şi chiar am convins-o pe CeCe să îşi ia o bluză de mătase frumoasă şi o pereche de pantaloni gri, cu ghete cu toc înalt.

— Nu mă văd purtând aşa ceva, a mormăit ea, în timp ce se privea în oglindă.

— Arăţi minunat, Cee, i-am spus sincer, admirându-i silueta frumoasă.

Probabil că pierduse în greutate în ultimele săptămâni, dar nu observasem înainte, fiindcă de obicei

purta tricouri largi cu mânecă lungă şi blugi lăbărţaţi. Şi-apoi, fusesem plecată mai mult.

Duminică am gătit friptura tradiţională la prânz, am tras aer în piept şi i-am spus despre întâlnirea cu mama.

— Doamne, Sia! De ce naiba nu mi-ai zis până acum?

Mi-am dat seama că era rănită.

— Nu ştiu. Poate că trebuia să mă obişnuiesc cu ideea înainte să spun oricui.

— Nu prea sunt „oricine”, a protestat ea. Înainte ne spuneam totul, mai ales chestiile intime.

— A fost foarte ciudat la început, Cee, am încercat să-i explic, dar părea încântătoare. S-ar putea să mă duc s-o vizitez în State. De fapt, azi-dimineaţă mi-a trimis un e-mail şi m-a invitat să petrec Crăciunul şi Anul Nou acolo.

— Sper că nu te duci! mi-a spus îngrozită. Şi-aşa e nasol că eşti plecată toată săptămâna, darmite de Crăciun! Nu l-am mai petrecut separat. Ce m-aş face?

— Normal că îl petrecem împreună, am liniştit-o eu.

— Foarte bine. De fapt, şi eu am să-ţi spun ceva. Mă gândesc să renunţ la facultate.

— Cee! De ce?

— Pentru că nu-mi place deloc. Nu cred că pot fi instituţionalizată, mai ales după atâta amar de ani în care am fost un spirit liber.

— Şi ce-o să faci?

— O să-mi încerc mâna ca artist, cred. A ridicat din umeri. Oricum, las-o baltă! Mă bucur că ţi-ai găsit mama. Şi acum îţi pot spune despre…

M-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de ora trei.

— Îmi pare rău, Cee, trebuie să prind trenul. Dar vorbim data viitoare, da?

— Bine.

CeCe m-a privit dezolată în timp ce urcam scările.

Am împachetat repede, am coborât şi am găsit-o în studio, unde picta.

— Pa! am spus în drum spre uşă. Te anunţ dacă mă întorc weekendul următor. Să ai o săptămână bună!

— Şi tu, a mormăit.

În Kent am fost ocupată cu „marea deschidere”, cum îi spunea Orlando, care urma să aibă loc în două săptămâni. El stătea în faţa librăriei, îmbrăcat cu cel mai bun costum al lui de catifea şi fotoreporterul local îi făcea fotografii pentru interviul pe care-l dădea. M-am simţit extrem de mândră de el.

Viaţa la High Weald a continuat la fel şi am observat că şi Rory, şi Mouse începeau să se obişnuiască cu noua lor rutină. Am făcut tot posibilul să nu intervin dacă, din când în când, Mouse îşi pierdea răbdarea cu fiul lui, pentru că era absolut normal. Până şi Mouse trebuia să înveţe ce însemna asta.

„Marea deschidere” avea loc sâmbătă şi, ca o laşă, i-am scris un mesaj lui CeCe din Tenterden, în care îi explicam că nu mă întorceam acasă în acel weekend. Am primit un răspuns brutal.

N-ai decât. Sună-mă! Vreau să vorbim.

Am respins ideea de a mă simţi vinovată. Mi-am dat seama că, într-un fel, era ca şi cum aş fi încheiat o relaţie amoroasă. Durea, dar până la urmă era mai bine pentru amândouă. Şi chiar dacă aş fi plecat mâine de la High Weald şi să nu mă mai întorc niciodată, era esenţial să ne despărţim, căci nu mă mai puteam întoarce în acelaşi loc. Şi nici CeCe nu trebuia să facă asta. Speram doar ca în cele din urmă să ne găsim într-o relaţie diferită şi mai naturală.

Mouse îmi onorase cererea de a-mi lăsa timp să mă gândesc la ce-mi spusese. În fiecare seară, după ce-i spunea noapte bună lui Rory, ieşea pe uşa bucătăriei, îmi

făcea cu mâna şi spunea că ne vedem a doua zi. Orlando stătea deja în apartamentul lui din Tenterden şi atunci serile se căscau asemenea unui abis în faţa mea, căci îmi dădeam seama că la fel ca CeCe, nu mă pricepeam să fiu singură.

Mă rog, nu aveam de ales decât să învăţ şi chiar dacă-mi tot venea să-l rog pe Mouse să mai rămână la o bere înainte să plece, nu o făceam. În schimb, aprindeam focul în sufragerie, mă aşezam în faţa lui, citeam jurnalele Florei şi mă întrebam dacă chiar le-aş putea redacta pentru a publica o carte pe care oamenii să vrea să o citească. Din păcate eram distrasă constant, fiindcă gândurile îmi zburau la Home Farm şi mă întrebam la ce se gândea sau ce făcea Mouse.

Tipul ăsta zbuciumat şi devastat care îmi mărturisise dragostea... întrebarea era dacă eu îl iubeam. Era posibil. Dar... era ceva ce el nu ştia şi gândul de a-i spune, lui sau altcuiva, era un lucru pe care nu-l puteam analiza.

— Toate gata? m-a întrebat Orlando, care arăta superb în fracul eduardian proaspăt cumpărat, cu guler scrobit şi cravată maro.

— Da.

— Bun atunci, a spus şi am aruncat împreună o privire în librăria imaculată, înainte să îl urmez spre uşă. Speram să fie oameni afară care să vadă cum tăia funda roşie pe care o pusesem dimineaţă, la insistenţele lui, peste prag.

A deschis uşa şi i-am văzut pe Mouse, Rory şi Marguerite care stăteau alături de o femeie blondă şi minionă pe care nu o cunoşteam. Lângă ei se afla un grup de trecători fascinaţi, care se opriseră cu pungile de cumpărături, uluiţi de costumaţia pretenţioasă a lui Orlando.

— Doamnelor şi domnilor, aş vrea să anunţ

deschiderea librăriei O. Forbes Esquire – Cărţi rare. Acum voi oferi foarfecă administratoarei, fără de care nu aş fi aici. Ia foarfecă, a şuierat la mine, în timp ce doar că nu mă împungea în burtă cu ea.

— Nu, Orlando! Tu trebuie să faci asta.

— Te rog, domnişoară Star, tu eşti coloana mea vertebrală, ce-o însemna şi asta şi vreau să tai tu funda.

— Bine, am suspinat.

Aşa că am tăiat funda şi „familia" noastră a aplaudat şi au strigat urale, ca şi trecătorii. Oamenii s-au înghesuit în librărie şi a venit şi un fotograf să mai facă poze, în timp ce beam cu toţii şampanie.

— Bună, Star, m-a salutat şi sărutat Marguerite pe obraji. Ea e Hélène, apropo. Este proprietara castelului şi, ai putea spune, partenera mea de viaţă.

I-a zâmbit tandru lui Hélène şi i-a strâns mâna.

— Mă bucur să fiu aici, a spus Hélène cu accent, într-o engleză ezitantă.

— Star vorbeşte franceză perfect, printre alte talente pe care le are, a informat-o Marguerite.

Am vorbit o vreme cu Hélène despre castelul ei de lângă Gigondas, un sat în centrul glorioasei văi Rhône, despre frescele superbe ale lui Marguerite şi în general despre cât de minunată era Marguerite.

— Mi-a spus că datorită ţie putem petrece mai mult timp împreună, a adăugat Hélène. Mulţumesc, Star!

— Bună, s-a auzit o voce în spatele meu.

— Bună.

M-am întors şi Mouse m-a pupat formal pe amândoi obrajii. Rory stătea lângă el.

— Ce părere ai de noua librărie a lui Orlando? l-am întrebat pe Rory.

— I-am făcut un tablou cu ea.

— Şi eu l-am înrămat. Nu e minunat? a întrebat

Mouse, în timp ce Rory mi-l oferea să-l admir.

Era o acuarelă cu faţada librăriei.

— Uau, Rory, e fantastică! i-am spus prin semne. Ce talentat e! m-am adresat lui Mouse.

— Nu-i aşa?

Am auzit mândria în glasul lui şi mi-a venit să plâng.

— Fii atentă... S-a aplecat la urechea mea. Pot să te invit în oraş în seara asta? Sunt sigur că restul se descurcă măcar o dată fără tine.

— Da, am răspuns, fără pic de ezitare.

O fi fost şampania băută în toiul zilei de-am consimţit aşa repede, m-am gândit supărată, în timp ce răscoleam prin colecţia săracă de haine în seara aceea. Aveam de ales între cele două pulovere şi nişte blugi. Am ales puloverul albastru şi am intrat în bucătărie unde cei de la High Weald încă sărbătoreau deschiderea librăriei.

— Mouse tocmai a sunat să spună că te ia din faţă în câteva minute, mi-a spus Orlando.

— Mersi, am răspuns, depistând imediat mirosul de cârnaţi arşi din tigaie, pe care instinctiv i-am luat de pe foc.

Afară s-a auzit claxonul.

— Distracţie plăcută! a rânjit Marguerite, sub braţul protector al lui Hélène, care o ţinea pe după umăr şi cu Rory pe genunchi, mâncând mulţumită nişte Smarties. Şi să nu cumva să te întorci înaintea zorilor, a adăugat, la care toată bucătăria a râs zgomotos.

Roşie la faţă, m-am dus spre uşă, ca un miel la tăiere.

— Salut, mi-a spus Mouse, care m-a pupat pe obraji cum am intrat în maşină. Se bărbierise şi, pentru o clipă, i-am simţit pielea netedă pe faţă. Gata?

— Sigur. Unde?

— La cârciuma din sat. E ok? Au mâncare foarte

bună.

The White Lion era un bar aglomerat şi fermecător, în care ardea focul în şemineu şi tavanul era prevăzut cu bârne de lemn. Mouse şi-a comandat bere pentru el şi un pahar cu vin alb pentru mine, a luat două meniuri şi m-a condus la o masă dintr-un colţ liniştit.

— Mersi că ai venit, apreciez, a spus. Mă gândeam să vorbim despre una-alta.

— Cum ar fi?

— Faptul că Marguerite vrea să plece să trăiască în Franţa cu Hélène. Permanent.

Aşadar, *discutăm afaceri*, *nu e o întâlnire amoroasă*, am conchis eu.

— Şi tu ce-ai zis?

— Da, normal. În fond, Rory e fiul meu şi trebuie să-mi înfrunt responsabilităţile. Rory va moşteni titlul pe care eu l-am primit când a murit unchiul meu, care o avea doar pe Marguerite. Şi în mod ironic, eu voi moşteni High Weald dacă Marguerite moare înaintea mea, fiindcă are patruzeci şi trei de ani şi probabil că nu va avea copii. Dar oricum, moşia îi va rămâne lui Rory.

— Aşadar, tu eşti Lord Vaughan? am rânjit eu.

— Tehnic, da, dar evident că nu folosesc titlul. Ăştia de-aici nu m-ar ierta vreodată. A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce arăta spre mulţimea de la bar. Oricum, ca să n-o mai lungim, Marguerite sugera să facem schimb de case. Având în vedere că ea intenţionează să petreacă cât mai puţin timp posibil aici şi faptul că High Weald e casa lui Rory şi va fi şi pe viitor, consideră că aşa e cel mai bine. Ea va lua Home Farm şi cu banii din vânzarea librăriei din Kensington, dacă vindem ce a mai rămas din fermă, vom avea toţi bani să plătim restaurarea ambelor proprietăţi. Eu, unul, m-am săturat de „dat cu tractorul”, cum zice Rory, îţi zic. Eu şi Orlando am căzut de acord ca tot stocul

să devină al lui dacă decidem să facem asta. Ce părere ai?

— Păi, lui Rory îi place la High Weald, aşa că pentru el e cel mai bun lucru dacă rămâne acolo.

— Iar pentru mine, o năpastă să restaurez casa. Sau o pot vinde şi găsi un loc pe care să mi-l permit.

— Nu, am protestat. Adică poţi, dar nu cred că ar trebui. Tu... familia ta... aici vă e locul.

— Întrebarea e, Star, e şi locul tău?

— Ştii că ador casa...

— Nu despre asta vorbeam. Uite, poţi să zici că sunt nerăbdător, dar ultimele trei săptămâni au fost un coşmar. O iau razna cu tine la High Weald, aşa de aproape şi totuşi aşa de departe. Aşa că te-am invitat aici astă-seară ca să te întreb ce ai de gând. Cu noi, adică. Va trebui să accept dacă nu vrei să fii cu mine. Dar dacă nu vrei, cred că cel mai bine e să-ţi găsim un loc de stat în Tenterden. Şi nu e o ameninţare, a completat repede, cu toate că este un ultimatum. Şi-a trecut mâna prin păr. Star, te rog să înţelegi că, cu fiecare zi în care tu te afli cu noi în casa aia, eu mă ataşez şi mai mult de tine. Şi de dragul lui Rory, nu-mi permit să o iau din nou razna.

— Înţeleg.

— Deci?

M-a privit peste masă.

Haide, *Star*, *ai curaj şi spune DA*...

— Nu ştiu, m-am auzit din nou.

— Mda. Bine atunci. S-a uitat în gol. Asta spune tot.

Nu spune absolut nimic, *în afară de faptul că mi-e foarte frică să-mi eliberez sentimentele şi să am încredere în tine... şi în mine*.

— Îmi pare rău, am adăugat penibil.

— Nu-i nimic. Şi-a golit halba. Păi, dacă nu mai e nimic de spus, te duc acasă.

L-am urmat afară, fără să mai comandăm de

mâncare. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când intraserăm şi m-am urcat în maşină cu un sentiment oribil. Ne-am întors tăcuţi, a intrat pe alee şi a oprit brusc în faţa casei.

— Mersi pentru vin.

Am deschis portiera şi mă pregăteam să cobor, când m-a apucat de mână.

— Star, ce anume te sperie? Te rog, nu pleca. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte cu mine! Spune-mi ce simţi!

Cu un picior afară şi unul înăuntru, fizic şi metaforic, am deschis gura să vorbesc, dar nu mi-a ieşit niciun cuvânt. Ca de obicei, nu puteam vorbi.

În cele din urmă a oftat prelung.

— Poftim, ia asta! a spus. M-am gândit că o să-ţi placă. Mi-a pus un plic în mână. Dacă te răzgândeşti... Dacă nu... mersi pentru tot. La revedere.

— La revedere.

Am trântit portiera şi m-am dus spre intrare, hotărâtă să nu mă uit în urmă, în timp ce el dădea înapoi şi plecă. Am deschis încet uşa şi am auzit râsete în bucătărie. M-am îndreptat spre scară, prea ruşinată să-mi anunţ prezenţa, şi am înaintat pe coridor ca să verific dacă se gândise cineva să-l culce pe Rory.

— Te-ai întors. Te-ai distrat cu Mouse?

— Da, mulţumesc.

— Star?

— Da?

— O să vă căsătoriţi? Rory rânjea la mine şi se prefăcea că se pupa cu cineva. Te rog!

— Rory, amândoi te iubim...

— Star?

— Da?

— Mag s-a supărat că s-a stricat telefonul şi a zis că

Mouse e tata şi el să plătească. Este?

— Va trebui să-l întrebi tu asta, Rory. Somn uşor! i-am urat şi l-am pupat din nou.

— Mi-ar plăcea să fie el tata, a şoptit adormit. Şi tu ai putea să fii mama.

L-am lăsat singur şi m-am mirat cât de iertători pot fi copiii şi cât de simplu le pare totul. Am intrat în camera mea şi m-am ascuns sub pătură, fără să mă mai dezbrac, pentru că era prea frig. Apoi am deschis plicul pe care mi-l dăduse Mouse.

Dragă Star.

Aş vrea să plecăm împreună undeva weekendul viitor. *Am un anume loc în minte*. *Cred că ar trebui să petrecem nişte timp singuri*, *departe de tot ce se petrece aici*. *Fără promisiuni*. *Dă-mi de ştire*. *O x*

P.S. *Scuze că-ţi scriu*, *doar în caz că nu-mi fac curaj să-ţi cer când ne vedem faţă-n faţă la bar*.

A doua zi m-am trezit brusc cu gândul la cele petrecute cu o seară în urmă. În timp ce-mi puneam pe mine al doilea pulover ca să nu mai tremur de frig, m-am gândit că poate ar trebui pur şi simplu să mă duc la el şi să-i spun că eram de acord.

Haide, *Star*, *du-te*...

M-am îmbrăcat, am coborât repede şi am intrat în bucătăria goală, plină cu farfurii şi tigăi murdare, ca să nu mai zic de paharele şi numeroasele sticle goale de vin. Tocmai mă îndreptam spre uşa din spate, ştiind că trebuia să vorbesc cu el înainte să-mi piară curajul, când am văzut un bilet sprijinit în mijlocul mesei.

Star! *A sunat sora ta aseară*. *Poţi s-o suni*? *A zis că e urgent*! *P.S*. *Sper că te-ai distrat*. *M x*

— Rahat.

Toate gândurile legate de un posibil viitor cu Mouse s-au şters din mintea mea când m-am dus la telefon, am

ridicat receptorul şi, cu mâna tremurândă, am format numărul apartamentului din Londra. Nu se mai oprea din sunat. Am încercat pe mobilul lui CeCe, dar a intrat căsuţa vocală. Am lăsat receptorul din mână, mi-am spus că probabil şi-a închis mobilul şi nu auzea fixul, cu toate că CeCe auzea şi un vârf de ac de la un kilometru. Am tot încercat, dar nimic.

Am fugit sus, mi-am căutat telefonul sperând să aibă semnal măcar de data asta, ca să aud ce mesaj îmi lăsase. Dar evident că nu era semnal. Mi-am azvârlit totul în geantă, am gonit la parter şi am chemat un taxi să mă ia imediat.

Abia în tren am putut verifica mesajele care nu se mai opreau şi deja deranjau ceilalţi pasageri, care se uitau urât la mine.

„Star, sunt CeCe, poţi să mă suni te rog?”

„Star, unde eşti?”

„Mi-au zis că eşti în oraş. Trebuie să vorbim. Sună-mă”.

„E de rău”.

„TE ROG! SUNĂ!”

Futu-i, *futu-i*, *futu-i*!

Aş fi vrut ca trenul să ajungă mai repede în Londra. Mi s-au umplut ochii de lacrimi când mi-am dat seama cât de egoistă fusesem în ultimele săptămâni. Îmi abandonasem sora. Nu văd cum altfel puteam numi ce făcusem. Când avusese nevoie de mine, nu fusesem alături de ea.

Cefei de om sunt? m-am întrebat.

Am ajuns acasă, am deschis uşa şi inima stătea să-mi sară din piept. Nu era nimeni în sufragerie şi nici în bucătărie, în mod bizar era ordine şi am fugit la etaj. Nici acolo nu era. Ciudat, patul era făcut, de parcă nici nu ar fi dormit în el.

M-am uitat în baie, în camera de oaspeţi şi chiar în dulap, care, în ciuda puţinelor haine pe care le avea CeCe, părea remarcabil de gol. Am coborât şi m-am uitat pe terasă. Apoi am văzut biletul de pe măsuţă.

„Te rog, te rog, te rog" imploram, în timp ce mă apropiam de el şi l-am ridicat tremurând de frică. M-am afundat în canapea şi am citit în viteză ca să mă asigur că nu era un bilet de sinucidere, ceea ce, spre uşurarea mea, nu era. Apoi am recitit încet.

Sia,

Am sunat în locun, [*dislexie*] *care stai*, *dar au spus că eşti în oraş*. *Se pare că n-ai primit niciunul dintre mesajele mele*. *Voiam să vorbim pentru că am decis să mă las de şcuală*. *Voiam să ştiu ce părere ai de asta*. *Oricum am plecat*. *Nu că a fost ciudat de când a murit Pa*? *Ştiu că trebe săţ trăieşti viaţa*. *Ca şi mine de altfel*. *Io mă simt singură aicea şi mie dor de tine*. *Şi am hotărât că trebe să plec o vreme* să-mi *pun gândurile în ordine*. *Vreau* cei *mai bun pentru tine pe bune*. *Aşa că sper că eşti fericită*. *Sper că amândouă să fim fericite*.

Nuţ face griji de mine. *S ok*.

Te iubesc.

Cee

Ps săi zici tu lu' Ally cămi pare rău. *No să ajung în Norvegia*. *Am băgat camelia în casă că iera frig*.

Mi-au dat lacrimile în timp ce citeam. Cu dislexia ei, CeCe se chinuise mult să scrie o frază, darmite o scrisoare. Era singura pe care mi-o scrisese vreodată – pe care fusese nevoită să mi-o scrie – pentru că până atunci fusesem mereu alături de ea. Am aruncat o privire în studioul ei şi am văzut planta la una dintre ferestre. Pe jos era o floare, cu petalele albe şi delicate aproape veştejite. Şi ea suferise în urma neglijenţei şi părea la fel de abandonată cum *se* simţise şi salvatoarea sa când scrisese

scrisoarea. Pentru asta m-am urât şi mai tare.

Am scris imediat alt mesaj, pe lângă cele panicate pe care i le trimisesem din tren, dar tot nu mi-a răspuns. Stăteam în apartamentul gol şi mut, mă uitam spre fluviu şi îmi imaginam nopţile nesfârşite petrecute de una singură aici, în timp ce eu stăteam în sânul noii mele familii dramatice, dar iubitoare.

S-a lăsat seara şi tot aşteptam să mă contacteze. Telefonul însă nu suna, ca la High Weald, unde nu aveam semnal. Cumva, faptul că acum aveam semnal era şi mai rău. Cineva, nu un dispozitiv, prefera să păstreze tăcerea. Până la urmă m-am târât în pat sau, mai bine zis, în patul lui CeCe, unde am tremurat, chiar dacă era minunat de cald în apartament.

Nu CeCe avea o problemă. Ci eu. După tot ce făcuse pentru mine – mă iubise, protejase, vorbise în numele meu – o abandonasem fără să mă uit în urmă, fără să-i dau vreo şansă. M-am gândit cât de calm îi spusesem că-mi găsisem mama şi cum plecasem apoi grăbită la High Weald, fără să-i dau timp să spună ce voia să-mi spună. Mi-am dat seama cât de rănită se simţise.

A venit dimineaţa, inevitabil, şi i-am scris un mesaj lui Orlando, în care îi spuneam că nu puteam să ajung la muncă din cauza unei crize în familie. Spre surpriza mea, mi-a scris în câteva minute.

Înţeleg.

Răspunsul laconic m-a deranjat şi mai mult. Poate că se văzuse cu Mouse, care îi spusese că-mi ceruse să plec de la High Weald dacă nu aveam de gând să fiu cu el. M-am dus amorţită până la cel mai apropiat supermarket, ştiind că-mi trebuia cel puţin mâncare pentru creier, dacă pentru stomac nu. Decoraţiunile de Crăciun mă tachinau cu veselia lor de prost gust, iar radioul din magazin cânta colinde în difuzoare. Acasă mi-am făcut omletă pe care nu

am vrut s-o mănânc, apoi m-a sunat Ma, care voia să facem planuri ca să ne întâlnim la hotelul la care rezervase camerele din Bergen. I-am spus că CeCe nu mai venea, dar nu i-am explicat că muream de îngrijorare şi de ce. Mi-era prea ruşine.

Când mi-a sunat din nou telefonul după-amiază, am năvălit spre el, dar m-am pleoştit brusc când am auzit clinchetul vocii lui Shanti la celălalt capăt.

— Star, te-am sunat să văd ce faci. Nu am vorbit de mult şi am senzaţia că s-a întâmplat ceva.

— N-am... nimic.

— Îmi dau seama din glasul tău că ceva ai. Vrei să vorbim despre asta?

— Sora mea a plecat, am spus şi, încurajată cu blândeţe de Shanti, i-am povestit tot ce se întâmplase şi am simţit durerea pierderii lui CeCe în fiecare cuvânt. Doar nu crezi că ar face vreo prostie, nu?

— După scrisoarea pe care ţi-a lăsat-o, nu, nu cred. Star, îmi pare rău că treci prin asta, dar mi se pare că CeCe face ceea ce ai fi făcut şi tu – se regăseşte. Fii atentă, ai chef să vii la mine să bem un pahar cu vin? S-ar putea să-ţi facă bine să ieşi din casă.

— Nu, mersi, am înghiţit în sec. Poate se întoarce CeCe şi vreau să fiu aici.

Au trecut trei zile infernal de lungi şi tot nu s-a întors. I-am scris şi rescris o scrisoare pe care s-o las în apartament, în caz că se întorcea cât eram plecată în Norvegia. În continuare, nu spunea nimic, în ciuda tonelor de mesaje pe care i le scrisesem. Mă dădeam de ceasul morţii întrebându-mă dacă, la fel ca un animal rănit, avea nevoie să fie singură ca să facă ceva îngrozitor. La un moment dat m-am gândit să sun la poliţie şi s-o dau dispărută, dar bunul-simţ mi-a spus că CeCe îmi lăsase o scrisoare în care-mi explica absenţa ei. Şi, având în vedere

că avea douăzeci şi şapte de ani, mă îndoiam că poliţia avea să se impună.

Îmi era şi dor de High Weald. Mă gândeam întruna la Rory... şi la Mouse. Mi-am dat seama că, în ultimele şi turbulentele săptămâni, reuşise cumva să-mi stea alături exact în clipa în care avusesem nevoie de el.

Mă rog, acum nu era aici şi, în ciuda faptului că iniţial fusesem foarte hotărâtă să mă duc să-i spun că acceptam propunerea lui, faptul că nu avusesem nicio veste de la el de-atunci mă făcea să cred că renunţase la mine.

Până la sfârşitul săptămânii, cu ultimele puteri pe care le mai aveam, mi-am luat geanta de voiaj pregătită cu zile în urmă doar ca să am ceva de făcut. Tocmai când plecam spre Heathrow, mi-a sunat telefonul. Am dat fuga să răspund.

— Da?

— Star? Sunt Mouse. Scuze că te deranjez, dar am fost la High Weald azi-dimineaţă, unde nu mai fusesem din weekend. Marguerite a vrut să petreacă timp cu Rory înainte să plece în Franţa. A trebuit să mă ocup şi de vânzarea librăriei şi am avut o grămadă de alergături de făcut cu avocaţii. Când am sunat mai devreme să văd ce făcea Rory, mi-au spus că plecaseşi de duminică la Londra.

— Ah!

— Oricum, azi-dimineaţă când m-am dus acolo, am găsit biletul care ţi-era adresat pe masa din bucătărie. S-a întâmplat ceva? Cu sora ta adică.

— Da... adică nu, a plecat şi nu ştiu unde.

— Am înţeles. Probabil eşti foarte îngrijorată.

— Cam da.

— De-asta ai plecat duminică?

— Da.

— Sincer, mi-ar fi plăcut să-mi spună cineva motivul pentru care ai plecat! îţi dai seama ce-a fost în mintea

mea. Nu că-s mişto familiile?

— Da, am înghiţit în sec, uşurată.

— Vrei să vin la Londra? Marguerite stă cu Rory până marţea viitoare, aşa că sunt liber până atunci.

— Tocmai plecam în Norvegia la concertul surorii mele.

— Care dintre ele?

— Ally. Cea al cărei logodnic a murit. E însărcinată, am adăugat.

— Ah! A urmat o pauză. E o veste bună?

— Da, este, am spus hotărât. Ally e foarte încântată.

— Star?

— Da?

— Mi-e dor de tine. Ţie ţi-e dor de mine vreun pic?

Am încuviinţat, apoi mi-am dat seama că nu mă vedea, aşa că am tras aer în piept şi am deschis gura.

— Da.

A urmat o pauză lungă.

— Uau! Adică ai citit scrisoarea din plic?

— Da.

— Şi vrei să plecăm împreună câteva zile după ce te întorci?

— Pot... să mă mai gândesc?

Mi-a răspuns cu un oftat.

— Bine, dar poţi să-mi spui până mâine la prânz? Marguerite pleacă marţi, aşa că trebuie să mă întorc în Kent la Rory până după-amiază. Dacă vrei să mergi, vin şi te iau duminică, după ce mă întorc din Kent.

— Aşa facem.

— Drum bun şi sper să afli ce-i cu sora dispărută.

— Mersi, pa!

— Pa!

Am gonit pe scări spre uşă, în speranţa că taxiul pe care-l comandasem mă aştepta încă. Maşina a plecat şi pe

drum am primit un mesaj.

Scuze» Sia, abia mi-au intrat mesajele tale. Am tot călătorit. S bine. Povestesc când ajung acasă. Te iubesc, Cee.

I-am răspuns imediat.

Cee! Slavă Domnului! Am fost foarte îngrijorată. Îmi pare tare rău pentru tot. Şi eu te iubesc. ŢINEM LEGĂTURA. Xxx

Apoi m-am rezemat de banchetă, extrem de uşurată.

Capitolul 45

În sală, luminile se stingeau treptat şi, pe scenă, am văzut-o pe sora mea care se ridica de pe scaun. Sub rochia neagră, foarte bine definit, se vedea conturul noii vieţi care creştea în ea. Ally a închis ochii preţ de o clipă, ca şi cum s-ar fi rugat. Când a dus flautul la buze, cineva m-a strâns de mână. Ştiam că Ma avea acelaşi sentiment ca mine.

În timp ce frumoasa melodie cunoscută din copilăria noastră la Atlantis plutea în sală, am simţit cum toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni se dilua şi mă părăsea odată cu crescendoul. Ascultam şi ştiam că Ally cânta pentru toţi cei pe care-i iubise şi pierduse, dar în acelaşi timp am înţeles că, la fel cum iese soarele după o noapte lungă, în ea se aprindea acum o nouă lumină. Şi, pe măsură ce i se alătura orchestra şi muzica atingea crescendoul, mă încercau şi pe mine senzaţii similare şi sărbătoream zorii unei noi zile.

Totuşi, în propria mea renaştere alţii avuseseră de suferit şi asta era partea pe care trebuia s-o îndur. Abia înţelesesem de curând că existau mai multe feluri de iubire.

În pauză, m-am dus la bar cu Ma, iar Peter şi Celia Falys-Kings, care se prezentaseră ca părinţii lui Theo, au venit să bea un pahar de şampanie cu noi. Mă uitam la braţul lui Peter care o ţinea de mijloc pe Celia şi cum arătau şi acum ca un tânăr cuplu îndrăgostit.

— *Santé*[38], a spus Ma şi a ciocnit cu mine. Nu-i aşa că e o seară superbă?

— Este, am răspuns.

— Ally a cântat sublim. Aş vrea ca şi celelalte surori să fi fost aici s-o asculte. Şi, normal, tatăl vostru.

M-am uitat la fruntea ei, brusc îngrijorată şi mă întrebam ce secrete avea şi cât de greu atârnau pe umerii ei, cum se întâmpla în cazul meu.

— Aşadar, CeCe nu a putut ajunge? m-a întrebat timid.

— Nu.

— Ai văzut-o recent?

— Ma, nu am stat prea mult acasă zilele astea.

— Vasăzică, tu eşti mama care a avut grijă de Ally în copilărie? a întrebat Peter.

— Da, a răspuns ea.

— Te-ai descurcat de minune, a lăudat-o.

— E meritul ei, nu al meu, a răspuns Ma, cu modestie. Sunt mândră de toate fetele mele.

Peter s-a întors cu ochi sfredelitori spre mine.

— Şi tu eşti una dintre celebrele surori ale lui Ally?

— Da.

— Cum te cheamă?

— Star.

— Şi a câta eşti?

— A treia.

— Interesant. S-a uitat din nou la mine. Şi eu am fost al treilea. Niciodată ascultat sau auzit. Corect?

---

38 În limba franceză în original, „Sănătate.

Nu am răspuns.

— Sunt sigur că-ţi trec multe prin cap, nu? a continuat. La mine aşa era.

Chiar dacă avea dreptate, nu aveam de gând să-i spun, aşa că am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

— Ally e o fiinţă specială. Amândoi am învăţat foarte multe de la ea, a spus Celia, care mi-a zâmbit ca să schimbe subiectul. Era clar că vedea cum tăcerea mea nu putea însemna decât că mă luptam cu întrebările lui Peter.

— Într-adevăr! Iar acum vom fi bunici, mulţumită darului pe care ni-l oferă sora ta, Star! a adăugat Peter. Şi de data asta voi fi alături de micuţ. Viaţa e prea scurtă, nu?

A sunat clopoţelul şi toată lumea din jur şi-a golit paharele, oricât de pline erau. Ne-am întors în sală şi ne-am reluat locurile. Ally îmi povestise deja într-un mail tot ce descoperise în Norvegia. L-am studiat pe Felix Halvorsen îndeaproape când a urcat pe scenă şi am hotărât că legătura genetică cu el avusese un impact neimpresionant asupra trăsăturilor fizice ale lui Ally. Am mai observat mersul lui legănat, în timp ce se îndrepta spre pian şi mă întrebam dacă era beat. M-am rugat să nu fie. Ştiam, din ce-mi spusese Ally mai devreme, cât de mult însemna seara asta pentru ea şi pentru fratele regăsit, Thom. îl plăcusem imediat, când îl cunoscusem mai devreme.

Felix a ridicat degetele spre clape, s-a oprit şi am simţit cum fiecare membru din public şi-a ţinut respiraţia odată cu mine. Tensiunea s-a ridicat în clipa în care degetele lui au atins clapele şi primele note din „The Hero Concerto” s-au auzit pentru prima oară în public. Conform programului, trecuseră şaizeci şi opt de ani de când fuseseră compuse. În următoarea jumătate de oră, fiecare dintre noi a fost avut parte de un spectacol de un mare

rafinament şi frumuseţe, creat de alchimia perfectă dintre compozitor şi interpret: tată şi fiu.

În vreme ce inima-mi zbura pe aripile muzicii, am zărit un fragment din viitor. „Muzica este dragostea în căutarea unui cuvânt”, l-am citat pe Tolstoi încet. Acum trebuia să-mi găsesc eu vocea şi să mai prind şi curaj s-o folosesc.

Aplauzele au fost pe bună dreptate tumultuoase, publicul s-a ridicat în picioare şi uralele au umplut sala. Felix a făcut plecăciune după plecăciune, şi-a chemat fiul şi fiica din orchestră alături de el, a liniştit apoi publicul şi a dedicat spectacolul răposatului său tată şi copiilor lui.

Prin gestul lui, am văzut dovada vie că se poate merge mai departe şi că poţi face o schimbare pe care alţii o vor accepta, chiar dacă o vor considera dificilă.

În timp ce publicul se ridica de pe scaune, Ma m-a atins pe umăr şi mi-a spus ceva. Am încuviinţat absent, fără să mă gândesc la ce spusese şi i-am răspuns că ne vedem în foaier. Am rămas apoi pe loc, singură, pe gânduri şi în timpul ăsta eram vag conştientă că restul celor din sală treceau pe lângă mine. Am văzut apoi, cu colţul ochiului, o siluetă familiară.

Inima a început să-mi bată nebuneşte, corpul mi s-a ridicat din proprie voinţă şi am fugit prin sala goală spre mulţimea care ieşea din clădire. Am căutat disperată silueta şi imploram cerul să-mi readucă din mulţime profilul inconfundabil.

Mi-am făcut loc în foaier şi picioarele m-au scos în stradă, în aerul rece de decembrie. Am rămas acolo în speranţa că-l voi revedea, dar ştiam că dispăruse.

— Aici erai! a exclamat Ma, venind din spatele meu. Am crezut că te-am pierdut. Star? Eşti ok?

— Cred că l-am văzut, Ma! în sală.

— Pe cine?

— Pe Pa! Sunt sigură că el era!

— O, *chérie*, a spus ea luându-mă în braţe, aşa catatonică cum eram de şoc. Tare-mi pare rău! Lucrurile astea se întâmplă când moare cineva drag. Mie mereu mi se pare că-l văd pe tatăl vostru la Atlantis... în grădina lui, pe Laser şi mă tot aştept să-l văd ieşind din biroul lui.

— El era, ştiu că el era, am şoptit în umărul ei.

— Atunci poate spiritul lui a fost prezent în sală şi a ascultat-o pe Ally cântând. Nu-i aşa că a cântat frumos? a întrebat Ma, care mă conducea ferm pe alee.

— Da, a fost o seară minunată până când...

— Încearcă să nu te gândeşti la asta. Doar te va necăji. Biata Ally a crezut că i-a auzit vocea la telefon când era la Atlantis. Evident, era doar robotul. Hai, că ne aşteaptă maşina să ne ducă la restaurant. Părinţii lui Theo ne aşteaptă deja înăuntru.

Am lăsat-o pe Ma să vorbească pe drum, fiindcă încă mi-era rău de şoc. Fără îndoială, avea dreptate, pur şi simplu fusese un bătrân de aceeaşi statură, care, fiind la distanţă, a părut sufletului meu disperat imaginea lui Pa Salt.

Restaurantul era plăcut, luminat de lumânări, iar când a sosit Ally cu fratele ei geamăn, Thom, ne-am ridicat toţi şi i-am aplaudat.

— Lipseşte cineva? a întrebat Ma, cu ochii la scaunul liber din capul mesei.

— E locul tatălui nostru, i-a explicat Thom, cu o engleză perfectă, în timp ce se aşeza lângă mine. Dar nu credem că va veni, nu, Ally?

— În seara asta îl putem ierta, a zâmbit ea.

— Când am plecat era înconjurat de reporteri şi admiratori care-l lăudau. A aşteptat mult momentul ăsta. E seara lui.

— Ally m-a obligat să-i mai acord o şansă. Thom s-a

întors spre mine. Şi a avut dreptate. Sunt foarte mândru de el în seara asta. *Skål*![39] A ciocnit cu mine.

— Toată lumea merită o a doua şansă, nu-i aşa? am şoptit, aproape doar pentru mine.

În restul serii m-am distrat cu povestea pe care mi-a spus-o Thom despre cum apăruse Ally la uşa lui şi cum descoperiseră că erau gemeni.

— Şi totul se datorează acestuia, a spus, în timp ce a scos din buzunar o broscuţă pe care a aşezat-o pe masă. Toată lumea din orchestră a avut una în seara asta, ca tribut marelui om!

Era târziu când am plecat de la restaurant şi ne-am luat rămas-bun afară.

— La ce oră plecaţi mâine? ne-a întrebat Ally pe mine şi pe Ma, în timp ce ne îmbrăţişam.

— Avionul spre Geneva pleacă la zece, dar al lui Star e abia la trei, i-a răspuns Ma.

— Atunci poate vii la mine acasă şi povestim, mi-a sugerat Ally. Poţi să iei un taxi direct spre aeroport.

— Sau o pot duce eu, s-a oferit Thom.

— Ne organizăm mâine. Noapte bună, dragă Star, somn uşor!

Mi-a făcut cu mâna în timp ce se urca în maşina parcată în faţă, urmată de Thom.

— Ne vedem mâine, a zâmbit el şi au plecat.

A doua zi de dimineaţă, m-am uitat curioasă în timp ce mă ducea taxiul acasă la Ally şi la Thom. Cu o seară în urmă fusese prea întuneric ca să văd piscurile acoperite de zăpadă ce înconjurau oraşul Bergen, dar acum apreciam perfecţiunea lor, demnă de o felicitare de Crăciun. Tot urcam, până am ajuns pe un drum îngust şi ne-am oprit în faţa unei case tradiţionale cu şindrilă, proaspăt vopsită în crem, cu obloane bleu.

---

39 Din norvegiană, „noroc”.

— Star, intră! m-a întâmpinat Ally în prag.

Am intrat într-un hol călduţ.

— Ally, ce frumos e! am spus, în timp ce mă conducea într-o sufragerie luminoasă, plină de mobilă scandinavă de pin deschis la culoare şi o canapea moale. La fereastra imensă care dădea spre lac şi spre dealurile înzăpezite era un pian.

— Ce privelişte! am spus. Îmi aduce aminte de Atlantis.

— Şi mie, dar ceva mai suav, cum e totul în Bergen, inclusiv locuitorii săi. Cafea sau ceai?

Am cerut cafea şi m-am aşezat în faţa şemineului modern din sticlă, în care ardeau vesel buştenii.

— Poftim! Ally a pus cana în faţa mea şi s-a aşezat lângă mine, pe canapea. Doamne, Star, cu ce să începem? S-au întâmplat multe. Thom zicea că ţi-a povestit multe despre noi. Vreau să ştiu de tine. Apropo, ce face CeCe? Şi mai precis, unde e CeCe? Nu sunt obişnuită să nu vă văd împreună.

— Nu ştiu. A plecat din Londra şi a dispărut. Şi... am mărturisit, e vina mea.

— V-aţi certat?

— Da... Mă rog, eu am încercat să-mi găsesc drumul meu.

— Şi CeCe nu?

— Nu. Mă simt prost, Ally.

— Ei bine, poate şi ea are nevoie să se regăsească. Trebuia făcut ceva, noi toate eram îngrijorate de relaţia voastră.

— Da?

— Da. Şi, personal, cred că despărţirea asta e foarte importantă pentru amândouă. Şi sunt sigură că va fi doar temporară.

— Sper. Dar aş vrea să ştiu unde e. Era supărată că

nu i-am spus despre întâlnirea cu mama mea.

— Ţi-ai găsit mama? Uau, Star! Povesteşte-mi!

I-am povestit, ca întotdeauna cu efortul de a-mi găsi cuvintele, dar Ally mă încuraja şi i-am oferit cea mai precisă versiune de care eram în stare.

— Doamne! Şi eu care mă gândeam că aventura mea a fost complicată şi traumatică, a răsuflat Ally. Şi cu Mouse ăsta ce e? îi mai dai o şansă?

— Aşa cred.

— Încearcă, cât mai poţi, m-a sfătuit hotărât. Ştiu bine că nimic nu durează o veşnicie.

— Da. M-am întins spre mâna ei. Au nevoie de mine. Amândoi. Tată şi fiu.

— Şi toţi vrem să aibă cineva nevoie de noi, nu? Ally şi-a mângâiat burta umflată. Ar trebui să-ţi chem un taxi. Thom e foarte dezamăgit că a trebuit să se ducă la muncă pentru a trage concluziile după triumful de aseară. A zâmbit, s-a ridicat şi s-a dus la telefon. E clar că ai un fan aici. E cazul să-i spun că eşti luată?

— Da, am răspuns. Cred că da.

La aeroportul din Bergen, în timp ce stăteam la coadă la îmbarcare, am scos telefonul şi înainte să decolăm, i-am scris lui Mouse.

Da, te rog.

În Londra, m-am trezit a doua zi la nouă şi jumătate. Mouse venea să mă ia la unsprezece. În timp ce mă gândeam la sosirea lui, ziua şi seara care urmau, stomacul meu se dădea peste cap înainte şi înapoi. Îmi refăcusem bagajul şi lăsasem în geantă rochia neagră pe care o purtasem la concert cu o seară în urmă, pentru orice eventualitate, apoi m-am îmbrăcat cu puloverul gros de lână pe care mi-l făcusem cadou în Bergen. Am mai pus bocancii, două seturi de lenjerie intimă deasupra şi m-am cutremurat.

Când o să afle, e posibil nici să n-ajung la maşină, m-am gândit, în timp ce mă lăsam cuprinsă de panică.

A sunat interfonul la unsprezece fix şi i-am dat drumul în clădire. Inima îmi bubuia când am auzit liftul urcând şi sunetul paşilor lui pe coridorul îngust.

— E deschis, am strigat, cu un glas ca strangulat de un piton.

— Salut, a zis şi mi-a zâmbit. A venit spre mine şi s-a oprit la câţiva metri. Star, ce-i? S-a întâmplat ceva? Pari complet îngrozită.

— Sunt.

— De ce? Din cauza mea?

— Nu... şi da, am încercat eu să respir, în timp ce îmi făceam curaj. Poţi să te aşezi, te rog?

— Bine, a consimţit şi s-a dus spre canapea. Te-ai răzgândit? Despre asta e vorba?

— Nu. Doar că... trebuie să-ţi spun ceva.

— Sunt ochi şi urechi.

— Chestia e că... Am început să mă fâţâi eu de data asta. Chestiae că...

— Star, orice ar fi, nu poate fi mai rău decât ce ţi-am spus eu. Te rog, spune odată!

M-am întors spre el, am închis ochii şi am pronunţat următoarele cuvinte:

— Sunt... virgină.

Liniştea a părut să dureze o veşnicie în timp ce-i aşteptam răspunsul.

— Aha... Asta e tot? Adică asta voiai să-mi spui?

— Da! Şi am tresărit când i-am simţit atingerea mâinii pe umăr.

— Ai avut vreodată o relaţie?

— Nu. Eu şi CeCe eram mereu împreună. Nu am avut ocazia.

— Înţeleg.

— Da?

— Da.

Foarte ruşinată, am simţit cum m-a întors spre el şi m-a luat în braţe.

— Mă simt ca o proastă, am murmurat. Am douăzeci şi şapte de ani şi...

Am tăcut amândoi un pic şi mi-a mângâiat părul.

— Star? Pot să spun ceva?

— Da.

— Poate că sună ciudat, dar faptul că eşti – ca să o spun altfel – neatinsă de altcineva e un dar, nu o hibă. Şi-apoi, în domeniul despre care vorbim, au trecut ani buni de când... Mă rog, pot spune sincer că nu eşti singura care n-a dormit noaptea din cauza asta.

Starea emotivă pe care mi-a mărturisit-o Mouse m-a făcut evident să mă simt mai bine. S-a retras şi m-a luat de mâini.

— Star, uită-te la mine!

Am ridicat ochii la el.

— Înainte să mergem mai departe, trebuie să ştii că niciodată nu te-aş supune nici unui stres şi nu aş profita de tine, atâta timp cât faci la fel în ce mă priveşte. Trebuie să fim buni unul cu altul, nu?

— Da.

— Aşa că... A coborât ochii la mine. Vrei să încercăm? Doi oameni traumatizaţi care încearcă să se repare unul pe altul?

M-am uitat pe fereastră, la fluviul care îşi vedea de drumul lui înainte, neîmpiedicat. Am simţit atunci cum începea să se prăbuşească digul protector pe care-l construisem în jurul inimii mele. Am întors privirea spre el şi am simţit cum, în sfârşit, mi se strecura dragostea prin pori. Speram ca într-o zi să devină un torent.

— Da, am răspuns.

— Ce anume e asta? l-am întrebat pe Mouse care scotea din portbagaj bagajele pe care le-a preluat hamalul de la intrare.

— Nu recunoşti descrierea Florei?

M-am uitat la casa vastă şi cenuşie, pe ferestrele căreia răzbătea lumina caldă în noaptea înnegurată. Deodată mi-am dat seama.

— E Esthwaite Hall, casa copilăriei Florei MacNichol!

— Exact. Căutam un loc în care să stăm în Ţinutul Lacurilor şi am descoperit că recent a devenit hotel. Mouse m-a sărutat pe creştetul capului. Aici a început povestea ta – şi, într-un fel, a mea. Intrăm?

La recepţie, mi-a oferit politicos o cameră separată, dar în schimb, am făcut un compromis şi am luat un apartament, iar Mouse a cerut să fie adus un pat în sufragerie şi a spus că acolo va dormi.

— Nu vreau să intri în panică, m-a asigurat el.

Sus, mi-am pus rochia neagră, pentru că urma să cinăm într-un restaurant formal. Am ieşit din baie şi Mouse a fluierat.

— Star, arăţi uluitor! Nu ţi-am mai văzut picioarele dezgolite până acum şi sunt aşa de lungi şi de subţiri... Scuze! s-a controlat. Voiam doar să-ţi spun că eşti frumoasă. E OK?

— E OK, am zâmbit.

La cină, Mouse mi-a explicat cum fosta lui carieră ca arhitect presupunea că nu trebuia să plătească pe nimeni ca să facă planurile de renovare pentru High Weald. Ochii lui verzi s-au luminat în timp ce vorbea despre casa din viitor şi mi-am dat seama deodată că şi el o iubea. Când i-am văzut reaprinsă pasiunea pe care probabil o avusese pe vremuri, inima a început să-mi picure ca un robinet deschis la refuz.

— Să nu uit – a băgat mâna în sacou şi a scos o cutie

de bijuterii familiară. Am primit asta înapoi de la Sotheby. Chiar este un Fabergé, comandat de regele Eduard al VII-lea însuşi. Face mulţi bani, Star!

Mi-a dat-o şi am scos figurina micuţă, minunându-mă că Flora MacNichol o preţuise la vremea ei şi că avusese parte de o asemenea aventură.

— Nu sunt sigură că-mi aparţine.

— Bineînţeles că da. Sincer, am presupus că Teddy o amanetase cu ani în urmă. Sigur a făcut asta cu alte comori din familie. Indiferent cum ai dat peste ea, eşti stră-strănepoata lui Teddy. E moştenirea ta, Star! Ştii, m-am gândit din ce în ce mai mult la trecut, mi-a spus Mouse, cu ochii la Pantera din palma mea. Şi înţeleg ce încerca Archie să facă atunci când l-a adoptat pe Teddy ca şi cum ar fi fost al lui, după trauma pe care o trăise în timpul războiului... A clătinat din cap. Oricare ar fi fost consecinţele, voia să ispăşească pentru morţile lipsite de sens şi masacrarea la care fusese martor, oferind mai departe darul High Weald urmaşului unui soldat necunoscut. Aşa cum sper eu să-l pot răsplăti pe Rory, renovând-o pentru el.

— Da, mi se pare că a fost un gest frumos.

După cină, m-a condus în apartament.

— Păi, a spus, noapte bună atunci.

Şi-a scos sacoul în sufragerie, iar eu m-am oprit şi m-am dus la el, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Noapte bună!

— Pot să te iau în braţe? m-a întrebat, respirându-mi pe piele.

— Da, te rog!

M-a luat în braţe şi m-am topit toată.

— Mouse?

— Da?

— Ai putea să mă săruţi?

Mi-a înclinat bărbia spre el şi a zâmbit.

— Cred că mă descurc, da.

Când ne-am trezit a doua zi, priveliştea glorioasă a lacurilor ni s-a deschis ca un cadou nedesfăcut la ferestrele apartamentului. Am explorat toată ziua, am vizitat Hill Top Farm, fosta casă a lui Beatrix Potter, acum muzeu, apoi am mers cu maşina la Wynbrigg Farm, casa Florei, unde suferise ani la rând de singurătate. L-am strâns pe Mouse tare de mână, bucuroasă că evitasem soarta ei la mustaţă.

La hotel, ne-am plimbat printre copacii de lângă râul Esthwaite şi am văzut o ciocârlie care plutea în ceaţă pe lac, la apus. Aveam nasurile roz de frig, ne ţineam de mână şi admiram seninătatea priveliştii, a cărei frumuseţe ne amuţise.

În seara aceea am mers la Tower Bank Arms, barul unde Archie Vaughan petrecuse prima noapte la han când venise în vizită la Flora.

— Poate trebuia să mă cazez aici, ca el, mi-a zâmbit Mouse.

— Mă bucur că nu ai făcut-o, am răspuns, cu toată sinceritatea.

Cu toate că după sărutul nostru îl lăsasem pe Mouse să doarmă singur, zăcusem întinsă în pat şi mă gâdilase tot corpul. Ştiam totuşi că în timp, pe măsură ce căpătăm încredere, aveam să ajung şi acolo. De fapt, probabil avea să-mi placă totul până acolo.

A doua zi am plecat de la Esthwaite Hall. Mouse a condus spre valea Langdale şi ne-am plimbat prin trecătoarea maiestuoasă. Deodată mi s-a năzărit un gând.

— Mouse?

— Da?

— Cum te cheamă de fapt? Ştiu că începe cu „O”.

A făcut o grimasă.

— Credeam că nu mai întrebi.

— Deci?

— De la Oenomaus.

— Aoleu!

— Ştiu. Ridicol, nu?

— Numele tău?

— Da, şi asta, evident. Poţi să dai vina pe tatăl meu, obsedat de mitologia greacă, dar mă refeream la coincidenţă. Conform mitului, Oenomaus era căsătorit cu Asterope. Alte mituri spun că era fiul ei.

— Da, am auzit legende în jurul numelui meu. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Te-am întrebat o dată dacă crezi în soartă. Ai spus că nu. Pe când eu am ştiut în ziua în care te-am văzut prima oară la High Weald şi când ţi-am auzit numele real, că eram destinaţi să fim împreună.

— Serios?

— Da. Era scris în stele, m-a tachinat el. Şi se pare că ai la picioarele tale şi tată, şi fiu.

— Aşa, deci. Sper că pot să-ţi spun în continuare Mouse.

Râsul nostru a răsunat atunci în toată valea Langdale, iar Oenomaus Forbes, Lord Vaughan de la High Weald, m-a strâns tare în braţe.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Te întorci cu mine la High Weald în seara asta, Asterope?

— Da, am spus fără ezitare. Nu uita că mâine mă duc la muncă.

— Normal, romantico! Bine atunci, a spus şi mi-a dat drumul, ca să mă ia de mână. E timpul ca amândoi să mergem acasă.

CECE
DECEMBRIE 2007

***Camellia* (Familia *Theaceae*)**

Capitolul 46

Stăteam la aeroportul Heathrow şi aşteptam să se deschidă poarta. Mă uitam la ceilalţi pasageri care treceau pe lângă mine şi vorbeau cu copiii sau cu partenerii lor. Toţi păreau fericiţi şi plini de speranţă. Bănuiala mea era că şi cei care călătoreau singuri erau aşteptaţi la destinaţie de cineva.

Eu nu mai aveam pe nimeni, nici aici, nici acolo. Deodată am simţit compasiune pentru toţi bătrânii care stau pe băncile din parcurile londoneze, pe lângă care treceam în drum spre facultate şi înapoi. Crezusem că se bucurau de compania celor plini de viaţă care treceau pe lângă ei în soarele iernii, dar acum îmi dădeam seama că în mijlocul unei mulţimi te simţi mult mai singur şi-mi doream să mă fi oprit şi să-i fi salutat. Aşa cum îmi doream acum să se oprească cineva şi să-mi spună ceva.

Sia, unde eşti?

Aş vrea să pot nota ce-mi umblă prin cap şi să-ţi trimit să citeşti ceea ce simt cu adevărat. Dar ştii că nu le am cu scrisul şi că mi-a luat o eternitate să scriu scrisoarea pe care ţi-am lăsat-o acasă şi tot prost am scris-o. Nu eşti aici să pot vorbi cu tine, aşa că trebuie să vorbesc singură, în mintea mea, în terminalul 3.

Credeam că o să-mi auzi strigătul de ajutor, dar nu l-ai auzit. Toate săptămânile astea am văzut cum te-ai îndepărtat de mine şi am făcut tot posibilul să te las s-o

faci, ca să nu mă mai deranjeze că mă laşi mereu singură şi te duci la familia aia sau că am ajuns să te irit, pe tine şi pe toată lumea.

Cu tine am putut să fiu mereu eu însămi şi credeam că-ţi plăcea de mine aşa cum eram. Că mă acceptai aşa cum eram şi pentru ce încercam să fac pentru tine.

Ştiu ce părere au alţii despre mine şi nu ştiu exact unde greşesc, pentru că am totul în mine – chestiile bune, cum ar fi iubirea. Şi faptul că vreau să am grijă de oameni şi să-mi fac prieteni. Parcă e un comutator între cine sunt pe dinăuntru şi ce se vede pe dinafară. Apropo, ştiu că nu mă exprim corect, dar tu erai cea care-mi corecta eseurile înainte să le predau profesorilor.

Eram bune una cu alta. Ţie nu-ţi plăcea să vorbeşti, dar pronunţam eu cuvintele în locul tău, aşa cum tu le scriai în locul meu. Făceam echipă bună.

Credeam că o să fii fericită când am cumpărat apartamentul. Aveam să fim veşnic în siguranţă. Terminam cu călătoriile, fiindcă ştiam că te săturaseşi de asta şi venise timpul să ne găsim un loc al nostru şi să fim ceea ce eram, împreună. Dar se pare că doar am înrăutăţit lucrurile cu asta.

Şi abia în ultimele zile, când stăteam singură în apartament şi aşteptam să mă suni, abia atunci am înţeles. Te-am făcut să te simţi ca un tigru în cuşcă, nu puteai scăpa. Am fost nepoliticoasă cu prietenii tăi, bărbaţi sau femei, pentru că mi-era frică să nu pierd singura persoană care părea să mă iubească, în afară de Pa şi Ma.

Am plecat, Sia, te las un pic singură, pentru că ştiu că asta îţi doreşti. Pentru că te iubesc mai mult decât oricine altcineva pe lumea asta, dar cred că tu ţi-ai găsit pe altcineva să iubeşti şi nu mai ai nevoie de mine.

Am ridicat ochii şi am văzut că începuse îmbarcarea şi am simţit un gol în stomac, pentru că nu mă mai

urcasem niciodată în avion fără Sia alături. Ea stătea la geam şi eu la mijloc, pentru că îi plăcea să plutească printre nori. Eu am preferat să simt pământul sub picioare şi ea îmi dădea o pastilă cu douăzeci de minute înainte să plece avionul, ca să adorm imediat şi să nu-mi fie frică.

Am răscolit în buzunarul din faţă al rucsacului după portofelul în care ştiam că pusesem pastila înainte să plec de-acasă, dar nu era acolo.

Trebuia să mă descurc cumva fără ea, am hotărât, în timp ce răscoleam în continuare după paşaport şi cartea de îmbarcare. De-acum trebuia să mă descurc fără multe. Am dat peste plicul în care aveam scrisoarea de la Pa Salt. Am scos-o, lipită de un rest de gogoaşă cu gem şi am văzut că plicul era pătat şi lipicios. Tipic, mi-am spus, nu puteam nici măcar să păstrez curată cea mai importantă scrisoare pe care o primisem vreodată. Am şters zahărul de pe ea, am scos fotografia alb-negru şi m-am uitat la ea a suta oară. Ştiam că unul dintre ei a murit deja, dar celălalt...

Mă rog, cel puţin existase cineva pe lumea asta căruia aparţinusem în adevăratul sens al cuvântului şi, m-am consolat eu, cel puţin aveam arta, lucrul pe care nu mi-l putea lua nimeni niciodată.

Am pus plicul la loc, în buzunarul din faţă, m-am ridicat în picioare şi mi-am săltat rucsacul pe spate. Am urmat valul de oameni care înainta lent spre poarta de îmbarcare şi mă întrebam ce era în capul meu de aruncam pe apa sâmbetei tot ce plănuisem să fac. Dar, dacă era să fiu sinceră, nu doar Sia avusese de furcă cu schimbarea. La numai câteva săptămâni de când eram în Londra, mă mâncau picioarele să fug din nou în lume. Nu puteam să stau locului mai mult de câteva săptămâni – aşa fusesem dintotdeauna – şi îmi dădusem seama că nutream în sinea mea groaza de a fi instituţionalizată.

Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te înscrii la facultatea de arte, *fraiera*...

Cel mai mult îmi plăcea să-mi car casa în spate şi exaltarea că habar n-aveam unde urma să dorm în noaptea aceea. Să fiu liberă. Şi vestea bună era că, bănuiam eu, aşa aveam să trăiesc de-acum încolo.

Mi s-a părut ciudat că în momentul ăsta mă îndreptam exact spre unul din cele două locuri pe care evitasem mereu să le vizitez.

Am înaintat pe culoar şi m-am uitat la un afiş care făcea reclamă unei bănci şi în mintea mea râdeam de autorul lipsit de imaginaţie, când, deodată am surprins o figură familiară trecând pe lângă mine. Era să-mi sară inima din piept când m-am întors şi mi-am lungit gâtul în căutarea sa. Dar se îndepărta, iar eu mergeam rapid în direcţia opusă.

Am început să alerg pe banda rulantă şi loveam cu rucsacul oamenii pe lângă care treceam, dar în disperarea mea de a coborî, puţin îmi păsa. Am ajuns la capătul bandei, gâfâind de şoc şi din cauza greutăţii rucsacului. Mă tot feream de valul de oameni care veneau spre mine şi în cele din urmă am ajuns la intrarea sălii de aşteptare pentru plecări.

Căutam cu disperare din priviri să-l revăd, dar tocmai se anunţa închiderea porţii şi ştiam că era prea târziu.

Mulţumiri

Acest proiect nu ar fi fost posibil fără ajutorul multor oameni buni, cărora le sunt îndatorată că m-au sprijinit în acest maraton al unei serii de şapte cărţi.

În Ţinutul Lacurilor: multe mulţumiri lui Anthony Hutton de la Tower Bank Arms, barul de lângă casa lui

Beatrix Potter din Ne-ar Sawrey, pentru cunoştinţele aprofundate de istorie locală şi ospitalitate deosebită. Mulţumiri şi lui Alan Brockbank, care la vârsta de nouăzeci şi cinci de ani şi-a făcut timp pentru un interviu despre viaţa satului pe vremea lui Beatrix şi care ne-a ţinut cu sufletul la gură cu poveştile uluitoare şi pline de aventuri. Mulţumesc lui Catherine Pritchard, directoarea casei Naţional Trust de la Hill Top Farm, pentru expertiza asupra lucrurilor doamnei Potter. Mi-ar fi plăcut enorm să scriu în această carte toate detaliile fantastice din viaţa lui Beatrix, care a muncit până în ziua în care a murit: ca soţie, ţărancă, scriitoare, desenatoare, cercetătoare, iubitoare a naturii şi a animalelor şi ca prietenă multora.

Mulţumesc lui Marcus Tyers, proprietarul librăriei St Mary's Books, din Stamford, pentru cunoştinţele nepreţuite din domeniul complex al afacerilor cu cărţi rare şi pentru că mi-a spus ce preţ ar fi plătit Orlando pentru *Anna Karenina* (o sumă exorbitantă!)

Aş vrea să mulţumesc fantasticei mele asistente personale, Olivia, care a urcat cutezătoare pe dealurile din Ţinutul Lacurilor, singură, pe ploaie, pentru a găsi un monument dedicat lui Eduard al VII-lea, pe care insistasem că-l va descoperi, dar care nu se afla acolo! Şi echipei mele de redactori care au făcut cercetare şi au muncit din greu, Susan Moss şi Ella Micheler, care m-au ajutat să dau piept cu reţetele lui Star, precum şi cu limbajul britanic al semnelor şi cultura celor cu deficit de auz.

Mulţumesc celor treizeci de edituri internaţionale din toată lumea, unde mă mândresc acum că mi-am făcut prieteni, în special Catherine Richards şi Jeremy Trevathan de la Pan Macmillan, Regatul Unit, Claudia Negele şi Georg Reuchlein de la Random House, Germania, echipa de la Cappelen Damm, Norvegia: Knut Gorvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen şi Marianne Nielson; Annalisa Lottini şi Donatella

Minuto de la Giunti Editoare, Italia şi Sarah Cantin şi Judith Curr de la Atria, SUA.

A fost o plăcere deosebită să scriu povestea lui Star, fiindcă am putut face asta pentru prima oară de acasă, cu sprijinul familiei. Au învăţat să mă ignore în timp ce mă plimbam prin casă ca o stafie, la orice oră din zi şi din noapte, vorbind în dictafon şi împletind iţele *Surorii umbră*. Harry, Bella, Leonora şi Kit – ştiţi cu toţii ce însemnaţi pentru mine – şi mulţumesc lui Stephen, soţul şi agentul meu care mă ţine pe calea cea dreaptă în toate felurile posibile. Ce m-aş face fără tine? Mulţumiri speciale lui Jacquelin Heslop, care se ocupă cu atâta măiestrie de fortul Riley şi are grijă de noi toţi. Surorii mele, Georgia şi mamei mele, Janet. Lui fi o, căreia îi dedic această carte. Îmi lipseşti.

Şi în cele din urmă cititorilor mei. În 2012, ideea de a scrie o serie de şapte cărţi părea o nebunie. Nu am crezut niciodată că poveştile surorilor mele vor emoţiona atât de mulţi oameni din toată lumea. Sunt onorată şi smerită să primesc e-mailurile, scrisorile şi cuvintele voastre în semn de sprijin şi mă bucur că am avut şansa să vă cunosc pe unii dintre voi în turneele mele prin lume. Mulţumesc!

Nota autoarei

Prima oară când mi-a venit ideea de a scrie o serie de cărţi bazate pe „Pleiadele, cele şapte surori” habar n-aveam unde voi ajunge. Eram foarte atrasă de faptul că fiecare dintre surorile mitologice era, conform legendelor, o femeie unică şi puternică. Unii spun că erau şapte mame care ne-au însămânţat pământul – şi nu există dubiu că, în poveştile lor, erau toate foarte fertile – şi au avut mulţi copii cu feluriţi zei, care erau fascinaţi de puterea,

frumuseţea şi aerul lor diafan şi mistic.

Am vrut să ridic în slăvi împlinirile femeilor, mai ales ale celor din trecut, unde adesea, contribuţia lor la o lume mai bună în care trăim în ziua de azi a fost pusă în umbră de realizările mult mai frecvent documentate ale bărbaţilor.

Cu toate acestea, definiţia feminismului este egalitate, nu dominare, iar femeile despre care scriu, şi cele din trecut, şi cele din prezent, acceptă că vor şi au nevoie de bărbaţi în vieţile lor. Poate masculinul şi femininul sunt adevăratele yin şi yang ale naturii şi trebuie să lupte pentru echilibru. În principiu, să accepte puterile şi slăbiciunile individuale ale celuilalt.

Şi, desigur, cu toţii avem nevoie de dragoste. Nu neapărat în forma tradiţională a căsătoriei, cu copii, dar cred că ea este sursa vieţii fără de care noi, oamenii, ne-am ofili şi am muri. Seria „CeCe şapte surori” celebrează fără ruşine căutarea nesfârşită a dragostei şi explorează consecinţele devastatoare pe care le suportăm când o pierdem.

În timp ce călătoresc în jurul lumii, pe urmele personajelor mele reale şi fictive, pentru a face cercetare, mă minunez întruna, cu smerenie, de tenacitatea şi curajul generaţiilor de femei care au trăit înaintea mea. Că au luptat împotriva prejudiciilor sexuale şi rasiste ale vremurilor apuse, că şi-au pierdut pe cei dragi în devastatoarele războaie sau molime ori că şi-au luat viaţa de la început în celălalt capăt al lumii, aceste femei ne-au pavat calea spre libertatea gândului şi a faptei de care ne bucurăm în prezent şi pe care adesea le luăm de bune.

Din păcate, lumea nu este încă perfectă şi mă îndoiesc că va fi vreodată, pentru că întotdeauna ne va aştepta o nouă provocare. Totuşi, cred sincer că oamenii şi mai ales femeile au de câştigat în urma acestei provocări.

Suntem în fond zeiţele multitaskingului! în fiecare zi, cu copilul de mână şi manuscrisul în cealaltă mână sărbătoresc faptul că libertatea mea de a fi cine sunt a fost câştigată de mii de generaţii de femei remarcabile, începând poate cu chiar cele şapte surori.

Sper din tot sufletul că v-a plăcut călătoria lui Star. Adesea, curajul mut de zi cu zi, bunătatea şi forţa internă trec neobservate. Star nu a schimbat lumea, dar a avut un impact în vieţile celor din jurul ei şi le-a făcut mai bune, iar în tot acest timp, s-a găsit pe sine.

Puteţi citi mai multe despre CeCe şi surorile ei în următorul volum al seriei, *Sora perlă*.